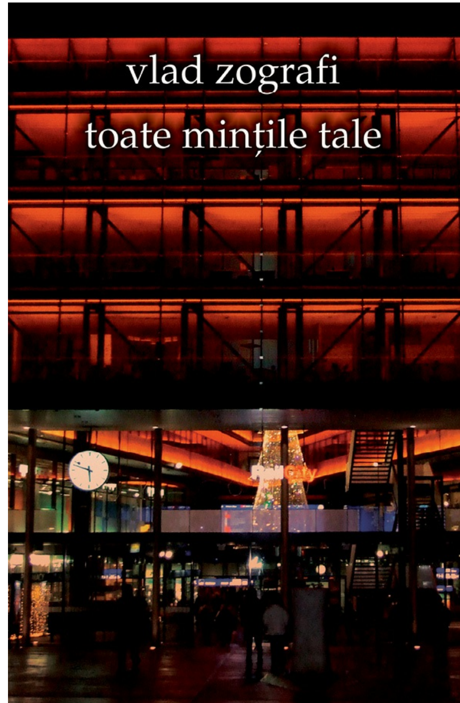
vlad zografi

toate mințile tale

vlad zografi
toate mințile tale

ZUG

Cele patru piese din această carte au ceva în comun: toate au fost scrise în Elveţia. Fundaţia Landis & Gyr mi-a oferit în 2008 şi 2010 câte o bursă de şase luni la Zug. Nu ştiu dacă vorbind despre locul unde au fost scrise spun ceva despre piese, dar acolo mi-am dat seama pentru prima oară câtă forţă are decorul asupra fiecărui gest şi cum îţi pătrunde în organele interne.

La jumătatea distanţei între Zürich şi Lucerna, oraşul Zug se află în cantonul Zug, pe malul lacului Zug şi la poalele muntelui Zug. E suficient de mic pentru a te simţi acasă, suficient de cosmopolit pentru a-ţi da impresia că ai mereu musafiri din Anglia, China, Pakistan sau Honduras, suficient de curat ca să mergi în picioarele goale şi suficient de scump ca să-ţi impună respect. În plus, elveţienii vorbesc o germană pe care am crezut-o la început olandeză, dar rostesc cuvintele cu un aplomb binevoitor dezarmant.

Există la Zug doi centri de atracţie: lacul şi muntele. Muntele, în sine, nu are nimic spectaculos – e mai curând un deal abrupt acoperit de-o pajişte şi presărat cu stâne şi cabane. Adevăratul lui rost e să te ridice ca să vezi mai bine oraşul vechi şi lacul. Şi dacă de sus, de pe Zugerberg, te uiţi atent, descoperi locul unde în 1887 o bună parte din oraşul vechi s-a prăbuşit în apă – un accident în conturul lacului. Dacă priveşti drept înainte mai departe, spre vest, dincolo de malul opus al lacului, relieful e aproape plat – aşa că, în drum spre orizont, soarele se lipeşte de apă. Dacă întorci privirea în stânga, către Interlaken, vezi munţii înalţi ai Elveţiei. Când e senin ai impresia că poţi pune mâna pe ei. În zilele când ceaţa coboară chiar la nivelul lacului şi deasupra străluceşte soarele, de sus se vede o masă albicioasă incandescentă şi nedefinită – şi ai impresia că asişti la facerea lumii.

Una peste alta, tot ce te înconjoară e de o frumuseţe care, fotografiată, te duce la limita kitsch-ului din pliantele turistice. Dar n-are rost s-o fotografiezi – pentru că marele secret stă în dinamica luminii şi a nuanţelor. Din motive pe care nu le înţeleg, totul se schimbă acolo foarte repede, iar mie mi-a luat un timp să mă obişnuiesc cu dinamica asta, să învăţ s-o privesc. Odată ce m-am deprins cu ea, mi-am găsit ceva mai sus de casa în care stăteam un loc de unde se vedeau fără oprelişti lacul şi munţii – şi am făcut din cer scena pieselor pe care le aveam de ani de zile în minte, lăsând lumina să inventeze situaţii şi personaje, să regleze ritmul scenelor, şi lăsând apa lacului să lămurească tot ce era de lămurit. Tehnica asta de-a scrie mi-a dat o neaşteptată independenţă faţă de posibilităţile imediate ale teatrului, a anulat temerile (atâtea câte mai erau) că un lucru sau altul n-ar fi reprezentabil sau prizabil, mi-a dat libertate absolută, m-a vaccinat împotriva tuturor clişeelor-constrângeri ale practicii teatrale curente şi ale orizontului de aşteptare produs de ele. Zugul m-a aruncat într-un cu totul alt orizont.

VZ

IOSIFESCU

PERSONAJELE

IOSIFESCU
ELENA, SOŢIA LUI
AGATA, FIICA LOR
ELVIRA
ANDREI
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ
FUNCŢIONARUL
PAVEL
ILIE
VÂNZĂTORUL
SOLDATUL
GHICITOAREA
CÂŢIVA BĂRBAŢI ŞI CÂTEVA FEMEI
REGELE-PEŞTE
SOARELE
LUNA
CĂPRIOARA
CUTIA DE CARTON
FICATUL
FEMEIA ÎN ROŞU

Partea I

Scena: în dreapta (dreapta şi stânga sunt din perspectiva publicului), un podium pe care se află un scaun – un scaun cât se poate de simplu, cu spătar; în stânga, o masă lungă cu mai multe scaune de acelaşi fel; în spate, o bibliotecă în care zac câteva cărţi, o sticlă, pahare etc.

În planul apropiat, o pătură mare sub care se ghicesc două trupuri. După un timp, Iosifescu se ridică de sub pătură şi stă în capul oaselor.

IOSIFESCU: E frig.

ELVIRA *(de sub pătură)*: Vino lângă mine.

IOSIFESCU: S-a făcut ziuă.

ELVIRA *(se ridică şi ea în capul oaselor)*: E devreme. *(Privesc amândoi spre public în tăcere.)* La ce te gândeşti? *(Pauză.)* Nu te mai gândi la ea.

IOSIFESCU: La cine?

ELVIRA: La femeia aia în roşu.

IOSIFESCU: De unde ştii?

ELVIRA: Ai vorbit în somn, prostule.

IOSIFESCU: Ce-am zis?

ELVIRA *(râde; scoate un picior de sub pătură)*: Are picioare mai lungi ca mine?

IOSIFESCU *(ezită)*: Ale ei sunt mai groase. E mai solidă.

ELVIRA: Îţi plac astea grase?

IOSIFESCU: Nu e grasă. E o femeie puternică.

ELVIRA: Îmbrăcată în roşu! Ce gusturi ai!

IOSIFESCU: N-ai să-mi spui că eşti geloasă pe ea… Elvira, fii serioasă. Aici e vorba de politică.

ELVIRA: Politică!

IOSIFESCU: Ce-ai vrea să facă bărbaţii dacă nu politică? Să mă apuc să tricotez ciorapi? Să pun castraveţi la murat? Tocmai acum când…

ELVIRA: Când ce?
IOSIFESCU: Tu nu vezi ce se-ntâmplă? A venit momentul.
ELVIRA: Nu te amesteca. Or să te omoare.
IOSIFESCU: Poate.
ELVIRA: Şi cu mine cum rămâne, Escule? *(Tăcere.)* Îmbrăcată în roşu! Mai ştii… Poate că nu-i rău. Depinde ce fel de roşu. *(Pauză.)* Tu nu te pricepi. N-ai gust. Sau nu-ţi pasă. Mi-ai cumpărat nişte rochii!… A trebuit să le dau pe toate.
IOSIFESCU: Ai dat rochiile pe care ţi le-am cumpărat eu?
ELVIRA: Ce era să fac cu ele? Nu puteam să le port. Ai ales şi tu nişte culori! Triste, şterse… Care nu erau triste erau prea ţipătoare. Nu mai aveam loc în dulap de rochiile tale… De ce le-ai cumpărat? Ca să scapi de-o obligaţie, nu-i aşa?
IOSIFESCU: Elvira…
ELVIRA: Şi nici măcar nu erau măsura mea. Habar n-ai ce măsuri am.
IOSIFESCU: Nu-i adevărat.
ELVIRA *(scoate un picior de sub pătură)*: Ce număr port la pantofi?
IOSIFESCU *(îi cercetează piciorul)*: Treişopt. *(Elvira râde.)* Treişnouă? *(Elvira râde mai tare.)* Patruzeci?
ELVIRA: Poate că doamna aia a ta planturoasă poartă patruzeci. Să nu-mi mai cumperi niciodată nimic! Ai înţeles? *(Iosifescu o priveşte mirat.)* Escule, eşti un dobitoc. *(Râde.)*
IOSIFESCU: Elvira…
ELVIRA: Să nu mă atingi până nu-mi afli toate măsurile!
IOSIFESCU: Păi, cum vrei să le aflu, dacă nu te ating?

Elvira râde. Intră amândoi sub pătură.
După un timp, se aud împuşcături. Încet, apoi tot mai tare. Iosifescu scoate capul de sub pătură.

IOSIFESCU: A început!
ELVIRA *(de sub pătură)*: Dă-i dracului. *(Îl trage spre ea.)*
IOSIFESCU: Eşti nebună? Vrei să mă prindă istoria în curul gol?
ELVIRA *(scoate capul de sub pătură)*: Ce-ai de gând?

Fără să-i răspundă, Iosifescu se îmbracă repede sub pătură. Elvira îl priveşte îngrijorată, în vreme ce împuşcăturile se înteţesc şi se aud strigăte vagi, nedesluşite, iar în dreapta scenei e fum. Iosifescu se ridică, vrea s-o ia la goană.

ELVIRA: Stai. (Se înfăşoară cu pătura, se ridică, îl sărută.) Ai grijă.

Iosifescu îi aruncă o privire scurtă şi o ia la goană. Iese prin dreapta. Elvira priveşte în urma lui, apoi fuge spre stânga. Iese.

Împuşcăturile şi strigătele se înteţesc. Toată scena e cuprinsă de fum.
Treptat, fumul se risipeşte, zgomotele se domolesc. Din dreapta intră alergând un bărbat cu un pistol. Se îndreaptă spre podium.

PRIMUL BĂRBAT: Ura! (Trage un foc în aer.) Am învins!

În urma lui intrase deja un al doilea bărbat cu un pistol. Chiar în clipa în care primul strigă „Am învins!“ şi vrea să se urce pe podium, al doilea îl împuşcă, iar primul bărbat se prăbuşeşte.

AL DOILEA BĂRBAT: Victorie! Puterea e în mâna poporului!

Jocul se repetă întocmai cu un al treilea bărbat care îl împuşcă pe al doilea.

AL TREILEA BĂRBAT: Trăiască revoluţia!

Al treilea bărbat se prăbuşeşte, împuşcat de Iosifescu, care intrase în scenă în urma lui. Iosifescu rămâne o clipă nemişcat, privind cele trei cadavre. Se apropie de ele, le cercetează. Îşi lasă pistolul pe podium, se apleacă asupra lor, umblă prin buzunare, scotoceşte, găseşte tot felul de hârtii. Apoi se întoarce brusc. În scenă intrase un al patrulea bărbat, care ţine pistolul îndreptat asupra lui. Iosifescu se ridică, priveşte spre pistolul lui, care a rămas pe podium, apoi spre al patrulea bărbat.

IOSIFESCU: Prietene… Camarade… Ce-i cu tine? Hei! Trezeşte-te. (Pe un ton palid:) Am învins. Trăiască revoluţia. (Bărbatul îl priveşte tăcut, imperturbabil.) Ce vrei să faci cu pistolul ăla? Doar n-ai să mă împuşti acuma! (Încearcă să râdă.) Ce naiba, suntem fraţi! Împărtăşim aceleaşi idealuri. Nu? (Tăcere.) Ba da. O lume nouă. (Priveşte spre public.) N-o vezi cum răsare? Ia uite ce frumoasă e! Nu-ţi place? (Tăcere.) Cum să nu-ţi placă! Asta ai visat tu, asta am visat şi eu… Şi uite că se naşte chiar sub ochii noştri. Ce miracol! (Se întoarce spre al patrulea bărbat.) Nu-i aşa? (Tăcere.) Dacă mă omori e ca şi cum ai omorî un nou-născut. Poţi să omori un nou-născut? (Tăcere.) Mă rog, să zicem că un nou-născut te-ar putea enerva cu ţipetele lui, deşi vezi că eu nu ţip… Dacă mă omori e ca şi cum ai omorî revoluţia. E o sinucidere. Vrei să te sinucizi?

(Bărbatul tace, continuă să-l ameninţe cu pistolul.) Şi onoarea ta… Cum ai să apari în faţa tovarăşilor de luptă după ce ţi-ai ucis fratele? Onoarea ta de revoluţionar… (Bărbatul începe să ezite.) Şi conştiinţa… La conştiinţă nu te gândeşti? Să-ţi încarci conştiinţa cu o crimă… Dacă mă omori, am să intru în toate visele tale. Fără să vreau. O să mă ai mereu în faţa ochilor. Şi când îi închizi, şi când îi deschizi. N-ai să mai scapi de mine. Am să-ţi transform viaţa în coşmar… Şi ce coşmar! Nici nu vreau să mă gândesc. (Tăcere. Bărbatului începe să-i tremure mâna.) Uite… Uite ce-ţi propun… Puterea e în mâinile noastre, o putem împărţi. Tu eşti un om minunat… Un om drept şi curajos. Da, da, n-o spun ca să te flatez. Mă rog, poate puţin neexperimentat. Şi cam naiv. Iartă-mă, dar se vede… Cine ştie ce ticăloşi ar putea profita. Ţi s-ar băga pe sub piele, ar complota. Şi te-ar ucide. Da, da, te-ar ucide până la urmă. De aia zic că trebuie să ai lângă tine un om cu experienţă. Pentru că, ascultă-mă pe mine, lumea asta pe care o vezi că se naşte e pe cât de frumoasă, pe atât de periculoasă. Gândeşte-te… (Tăcere. Mâna bărbatului tremură tot mai tare.) Vezi? Tremuri… Eşti prea emotiv. Nu-i bine. Hai, dă-mi pistolul. Să nu faci vreo prostie…

Înaintează spre el, bărbatul îi întinde pistolul. Iosifescu ia pistolul, îl priveşte o clipă, apoi îl îndreaptă spre bărbat şi trage fără să ezite. Al patrulea bărbat se prăbuşeşte. Iosifescu respiră uşurat. Rămâne cu pistolul în mână. Circumspect, priveşte de jur-împrejur. Se îndreaptă apoi spre culise, scoate capul afară, se asigură că nu mai vine nimeni din urmă. Se apleacă asupra celui de-al patrulea bărbat, îl buzunăreşte, ţinând mereu pistolul în mână.
Din stânga intră Andrei. Când îl vede, Iosifescu se ridică brusc şi îndreaptă pistolul spre el.

IOSIFESCU: Stai! Ce-i cu tine? (Andrei se opreşte, îl priveşte mirat.) Unde te duci?
ANDREI: Acasă.
IOSIFESCU: Eşti singur?
ANDREI: Da.
IOSIFESCU: De ce-ai luat-o pe-aici?
ANDREI: Din curiozitate, domnule. Am auzit împuşcăturile şi mi-am zis că e un moment istoric. Ar fi păcat să nu asist şi eu…
IOSIFESCU: Asistă, asistă… Ia uite… *(Arată spre cadavre.)*
ANDREI: Revoluţia cere sacrificii. *(Se apropie de cadavre.)* Sunt eroi sau duşmanii poporului?
IOSIFESCU: Şi una, şi alta.
ANDREI *(cercetează cadavrele)*: Au apucat să vadă triumful revoluţiei?
IOSIFESCU: Da. Au murit informaţi. *(Îl priveşte mai atent pe Andrei.)* Stai! Ce-ai în buzunar?
ANDREI: O carte.
IOSIFESCU *(îl ameninţă cu pistolul)*: Scoate-o. Încet, fără mişcări bruşte.

Andrei scoate o carte din buzunar, i-o întinde lui Iosifescu.

IOSIFESCU (răsfoind cartea şi urmărindu-l în acelaşi timp pe Andrei): Despre ce-i vorba?
ANDREI: Sunt nişte gânduri…
IOSIFESCU: Ce fel de gânduri?
ANDREI: Despre lume.
IOSIFESCU: Lumea… aşa, în general?
ANDREI: Da.
IOSIFESCU: Ia să vedem. *(Citeşte:)* Cu excepţia câtorva cazuri aberante, omul nu înclină spre bine… Răul guvernează tot ce-i coruptibil… Timid, molâu, binele este inapt să se propage; răul, mult mai zelos, vrea să se transmită şi chiar izbuteşte, căci posedă dublul privilegiu de a fi fascinant şi contagios… Carnea se întinde tot mai mult ca o cangrenă pe faţa pământului… *(Pe măsură ce citeşte devine tot mai nemulţumit.)* Hmmm….
ANDREI *(scuzându-se)*: Sunt gânduri pesimiste, domnule.
IOSIFESCU: Nu-i bine.
ANDREI *(timid)*: Îndrăznesc să vă contrazic.
IOSIFESCU *(amuzat)*: Ce vorbeşti!
ANDREI: Da, domnule. E o carte utilă pentru revoluţionari.
IOSIFESCU: Utilă?
ANDREI: Pesimismul ăsta sistematic şi obsesiv nu poate duce decât la optimism. E un vaccin pentru adolescenţi, ca să le dea încredere în viaţă. Periculoase sunt cărţile ambigue. Acolo e răul adevărat. Dacă îmi permiteţi… Pe ele ar trebui să le interziceţi.
IOSIFESCU *(îi dă cartea înapoi; îl priveşte mai atent)*: Nu eşti prost. Cum te cheamă?
ANDREI: Andrei Simion, domnule. Nu cred că aţi auzit…

IOSIFESCU: Numele meu e Iosifescu.
ANDREI: Aaa… deci dumneavoastră sunteţi…
IOSIFESCU *(zâmbeşte)*: Eu. Ce te uiţi aşa? *(Râde.)* Ţi-e frică?
ANDREI *(fără prea multă convingere)*: Nu.
IOSIFESCU: Mi-eşti simpatic. *(Pauză.)* Te fac aghiotantul meu. Te fac adjunctul meu. Te fac ministru. Ce zici?
ANDREI: Eu ştiu…
IOSIFESCU *(râde)*: Eee… Hai!
ANDREI: Şi dacă ajung ca ăştia? *(Arată spre cadavre.)*
IOSIFESCU: Într-o bună zi toţi o să ajungem ca ăştia.
ANDREI *(după ce stă o clipă pe gânduri)*: De fapt… Ştiţi… Eu nu sunt chiar aşa de revoluţionar. Eu am instinct de conservare, domnule.
IOSIFESCU: Asta-i foarte bine.
ANDREI: Şi nu sunt un om ambiţios.
IOSIFESCU: Minunat.
ANDREI: Sunt mai curând modest.
IOSIFESCU: Perfect.
ANDREI: Deşi e în mine un neastâmpăr…
IOSIFESCU: Excelent.
ANDREI: Un neastâmpăr care nu ştiu unde poate duce.
IOSIFESCU *(îl priveşte mai atent în tăcere, apoi brusc)*: Grozav!
ANDREI: Îmi plac tartele cu căpşuni. *(Iosifescu râde.)* Îmi place crema de zmeură. *(Acelaşi joc.)* Frişca. *(Acelaşi joc.)* Nu beau.
IOSIFESCU: Nu bei? *(Îl priveşte atent, apoi:)* Foarte bine. Sper că nu eşti vegetarian.
ANDREI: Ah, nu.
IOSIFESCU: Gata, eşti angajat. *(Andrei rămâne nemişcat privindu-l mirat pe Iosifescu.)* Bate palma. *(Dau mâna – Iosifescu hotărât, Andrei ezitant.)* Bine. Şi-acuma treci la treabă. Scapă-mă de ăştia. *(Arată spre cadavre.)* Curăţă locul. *(Rămâne pe gânduri, se scarpină în cap.)* Pfuuu… Câte sunt de făcut! Trebuie să mă întâlnesc cu tovarăşii de luptă. Să stăm de vorbă. Ce-o fi în capul lor? *(Se întoarce spre Andrei, Andrei ridică din umeri.)* Hai, la treabă, n-avem vreme de pierdut. *(Se duce în dreapta, apoi se întoarce.)* Ce-ţi spune ţie cuvântul ăsta: „onoare“?
ANDREI *(stă o clipă pe gânduri)*: E un cuvânt enorm.
IOSIFESCU: Hmmm… Mda.

Iese prin dreapta.
Andrei rămâne descumpănit în mijlocul scenei. Priveşte cadavrele. Ia până la urmă unul de picioare şi îl cară în culise. Revine. Scoate afară altul. Scena e străbătută de o femeie înaltă, îmbrăcată într-o rochie roşie – fără ca Andrei s-o observe. Întuneric.

Elena se plimbă nervoasă. Agata (o femeie tânără, îmbrăcată însă ca o fetiţă) stă pe scaun, la masă. Deşi replicile ei pot părea ale unei fetiţe, le rosteşte pe un ton matur.

ELENA: Un măgar! Un ticălos! Un curvar!
AGATA: Tata?
ELENA: Da, taică-tu! Dracu m-a pus să mă mărit cu el.
AGATA: Dacă nu te măritai cu el, eu mai existam?
ELENA: Comoara mea! *(O ia în braţe.)* Şi totuşi e un măgar.
AGATA: Un ticălos şi un curvar?
ELENA: Da.
AGATA: Ce înseamnă curvar, mami?
ELENA: E un… Lasă. Ticălos ştii ce înseamnă. *(Pauză.)* Şi un mincinos. Zice că în capitală se trage, că e riscant, că se teme pentru vieţile noastre. Ne ţine închise în oraşul ăsta mizerabil. Şi el petrece cu aia…
AGATA: Cu cine?
ELENA: Nu vreau să-i pronunţ numele.
AGATA: De ce?
ELENA: Agata, te rog… Mă obosesc întrebările tale. *(Agata face o mutră bosumflată.)* Comoara mea… Iartă-mă. Sunt

nervoasă. În capitală e linişte şi pace, şi noi stăm aici închise. Prizoniere. Nici măcar nu pot să merg la coafor. I-am cerut idiotului ăluia care doarme în antreu să-mi cumpere bigudiuri. Şi mi-a adus andrele. Ce-s eu? Japoneză, ca să-mi înfig andrele în păr?… I-am cerut să-mi cumpere o cămaşă de noapte… Şi mi-a adus un halat de baie. Oribil. *(Pauză.)* E complet idiot. Şi pute. Cred că se spală numai când plouă peste el. *(Pauză.)* Ai văzut ce priviri îmi aruncă?

AGATA: Te place, mami.

ELENA: Asta-i bună!

AGATA: Toţi bărbaţii te plac.

ELENA: Mai puţin taică-tu. *(Se plimbă nervoasă în tăcere.)* Nici la cinema nu putem să mergem. Că vine idiotul ăla cu noi şi-i simt mirosul. Respiraţia lui gâfâită şi puturoasă. Mai are şi mătreaţă. Cu ce oameni trebuie să am de-a face! *(Continuă să se plimbe nervoasă. Apoi, brusc:)* Scoate degetul din nas! Eşti fiica generalului Iosifescu! Puţină demnitate, ce naiba! Aşa te-am învăţat?

AGATA *(ruşinată)*: Nu, mami.

ELENA: Te-am crescut ca pe o prinţesă. Pentru că ştiam că ai să ajungi prinţesă. *(O priveşte şi se înduioşează.)* Comoara mea… *(Schimbă tonul:)* O să înnebunesc aici. Trebuie să plecăm. Trebuie să evadăm.

AGATA: Cum?

ELENA: Găsesc eu o soluţie… doar sunt soţie de general.

AGATA: Ce soluţie, mami?

ELENA *(după un moment de tăcere)*: Ăla din antreu e idiot… complet idiot… Am să-l… Am să-l… Am să-l… *(Întoarce privirea spre Agata. Brusc, pe un ton crunt:)* Scoate degetul din nas! Ţi-am zis să nu te mai scobeşti!

Întuneric.

Pe întuneric, vocea lui Iosifescu:

IOSIFESCU: Ce beznă! Să-ţi bagi degetele în ochi. Nimeni nu mai are grijă de nimic în ţara asta. Incompetenţi, inconştienţi, trădători… Îi pun la zid pe toţi responsabilii cu iluminatul public. (Pauză.) Dar… dar… de fapt… ia stai… Eu am dat ordin să nu mai fie nici o lumină aprinsă.

Râde. O clipă mai târziu, zgomotul unui corp care cade în apă.
Lumină albastru-verzuie. În mijlocul scenei, o bicicletă. Iosifescu priveşte fascinat de jur-împrejur. Face câţiva paşi. Pare hipnotizat de lumina stranie care învăluie scena. Vede bicicleta, se apropie de ea.

IOSIFESCU: Ce caută bicicleta asta pe fundul lacului?

Din stânga intră regele-peşte – e un domn elegant, poartă costum şi cravată (n-are absolut nimic de peşte).

REGELE-PEŞTE: E a mea.

IOSIFESCU: Şi ce faci cu ea?

REGELE-PEŞTE: Mă plimb. Uneori. *(Îl priveşte cu atenţie pe Iosifescu.)* Eşti viu?

IOSIFESCU: Da, cred că da…

REGELE-PEŞTE: Ciudat. Toţi oamenii care ajung aici sunt morţi. Se descompun încet. Mai muşcăm din ei. Tu eşti primul om viu pe care am plăcerea să-l întâlnesc.

IOSIFESCU: Mă bucur. Iosifescu. *(Dau mâna.)*

REGELE-PEŞTE: Eu sunt regele-peşte. Ăsta e regatul meu.

IOSIFESCU: Vrei să spui că nu sunt stăpân pe toată ţara?

REGELE-PEŞTE: Ce ţară?

IOSIFESCU *(după un moment de tăcere)*: Nu te pricepi la geografie.

REGELE-PEŞTE: Nu prea.

IOSIFESCU: Nici la politică?

REGELE-PEŞTE: Facem şi noi aici politică. Dar e foarte simplu. Am auzit că la voi e mai complicat. Iartă-mă, nu mă pricep la oameni. Ţi-am zis, până acum n-am avut de-a face decât cu morţi. Toate informaţiile mele sunt indirecte.

IOSIFESCU: Cum adică?

REGELE-PEŞTE: Aflu câte ceva de la păsările care se scufundă în lac. Unele mai mănâncă din noi. Din ăia mici. Asta-i viaţa, domnule… Altele ciugulesc alge sau tot felul de fleacuri. Nici nu sunt prea inteligente, dar altă sursă de informaţii n-am. *(Iosifescu priveşte în sus.)* Acuma dorm. Sunt unele negre, bondoace. Stau sub apă zece secunde, maximum paisprezece. Cam impertinente. Şi superficiale. Dar alea albe-cenuşii, cu gât fin par să aibă mai mult spirit de observaţie. Stau sub apă chiar şi jumătate de minut. Le ştii?

IOSIFESCU: Vag.
REGELE-PEŞTE: Da, sunt mai retrase, nu se bagă în faţă. Azi-dimineaţă am vorbit cu una care părea isteaţă. Mi-a povestit ceva foarte interesant.
IOSIFESCU: Ce?
REGELE-PEŞTE: E o scenă care se tot repetă. Pe malul lacului vin oameni şi aruncă bucăţi de pâine pentru păsări. De obicei se adună şi copiii, îi distrează la nebunie. Imediat ce aruncă primele bucăţi, vin păsări de peste tot. Şi începe un război teribil între pescăruşi. Se mai bagă şi alea negre, dar nu prind mare lucru. Dezgustător, domnule. Umilitor. Revoltător. Alea albe-cenuşii stau deoparte şi privesc cu ironie scena. Sunt individualiste, îşi găsesc singure hrana în lac. De milioane de ani ne găsim singuri hrana, iar acum au venit oamenii să facă pe deştepţii. Şi, culmea, îşi închipuie că e o faptă bună să dai de mâncare…
IOSIFESCU: Nu e?
REGELE-PEŞTE: Fii serios. Cu timpul, păsările îşi pierd îndemânarea. În schimb, devin mult mai agresive. Când îşi caută singure de mâncare nu se bat aşa, se descurcă fiecare pe cont propriu. Mă rog, selecţia naturală, ştiu… Dar dacă arunci în văzul tuturor nişte bucăţi de pâine… Scena pe care mi-a povestit-o pasărea azi-dimineaţă m-a îngrozit. Ce stranie e natura umană, domnule! Iartă-mă că ţi-o spun… Ăştia care dau de mâncare păsărilor se cred buni, dar în realitate o fac din sadism. Le place să vadă războiul pe care îl declanşează. Îi amuză. *(Îl priveşte o clipă în tăcere pe Iosifescu.)* Cred că toate faptele voastre bune le faceţi din sadism.
IOSIFESCU: Ziceai că nu te pricepi la oameni.
REGELE-PEŞTE: Sunt simple deducţii, domnule, pe baza unor informaţii aproximative.
IOSIFESCU: Am un ministru care citeşte mult. Pot să-ţi aduc nişte cărţi despre oameni.
REGELE-PEŞTE: M-ar interesa. Sunt un peşte curios.

Iosifescu se plimbă câteva clipe în tăcere, fascinat de lumină, sub privirile regelui-peşte.

IOSIFESCU: Ai auzit cumva de o femeie îmbrăcată în roşu?
REGELE-PEŞTE: Am auzit multe, nu mai ştiu… Da' ce-i cu ea?
IOSIFESCU: Am întâlnit-o acum şapte ani pe stradă. Mă şi mir că am avut curajul să intru în vorbă cu ea, pe vremea aia eram mult mai timid. Am invitat-o la o cafea.
REGELE-PEŞTE: Şi?
IOSIFESCU: Am discutat despre ce se întâmplă în lume. Mi-a explicat, mi-a spus ce trebuie să fac. Şi brusc totul s-a limpezit. Avea o voce care-mi sună şi acum în urechi. Cred că am stat de vorbă cu ea numai vreo jumătate de oră. De-atunci n-am mai văzut-o. Nici măcar nu ştiu cum o cheamă. *(Pauză.)* Femeia asta mi-a deschis mie ochii, dacă n-o întâlneam n-aş fi făcut nimic în viaţă.
REGELE-PEŞTE: Stai puţin… O femeie în roşu zici…
IOSIFESCU: Da.
REGELE-PEŞTE: Una înaltă, solidă?
IOSIFESCU: Da, da.
REGELE-PEŞTE: Parcă îmi aduc aminte… Mi-a spus o pasăre demult…
IOSIFESCU: Ce ţi-a spus?
REGELE-PEŞTE: Mi-a spus că a remarcat-o. O tot vedea pe stradă, pe la cafenele. Umbla mereu cu alt bărbat. *(Iosifescu rămâne pe gânduri.)* Poate n-o fi aceeaşi. *(Tăcere.)* Ia spune, ai copii?
IOSIFESCU: O fată.
REGELE-PEŞTE: Cum arată? E blondă? Brunetă? Înaltă? Scundă?
IOSIFESCU: Nu mai ştiu. N-am văzut-o de mult.
REGELE-PEŞTE: Eu aveam ieri opt sute şaizeci şi patru de copii. Pe toţi îi cunoşteam în detaliu. Azi mi-au dispărut cincizeci şi trei. Asta înseamnă că am rămas cu…
IOSIFESCU: Opt sute unsprezece.
REGELE-PEŞTE: Probabil. Eram bun la matematică, dar uite că îmbătrânesc. *(Se privesc în tăcere.)* Îţi place aici?
IOSIFESCU: E frumos.
REGELE-PEŞTE: Da, e frumos. *(Aruncă o privire de jur-împrejur.)* Acum te rog să mă scuzi, mă duc să dau o tură prin regat.

Se suie pe bicicletă şi iese prin stânga. Iosifescu priveşte fascinat în jur. Întuneric.

Elvira şi primul tovarăş de luptă. Elvira ţine în mână un parfum. Pulverizează în aer, miroase.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Cum vi se pare? (Elvira e nehotărâtă.) E de la Paris. Ultima modă în materie de parfumuri.
ELVIRA: Vreţi să spuneţi că toate pariziencele se dau cu el? Toate miros la fel?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Nu toate. Numai cele care îşi permit. E un parfum scump.

ELVIRA: Adică e un parfum elitist. Nu e un parfum popular. *(Primul tovarăş de luptă tace încurcat.)* Poate că e un parfum reacţionar. *(Primul tovarăş o priveşte îngrozit.)* Şi ce dacă? Îmi place. Vă mulţumesc. Sunt impresionată că v-aţi gândit la mine.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(radios)*: Pentru cauza revoluţiei.

ELVIRA: Bineînţeles.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Mirosul dumneavoastră poate influenţa istoria patriei.

ELVIRA: În bine sau în rău?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Numai în bine.

ELVIRA: Şi dacă put? Dacă mă frec cu balegă pe faţă? *(Primul tovarăş de luptă tace încurcat.)* Trebuie să am totuşi grijă de istoria patriei, nu-i aşa?

Se parfumează. Primul tovarăş de luptă o miroase încântat. Din stânga intră al doilea tovarăş de luptă ducând o cutie cu bomboane. Când dă cu ochii de primul, se opreşte şi ascunde cutia la spate. Elvira îl vede.

ELVIRA: Ce-aţi rămas aşa? Poftiţi, nu vă jenaţi. Tocmai discutam cu tovarăşul dumneavoastră de luptă despre istoria patriei. Sunt convinsă că e un subiect care vă interesează. Ce ascundeţi acolo?

Cei doi tovarăşi de luptă se privesc încurcaţi. Al doilea înaintează şi îi oferă Elvirei cutia cu bomboane.

ELVIRA: Bomboane! Ce drăguţ! (Ia o bomboană.) Mmm… Delicioase.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Cele mai fine bomboane. Direct de la Bruxelles…

ELVIRA: Bomboane elitiste.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(hotărât)*: Nu, doamnă. Acolo tot poporul mănâncă bomboane din astea.

ELVIRA: Şi la noi?

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: La noi încă nu… Dar prin politica înţeleaptă a generalului Iosifescu…

ELVIRA *(râde)*: Mă răsfăţaţi! *(Brusc devine serioasă.)* De ce mă răsfăţaţi?

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Pentru interesul naţional.

ELVIRA: Interesul naţional trece prin mine? Pe unde?

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ : N-are rost să ne prefacem, doamnă. Sunteţi centrul vital al generalului. Adică al naţiunii.

ELVIRA *(râde)*: Nu cumva îmi faceţi curte?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Doamne fereşte, suntem oameni de onoare.

ELVIRA *(prefăcându-se naivă)*: Ce urmăriţi de fapt?

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Interesul naţional, v-am spus.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Şi să influenţăm favorabil cursul istoriei. Prin dumneavoastră…

ELVIRA: Mai precis…

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Doamnă, ca să putem acţiona corect, ar fi bine să ştim ce gândeşte generalul.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Ce urmăreşte.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Ce visează.

ELVIRA: Nu ştiţi?

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Eu nu dorm cu generalul în acelaşi pat, doamnă.

ELVIRA *(râde)*: Asta ar mai lipsi! *(Pauză.)* Vreţi să-l spionez?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: În nici un caz!

Din dreapta intră un funcţionar care aduce dosare şi le aranjează pe masă.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Cred că înţelegeţi foarte bine…

ELVIRA: Nu înţeleg. Sunteţi tovarăşii lui de luptă. Eu nu sunt decât curva lui.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(privind spre funcţionarul care aranjează dosarele)*: Mai încet, vă rog…

ELVIRA: Vă temeţi? *(Tăcere.)* Dacă îi sunteţi fideli, n-aveţi de ce să vă temeţi.

Rămân o clipă tăcuţi. Elvira porneşte spre dreapta. Se opreşte, mai ia o bomboană.

ELVIRA: Foarte bune bomboanele. Vă mulţumesc.

Iese prin dreapta. Cei doi tovarăşi de luptă se privesc o clipă, apoi:

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Idiotule!

Porneşte în urma Elvirei. Iese. Primul îl urmează imediat.

Se aude o rumoare care creşte. Din stânga intră Pavel (în haine de preot) şi Ilie. Înaintează timid în scenă. Funcţionarul care aranjează dosarele îi vede.

FUNCŢIONARUL: Aşteptaţi, vă rog, afară. Vă chem eu.

Cei doi ies. Rumoarea continuă să crească. Un timp, funcţionarul mai face ordine pe birou, apoi din dreapta intră Andrei. Are un aer foarte preocupat.

ANDREI: Ce-i gălăgia asta! Du-te şi fă linişte.

Funcţionarul iese prin stânga. Andrei se aşază la masă. Zgomotul încetează. Funcţionarul revine.

ANDREI: Toate astea sunt denunţuri?
FUNCŢIONARUL: Toate.
ANDREI *(răsfoind dosarele)*: Vecinul… cumnatul… sora… naşul… vânzătorul de ziare… instalatorul… *(Închide dosarele.)* M-am plictisit. Câtă ură! Sunt nebuni. Dă-i dracului pe toţi.
FUNCŢIONARUL: Domnule ministru, totuşi… *(Se privesc în tăcere.)*
ANDREI: Ai dreptate. Ocupă-te tu. *(Funcţionarul ia un teanc de dosare. Începe să se audă iar rumoare din culise.)* Să intre. Pe rând. Şi fă, te rog, linişte. Nu mai suport gălăgia, n-am dormit deloc noaptea asta.

Funcţionarul iese prin stânga. Se face linişte. Intră Pavel. Face semnul crucii.

PAVEL: Dumnezeu să vă binecuvânteze, excelenţă.
ANDREI: Părinte, ce surpriză! Luaţi loc. *(Pavel se aşază.)* Ce vă aduce pe la noi?
PAVEL: Excelenţă…
ANDREI: Nu-mi mai spuneţi excelenţă. Nu sunt decât servitorul naţiunii.
PAVEL: Dumnezeu mi-a îndreptat paşii spre dumneavoastră.
ANDREI: Da, sigur. Dar în ce scop?
PAVEL: Am venit să mă pun în slujba revoluţiei.
ANDREI: Cum?
PAVEL: Tocmai de asta am venit: ca să primesc instrucţiuni de la excelenţa voastră.
ANDREI: Eu credeam că primiţi instrucţiuni de la… *(Arată în sus.)*
PAVEL: Dumnezeu veghează, dar nu ne impune ce să facem.
ANDREI: Şi vreţi să vă impun eu? *(Tăcere.)* La noi în ţară, biserica e separată de stat, părinte.
PAVEL: Separată, separată, dar… *(Începe să se audă iar rumoare din culise.)* Cuvântul Domnului trebuie să ajungă la oameni. La cât mai mulţi oameni. În noua societate pe care o construiţi… *(Gălăgia creşte.)*
ANDREI: Fir-ar al dracului! Mă scuzaţi, părinte… În zilele astea prea multe cuvinte ajung la oameni. E balamuc. Nu se mai înţelege nimic.

Din stânga intră funcţionarul, urmat de Ilie. Cară amândoi nişte conserve uriaşe. Gălăgia încetează.

FUNCŢIONARUL: Mă scuzaţi. (Lui Ilie:) Fii atent, ai grijă. (Aşază conservele pe un raft din bibliotecă.)
ANDREI: Ce-i cu conservele astea?
FUNCŢIONARUL: Sunt strămoşii naţiunii. *(Andrei îl priveşte mirat.)* Domnul general a spus că aici e locul lor. Chiar dumneavoastră i-aţi sugerat că revoluţia trebuie împletită cu tradiţia.
ANDREI: Da, da…
FUNCŢIONARUL *(uşor amuzat)*: Stau ca sardelele înăuntru. *(Lui Ilie:)* Hai, mă.

Ies amândoi. Andrei se scoală, se duce la bibliotecă şi priveşte conservele. Moment de tăcere. Apoi, brusc:

ANDREI: Da, părinte, biserica are de jucat un rol important în noua noastră societate. Numai că deocamdată… Ştiţi ce… Rugaţi-vă.
PAVEL: În fiecare zi mă rog.
ANDREI: Foarte bine. Rugaţi-vă. Asta e meseria dumneavoastră. Rugaţi-vă pentru păcătoşii care n-au timp să se roage. Ştiţi cum e… diviziunea muncii. Aveţi timp destul.
PAVEL *(nemulţumit)*: Am înţeles, excelenţă. *(Se ridică.)* Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Iese prin stânga.

ANDREI: Următorul.

Intră funcţionarul.

FUNCŢIONARUL: A venit un tip, vrea să vă vorbească…

ANDREI: Cheamă-l.
FUNCŢIONARUL *(ezită)*: Numai că…
ANDREI: Ce?
FUNCŢIONARUL: E un criminal. Adică revoluţionar, aşa zice el. A omorât în timpul evenimentelor douăzeci şi trei de oameni.
ANDREI: Nu e singurul.
FUNCŢIONARUL: Mie nu-mi place individul.
ANDREI: Eh, dacă-i vorba de plăcut!… Hai, adu-l încoace. *(Funcţionarul iese şi se întoarce însoţit de Ilie.)*
FUNCŢIONARUL: Nu vreţi să rămân şi eu?
ANDREI: Nu-i nevoie. *(Funcţionarul iese. Ilie rămâne nemişcat. Andrei se învârte în jurul lui şi îl cercetează.)* De ce-ai venit? Ce vrei de la mine?
ILIE: Să mă angajaţi.
ANDREI: Cum te cheamă?
ILIE: Ilie.
ANDREI: Şi mai cum?
ILIE: Ilie.
ANDREI: Ilie Ilie.
ILIE: Da.
ANDREI: De două ori Ilie. *(Ilie dă din cap.)* Ce ştii să faci? *(Ilie ridică din umeri.)* Ştii să scrii şi să citeşti?
ILIE: Nu.
ANDREI: Ştii să conduci o maşină?
ILIE: Nu.
ANDREI: Ştii să desenezi?
ILIE: Nu.
ANDREI: Ştii să cânţi?
ILIE: Nu.
ANDREI: Ştii să joci ping-pong?
ILIE: Nu.
ANDREI *(râde)*: Tu nu ştii nimic.
ILIE *(grav)*: N-aş spune asta.
ANDREI: De ce-ai ucis?
ILIE: Aşa mi-a venit.
ANDREI *(după un moment de tăcere)*: Bine, şi eu de ce te-aş angaja?
ILIE: Pentru că sunt singur.
ANDREI: N-ai pe nimeni?
ILIE: Pe nimeni.
ANDREI: I-ai ucis şi pe-ai tăi?
ILIE: Nu. N-am avut niciodată pe nimeni. *(Andrei îl priveşte în tăcere. Brusc se aude gălăgie din culise.)*
VOCEA ELENEI: Să nu mă atingi! Cum îţi permiţi! Dă-te la o parte!
VOCEA FUNCŢIONARULUI: Doamnă! Nu e voie!

Din stânga năvăleşte Elena. Se întoarce şi o trage după ea pe Agata. Amândouă cară valize. În urma lor intră funcţionarul.

ELENA: Numele meu e Iosifescu! Cred că îţi spune ceva!
ANDREI *(încearcă să-şi ascundă surpriza)*: Doamnă general… Doamnă general… Doamnă general…
ELENA: Atâta ştii să spui?
FUNCŢIONARUL: N-am putut s-o opresc.
ANDREI: Nu-i nimic… Nu-i nimic… Ia-l pe Ilie şi fă-i formele de angajare.
FUNCŢIONARUL: Pe ce post?
ANDREI: Nu contează. Găseşti tu ceva.
FUNCŢIONARUL: Am înţeles.

Funcţionarul iese însoţit de Ilie. Andrei rămâne nemişcat şi tăcut privind-o pe generăleasă.

ELENA: Ce te uiţi aşa?

ANDREI *(se întoarce spre Agata)*: Domnişoara bănuiesc că e fiica dumneavoastră.
ELENA: Numele ei e Agata Iosifescu… domnule… am înţeles că sunteţi un fel de ministru.
ANDREI: Un fel de.
ELENA: Vreau să-l văd imediat pe soţul meu.
ANDREI: Domnul general e ocupat.
ELENA: Spune-i c-am venit.
ANDREI: Chiar acum concepe decrete pentru viitorul naţiunii.
ELENA: Noi suntem naţiunea lui! Ce-ai rămas cu gura căscată? *(Observă conservele din bibliotecă.)* Ah, uite-i şi pe strămoşi! *(Lui Andrei:)* Vreau să vorbesc cu el. *(Se întoarce spre Agata:)* Şi tu nu-ţi mai roade unghiile! Ce obicei!

Din dreapta intră Iosifescu. E foarte preocupat.

IOSIFESCU: Andrei, spune-mi, te rog, de ce pâinea albă e neagră?…

Le vede pe Elena şi Agata – încremeneşte. Tăcere.

ELENA: Frumoasă primire!
IOSIFESCU: Elena… Ce-i cu voi aici? Ţi-am spus că…
ELENA: Că e război civil. N-am observat.
IOSIFESCU: Eşti inconştientă. *(Se duce la Agata.)* Ce mare ai crescut! *(O mângâie pe creştet.)*
ELENA: Mă mir că o recunoşti.
IOSIFESCU: Cum să n-o recunosc? Doar n-am opt sute unsprezece copii.
ELENA: Sper.
IOSIFESCU *(o priveşte în tăcere pe Agata, apoi)*: Trebuie să plecaţi.
ELENA: Iar vrei să scapi de noi!
IOSIFESCU: Sunt ocupat, Elena. Probleme de stat. *(Se întoarce spre Andrei:)* Ai grijă, te rog, găseşte-le un apartament. Cât mai izolat. Şi bine păzit.
ELENA: Suntem familia ta.
IOSIFESCU: E riscant să locuim împreună. Ieri a fost un atentat împotriva mea. O să fie şi mâine.
ELENA: Un atentat cu picioare lungi!
IOSIFESCU *(ignorând-o)*: Deocamdată locuim separat. Pentru binele vostru.
ELENA: Binele nostru!
IOSIFESCU: Sunteţi familia mea… Andrei, ocupă-te de ele.

Furioasă, Elena o ia de mână pe Agata şi ies amândouă prin stânga urmate de Andrei. Iosifescu priveşte indispus în urma lor. Treptat însă, starea lui de spirit se schimbă. Se uită la conservele cu strămoşi – e încântat. Apoi se duce în dreapta.

IOSIFESCU: Haideţi, dragii mei, haideţi…

Din dreapta intră cei doi tovarăşi de luptă. Se îmbrăţişează cu Iosifescu. Iosifescu râde – râd şi ei. Hohote de râs. Iosifescu se opreşte – se opresc şi ei. Iosifescu face câţiva paşi, vrea să urce pe podium, se răzgândeşte. Se îndreaptă spre masă, îi pofteşte să se aşeze.

IOSIFESCU: Haideţi, haideţi… Am ceva bun. (Scoate din bibliotecă o sticlă şi trei pahare. Toarnă, ciocnesc.) Noroc!
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Noroc!
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Noroc! *(Beau. Iosifescu plescăie satisfăcut – plescăie şi ei.)*
IOSIFESCU: Ei… Să vezi şi să nu crezi! *(Scoate pistolul, îl pune pe masă – scot şi ei pistoalele, le pun pe masă.)*
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Domnule general…
IOSIFESCU: Nu mă lua pe mine cu domnule general! *(Se ridică, se duce la primul tovarăş de luptă, îl îmbrăţişează. Către al doilea:)* Vino şi tu. *(Se îmbrăţişează toţi trei.)* Şi acum… şi acum… ia să stăm noi puţin de vorbă. *(Se aşază fiecare la locul lui.)* Haideţi să ne gândim la viitor. Ce ziceţi?
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(după un moment de tăcere)*: Păi, dacă meteorologii nu sunt în stare să-ţi spună cum o să fie mâine vremea, de unde vrei tu să ştii?…
IOSIFESCU *(râde)*: Meteorologii tăi n-au norii şi vântul în mâna lor. *(Cei doi tovarăşi de luptă izbucnesc în râs. Brusc, serios:)* Dar noi avem? *(Tăcere.)* Asta-i întrebarea, dragii mei tovarăşi de luptă.
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ : Eu zic că da. Uite, strămoşii sunt de partea noastră. *(Întorc toţi trei privirea spre conserve.)*
IOSIFESCU: Şi, în afară de strămoşi, pe ce ne mai bazăm?

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Pe poliţie.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Pe armată.

IOSIFESCU: Nu, dragii mei, am să vă spun eu: pe onoare. *(Cei doi tovarăşi se privesc uşor îngrijoraţi. Iosifescu râde satisfăcut.)* Nu v-aţi gândit la asta. E vreo problemă cu onoarea?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Nu.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Nu.

IOSIFESCU *(le mai toarnă un pahar)*: Hai noroc! *(Ciocnesc.)* Tocmai de aia m-am gândit să dăm împreună un examen de onoare.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Ce examen?

IOSIFESCU: Să mărturisim fiecare cea mai odioasă crimă pe care am comis-o. Lucrul de care ne ruşinăm cel mai tare. Ce ziceţi?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(deloc convins)*: Excelentă idee.

IOSIFESCU: Bun, atunci, ca să vă dau curaj, am să încep chiar eu. *(Scurtă pauză. Pe un ton confesiv:)* Aveam şase ani. Eram cu mama şi tata în vizită la nişte rude îndepărtate, unchi, mătuşi de gradul doi, trei, nu mai ştiu… Aveau o casă mare, cu multe camere, camere cu tavanul înalt. Şi, peste tot, obiecte stranii. Lunete, microscoape, aparate de fotografiat cu burduf, gramofoane, animale împăiate, un fildeş mare, curbat… Ziceai că e muzeu. Mă plimbam singur prin casă, nimeni nu mă băga în seamă. Şi am văzut o colecţie de pietre. Colorate, lucioase, transparente. O mulţime de pietre. Şi era una acolo, mare plată şi strălucitoare. Ca o oglindă. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Şi-atunci am rupt o bucată, am băgat-o repede în buzunar, să nu mă vadă nimeni. Dar n-avea cine să mă vadă, oamenii mari stăteau de vorbă în altă cameră. Şi, când m-am întors acasă, am scos piatra din buzunar. Le-am arătat-o alor mei. Tata nu m-a bătut. Dar s-a uitat la mine… Nici nu vă închipuiţi ce privire avea. Am plâns toată noaptea. Mă uitam la piatră şi plângeam. A doua zi tata s-a dus la oamenii ăia s-o dea înapoi. Şi ei au râs, au zis că nu-i nimic. Şi mi-au trimis cadou toată piatra aia mare şi plată. Când mi-a adus-o tata, m-am uitat la ea şi iar am început să plâng. Am aruncat-o. *(Tăcere. Schimbă tonul:)* E rândul vostru. Dar aveţi grijă să fie ceva cumplit.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(după o scurtă pauză)*: Am să vă mărturisesc… E o crimă care îmi apasă sufletul şi nu-mi iese din minte. Aveam cinci ani. Mă jucam toată ziua în podul casei, printre vechituri. În pod umblau şoareci, dar tata nu suporta animalele, nici un fel de animale, de asta n-aveam pisică. Aşa că punea peste tot curse de şoareci. Într-o zi am găsit un şoricel care se zbătea, i se agăţase coada acolo… L-am eliberat, l-am pus într-o cutie de pantofi, l-am îngrijit, l-am hrănit. L-am botezat Mişu. Bineînţeles, am ascuns cutia, ca să nu afle tata. M-ar fi jupuit dacă ar fi ştiut. Mişu a devenit prietenul meu cel mai bun. Singurul. Îl mângâiam, mi se urca pe deget, pe braţ, pe umăr. Mă asculta, se bucura… Stătea liniştit în cutie, parcă simţea când se apropia tata şi nu scotea nici un chiţăit. Pe urmă s-a întâmplat catastrofa. Trebuia să plecăm la ţară. Eram disperat, nu ştiam ce să fac cu Mişu. Nu puteam să-l iau cu mine. Să-i fi dat drumul? Unde? L-aş fi pierdut pentru totdeauna. Aşa că l-am lăsat în cutie. Când m-am întors după două săptămâni mirosea îngrozitor. A trebuit să ţin geamul deschis o zi întreagă. L-am îngropat în grădină. Mişu… Mă duceam mereu la mormântul lui. *(Pauză.)* Ieri am luat nişte soldaţi şi i-am dus acolo, în grădină. Ei habar n-aveau de ce. După atâţia ani, i-am acordat onoruri militare. Măcar atât.

IOSIFESCU *(după un moment de tăcere)*: Mda… *(Către primul tovarăş de luptă:)* Şi tu?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ : Am să vă povestesc cea mai dureroasă întâmplare din viaţa mea. Aveam patru ani. Eram un băiat timid, retras, nu mă amestecam cu ceilalţi copii. În casă aveam o servitoare. O chema Veronica. Era o femeie foarte frumoasă. Aşa mi se părea mie… Ba nu, aşa era. Mă iubea. Mă strângea la pieptul ei, mă… Cum să spun? Sigur, eram un copil. Totuşi… Îi miroseam sânii, îi mângâiam. Erau mari şi grei… Îi simt şi acum sfârcul între degete. Într-o bună zi m-am băgat sub fusta ei. A râs, dar m-a lăsat. M-am lipit de coapsele ei. Era cald. Chiloţii ei miroseau… Stăteam cu nasul în chiloţii ei şi mi s-a sculat.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: La patru ani?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ : Da. Atunci a fost prima dată. Ea trebuia să şteargă praful, să măture, să spele pe jos. O urmăream într-o stare de excitaţie cum n-am mai cunoscut după aia. Când avea un moment liber, ne ascundeam. Simţeam că e un joc periculos şi asta mă înnebunea. *(Pauză.)* În casă aveam tot felul de bibelouri, dar era pe bufet o balerină de porţelan… Trebuie să fi fost o porcărie de bibelou, însă maică-mea ţinea la el ca la ochii din cap, îl primise de la nu mai ştiu cine. Era singurul obiect de care Veronica n-avea voie să se atingă, numai maică-mea îl ştergea de praf. Şi într-o zi… dracu m-a pus să mă joc cu mingea în sufragerie. L-am spart. Când am văzut cioburile, am îngheţat. Şi am fugit repede în camera mea. M-am băgat în pat, m-am ascuns sub pătură. A urmat explozia. Veronica a fost imediat dată afară. N-am ieşit din cameră, am rămas ascuns sub pătură. Dar auzeam totul. Şi pe urmă, înainte să plece, Veronica a intrat la mine în cameră. Mă privea cu tristeţe. Ştia, dar nu mi-a reproşat nimic. M-a luat în braţe. M-a sărutat. Plângea. Nu mă mai puteam dezlipi de ea. *(Pauză.)* A fost prima mea iubire. Singura. Toată viaţa m-am gândit s-o caut. N-am făcut-o. Acum trebuie să fie o femeie bătrână.

IOSIFESCU *(după un moment de tăcere)*: Mda… *(Mai toarnă un pahar.)* Hai noroc!
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Noroc.
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Noroc.
IOSIFESCU *(după ce priveşte un timp în gol, se întoarce brusc către primul tovarăş de luptă)*: Ce-ai făcut cu ăia pe care i-ai prins cântând după ora stingerii?
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: I-am executat.
IOSIFESCU: Pe toţi?
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Pe toţi.
IOSIFESCU: Poate că nu erau chiar toţi sabotori. *(Primul tovarăş de luptă ridică din umeri.)*
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Dă-mi voie… Justificarea lor era ridicolă. Ziceau că sunt corul de bărbaţi al radiodifuziunii. Dar nu mai există nici un cor. Le-am desfiinţat pe toate.
IOSIFESCU: Poate că ar trebui să reînfiinţăm corurile. *(Tăcere.)* Să cânte oamenii, de ce să nu cânte? Vouă nu vă place să cântaţi?
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Ba da.
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Eu n-am voce. Totuşi, depinde ce cântă…
IOSIFESCU: Corect. Justă observaţie. Am să-i zic lui Andrei să angajeze nişte instructori artistici. S-or mai găsi din ăştia care fac muzică.
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Cam greu. Orchestra naţională a fost executată.
IOSIFESCU: Cine a dat ordin?
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(după un schimb de priviri cu primul, timid)*: Tu.
IOSIFESCU: Da, parcă… Ei, asta e. O să găsim oameni din popor care ştiu să cânte. Să cânte lumea, e bine să cânte. *(Tăcere.)* Hai să vă arăt ceva ca să nu vă pleoştiţi. *(Scoate un pix din sertar.)* Ia uite. Îl ţii aşa, e îmbrăcată. Îl întorci… *(Râde. Râd şi tovarăşii de luptă. Către primul:)* Ia-l. *(Mai scoate pixuri din sertar. Către al doilea:)* Ia şi tu. Luaţi cât mai multe, s-aveţi. *(Le dă un snop de pixuri.)* Ei, şi acum… La datorie.

Cei doi îşi aruncă priviri unul altuia, se ridică, îşi iau pistoalele, se înclină şi ies prin stânga, fără ca Iosifescu să-i bage în seamă – a rămas cu privirea aţintită spre public şi cu o expresie gravă. După un timp, se ridică de la masă, îşi ia pistolul şi începe să se plimbe gânditor pe scenă. Aruncă o privire spre conservele cu strămoşi, apoi se uită de jur-împrejur. După câteva ture, ajunge în dreptul podiumului, ezită o clipă, se urcă pe podium, se aşază pe scaun. Priveşte mulţumit în jur.

IOSIFESCU: Ascult.

Din dreapta intră soarele.

SOARELE: Domnule general, lumina e la ordinele dumneavoastră.

Din stânga intră luna.

LUNA: Domnule general, întunericul e la ordinele dumneavoastră.

Din dreapta intră căprioara.

CĂPRIOARA: Domnule general, căprioarele sunt la ordinele dumneavoastră.

Din stânga intră cutia de carton.

CUTIA DE CARTON: Domnule general, cutiile de carton sunt la ordinele dumneavoastră.

Toate aceste apariţii sunt personaje explicit reprezentate. Soarele e un bărbat într-o togă albă şi are capul înconjurat de raze. Luna e o femeie în pelerină neagră, cu o pălărie în formă de semilună. Căprioara e o femeie cu cap de căprioară. Cutia de carton e un bărbat al cărui trunchi e îmbrăcat într-un paralelipiped de carton. (Un bun reper ar fi spectacolele de la Versailles.) Apariţiile nu se succedă prea repede, iar de fiecare dată Iosifescu zâmbeşte încântat.

IOSIFESCU: Foarte bine… Foarte bine… (Îi priveşte un timp în tăcere.) Am o misiune pentru voi. Din informaţiile pe care le deţin, există o femeie care umblă mereu îmbrăcată în roşu. O femeie înaltă, planturoasă, impunătoare. Are pulpe groase, coapse groase, e solidă. Vreau să mi-o găsiţi.
SOARELE: Şi dacă o găsim, ce să-i spunem?
IOSIFESCU: Spuneţi-i… Spuneţi-i că o invit la o cafea. Că vreau să stăm de vorbă. Să…
LUNA: Să ce?
IOSIFESCU: Atât. *(Pauză.)* Liber.

Soarele, luna, căprioara şi cutia de carton fac o plecăciune şi ies. Iosifescu rămâne cu privirea în gol. Întuneric.

Elvira e aşezată pe scaun, undeva în stânga. În jurul ei sunt răspândite mai multe perechi de pantofi. Lângă ea stă în picioare vânzătorul de pantofi. Elvira ia o pereche, o studiază, apoi ia alta şi alta. Se încalţă. Se ridică, face câţiva paşi.

ELVIRA: Ce zici?

VÂNZĂTORUL: Frumos, foarte frumos… Se văd gleznele fine. Şi forma gambei e pusă în evidenţă. Arcuirea…

ELVIRA: Nu. *(Se aşază pe scaun, se descalţă, ia altă pereche, o încalţă. Face câţiva paşi.)* Ei?

VÂNZĂTORUL: Da, da, se asortează cu rochia.

ELVIRA: Mie nu-mi place rochia asta. Am îmbrăcat-o numai ca să-mi fac datoria faţă de patrie. *(Se aşază la loc, se descalţă, cercetează pe rând pantofii.)*

VÂNZĂTORUL: Cred că ştiu ce v-ar plăcea. O clipă.

Iese prin stânga.

Din dreapta intră Elena. Înaintează până în mijlocul scenei. O vede pe Elvira.

ELENA (nervoasă): Hm!

ELVIRA *(ridică privirea, o vede pe Elena; ironică)*: Eee… *(Îşi aruncă priviri glaciale. Din stânga intră vânzătorul cu o pereche de pantofi.)*

VÂNZĂTORUL: Cred că pantofii ăştia din import… *(Când o vede pe Elena, încremeneşte. Elena se răsuceşte şi porneşte nervoasă spre dreapta. Elenei:)* Doamnă, vă rog, luaţi loc.

Elena se opreşte, rămâne o clipă nehotărâtă, apoi se întoarce. Vânzătorul ia un scaun şi îl aşază lângă Elvira. Elena ia scaunul şi-l duce puţin mai departe, în dreapta. Se aşază şi priveşte ofensată în gol.

ELVIRA: Pantofii mei…

VÂNZĂTORUL: Da, da… *(Îi dă Elvirei pantofii, Elvira îi cercetează cu atenţie. Elenei:)* Doamnă, daţi-mi voie să vă prezint… *(Ia pantofii de lângă scaunul Elvirei şi se duce cu ei spre Elena.)*

ELENA: Eu nu probez pantofii pe care i-a atins alta. *(Dezolat, vânzătorul lasă pantofii jos şi iese prin stânga.)*

ELVIRA *(continuând să cerceteze perechea de pantofi)*: Eu probez totuşi bărbaţii pe care i-au atins altele. Nu mă deranjează.

ELENA: Ce obrăznicie! Cum îţi permiţi să-ţi cumperi pantofi de la acelaşi magazin cu mine!

ELVIRA: Eu am intrat aici prima.

Tăcere încordată. Vânzătorul revine cu un cărucior în care sunt mai multe cutii de pantofi pe care le aşază la picioarele Elenei.

VÂNZĂTORUL: Doamnă… Alegeţi…

ELENA *(nu se uită la cutiile aduse de vânzător, în schimb priveşte ţintă spre pantofii din mâna Elvirei)*: Vreau pantofii ăia.

VÂNZĂTORUL: Vă aduc imediat o pereche. *(Dă să iasă.)*

ELENA: Îi vreau pe ăia.

VÂNZĂTORUL: Vă aduc o pereche identică.

ELENA: Nu, nu, îi vreau exact pe ăia.

VÂNZĂTORUL: Bine. Dar spuneaţi că…

ELENA: Pe ăia îi vreau!

Vânzătorul e la mijloc între cele două femei. Priveşte când spre una, când spre alta. Brusc, Elvira aruncă pantofii în direcţia Elenei, apoi îşi va încălţa nervoasă pantofii ei.

ELVIRA (aruncându-i pantofii): Poftim!

ELENA: Nesimţito!

ELVIRA: Vacă!

ELENA: Curvă!

Se ridică amândouă, se îndreaptă una spre alta, se opresc, îşi aruncă priviri ucigătoare.

ELVIRA: Eşti o lămâie stoarsă.

ELENA: Eu?

ELVIRA: Lămâie stoarsă!

ELENA: Ai să plăteşti pentru asta! *(Elvira râde.)* Puşcăria te mănâncă! *(Elvira râde mai tare.)* Plutonul de execuţie!

ELVIRA: Vezi să nu!

ELENA: Am să… Am să…

ELVIRA: Hai, bagă-ţi copitele în pantofii ăia şi scuteşte-mă. *(Se întoarce şi porneşte spre stânga.)*

ELENA: Las’ că vezi tu, nesimţita dracului! Vrei război, o să ai război! Armata e de partea mea. Trimit tancurile peste tine!

(Porneşte spre dreapta.) Şi aviaţia!
VÂNZĂTORUL *(privind când spre una, când spre alta)*: Doamnelor… doamnelor… doamnelor…

Elvira a ieşit prin stânga. Din culise se aude vocea ei: „Lămâie stoarsă!“ Iese şi Elena prin dreapta. Vânzătorul rămâne în mijlocul scenei privind derutat. Apoi zâmbeşte. Ia de pe jos un pantof, îl ţine în mână, îl admiră.

VÂNZĂTORUL: Ce pasiuni dezlănţuie pantofii! (Pauză.) Dacă aş fi un intelectual, aş scrie istoria lumii privită dinspre pantofi. Păcat că nu sunt… (Pauză.) Numai că intelectualii ăştia nu observă detaliile. N-au timp de ele. Ei cred că nu contează decât ce e mare. Pantofii sunt mici şi delicaţi. (Pauză.) Mai bine că nu sunt intelectual. (Pune pantoful în cărucior. Începe să strângă pantofii şi cutiile de pe jos. Se opreşte.) Ce-mi place mie mai mult şi mai mult în meseria asta e să văd seriozitatea şi frenezia cu care femeile probează pereche după pereche. E un spectacol!…

Continuă să strângă de pe jos. Întuneric.

Agata stă la masă. Are în faţă un teanc de cărţi. Citeşte. Andrei se plimbă gânditor în spatele ei.

AGATA: O mie patru sute cincizeci şi trei… O mie patru sute şaizeci şi şapte… O mie cinci sute unu… Chiar trebuie să învăţ toate datele?
ANDREI: Îmi pare rău, asta-i programa şcolară.
AGATA: Cine a stabilit programa şcolară?
ANDREI *(jenat)*: Eu.
AGATA *(persuasivă)*: Şi n-o putem schimba?
ANDREI: Trebuie totuşi să învăţaţi istoria naţională, domnişoară.
AGATA: Dacă n-ar fi decât istoria naţională! Dar mai e şi geografia naţională… literatura naţională… chimia naţională… fizica naţională… matematica naţională… Uf! Tu le ştii pe toate astea?
ANDREI: Le-am învăţat la vremea mea.
AGATA: Ai citit mult, nu-i aşa? *(Andrei zâmbeşte.)* Ai citit toate cărţile interzise?
ANDREI: Nu pe toate… Dar atunci când le-am citit nu erau interzise.
AGATA: Şi de ce le-aţi interzis?
ANDREI: Pentru sănătatea naţiunii, domnişoară.
AGATA: Eu nu vreau să fiu sănătoasă. Vreau să citesc toate cărţile interzise. *(Pauză.)* Cum te descurci cu femeile, Andrei? Sau eşti poponar?
ANDREI: Homosexualitatea e interzisă prin lege. Oricum, nu sunt…
AGATA: Te duci la curve?
ANDREI: În societatea noastră nu mai există prostituţie, domnişoară.
AGATA: Atunci mama de ce zice mereu despre Elvira că e o curvă împuţită?
ANDREI *(ezită)*: Doamna general are un temperament vulcanic. Şi un limbaj expresiv. E o figură de stil.
AGATA: Figurile de stil n-au fost interzise prin lege?
ANDREI *(râde)*: Nu, domnişoară. Haideţi să vedem împreună cum stăm cu istoria naţională.

Se aşază la masă lângă Agata. Citesc amândoi, vorbesc încet, inaudibil.
Din stânga, în planul apropiat, intră Iosifescu şi primul tovarăş de luptă. Iosifescu îl ţine pe după umăr, merg amândoi spre dreapta.

IOSIFESCU: Da, dragul meu, te ascult cu toată atenţia. Spune mai departe. (Primul tovarăş de luptă şopteşte de zor la urechea lui Iosifescu.) Ooo! Ce vorbeşti! (Acelaşi joc.) A zis el? (Acelaşi joc.) Nu, nu… Te cred. Cum să nu te cred! (Acelaşi joc.) Mă tulbură ce-mi spui. Nu mă aşteptam tocmai din partea lui. (Acelaşi joc.) Spune, spune… Nu te teme. Bineînţeles că rămâne între noi.

Primul tovarăş de luptă continuă să-i şoptească lui Iosifescu la ureche. Ies amândoi prin dreapta.

AGATA: Aşa, când îmi povesteşti tu, istoria naţională mi se pare un roman. Dar cum se termină?
ANDREI: Nu se termină.
AGATA: Niciodată?
ANDREI: Niciodată, domnişoară. Avem un destin.
AGATA: Dar la astronomia naţională am învăţat că peste câteva miliarde de ani soarele se va stinge. Ce-o să fie atunci? *(Andrei tace încurcat.)* Vezi, nu te-ai gândit. Trebuie să pui de acord istoria naţională cu astronomia naţională.
ANDREI: Atunci… patria noastră se va muta pe o altă planetă.
AGATA: Se poate una ca asta?
ANDREI: Se va putea. Oamenii de ştiinţă lucrează… Ingineria naţională face progrese. În viitor va fi posibil. Ne vom muta pe

o altă planetă.

AGATA: Bine, dar… Bine, dar… atunci nu va mai fi aceeaşi geografie naţională.

ANDREI *(silit să accepte)*: Nu.

AGATA: În cazul ăsta, refuz să învăţ geografia naţională! E perisabilă. *(Andrei râde.)* Scoate geografia din programa şcolară!

Andrei râde mai tare. Din stânga intră Ilie încărcat cu benzi de magnetofon.

ILIE: Domnule ministru…

ANDREI: Intră, Ilie. Curaj.

ILIE: Domnişoară, mă scuzaţi că vă întrerup de la lecţii. *(Agata nu-i răspunde, îi aruncă o privire rece. Ilie pune benzile de magnetofon pe masă.)*

ANDREI: Ce-s astea?

ILIE: Convorbirile din ultima săptămână. Pentru domnul general.

ANDREI: Aaa… Tu ai instalat microfoanele?

ILIE: Eu. Aşa am primit ordin.

ANDREI *(ezită)*: Sunt aici şi convorbirile mele?

ILIE: Da. *(Dă să iasă.)*

ANDREI: Stai puţin. *(Ilie se întoarce.)* Le-a ascultat cineva?

ILIE: Doamna general. Mi-a zis să i le aduc întâi ei. *(Andrei rămâne pe gânduri.)* Pot să plec?

ANDREI: Da, du-te.

Ilie iese.

AGATA: Ce brută!

ANDREI: E un om din popor.

AGATA: Seamănă cu soldatul ăla care ne păzea, ţi-am povestit… Puţea îngrozitor. *(Pauză.)* Nu te teme. Mama te place. Toată lumea te place. Inspiri încredere. Ai putea să dai o lovitură de stat şi să devii tu general. Te-ai gândit?

ANDREI: Aveţi umor, domnişoară. Eu nu sunt decât un intelectual care-şi serveşte patria. Nu mă interesează puterea. Haideţi să revenim la istoria naţională. N-am ajuns nici la jumătate.

AGATA: Care jumătate, dacă nu se termină niciodată?

ANDREI *(râde, apoi)*: Anul 1824. Aici am rămas. Revoluţia industrială…

AGATA: Au murit şi atunci oameni?

ANDREI *(după ce o priveşte o clipă în tăcere)*: Sunteţi periculos de inteligentă, domnişoară. Noroc că vă permiteţi. *(Pauză.)* Haideţi să vedem împreună. Forţa aburului…

AGATA: Forţa aburului…

ANDREI: Da, forţa aburului…

Citesc, vorbesc amândoi încet, inaudibil.

Din dreapta intră Iosifescu ţinându-l pe după umăr pe al doilea tovarăş de luptă care îi şopteşte la ureche. Se îndreaptă spre stânga.

IOSIFESCU: Interesant. (Al doilea tovarăş de luptă îi şopteşte mai departe la ureche.) N-aş fi bănuit. (Acelaşi joc.) Sigur că te cred, dragul meu. Cum să nu te cred! (Acelaşi joc.) Ca să vezi! (Acelaşi joc.) Şi? (Acelaşi joc.) Spune, spune… Nu te teme. Bineînţeles că rămâne între noi.

Al doilea tovarăş de luptă continuă să-i şoptească lui Iosifescu la ureche. Ies amândoi prin stânga.

AGATA: Electrificarea?

ANDREI: Da, domnişoară, electrificarea.

Întuneric.

Pe scenă e numai Pavel, îmbrăcat în haine de preot. Se adresează publicului:

PAVEL: Iubiţi credincioşi… Oamenii mor. E o certitudine. O să muriţi cu toţii. Pe rând sau, poate, unii dintre voi împreună. Într-o bună zi părăsim lumea asta, fără să ştim ce va fi după noi. Nu ştim dacă a doua zi soarele va mai răsări, dacă râurile vor mai curge la vale, dacă lupii vor mai sfâşia căprioarele, dacă trenurile vor mai circula. Tot ce se va întâmpla aici, în lumea asta, până la sfârşitul timpului ne va rămâne necunoscut. Când ne vom regăsi cu toţii după sfârşitul timpului… mă rog, cu excepţia păcătoşilor… când ne vom regăsi deci, după sfârşitul timpului, vom pluti în aer şi ne vom bucura, fără să mai existe pentru noi suferinţa lumii prin care am trecut. S-a topit.

Din dreapta intră femeia în roşu care se aşază pe un scaun, cu spatele la public, privind spre Pavel. Pavel continuă, fără s-o observe.

PAVEL: Dar acum suferinţa e vie. Pe unii dintre voi suferinţa i-ar putea îndemna să se sinucidă. Sau unii dintre voi vor fi ucişi. Alţii vor muri în chinuri, blestemând ziua în care s-au născut. Nu ştim cine cum va muri. E un mister. Dar ultimul lucru pe care îl vom păstra în suflet înainte de a muri e speranţa că viaţa are un sens… nostalgia după un sens, pe care nimic n-o poate ucide. Speranţa asta există chiar şi în sufletele celor mai stoici, celor mai cinici, celor mai blazaţi, ca un sâmbure pe care nimic nu-l poate sparge. Chiar dacă vă sinucideţi, chiar dacă agonizaţi… Sau poate mai ales atunci. (Pauză.) Iubiţi credincioşi, eu vă aduc vestea cea bună: viaţa are un sens, lumea are un sens. Vă garantez. Dumnezeu vă garantează prin mine. Bucuraţi-vă. Tot ce ni se întâmplă are sens, oricât de mare e suferinţa. Ba chiar, cu cât e mai mare suferinţa, cu atât e mai puternică certitudinea noastră. Suntem un popor credincios. (Pauză.) Să ne rugăm aşadar cu inimile smerite pentru patria noastră, pentru istoria noastră plină de sens… Să ne rugăm cu toţii pentru conducătorii patriei. Pentru tatăl naţiunii noastre, pentru mama naţiunii noastre, pentru fiica naţiunii noastre… Pentru toţi cei care sunt obligaţi să fie instrumentele istoriei noastre pline de sens. Amin.

Întuneric.

Zgomotul unui corp care cade în apă. Lumină albastru-verzuie. Iosifescu înaintează în scenă din dreapta, privind fascinat. Ţine în mână câteva cărţi. Vede o pasăre moartă. O priveşte, rămâne nemişcat. Din stânga apare pe bicicletă regele-peşte. Se opreşte lângă Iosifescu, se dă jos de pe bicicletă.

REGELE-PEŞTE: Ia te uită! Viu sau mort?

IOSIFESCU *(dezmeticindu-se)*: Viu.

REGELE-PEŞTE: Iosifescu parcă te cheamă.

IOSIFESCU: Da, Iosifescu.

REGELE-PEŞTE: Vezi, am ţinut minte. *(Vede pasărea de pe jos.)* Câte mizerii se adună! *(Ia pasărea şi o aruncă în culise.)* Nu mi-ai zis ce rol joci acolo, sus.

IOSIFESCU: Rol? Sunt general.

REGELE-PEŞTE: Cum adică?

IOSIFESCU: Sunt şeful armatei.

REGELE-PEŞTE: Da, da, aveţi şi voi războaie, la fel ca pescăruşii. Faceţi multă gălăgie când ucideţi. Cam indecent… La noi e o zbatere lentă. Ne exteriorizăm mai puţin. *(Pauză.)* Oricum, mă bucur să văd o faţă cunoscută. Şi vie. *(Îl priveşte o clipă în tăcere.)* Spune-mi, cine te-a distribuit în rolul de general?

IOSIFESCU *(jignit)*: Dar pe tine cine te-a distribuit în rolul de rege-peşte?

REGELE-PEŞTE: Selecţia naturală, domnule, selecţia naturală.

IOSIFESCU: Înseamnă că şi pe mine tot selecţia naturală.

REGELE-PEŞTE: Funcţionează şi la voi?

IOSIFESCU *(stă pe gânduri)*: Probabil că da. Altfel cum aş fi ajuns general? *(Râde. Râd amândoi.)* Văd că te pricepi la biologie.

REGELE-PEŞTE: Sunt obligat. La câte specii de peşti există în lacul ăsta!

IOSIFESCU: Da, şi oamenii sunt foarte diferiţi. Fiecare cu nebunia lui. Te-apucă ameţeala. Uite, nevastă-mea mă chinuie îngrozitor.

REGELE-PEŞTE: Ai una singură?

IOSIFESCU: Da… s-ar putea spune.

REGELE-PEŞTE: E mai bună poligamia, ascultă-mă pe mine.

IOSIFESCU: Probabil. Deşi… Am probleme şi cu amanta. A zis despre nevastă-mea că-i o lămâie stoarsă. *(Regele-peşte râde.)* Mă rog… are dreptate, dar… Acuma toată ţara numai asta repetă: lămâie stoarsă. Nevastă-mea a turbat. Nu pot să-i lichidez pe toţi care-i spun lămâie stoarsă.

REGELE-PEŞTE: Nu, într-adevăr.

IOSIFESCU: S-ar depopula ţara, n-ar mai rămâne nimeni în viaţă. De fapt, şi eu îi zic lămâie stoarsă. Bineînţeles nu în faţă.

REGELE-PEŞTE: Normal.

IOSIFESCU: E o expresie foarte potrivită pentru nevastă-mea. Nu ştiu cum a găsit-o Elvira.

REGELE-PEŞTE: Elvira?

IOSIFESCU: Amanta mea.

REGELE-PEŞTE: Aha.

IOSIFESCU: Complicată treabă… *(Pauză.)* Auzi, dar de femeia în roşu mai ştii ceva?

REGELE-PEŞTE: Nimic. Păsările se scufundă tot mai rar. Ce-o fi cu ele? *(Pauză.)* Da’ văd că nu-ţi iese din cap femeia aia. Ţi-a plăcut aşa mult?

IOSIFESCU *(ezită)*: Cum să-ţi zic… Da… Într-un fel… Deşi nu e genul meu. Avea nişte pulpe groase, nişte coapse groase… Stătea în faţa mea, vorbea… Vorbea foarte frumos şi convingător. Mă uitam la ea, o ascultam, şi mă gândeam la tunelul dintre coapsele ei. Ce-o fi acolo – mă-ntrebam. Capătul lumii? Îmi închipuiam că merg prin tunel, ating pereţii umezi… Şi mi se părea că vocea aia vine de fapt din tunel, nu din gura ei. Şi în acelaşi timp simţeam o spaimă…

REGELE-PEŞTE *(râde)*: La noi e mult mai simplu cu femeile! Şi e plăcut, foarte plăcut, te rog să mă crezi. Dac-ai şti… *(Priveşte în gol. E încântat.)* Mi-ai dat o idee bună, domnule. Am să trag o tură prin harem. *(Se urcă pe bicicletă.)*

IOSIFESCU: Stai. Ţi-am adus nişte cărţi, aşa cum ţi-am promis. Despre oameni.

REGELE-PEŞTE *(cu gândul în altă parte)*: Da, da… *(Ia cărţile.)*

IOSIFESCU: Ziceai că te interesează natura umană, că eşti un peşte curios.

REGELE-PEŞTE: Sunt, sigur că sunt. Dar acum mă grăbesc. *(Porneşte pe bicicletă spre stânga.)* Mulţumesc pentru cărţi.

Regele-peşte iese prin stânga. Iosifescu priveşte în urma lui. Întuneric.

Cei doi tovarăşi de luptă zac pe jos, cu cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: N-are rost să ne mai certăm. Că-i vina mea, că-i vina ta…

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Şi totuşi, cineva e de vină!

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ : Ce mai contează? *(Tăcere.)* Ştii… Nu-mi pare rău. Eu am iubit revoluţia. N-am trădat-o. *(Trist:)* Numai pe Mişu l-am trădat.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Mişu?

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Şoricelul de care v-am povestit. Dac-ai şti cum mirosea!… Aşa o să mirosim şi noi.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ : Taci! Nu poate să fie adevărat! *(Tăcere.)* Noaptea asta am visat-o pe Veronica. Arăta exact ca atunci când eram copil şi mă lipeam de ea. A deschis uşa, s-a apropiat de mine. Era aşa frumoasă… Mă privea cu bunătate, fără nici un reproş. Mi-a desfăcut cătuşele. Mi-a făcut semn să mă bag sub fustă. Mirosea la fel. A făcut un pas, m-am agăţat de coapsa ei. Şi mergeam aşa împreună. Tot mergeam, mergeam, mergeam… Era întuneric. Era cald.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ : Crezi că mai trăieşte? *(Primul tovarăş de luptă ridică din umeri.)* Poate chiar tu ai condamnat-o la moarte.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Nu. Exclus!

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: De unde ştii?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Mi-aş fi dat seama.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Cum să-ţi dai seama?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Ar fi venit la mine.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Cum s-ajungă la tine?

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(după un moment de tăcere)*: Te răzbuni pe mine pentru că l-ai omorât pe Mişu.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Prostii.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Vrei să fim amândoi criminali.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Oricum suntem. *(Tăcere.)* Auzi… Cred că Iosifescu a inventat povestea aia cu piatra.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: De ce s-o inventeze?

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Ca să ne întindă o capcană.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Sigur că ne-a întins o capcană… Totuşi, povestea mi se pare veridică.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: E trasă de păr.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Nu, nu, e genul lui. Nu-l cunoşti.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Ba îl cunosc mai bine ca tine.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Nu-l cunoşti. Are capricii. E ciudat.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: E calculat.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: E dezechilibrat.

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: E orgolios, asta poţi să spui. Dar e un orgoliu rece.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Nu e nimic rece în el. Vrea numai să lase impresia…

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Vrea să lase impresia că e dezechilibrat. În realitate…

Din stânga intră un soldat.

SOLDATUL: Drepţi! (Cei doi tovarăşi de luptă se ridică cu greu.)

AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ *(către primul)*: Ascultă-mă pe mine, povestea cu piatra e inventată.

PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: Nu, nu, i se potriveşte foarte bine.
SOLDATUL: Hai, hai, daţi-i drumul! *(Îi conduce spre stânga.)*
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: E inventată.
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: E adevărată. Nu i-ai văzut privirea când povestea.
SOLDATUL: Hai, mai repede! Fără gălăgie!
AL DOILEA TOVARĂŞ DE LUPTĂ: E inventată!
PRIMUL TOVARĂŞ DE LUPTĂ: E adevărată!

Îi împinge afară din scenă. Ies toţi trei.
Un timp scena rămâne pustie. Se aud împuşcături.

Din dreapta intră Elena urmată de Iosifescu.
ELENA: Pe ea trebuia s-o execuţi!
IOSIFESCU *(nevinovat)*: Pe cine?
ELENA: Pe aia!
IOSIFESCU *(după o pauză)*: Sub ce acuzaţie?
ELENA: Lasă, că nu de acuzaţii duci tu lipsă!
IOSIFESCU: Elena, suntem o ţară civilizată… O ţară creştină. *(Se aude altă rafală.)*
ELENA: Observ. *(Pauză.)* Puteai măcar s-o bagi în puşcărie.
IOSIFESCU: Îţi repet: sub ce acuzaţie? *(Pauză.)* Domiciliu forţat nu-ţi ajunge?
ELENA: Forţat! *(Altă rafală.)* Ai găsit soluţia! O ţii în colivie numai pentru tine.
IOSIFESCU: Elena!
ELENA: Vine la ea o croitoreasă…
IOSIFESCU: Acuma ce vrei? Să nu se îmbrace?
ELENA: O modistă…
IOSIFESCU: Mă rog…
ELENA: O coafeză, o pedichiuristă, o maseuză…
IOSIFESCU: Eh…
ELENA: O cosmeticiană… *(Altă rafală.)* I se aduc în fiecare zi icre negre.
IOSIFESCU: Exagerezi.
ELENA: Primeşte bomboane şi prăjituri.
IOSIFESCU: Nu cred. Ţine la silueta ei.
ELENA: Face gimnastică.
IOSIFESCU: De unde ştii?
ELENA: Treaba mea.
IOSIFESCU: Termină cu geloziile. *(Altă rafală.)* Lasă-mă. Am de lucru.
ELENA *(ieşind nervoasă prin dreapta)*: Icre negre! Bomboane! Prăjituri!

Când Elena iese, Iosifescu respiră uşurat. Rămâne o clipă pe gânduri, priveşte apoi de jur-împrejur, se uită la conservele cu strămoşi. Se îndreaptă spre podium, se urcă, se aşază pe scaun. După un moment de tăcere solemnă:

IOSIFESCU: Ascult.

Din dreapta intră soarele şi căprioara, din stânga intră luna şi cutia de carton.

SOARELE: La ordinele dumneavoastră, domnule general.
IOSIFESCU: Ei? Ce mai e nou? Aţi găsit-o?
LUNA *(după un moment de tăcere, ezitând)*: Am găsit-o, domnule general.
IOSIFESCU: Sunteţi siguri că era ea?
CUTIA DE CARTON: Absolut, domnule general. Arăta exact aşa cum ne-aţi descris-o. Îmbrăcată într-o rochie roşie. Înaltă…
CĂPRIOARA: Impunătoare…
CUTIA DE CARTON: Solidă…
LUNA: Pulpe groase, coapse groase…
IOSIFESCU: Şi? Aţi vorbit cu ea?
SOARELE: Am vorbit.
IOSIFESCU: I-aţi spus că o invit la mine?
LUNA: I-am spus exact ce ne-aţi ordonat. Că o invitaţi la o cafea.

IOSIFESCU: Şi ea?
CUTIA DE CARTON: N-a zis nimic.
IOSIFESCU: Cum n-a zis nimic?
CĂPRIOARA: Nici nu ne-a băgat în seamă.
LUNA: Parcă nu ne-ar fi văzut, parcă nu ne-ar fi auzit.
SOARELE: Dacă-mi permiteţi… Am impresia că e o femeie dificilă, domnule general.
IOSIFESCU: Toate femeile sunt dificile. *(Pauză.)* N-aţi insistat? Cu femeile trebuie să insişti.
CUTIA DE CARTON: Am insistat, domnule general. Degeaba.
LUNA: N-a scos o vorbă, n-a schiţat un gest.
IOSIFESCU *(după o scurtă pauză)*: Dar sub rochia ei v-aţi uitat?
CĂPRIOARA: Asta nu ne-aţi spus.
IOSIFESCU: Da, n-am spus… n-am spus…

Rămâne gânditor, sub privirile celor patru. Întuneric.

Andrei stă la masă şi scrie. Din stânga intră Ilie care aduce benzi de magnetofon şi le pune pe masă. Iese. Andrei priveşte benzile. Ilie intră din nou, aduce alte benzi, iese. Acelaşi joc. Ilie intră iarăşi cu benzi. Când să iasă:

ANDREI: Ilie…
ILIE: Da, domnule ministru.
ANDREI *(zâmbitor)*: Ce mai faci? *(Ilie tace.)* Vreau să zic… Văd că eşti foarte conştiincios. N-am nimic să-ţi reproşez. Dimpotrivă. Toată lumea e mulţumită de tine. Nu mă înţelege greşit. Sunt curios să ştiu pur şi simplu ce mai faci.
ILIE *(după o clipă de tăcere)*: Bine.
ANDREI: Încerc să-mi imaginez viaţa ta. Iartă-mă dacă sunt indiscret.
ILIE: Nici o problemă.
ANDREI: Ce vrei? *(Tăcere.)* Ce-ţi place? *(Tăcere.)* Îţi place ceva? *(Tăcere.)* Nu-ţi place nimic pe lumea asta? Nici tartele cu căpşuni? Nici crema de zmeură?
ILIE: Nu ştiu cum sunt, n-am mâncat niciodată.

Andrei îl priveşte descumpănit. Din dreapta intră Agata.

AGATA: Andrei, literatura naţională e o plictiseală! Nu mai pot să citesc un rând. (Adresându-se lui Andrei, dar privindu-l în ochi pe Ilie:) Dă-mi cărţile interzise. (Andrei e stânjenit. Se uită când la Agata, când la Ilie.)
ILIE: Pot să plec?
ANDREI: Da… Stai. Du-te la bufet şi ia-ţi o tartă cu căpşuni.
ILIE: Am înţeles.

Iese prin stânga.

AGATA (privind în urma lui Ilie): Vrei să-l îndulceşti.

ANDREI: Hmmm… Nu ştiu de unde să-l apuc. *(Mai priveşte o clipă în urma lui Ilie, apoi se întoarce spre Agata:)* Domnişoară, trebuie să cunoaşteţi literatura naţională.
AGATA: De ce?
ANDREI: Ca să luaţi note mari. Ca să fiţi premiantă.
AGATA: Oricum îmi dau premiul întâi. *(Râde. Râd amândoi.)*
ANDREI *(se opreşte din râs)*: Nu e sănătos să fiţi atât de cinică.
AGATA: Dar tu crezi că e sănătos să ai o mutră inteligentă? *(Tăcere.)* Corectează-te. Controlează-te. Ia fă o mutră de prost. Hai, să te văd. *(Andrei se strâmbă.)* Nu, nu… Mai încearcă. *(Acelaşi joc.)* Nu poţi.
ANDREI *(trecând peste un moment delicat şi schimbând subiectul)*: Există totuşi pagini foarte frumoase în literatura naţională. Descrieri de natură… Descrieri de animale, de plante… *(Agata râde.)* Poveşti cu personaje fantastice, basme populare…
AGATA: Andrei, scoate cărţile interzise. *(Andrei ia o carte din bibliotecă şi i-o dă.)* Una singură?
ANDREI: Când mi-o aduceţi înapoi, vă dau alta. Şi aveţi grijă să n-o vadă cineva. Mai bine înveliţi-o în hârtie albastră.
AGATA: Eşti cel mai bun ministru din lume.

Se duce la el, îl sărută pe frunte, apoi iese repede prin stânga.
Andrei rămâne o clipă descumpănit. Zâmbeşte. Se apucă iar să lucreze. Un timp, pe scenă nu e decât Andrei, care citeşte şi scrie în tăcere. Apoi se aude vocea lui Iosifescu: „Ce cauţi aici!“

Din dreapta intră val-vârtej Elvira.

ELVIRA: Nu mă ţii tu pe mine închisă!

Priveşte spre Andrei, dar Andrei continuă imperturbabil să scrie. Intră şi Iosifescu din dreapta. Andrei va face abstracţie de prezenţa celor doi.

IOSIFESCU: Ţi-am spus să nu vii! Ce-o să zică lumea?
ELVIRA: De când îţi pasă ţie de ce zice lumea? Te-a călcat în picioare vaca aia!
IOSIFESCU: Taci.
ELVIRA: Lămâia stoarsă!
IOSIFESCU: Elvira…
ELVIRA: Domiciliu forţat! Ce idee! Pe mine nu mă forţează nimeni, Escule, ai înţeles?
IOSIFESCU: Nu începe şi tu acuma cu scandalul, te rog…
ELVIRA: Cât ai de gând să mă ţii închisă?
IOSIFESCU: Aşteaptă până se termină balamucul.
ELVIRA: Tu crezi că se termină? *(Schimbă tonul:)* Uite, mi s-a descusut rochia.
IOSIFESCU: Am înţeles că vine la tine o croitoreasă.
ELVIRA: O dată pe săptămână.
IOSIFESCU: Vrei să vină mai des?
ELVIRA *(se aruncă în braţele lui)*: Vreau să vii tu mai des, Escule.
IOSIFESCU *(o mângâie)*: Nu vezi câte am pe cap? La mine nu te gândeşti? *(Pauză.)* Măcar gândeşte-te la tine. Dacă eu dispar, or să te omoare şi pe tine imediat.
ELVIRA: Nu fi morbid.
IOSIFESCU: Selecţia naturală, Elvira. O să vină altul, mai rău şi mai viclean decât mine.
ELVIRA: Ţi-am zis să nu te bagi.
IOSIFESCU: Nu puteam. Ce dracu, nu înţelegi?
ELVIRA: Prostule! *(Îl sărută.)* Vii diseară?
IOSIFESCU: Vin. Hai, du-te.

Elvira îl mai sărută o dată şi iese prin dreapta. Iosifescu priveşte în urma ei. Zâmbeşte. Se îndreaptă apoi spre Andrei. E vesel.

IOSIFESCU: Ce mai scrie în cărţile tale, Andrei?
ANDREI: Nu sunt cărţi, domnule general, sunt dosare.
IOSIFESCU: Ia să vedem. *(Răsfoieşte un dosar, citeşte:)* Complotul poştaşilor… Întârzie predarea scrisorilor cu un număr determinat de zile… Determinat. Cum adică? *(Andrei ridică din umeri. Citeşte mai departe:)* Complotul ortopezilor… Sunt înţeleşi cu pedichiuristele… Hmmm… Complotul bâlbâiţilor care transmit mesaje în alfabetul Morse… Asta-i bună! Măturătorii lasă special gunoaiele pe străzi alese dinainte… Dresorii de la circ… Frizerii… Profesorii de desen folosesc codul culorilor ca să comunice… Ce se întâmplă, Andrei? Ţara asta zici că-i o fabrică de complotişti. Credeam că nu mai sunt duşmani… Mă rog, nu atâţia. Aşa ar trebui, nu? *(Andrei tace.)* De unde tot apar? Ca gândacii de bucătărie… Şi lasă indicii la fiecare pas.
ANDREI: Chiar credeţi în indiciile astea?
IOSIFESCU: Da. În adâncul sufletului, fiecare complotist vrea să fie prins şi pedepsit. De aia lasă indicii. O face inconştient. *(Pauză. Priveşte benzile de magnetofon.)* Şi benzile astea… Creşte teancul. M-am săturat de atâtea benzi. De ce trebuie să aflu eu toate mizeriile lor? Să înghit tot ce-i mai scârbos… Mi-e silă. Nici măcar nu mai sunt curios.
ANDREI: Dacă-mi permiteţi, domnule general…
IOSIFESCU: Spune, Andrei.
ANDREI: Noi singuri fabricăm duşmani.
IOSIFESCU: Mda… Îmi dau şi eu seama. Dar de ce oare?
ANDREI: Oamenii au nevoie să urască.
IOSIFESCU: De ce atâta ură pe lume?
ANDREI: Nu se poate altfel. Totul e să nu vă urască pe dumneavoastră, domnule general. Mai bine să se urască între ei.
IOSIFESCU: Da, da… Dar cum?
ANDREI: Proclamaţi democraţia.
IOSIFESCU: Ai înnebunit!
ANDREI: N-am înnebunit, domnule general.

IOSIFESCU: Te-au prostit cărţile.

ANDREI: Ascultaţi-mă o clipă. *(Iosifescu îl priveşte cu neîncredere.)* Pe lumea asta e şi ură, e şi iubire, problema e cum le repartizăm… Pe urmă, mai e şi foarte multă indiferenţă, nu uitaţi… E important să folosiţi amestecul de ură, iubire şi indiferenţă.

IOSIFESCU: Cum?

ANDREI: Sunteţi tatăl naţiunii. Sigur, a curs sânge. Dar asta-i revoluţia, şi revoluţia e un simbol. Oamenii iubesc ideile vagi. Dacă organizaţi alegeri, vă garantez că ieşiţi preşedinte.

IOSIFESCU: Preşedinte?

ANDREI: Nu vă place?

IOSIFESCU: Hmmm… Da. De ce nu?

ANDREI: Ca preşedinte e mai bine să staţi în umbră. Nu vă băgaţi în faţă, oricum aveţi toată puterea.

IOSIFESCU: Şi dacă o pierd?

ANDREI: N-o pierdeţi, ascultaţi-mă pe mine. Veţi fi un simbol, un strămoş viu.

IOSIFESCU *(râde)*: Vrei să mă bagi în conservă?

ANDREI: Dimpotrivă. Am să vă înconjor cu o aură. Veţi fi omniprezent şi invizibil. Toate serviciile vor lucra pentru dumneavoastră. Democraţia va lucra pentru dumneavoastră. Dacă vreţi să conduceţi, faceţi un pas în spate şi aşezaţi-vă deasupra politicii.

IOSIFESCU: Şi politică cine o să facă?

ANDREI: O să inventăm noi politicieni mediocri, care să fie iubiţi. Oamenii or să-i urască imediat. V-am zis, e nevoie de duşmani. Pe urmă o să inventăm alţii, la fel de mediocri. Nu duce ţara lipsă de mediocrităţi. Decât să vă urască pe dumneavoastră, mai bine să-i urască pe ei.

IOSIFESCU: Asta ai citit tu în cărţi?

ANDREI: M-am gândit şi cu capul meu. *(Tăcere. Iosifescu e nehotărât.)* Sunteţi tatăl naţiunii. Iar dacă ei *(arată spre public)* sunt fiii dumneavoastră, de ce să nu fie egali între ei? Proclamaţi democraţia, domnule general, şi nu veţi mai fi responsabil de nimic. Nu va mai fi nevoie să ucideţi. Nu vor mai fi comploturi. Oamenii se vor urî între ei. Se vor mai şi iubi. Şi va fi o indiferenţă generală.

IOSIFESCU: Democraţia?

ANDREI: Democraţia.

IOSIFESCU: S-o proclam?

ANDREI: Proclamaţi democraţia, domnule general… adică, mă scuzaţi, domnule preşedinte. Nimeni nu va mai fi executat. Nimeni nu va mai fi închis. Nimeni nu va mai avea domiciliu forţat.

IOSIFESCU *(râde)*: Chiar aşa?

ANDREI: Chiar aşa.

IOSIFESCU: Crezi că ţine?

ANDREI: Sigur că ţine. Toată lumea se îndreaptă spre democraţie.

IOSIFESCU: Şi cu cărţile interzise ce facem?

ANDREI: Nu vor mai fi cărţi interzise. De fapt, astea interzise vor fi cele mai utile.

IOSIFESCU: Şi strămoşii?

ANDREI: Rămân la locul lor. Avem şi mai mare nevoie de ei.

IOSIFESCU: Şi economia?

ANDREI: De piaţă, normal. O să fie prosperitate. Pentru fiii dumneavoastră. *(Arată spre public.)*

IOSIFESCU: Şi…

ANDREI: Nu vă faceţi griji. Există o mână invizibilă care le aranjează pe toate.

IOSIFESCU: Ce mână invizibilă?

ANDREI: O s-o simţiţi. O să vă mângâie pe creştet. O să fie bine.

IOSIFESCU: Să proclam democraţia?

ANDREI: Proclamaţi-o.

Iosifescu stă o clipă pe gânduri. Se îndreaptă timid spre podium, apoi cu un pas tot mai hotărât. Se urcă, se aşază pe scaun.

IOSIFESCU (solemn, dar fără să strige): Proclam democraţia.

ANDREI *(către public)*: A proclamat democraţia!

IOSIFESCU *(spre culise, în stânga şi-n dreapta)*: Veniţi… Veniţi…

Din dreapta intră soarele şi căprioara, din stânga intră luna şi cutia de carton.

IOSIFESCU (către public): Iată lumina democraţiei! Iată întunericul democraţiei! Iată căprioara democraţiei! Iată cutia de carton a democraţiei! Vi le dăruiesc! Sunt ale voastre!
ANDREI: Trăiască democraţia! *(Aplaudă. Către public:)* Aplaudaţi… Aplaudaţi…

Partea a II-a

Decorul e identic, cu deosebirea că în loc de scaune acum sunt fotolii.

Elena stă în fotoliu şi tricotează. Iosifescu se plimbă nervos. Se uită la ceas.

IOSIFESCU: Ia uite, s-a făcut ora zece!
ELENA *(se uită la ceas)*: E unşpe şi un sfert. Ţi-a stat ceasul.
IOSIFESCU *(îşi scoate ceasul de la mână, îl scutură)*: Să mai ai încredere în elveţieni! Las' că-i zic eu ambasadorului! *(Elena râde ironic.)* Am să-l convoc mâine să-mi dea ora exactă. *(Se plimbă în tăcere.)* E unşpe şi un sfert, Agata nu s-a întors şi tu stai calmă.
ELENA: De unde ştii că sunt calmă?
IOSIFESCU: Ai dreptate, tu nu eşti niciodată calmă. *(Pauză.)* Mă întreb cu cine o fi Agata la ora asta. Cu ăla înalt şi cu capul mare? Cu ăla înalt şi cu capul mic? Cu ăla slab şi negricios? Cu ăla bărbos? Cu ăla împiedicat? Cu ăla care zâmbeşte mereu?
ELENA: Observ că te preocupă viaţa sexuală a fiicei tale.
IOSIFESCU: Nici nu ştiu cum îi cheamă. Îi văd trecând pe-aici… Ne întâlnim pe culoar, se opresc în faţa mea, rămân o clipă blocaţi… Mă salută cu o expresie tâmpă. Ce-o fi în capul lor? Auzi, ţie nu ţi se pare că oamenii au devenit tot mai proşti?
ELENA *(stă o clipă pe gânduri)*: Ba da.
IOSIFESCU: E un fenomen interesant. Cum se explică? *(Pauză.)* Am să-l întreb pe Andrei ce părere are. *(Pauză.)* Şi totuşi Agata e inteligentă. Cred că de-aia îi schimbă aşa des. De fapt, care-i frecvenţa normală?
ELENA: Pe mine mă întrebi? Întreab-o pe ea. *(Tăcere.)* Nu îndrăzneşti să scoţi o vorbă în faţa ei.
IOSIFESCU *(ignorând-o pe Elena)*: Încerc să înţeleg… Încerc să înţeleg… *(Se plimbă în tăcere.)*
ELENA: Observ că de la o vreme eşti mai puţin ocupat.
IOSIFESCU: Sarcinile s-au împărţit.
ELENA: Măcar aşteptarea asta te ţine acasă. Uite, s-a făcut unşpe şi jumătate. Nu mai pleci la aia?
IOSIFESCU: Elena…
ELENA: Să ştii că mă întâlnesc destul de des cu ea pe stradă. Şi de fiecare dată mă sfidează.
IOSIFESCU: Cum te sfidează?
ELENA: Se uită la mine şi nu spune nimic. Trece mai departe.
IOSIFESCU: Ce-ai vrea să-ţi spună?
ELENA: Trebuia să rămână în domiciliu forţat.
IOSIFESCU: Asta nu se poate. E democraţie.
Elena râde ironic. Din stânga intră Andrei.
ANDREI: Doamnă… Domnule preşedinte… Mă scuzaţi… Vă deranjez?
ELENA: Nu-l deranjezi deloc. O aşteaptă pe fiică-sa şi turbează.
IOSIFESCU: Hai, Andrei, vino.
ELENA: Se tot chinuie să ghicească cu cine umblă la ora asta, dar pe ea n-are curajul s-o întrebe.
ANDREI: Trebuie s-o înţelegeţi. E tânără. *(Lui Iosifescu:)* Domnule preşedinte, avem o mică problemă. Putem sta o clipă de vorbă?
IOSIFESCU: Da, sigur. Elena…
ELENA: Ce?
IOSIFESCU: Lasă-ne, te rog… Probleme de stat.
ELENA: Dictatorule!

Iese prin dreapta urmărită de privirile celor doi.

ANDREI: Domnule preşedinte… Trebuie să vă spun… chiar dacă o să vă supăraţi.
IOSIFESCU: Spune, Andrei. Te-am ascultat mereu.
ANDREI: Ultimele dumneavoastră apariţii publice n-au fost prea…
IOSIFESCU: Cum?
ANDREI: N-au fost prea convingătoare. Dacă o ţineţi aşa, cu toată poliţia, cu tot aparatul nostru, riscaţi să nu mai fiţi reales.
IOSIFESCU: Să pierd alegerile?! Eu?

ANDREI: Mă rog, poate că exagerez. Alegerile sunt peste trei ani. Până atunci… Totuşi, trebuie să învăţaţi să vorbiţi oamenilor.
IOSIFESCU: Adică nu ştiu să vorbesc?
ANDREI: Vorbiţi foarte bine, eu vă înţeleg perfect, dar problema e ce mesaj transmiteţi poporului.
IOSIFESCU: Păi, discursurile tu le scrii. Nu-s bune?
ANDREI: Ba da… Mă rog, aşa cred… Adică mă străduiesc… Numai că n-ajunge. Mai trebuie să faceţi şi dumneavoastră ceva.
IOSIFESCU: Ce să fac?
ANDREI: Să fiţi atent la ton, la expresie, la gesturi, la…
IOSIFESCU: La ce?
ANDREI: Nu ştiu cum să vă explic… E ceva imponderabil.
IOSIFESCU: Imponderabil?
ANDREI: E, dacă vreţi, la fel ca arta actorului.
IOSIFESCU: Nu-mi plac actorii.
ANDREI: N-are importanţă. Trebuie să învăţaţi să vă adresaţi publicului. Altfel, v-am zis, e riscant. Haideţi să facem o mică repetiţie împreună. Eu am să improvizez un discurs la întâmplare şi dumneavoastră o să-l rostiţi. Vreţi?
IOSIFESCU *(plictisit)*: Dacă trebuie…
ANDREI: Atunci, vă rog să luaţi loc. *(Îl conduce spre podium. Iosifescu urcă, se aşază în fotoliu.)* Aşa. Privirea spre public. *(Iosifescu priveşte spre public.)* Şi acum repetaţi după mine: Dragi concetăţeni…
IOSIFESCU: Dragi concetăţeni…
ANDREI: Nu, nu. Încă o dată, vă rog: Dragi concetăţeni…
IOSIFESCU: Dragi concetăţeni…
ANDREI: Nu e bine.
IOSIFESCU: De ce?
ANDREI *(arată spre public)*: Trebuie să simtă că-i iubiţi.
IOSIFESCU: Dar nu-i iubesc deloc, Andrei. Sunt nişte tâmpiţi. Tocmai îi spuneam Elenei…
ANDREI: Bineînţeles. Nimeni nu-i iubeşte. Dar nu asta e problema. Ei trebuie să se simtă iubiţi.
IOSIFESCU: Ce simplu era înainte!
ANDREI: Vă rog, vă rog… Haideţi încă o dată: Dragi concetăţeni…
IOSIFESCU: Dragi concetăţeni…
ANDREI: Mda… Să zicem. Şi-acum mai departe: Naţiunea noastră s-a angajat ferm pe calea reformelor democratice…
IOSIFESCU: Naţiunea noastră s-a angajat ferm pe calea…
ANDREI: Nu, nu, nu-i bine. Aici nu e un ordin, nu e un decret. E ceva care vine din inima naţiunii. E pornirea ei, e impulsul ei, e o dorinţă fierbinte, e… cum să zic? Şi atunci vine şi din inima dumneavoastră, pentru că sunteţi reprezentantul ei cel mai… cel mai… înţelegeţi ce vreau să spun, faceţi corp comun cu ea. *(Pauză.)* Încă o dată, vă rog: Naţiunea noastră s-a angajat ferm pe calea reformelor democratice…
IOSIFESCU: Naţiunea noastră s-a angajat ferm pe calea reformelor…
ANDREI: Nu, nu, nu… Prea neutru o spuneţi. Doar nu prezentaţi buletinul meteo!… Mai multă căldură, vă rog. Mai multă participare.
IOSIFESCU: Naţiunea noastră s-a angajat ferm pe calea reformelor democratice…
ANDREI: Hmmm… Nu-i rău. Mai departe: Şi nimic n-o poate opri din drumul ei spre prosperitate şi spre făurirea unui stat de drept…
IOSIFESCU: Ce-i aia stat de drept? Cum adică de drept? Există şi de nedrept?
ANDREI: E o formulă, aşa se zice.
IOSIFESCU: O formulă tâmpită.
ANDREI: Nu vă bateţi capul, luaţi-o ca atare. Deci: Şi nimic n-o poate opri din drumul…
IOSIFESCU: Gata, Andrei, am obosit. Mai vedem şi mâine. Oricum, am înţeles ideea. O să repet şi la oglindă, îţi promit. Hai, nu te supăra. *(Zâmbeşte.)* Am făcut progrese, recunoaşte.
ANDREI: Trebuie să exersaţi în fiecare zi. *(Pauză.)* Şi mai e ceva…
IOSIFESCU: Ce?
ANDREI: Ar trebui să cunoaşteţi mai bine poporul.
IOSIFESCU: Vrei să zici că nu-l cunosc?
ANDREI: Îl cunoaşteţi, dar… Poporul se schimbă pe nesimţite. *(Pauză.)* Ştiţi ce… Mă gândesc să ieşim împreună incognito

pe străzi. Ne deghizăm. Nimeni n-o să ne recunoască.

IOSIFESCU: Să mă deghizez? *(Râde.)* N-am mai făcut-o din copilărie! *(Pauză.)* Bine, o să ieşim împreună în oraş. Şi-aşa, e o plictiseală aici! *(Îl priveşte cu afecţiune.)* Andrei, de ce faci tu toate astea pentru mine?

ANDREI *(după un moment de tăcere)*: V-am văzut atunci… mai ţineţi minte?… înconjurat de cadavre. Eu trăisem înconjurat de cărţi. Şi îmi spuneam că n-am contact cu realitatea, că mă aflu sub un clopot de sticlă. Şi mi-era ruşine. Mi-era groază că pierd esenţialul, că viaţa trece pe lângă mine. Când v-am văzut… dumneavoastră şi toţi morţii ăia eraţi realitatea, eraţi viaţa. Vă priveam şi nu eram în stare să debitez decât formule învăţate din cărţi. Vroiam să par inteligent şi-mi dădeam seama că sunt un prost. *(Pauză.)* Când am acceptat să fiu ministru, am acceptat de fapt viaţa. Cu toţi morţii ei. *(Scurtă pauză.)* I-am apucat de picioare şi i-am târât afară din scenă.

IOSIFESCU *(după ce se privesc un timp în tăcere)*: Andrei… Ştii… Dacă Agata… Vreau să zic, dacă voi doi… Mi-ar părea bine…

ANDREI *(trist)*: E o fată capricioasă, domnule preşedinte.

Întuneric.
Zgomotul ploii.

Câţiva trecători străbat scena în ambele sensuri purtând umbrele. Femeia în roşu străbate şi ea scena – fără umbrelă. Alţi câţiva trecători. Zgomotul ploii încetează. Trecătorii îşi închid umbrelele. Din stânga apare Agata, din dreapta Ilie, îmbrăcat în negru. Se întâlnesc în mijlocul scenei.

AGATA: Ilie!
ILIE: Domnişoară.
AGATA: Nu te-am văzut de mult. Ce faci?
ILIE: Trăiesc.
AGATA: De ce ţi-ai dat demisia?
ILIE: Viaţa, domnişoară.
AGATA: Nu eşti prea vesel.
ILIE: De ce-aş fi?
AGATA: Nici înainte nu erai. *(Pauză.)* Te descurci?… Vreau să zic, cu banii.
ILIE: Dumnezeu are grijă de mine.
AGATA: Ai devenit mistic. Nu mi-aş fi închipuit.
ILIE: Oamenii se mai schimbă. Ştiţi ce s-a întâmplat cu apostolul Pavel…
AGATA: Ai învăţat să citeşti!
ILIE: Nu. Îmi citesc fraţii mei.
AGATA: Parcă erai singur, n-aveai familie.
ILIE: Mi-am găsit în sfârşit fraţii, domnişoară.
AGATA: Unde i-ai găsit?
ILIE: În oraşul ăsta mare. Nici nu bănuiţi câte se ascund aici. *(Se privesc în tăcere.)* Trebuie să plec. Mă aşteaptă fraţii. *(Face un pas, se întoarce.)* Lumea se scufundă. Aveţi grijă pe unde călcaţi cu pantofii ăştia noi.

Porneşte spre stânga şi iese. Agata îl urmăreşte cu privirea, apoi porneşte spre dreapta şi iese şi ea.
Alţi câţiva trecători. În scenă intră două doamne în vârstă, fardate violent. Se apropie de marginea spaţiului de joc. În cele ce urmează va mai apărea în planul îndepărtat câte un trecător care se va opri pentru o clipă mirat, privind spre cele două doamne, dar, plictisit, îşi va continua drumul, făcând, poate, un semn: „Sunt nebune."
Cele două doamne privesc spre public. A doua doamnă îi şopteşte ceva la ureche primeia. Doar prima se va adresa publicului, dar se va opri din cand în când, ascultând ce-i şopteşte a doua (care priveşte mereu fix) şi dându-i uneori replica, tot în şoaptă.

PRIMA DOAMNĂ (către cineva aflat în sală, în stânga, în faţă): Vedeţi cu aparatele alea ce faceţi! Ia vedeţi! Credeţi că nu v-am observat? Închideţi imediat aparatele! (Către cineva din dreapta, în faţă:) Da, doamnă, am fost iradiate. Şi dumneata ai fost iradiată. Nu te mai uita aşa la mine. Nu te mai uita la mine! (Către altcineva, tot din faţă:) Nu râde, dom'le! Eşti agent? Eşti provocator? Te-am fotografiat. (Către fundul sălii:) Domnule ambasador, vă spun ca să ştiţi şi ca să informaţi guvernul ţării dumneavoastră… şi guvernele altor ţări… cu cine mai aveţi legături… Se urmăreşte sistematic distrugerea noastră pe toate căile. Sora mea şi cu mine suntem persecutate, domnule ambasador. De şapte ani… De opt ani… Pentru că am descoperit complotul şi am încercat să-l dezvăluim opiniei publice… şi celor în drept. Vă rog să chemaţi televiziunile, să afle toată lumea. Noi am fost şi la alte ambasade şi ne-au ascultat… dar televiziunile n-au venit… au invocat nişte argumente ilogice… (Către cineva din faţă:) Ce râzi, dobitocule! Te-am fotografiat, te ţin minte. (Către altcineva, tot din faţă:) Şi tu, ce

te crăceşti aşa! Ia uite! Depravato! Nesimţito! S-a umplut oraşul de curve! Strânge picioarele… Nu ţi-e ruşine? Unde te crezi? (Către fundul sălii:) Domnule ambasador, am fost torturate psihic cu raze invizibile. A trebuit să ne mutăm din cauza asta, sora mea şi cu mine… Au vrut să ne schimbe gândurile. Am dezinfectat casa înainte… Faceţi şi dumneavoastră la fel. Curăţaţi ambasada, spălaţi bine. Vedeţi că aţi fost infiltraţi, vă spun eu. Sunt tot ăia, cu aparatele lor… O să-i recunoaşteţi imediat. (Pauză.) Noi solicităm… adică pretindem, nu solicităm, pentru că după atâtea suferinţe nu poate fi vorba de o simplă solicitare… pretindem protecţia guvernului dumneavoastră… Şi un contraaparat împotriva razelor invizibile… Comunicaţi-le, ştiu ei despre ce e vorba… Şi decontaminare totală. (Pauză.) Apa a fost otrăvită. Conţine raze. Nu mai beţi apă. N-o să vă mai recunoaşteţi gândurile… Domnule ambasador…

De câtăva vreme, în scenă au intrat Iosifescu şi Andrei – amândoi deghizaţi, ţinând în mână umbrele închise. Iosifescu poartă o barbă stufoasă, iar Andrei mustaţă. S-au apropiat de cele două doamne, au ajuns chiar în spatele lor.

IOSIFESCU (pe un ton cald): Doamnelor, spuneţi-mi mie cu ce vă pot ajuta.

Cele două doamne tresar speriate. Se întorc şi rămân încremenite. Îşi şoptesc ceva la ureche.

PRIMA DOAMNĂ: Cum îţi permiţi! Vorbeam cu ambasadorul.
IOSIFESCU: Pot să vă ascult şi eu. Spuneţi-mi ce vă tulbură.
PRIMA DOAMNĂ *(după ce se consultă în şoaptă cu a doua)*: Dumneata cine eşti?
IOSIFESCU: Sunt un cetăţean responsabil. Vreau să vă ajut.
PRIMA DOAMNĂ *(intrând în panică)*: E nebun! *(O ia de mână pe a doua doamnă, se îndepărtează repede spre stânga. Se întoarce apoi spre Iosifescu:)* Ia uite bărbosul dracului!

În scenă au pătruns şi alţi trecători – între care Pavel (nu mai e în haine de preot, e îmbrăcat elegant), cu o umbrelă închisă. Cele două doamne sunt cât pe ce să se izbească de Pavel.

PRIMA DOAMNĂ (lui Pavel): Ce te uiţi aşa! Vezi cu aparatul ăla!… Te-am fotografiat, te ţin minte. (A doua doamnă îi şopteşte ceva la ureche.) Da, da, stai liniştită, mergem vizavi. Ne cunoaşte şi ambasadorul de-acolo.

Doamnele ies prin stânga. Pavel se îndreaptă spre Iosifescu şi Andrei.

IOSIFESCU (lui Andrei, privind spre ceilalţi trecători): Aşa or fi ajuns cu toţii?
PAVEL: Domnule preşedinte! *(Andrei îi face semn să tacă.)* Domnule ministru! *(Acelaşi joc.)*

Ceilalţi trecători aflaţi în scenă exclamă uimiţi: „Preşedintele! Preşedintele! Preşedintele!“ Imediat apar în scenă câţiva bărbaţi care îl înconjoară pe Iosifescu şi îl scot prin dreapta. După un moment de derută, trecătorii se risipesc, ies din scenă.

PAVEL: Îmi pare rău, n-aveam de unde să ştiu…
ANDREI: Nu-i nimic, oricum aventura asta trebuia să se încheie. Ce zi am avut! Ce ghinion! Domnul preşedinte a vrut să cunoască poporul şi a dat numai de nebuni.
PAVEL: Vă stă bine cu mustaţă.
ANDREI: Şi dumneavoastră vă stă bine în costum. Ce transformare!
PAVEL: Aşa a vrut Dumnezeu.
ANDREI: Credeţi că publicitatea de care vă ocupaţi cu atâta energie şi pricepere e opera lui Dumnezeu?
PAVEL: Totul e opera lui, domnule ministru.
ANDREI: Dar cum aţi învăţat aşa repede?
PAVEL: Eh, ştiţi… Eram obişnuit să vorbesc oamenilor. Toată viaţa asta am făcut. Le-am vorbit cu convingere, le-am dat încredere…
ANDREI: Totuşi, trebuie să recunosc că rămân surprins de transformare.
PAVEL: De ce vă miraţi atâta? Ajunsesem într-o situaţie disperată. Credincioşii erau tot mai puţini, biserica se golise. Intrau doar din când în când nişte turişti care făceau poze. N-aveam cui să vorbesc, n-aveam pe cine să conving.
ANDREI: Şi aţi ales publicitatea…
PAVEL: În felul ăsta ajung la foarte mulţi oameni, domnule ministru. Comunic, pot să transmit mesaje.
ANDREI: Ce mesaje?
PAVEL: Mesaje simple, pe înţelesul lor. În fond, le spun oamenilor să se bucure de viaţă.
ANDREI: Ei!
PAVEL: Mă rog… De viaţă şi de obiectele care-i înconjoară. E o ruşine? *(Andrei tace.)* Cu cât sunt mai multe obiecte, cu atât mai bine. Bucuria vieţii creşte.
ANDREI: Adică plăcerea.
PAVEL: Dacă vreţi dumneavoastră…

ANDREI: Nu vi se pare ciudat că aţi ajuns să vorbiţi despre plăcere?

PAVEL: Dac-aţi şti cât de greu mi-a fost să vorbesc numai despre suferinţă! De ce să nu căutăm raiul chiar aici, pe pământ? Poate că am început deja să trăim viaţa de apoi. V-aţi gândit la asta?

ANDREI *(după un moment de tăcere)*: Şi păcătoşii care ar trebui să ajungă în iad?

PAVEL: Poate că sunt tocmai cei care, dintr-un motiv sau altul, nu participă la bucuria generală.

ANDREI: Adică ăia care nu cumpără în prostie maşini de spălat, frigidere, cipsuri, îngheţată, maşini de tuns iarba?

PAVEL *(râde)*: Chiar ei, domnule ministru!

ANDREI: Sunt cam puţini păcătoşi…

PAVEL: Omenirea a progresat.

ANDREI: Mda.

PAVEL: Sunteţi sceptic. Vedeţi… Scepticismul nu se împacă nici cu religia, nici cu publicitatea.

ANDREI: Nu ştiu dacă omenirea a progresat, dar dumneavoastră aţi progresat mult.

PAVEL: Am profitat de progresul omenirii.

ANDREI: Ba chiar aţi prosperat.

PAVEL: Cu ajutorul lui Dumnezeu.

ANDREI: Mai credeţi în el?

PAVEL: Dar ce forţă vă închipuiţi că împinge lumea mai departe?

ANDREI: Habar n-am. *(Îl priveşte o clipă în tăcere.)* Mă duc şi eu la guvern să împing cât pot.

PAVEL: Mi-a părut bine să vă întâlnesc, domnule ministru. Sper să colaborăm în continuare. Transmiteţi-i, vă rog, respectele mele domnului preşedinte. Şi îmi cer scuze pentru…

ANDREI: Nu face nimic.

De câteva momente începuse să se audă iar zgomotul ploii. Cei doi îşi deschid umbrelele şi pornesc în direcţii opuse. Câţiva trecători cu umbrele. Întuneric.

O pătură mare în mijlocul scenei. De sub pătură apare Iosifescu. Stă în capul oaselor şi priveşte în gol. Din dreapta intră soarele. Va străbate scena şi va ieşi prin stânga. Iosifescu îl urmăreşte şi, după ce a trecut prin dreptul lui:

IOSIFESCU: Ce soare strălucitor şi trist! (După ce soarele iese din scenă:) E frig.

ELVIRA *(de sub pătură)*: Vino lângă mine.

IOSIFESCU: Cred că am răcit. Am temperatură, îmi curge nasul… Mă doare şi gâtul… Când înghit. Poate e infecţie. Ce zici? Sau viroză. Cică e o epidemie în oraş…

ELVIRA *(iese de sub pătură, se aşază şi ea în capul oaselor; râde)*: Democraţia te-a făcut ipohondru, Escule!

IOSIFESCU: Eu? Ipohondru?

ELVIRA: Cum afli de vreo boală, cum îţi închipui c-o ai şi tu. *(Pauză.)* Hai, nu mai fi aşa întunecat. Nu suport să vii la mine indispus. Indispune-o pe nevastă-ta, dacă ai chef.

IOSIFESCU *(după un moment de tăcere)*: Se apropie momentul…

ELVIRA: Ce moment?

IOSIFESCU *(sinistru)*: Vine Crăciunul.

ELVIRA: Şi ce-i cu asta?

IOSIFESCU: E îngrozitor. Ah, dac-aş putea să dau un decret, să-l scot din calendar!

ELVIRA *(râde)*: Cum să-l scoţi din calendar?

IOSIFESCU: Uite-aşa, să elimin data de 25 decembrie… Bine, mi-ar sări lumea în cap. Nu numai popimea… Toţi ăştia care vor să petreacă.

ELVIRA: Şi de ce să nu petreacă?

IOSIFESCU: Să petreacă, numai că pe mine mă deprimă. Urăsc Crăciunul. Şi Anul Nou, dar pe ăsta chiar că n-am cum să-l scot din calendar.

ELVIRA: Pentru că nu ştii să te bucuri ca un copil.

IOSIFESCU: Mă bucur când am eu chef, nu când îmi spune lumea. Dacă vreau, dansez, cânt, beau, chiui, dar nu când vor ei. Să nu-mi dicteze nimeni. *(Pauză.)* Oricum, am să vorbesc cu ministrul de finanţe să reducă la minimum fondurile pentru brad, pentru becuri, pentru toate porcăriile astea care împodobesc oraşul. Oribil!

ELVIRA: Ar fi o greşeală politică.

IOSIFESCU: Da, poate… De-ar trece mai repede! *(Pauză.)* Trebuie să ţin şi un discurs de Anul Nou.

ELVIRA: Ţi-l scrie Andrei.

IOSIFESCU: Da, dar eu apar ca boul la televizor. Mi-e silă. Urăsc societatea.

ELVIRA *(râde)*: Şi eşti un preşedinte democrat!
IOSIFESCU *(râde şi el, o ia în braţe)*: Ce circ! *(Pauză.)* Încotro ne îndreptăm, Elvira? Înţeleg tot mai puţin lumea asta. Mi-e frică de ea.
ELVIRA: Tu, care ai făcut revoluţia! Fii serios. E numai haos.
IOSIFESCU: Nu, nu… E şi altceva.
ELVIRA: Ce?
IOSIFESCU: Nu ştiu. Dac-aş putea să sparg coaja timpului în care suntem… Să scot capul şi să văd dincolo…
ELVIRA: Ce-ţi pasă ce-o să fie după ce murim?
IOSIFESCU: Sunt curios.
ELVIRA: Or să vină tot felul de lucruri… O să se schimbe mereu. Şi o să fie la fel, bănuiesc.
IOSIFESCU: Aşa zici tu? *(Elvira dă din cap.)* Nu cred.
ELVIRA *(după un moment de tăcere, încercând să fie veselă)*: Îţi place cămaşa mea de noapte? Ieri mi-am cumpărat-o. Nici n-ai observat.
IOSIFESCU: Dar ce-s astea?
ELVIRA: Bomboane.
IOSIFESCU: Cum adică? Se mănâncă?
ELVIRA: Da. Era şi una… toată din ciocolată…
IOSIFESCU: Ia să vedem. *(Mănâncă o bomboană.)* Nu-s rele. Şi după ce se termină?
ELVIRA: Îmi cumpăr altă cămaşă de noapte.
IOSIFESCU: Aia din ciocolată?
ELVIRA: Poate.
IOSIFESCU *(scoate altă bomboană)*: Ia să vedem. Sunt toate la fel?
ELVIRA: Nu ştiu. Încearcă.

Elvira râde. Întuneric.

Andrei stă la masă în faţa unui teanc de dosare şi citeşte. Lângă el, în picioare, cu un dosar în mână, funcţionarul.

ANDREI: Asta-i tot?
FUNCŢIONARUL: Tot, domnule ministru.
ANDREI: Cam puţin.
FUNCŢIONARUL: Să vă explic… Omul pe care l-am infiltrat ne-a transmis informaţii până joia trecută. Pe urmă a tăcut. Nimic. Nici o veste de la el.
ANDREI: Ce s-a întâmplat?
FUNCŢIONARUL: Asta m-am întrebat şi eu. Am încercat să aflu pe alte căi.
ANDREI: Şi?
FUNCŢIONARUL: Omul nostru s-a convertit. Le-a mărturisit că lucrează pentru noi.
ANDREI: L-au omorât?
FUNCŢIONARUL: Nu. Se pare că a devenit unul dintre cei mai fanatici.
ANDREI: De fapt, câţi sunt?
FUNCŢIONARUL: Nu putem şti cu precizie. Există mai multe grupuri. Unele subterane, altele funcţionează în spatele unui paravan cât se poate de onorabil.
ANDREI: Totuşi, aproximativ.
FUNCŢIONARUL: Câteva sute… Să zicem o mie.
ANDREI *(după ce stă o clipă pe gânduri)*: Nu putem să-i arestăm.
FUNCŢIONARUL: Nici pe el? Aţi văzut ce spune? *(Citeşte din dosar:)* N-am venit să aduc pacea, ci sabia…
ANDREI: Asta scrie în Biblie. Nu putem să arestăm Biblia.
FUNCŢIONARUL: Dar…
ANDREI: Nu poţi să arestezi un om pentru nişte cuvinte, ce Dumnezeu!

Andrei şi funcţionarul se privesc în tăcere. Din dreapta a intrat Agata. Se apropie neobservată de cei doi. Când ajunge chiar lângă ei:

ANDREI: Ah, domnişoară, m-aţi speriat.
FUNCŢIONARUL *(se înclină)*: Respectele mele.
AGATA: Câte dosare! Ar trebui să le treceţi pe calculator.
FUNCŢIONARUL: Săptămâna viitoare ne vin calculatoarele. Începem informatizarea generală, domnişoară.

AGATA *(privind în dosarul din faţa lui Andrei)*: Ilie al nostru?
ANDREI: Chiar el.
FUNCŢIONARUL: Ce facem, domnule ministru?
ANDREI: Deocamdată nimic. Nu putem să-i arestăm decât dacă găsim arme.
FUNCŢIONARUL: Şi dacă e prea târziu?
ANDREI: Încearcă să mai infiltrezi oameni de-ai noştri. Află cât mai multe. Ţine-i sub observaţie. În rest… *(Ridică din umeri.)*
FUNCŢIONARUL: Am înţeles, domnule ministru. *(Agatei:)* Respectele mele.

Iese prin stânga. Între timp, Agata a răsfoit un dosar.

AGATA: E chiar aşa periculos?
ANDREI: Nu ştiu. E altfel decât ceilalţi oameni. E imprevizibil.
AGATA: L-am văzut pe stradă zilele trecute. Părea schimbat.
ANDREI: Un criminal pe care l-am angajat din milă şi curiozitate. Tot criminal a rămas, nu vă faceţi iluzii.
AGATA: Şi tata? A omorât cu sutele de mii…
ANDREI: Domnul preşedinte… Cum să vă explic eu, domnişoară… Domnul preşedinte a intrat în logica istoriei. Istoria e crudă, dar are o logică. Ce vrea Ilie ăsta n-are nici o logică. E pur şi simplu un idiot.
AGATA: De ce? Pentru că el crede în ceva?
ANDREI: Lăsaţi, domnişoară, nu vă mai bateţi capul cu lucrurile astea. Sunt încurcate şi nici măcar nu sunt aşa interesante. Dacă aţi şti cât de banal e până la urmă totul! *(O priveşte în tăcere.)* Vă stă foarte bine în rochia asta, domnişoară.
AGATA: Mă tratezi ca pe un copil.
ANDREI: Încerc să vă feresc de mizerii şi de prostii.
AGATA: De ce-o faci? *(Andrei tace.)* Andrei, de fapt tu eşti un copil. *(Râde.)* Un copil! *(Râde în hohote.)*

Întuneric. Se aude mai departe râsul Agatei, care e continuat de râsul lui Iosifescu.

Lumină albastru-verzuie. Iosifescu şi regele-peşte, cu bicicleta lângă el.

IOSIFESCU (oprindu-se din râs): E bună. Nu ştiam că faceţi bancuri cu peştoaice blonde. Hai să-ţi zic şi eu una…
REGELE-PEŞTE: N-am încredere în umorul vostru. Mai bine spune-mi cum e în democraţie.
IOSIFESCU: Hmmm… Nu-i rău. Nici prea grozav. Agitaţie. Plictiseală. Încearcă şi tu aici.
REGELE-PEŞTE: Delicat. Tu crezi că democraţia e rezultatul selecţiei naturale?
IOSIFESCU: Nu-mi dau seama. La selecţia naturală tu te pricepi.
REGELE-PEŞTE: Dar nu mă pricep la democraţie.
IOSIFESCU: Păi, nici la noi nu se pricepe nimeni. Însă mi-a zis Andrei, ministrul meu, că ar fi o mână invizibilă care le aranjează pe toate.
REGELE-PEŞTE: Şi e?
IOSIFESCU: Nu ştiu, n-am văzut-o. Dar probabil că există, din moment ce e invizibilă.
REGELE-PEŞTE *(după un moment de gândire)*: Da, mi se pare logic. Şi nevastă-ta?
IOSIFESCU: Ca de obicei, isterică. Deşi parcă s-a mai calmat.
REGELE-PEŞTE: Amanta? Cum o cheamă?… Elvira?
IOSIFESCU: Da, Elvira. Acuma poartă cămăşi de noapte din ciocolată.
REGELE-PEŞTE *(râde)*: Ce gusturi aveţi! Şi fiică-ta?
IOSIFESCU: Dom'le, e un mister pentru mine. Habar n-am să vorbesc cu ea. Ce ruptură între generaţii! Nu ştiu ce-i place, nu ştiu ce vrea, nu ştiu ce gândeşte, nu ştiu ce face. A avut tot felul de iubiţi…
REGELE-PEŞTE: E poligamă?
IOSIFESCU: S-ar putea spune… Dar de la o vreme parcă s-a mai calmat şi ea. Culmea e că acuma mi-e şi mai greu să-i vorbesc. *(Pauză.)* Copiii tăi?
REGELE-PEŞTE: Azi au mai dispărut douăşpatru. Altfel, bine, sănătoşi. Se plimbă pe-acolo… *(Arată în dreapta.)* Nici eu nu ştiu ce-i în capul lor. Tot ce pot să fac pentru ei e să-i număr în fiecare zi. Deşi matematica mă oboseşte îngrozitor.
IOSIFESCU *(după un moment de tăcere, priveşte în sus)*: Oare plouă?
REGELE-PEŞTE: O fi plouând. Ce ne pasă?
IOSIFESCU: Ştii… M-am gândit să mă mut şi eu aici.
REGELE-PEŞTE: Crezi că rezişti la selecţia naturală?
IOSIFESCU: Asta… Nu ştiu. Am îmbătrânit. *(Scurtă pauză.)* Probabil că nu. *(Pauză.)* Auzi, dar de femeia în roşu ai mai aflat

ceva?

REGELE-PEŞTE *(râde)*: Tot la ea te gândeşti!

IOSIFESCU: N-a mai venit nici o pasăre să-ţi spună pe unde umblă, cu cine umblă?

REGELE-PEŞTE: Păsările au dispărut. Nu înţeleg de ce.

IOSIFESCU: Tu mă păcăleşti. O ascunzi la tine în lac, altfel nu se explică… *(Regele-peşte râde.)* O ţii pentru tine, banditule. Hai, mă, te rog… Vreau să mă uit şi eu în tunelul ăla. Îţi promit că n-o ating, mă uit numai. Îţi promit… *(Regele-peşte râde.)* Ce naiba, şi tu eşti un tip curios!

REGELE-PEŞTE *(urcându-se pe bicicletă)*: Ai o idee fixă, prietene.

IOSIFESCU: Unde e? Spune-mi.

REGELE-PEŞTE *(râzând)*: Caută.

IOSIFESCU: Unde?

REGELE-PEŞTE: Caută.

IOSIFESCU: Unde să caut?

Regele-peşte iese din scenă pe bicicletă. Din culise se aude vocea lui: „Caută.“ Iosifescu umblă năuc pe scenă, priveşte în toate direcţiile. Întuneric.

Elena şi Pavel. Într-un fotoliu stă cutia de carton – adică omul-cutie de carton. Pe masă zace o carte groasă. Elena se tot învârte în jurul cutiei de carton.

ELENA: Interesant… Interesant…

PAVEL: Şi foarte util, credeţi-mă. Noi fără asta am fi morţi.

ELENA: Interesant…

PAVEL: Nici nu vă închipuiţi cât de interesant. Orizontul vi se lărgeşte la nesfârşit. Puteţi afla orice.

ELENA: Adică eu îl întreb, şi el îmi răspunde?

PAVEL: Da, numai că trebuie să ştiţi cum să-l întrebaţi.

ELENA: Şi el îmi răspunde la toate întrebările?

PAVEL: La toate întrebările la care există răspuns, doamnă. *(Privesc cutia în tăcere.)* Vreţi să vedeţi Anzii, deşertul Gobi, bariera de corali, piramidele, Insula Paştelui, Caucazul, New Yorkul, Elveţia, Madagascarul, Japonia?

ELENA: Aş vrea.

PAVEL: Nimic mai simplu. Apăsaţi pe un buton şi într-o clipă sunteţi acolo.

ELENA: Oriunde?

PAVEL: Oriunde. Chiar şi în locuri care nu există. Plecaţi în aventură şi în acelaşi timp rămâneţi acasă, în fotoliu. Ce vă puteţi dori mai mult?

ELENA: Interesant.

PAVEL: În plus, puteţi vorbi cu oricine doriţi. Cu condiţia să fie conectat. Dar azi toată lumea e conectată. Şi nici nu e nevoie să spuneţi cine sunteţi.

ELENA: Nu?

PAVEL: Vă creaţi o identitate falsă. Două identităţi, trei identităţi, o sută de identităţi.

ELENA: Dar el *(arată spre cutie)* ştie cine sunt.

PAVEL: El nu ştie nimic, doamnă.

ELENA: Păi, dacă nu ştie, atunci cum îmi răspunde la întrebări?

PAVEL: Cum să vă explic eu?… El ştie numai ce i se spune, dar sunt foarte mulţi care îi spun tot felul de lucruri. Şi el le repetă.

ELENA: Aha.

PAVEL: Nu greşeşte niciodată.

ELENA: Dar eu pot să nu-i spun cine sunt.

PAVEL: Sigur. Puteţi să-i spuneţi, de pildă, că sunteţi bărbat.

ELENA: Şi el mă crede?

PAVEL: Absolut.

ELENA: Păi, nu mă vede că sunt femeie?

PAVEL: E orb.

Elena se învârte în jurul cutiei. Din dreapta intră Iosifescu.

PAVEL: Bună seara, domnule preşedinte. (Îi întinde mâna.)

IOSIFESCU: Bună seara. Mă scuzaţi, nu pot să dau mâna. Mi-e teamă că am o boală de piele. S-ar putea să aveţi şi

dumneavoastră. E o epidemie în oraş.
ELENA: M-ai înnebunit cu bolile tale! *(Lui Pavel:)* Dac-aţi şti… L-a zăpăcit pe ministrul sănătăţii. Îl sună de trei ori pe zi.
IOSIFESCU: Elena…
ELENA: S-a apucat să citească tratate de medicină. Nu pricepe nimic, dar…
PAVEL: Domnul preşedinte e prevăzător. *(Lui Iosifescu:)* Foarte bine faceţi. Preocuparea dumneavoastră pentru sănătate ar trebui comunicată publicului. Ar creşte mult vânzările de medicamente. Publicul e sensibil la gusturile preşedintelui. Să-mi spuneţi ce medicamente preferaţi.
ELENA: Ia de toate, domnule.
IOSIFESCU: Elena…
PAVEL: Sunt în relaţii foarte strânse cu cei din industria farmaceutică. Oameni activi, domnule preşedinte. Numai anul ăsta au inventat optzeci şi şapte de boli.
IOSIFESCU: Le-au inventat?
PAVEL: Da, dar au pus în vânzare şi leacurile împotriva lor. De publicitate eu m-am ocupat.

Iosifescu rămâne pe gânduri. Ceilalţi doi îl privesc în tăcere. În cele din urmă:

ELENA: Ia uite ce-ai primit! (Îi arată cutia de carton.)
IOSIFESCU *(se apropie de cutie)*: Ce-i asta?
PAVEL: O să descoperiţi singur. O să vă placă. E cel mai nou model. Pe mine vă rog să mă scuzaţi. Mă grăbesc, am o emisiune. În fiecare zi trebuie să pregătesc surprize pentru publicul nostru. Omagiile mele, doamnă… domnule preşedinte…
ELENA: Cum să vă mulţumesc?
PAVEL: Conectându-vă. E de-ajuns.

Iese. Iosifescu se învârte în jurul cutiei de carton, o cercetează.

IOSIFESCU: Ce dracu mai e şi cu el?
ELENA: Scrie aici. *(Îi arată cartea de pe masă.)*
IOSIFESCU: Să citesc eu toată cartea asta? Ai înnebunit.
ELENA: Omul îţi aduce un cadou, şi tu nu eşti în stare să citeşti manualul de instrucţiuni!
IOSIFESCU: Tu nu vezi ce gros e?
ELENA: Tot timpul te plângi.
IOSIFESCU: Lasă… Găsim noi o soluţie. *(Se învârte în jurul cutiei.)*
ELENA: Trebuie întâi să-i dai drumul.
IOSIFESCU: Da, da… Dar cum? *(Începe să atingă cutia în toate părţile, apoi o loveşte.)*
ELENA: Vezi că-l strici!
IOSIFESCU: Trebuie să fie ceva aici… *(Se mai învârte în jurul cutiei, apoi brusc:)* Ia stai puţin. *(Se duce în dreapta.)* Agata! Agata!

Din dreapta intră Agata.

AGATA: Ce mai e?
IOSIFESCU: Vino să vezi ce-am primit. *(Îi arată cutia.)* Dar nu ştiu cum să-l pun în funcţiune.
AGATA: N-arată rău. *(Se învârte în jurul cutiei.)* E chiar elegant.
IOSIFESCU: Întrebarea e cum îi dăm drumul.
AGATA: Trebuie să fie ceva aici… *(Începe să pipăie cutia.)*
ELENA: Vezi să nu-l strici!
AGATA: Habar n-am.
IOSIFESCU: Mă dezamăgeşti. Pe tine mă bazam. Ăştia din generaţia ta se joacă cu…
AGATA *(pe un ton grav)*: Eu nu mă joc. Eu meditez.
IOSIFESCU: La ce meditezi?
AGATA: La destinul omului.
IOSIFESCU: Aaa… E un subiect… *(Gest.)*
AGATA: Şi la păcatul originar.
IOSIFESCU: Asta după ce-ai tot încercat să vezi cum e!
AGATA: Tu vorbeşti?!
ELENA: Terminaţi! Am primit un cadou fantastic şi voi vă certaţi. Mai bine uitaţi-vă cu atenţie. *(Se învârt toţi trei în tăcere în jurul cutiei.)*

IOSIFESCU: Ia staţi. *(Se duce în stânga.)* Andrei! Andrei! *(Din stânga intră Andrei.)* Vino să vezi ce-am primit. *(Îi arată cutia.)*
ANDREI: Aaa… E foarte frumos.
IOSIFESCU: Dar nu ştim cum să-i dăm drumul.

Andrei se duce la cutie, o atinge undeva în spate şi se aprinde un bec. Privesc un timp toţi patru fascinaţi lumina răspândită de cutie.

IOSIFESCU: Şi acum?
ANDREI: Nu ştiu… Ar trebui să…
ELENA: Ce?
ANDREI: Staţi o clipă.

Iese prin stânga şi se întoarce cu funcţionarul.

FUNCŢIONARUL: Doamnă… domnule preşedinte… domnişoară…
IOSIFESCU: Vino să vezi. *(Funcţionarul se apropie cu un aer expert. Priveşte în tăcere cutia.)* Ei?
ELENA: Ei?
FUNCŢIONARUL: E un model nou. Trebuia să apară abia la anul. Nu ştiu cum funcţionează. *(Pauză.)* Dar e foarte elegant. *(Vrea să atingă cutia.)*
ELENA: Vezi să nu-l strici! *(Funcţionarul se retrage. Privesc toţi cinci cutia care emană o lumină caldă.)*
IOSIFESCU: Şi-acum ce facem?
ELENA: Lasă că citesc eu.

Elena se aşază la masă, ia cartea, începe să citească. Ceilalţi patru privesc mai departe fascinaţi spre cutie. Întuneric.

Încă înainte ca scena să fie luminată se aud aplauze puternice.
Pe scenă se află Pavel, care se adresează publicului.

PAVEL: Aşa e, doamnă. Auziţi? Publicul v-a dat dreptate. (Gest. Aplauzele încetează.) Publicul are întotdeauna dreptate. Aţi câştigat un aparat de epilat. (Muzică, aplauze.) Mai avem încă o mulţime de premii de dat în emisiunea…
VOCE *(pe fondul unui semnal muzical)*: Ce-aţi face dacă…!
PAVEL: Ce-aţi face dacă…! *(Pauză.)* Şi, de fapt, aşa cum ştiţi foarte bine, nu noi dăm premiile, ci voi. Votul publicului hotărăşte câştigătorul. Iar publicul nostru e toată ţara, toată ţara ne urmăreşte.

Din stânga intră femeia în roşu. Se aşază la masă. Pavel n-o vede; ea priveşte spre Pavel uşor absentă.

PAVEL: Tocmai de asta ne-am gândit să vă oferim o surpriză…

Pavel rămâne cu privirea aţintită asupra publicului. Moment de tăcere, apoi câteva voci timide: „Ce surpriză? Ce surpriză?“ Pavel menţine suspansul.

FEMEIA ÎN ROŞU (spre stânga): O cafea, vă rog.
PAVEL: Marele premiu nu va fi câştigat… *(Suspans. Câteva voci: „Nu? Nu câştigă nimeni marele premiu?“)* Marele premiu nu va fi câştigat de cineva… *(Suspans. Voci: „Cum? Cum adică?“)* Toţi veţi câştiga marele premiu! Tot publicul e câştigător!

Aplauze furtunoase. Din stânga intră o fată care îi aduce femeii în roşu o cafea. În momentele care urmează femeia în roşu va sorbi din cafea, urmărindu-l pe Pavel cu aceeaşi privire uşor absentă, fără să participe la joc. Pavel face un gest. Aplauzele încetează.

PAVEL: Nu mai e nevoie să te întrebi ce-ar fi dacă. Nu mai e nevoie să te pui într-o situaţie ipotetică. Nu mai e nevoie de închipuiri. (Pauză.) Cum eşti? Ai nasul prea mare… dinţii încălecaţi… Vorbeşti împleticit şi nu te ascultă nimeni… Ai picioare prea scurte… Sânii prea mici… prea mari… Nu-ţi place culoarea pielii… Ai chelie… buze prea groase… prea subţiri… mersul împiedicat… Nu contează. Nu contează ce ţi s-a dat. (Pauză.) Poate că nu-ţi place soţia ta. O găseşti urâtă… plictisitoare… enervantă… O găseşti mereu la fel… Sau poate că nu-ţi place soţul tău… E urât… e plictisitor… e enervant… E mereu acelaşi… Nu contează. Uită toate astea. (Pauză.) Sau poate că nu-ţi place că mături strada… că strângi gunoaiele… că zâmbeşti la comandă… că eşti la volanul unui autobuz… că baţi cuie toată ziua… că meseria ta e să aştepţi… că faci mereu şi mereu acelaşi lucru… Nu contează. Nu mai eşti prizonier. De azi înainte poţi fi cum vrei, poţi avea lângă tine pe cine vrei, poţi face ce vrei. Ăsta e marele premiu. (Pauză.) Îţi dau o viaţă în plus, pentru că asta pe care o duci nu-ţi place. Cui îi place? (Râde.) Dar nu, nu o viaţă… Îţi dau două vieţi, trei vieţi, o mie de vieţi, o infinitate de vieţi. (Pauză.) M-ai înţeles? De azi înainte poţi arăta cum vrei tu, poţi avea lângă tine un harem de fiinţe minunate… de orice sex, de orice vârstă, de orice specie. Poţi să faci ce-ţi place. Te-am eliberat.

Tăcere. Apoi încep câteva aplauze timide. Aplauzele se înteţesc. Pavel priveşte încântat spre public. Întuneric. Aplauzele încetează. Pe întuneric, vocea lui Pavel: „Am uitat să vă spun… Nu costă nimic. E gratis.“

Andrei stă la masă cu dosarele în faţă, privind în gol. Lângă el, funcţionarul. Tăcere prelungită.

FUNCŢIONARUL: Ce-aveţi de gând? (Andrei tace.) Îi spuneţi domnului preşedinte?
ANDREI: Deocamdată nu.
FUNCŢIONARUL: Bine, dar e vorba de siguranţa naţională.
ANDREI: Ştiu.
FUNCŢIONARUL *(după o pauză)*: Acum putem să-l arestăm fără probleme.
ANDREI *(râde amar)*: Fără probleme!
FUNCŢIONARUL: Odată ce-am găsit arme…
ANDREI: Tocmai acum nu-l putem aresta. Mai bine îl arestam înainte, cum ai zis. Cine şi-ar fi închipuit! *(Pauză.)* Nu, nu, exclus. O să se afle imediat.
FUNCŢIONARUL: Să ştiţi că oamenii mei…
ANDREI: Oamenii tăi or să vorbească până la urmă. Ziariştii atâta aşteaptă. Îţi dai seama ce scandal! Fiica preşedintelui ascunde arme şi muniţii pentru terorişti! *(Pauză.)* Tot aştept să mă trezesc din visul ăsta urât. Să intri pe uşă şi să-mi spui că nu-i adevărat.
FUNCŢIONARUL: Dar e adevărat.
ANDREI *(după o pauză)*: Câţi sunt acuma?
FUNCŢIONARUL: Două mii, două mii cinci sute.
ANDREI: Şi ea… Spune-mi, cred că ştii mai multe decât scrie aici… Ea cum?… Ea ce?… Aţi urmărit-o.
FUNCŢIONARUL: Am urmărit-o.
ANDREI: În ce relaţii e cu Ilie?
FUNCŢIONARUL: În relaţii strânse, domnule ministru.
ANDREI: Strânse…
FUNCŢIONARUL: Foarte strânse.
ANDREI: Vrei să zici că…
FUNCŢIONARUL: Da.
ANDREI: Eşti sigur?
FUNCŢIONARUL: Sigur.
ANDREI: Şi când te gândeşti că nimeni nu l-a băgat în seamă pe idiotul ăsta!… În afară de mine.
FUNCŢIONARUL: Eu v-am prevenit.
ANDREI: Da, tu te pricepi mai bine la oameni. *(Pauză.)* Ce-o să se întâmple?
FUNCŢIONARUL: Pe mine mă întrebaţi?
ANDREI: Nu… vorbeam şi eu aiurea.
FUNCŢIONARUL: Ar fi mai bine să-i spuneţi domnului preşedinte. Până la urmă tot o să se afle. Nu de la oamenii mei, dar…
ANDREI: Deocamdată nu. Poate că lucrurile se aranjează.
FUNCŢIONARUL: Cum?
ANDREI: Un miracol.
FUNCŢIONARUL: Ce miracol?

Se privesc în tăcere. Din stânga intră val-vârtej Elvira.

ELVIRA (lui Andrei): Trebuie să-l văd.

Andrei îi face un semn funcţionarului – care iese prin stânga.

ANDREI: Nu se poate. E bolnav.
ELVIRA: Bolnav pe dracu!
ANDREI: Credeţi-mă, nu se simte bine.
ELVIRA: Cărţile de medicină l-au îmbolnăvit. Era mult mai sănătos când nu citea. Cheamă-l încoace.
ANDREI: Vă rog, nu insistaţi.
ELVIRA: Atunci mă duc eu. *(Se duce hotărâtă în dreapta.)* Escule! Escule! Ieşi din bârlog! Escule!

Din dreapta apare în cele din urmă Iosifescu. Are un aer năuc.

IOSIFESCU: Ce-i cu tine? Ai înnebunit?! (Arată spre dreapta:) Te-aude.
ELVIRA: N-aude nimic. Se joacă toată ziua la cutiuţa aia. Crezi că nu ştiu?

IOSIFESCU: Elvira, mă doare capul.
ELVIRA: Ia o aspirină şi ascultă-mă.
IOSIFESCU: Dar nu acum… Nu aici… *(Arată spre Andrei, care e cufundat cu totul în dosare.)*
ELVIRA: Spuneai că faţă de el n-ai secrete, că e fiul tău.
IOSIFESCU: Adoptiv.
ELVIRA: Şi pe mine când ai de gând să mă adopţi?
IOSIFESCU: Cum să te adopt? Eşti o femeie în toată firea.
ELVIRA: Tocmai. Îmbătrânesc.
IOSIFESCU: Toţi îmbătrânim, Elvira. Uită-te la mine.
ELVIRA: Mă uit. *(Îl priveşte în tăcere.)* Când mă iei de nevastă?
IOSIFESCU: Bine, dar aici, în afara lacului, poligamia e interzisă.
ELVIRA: Ce lac? Ce poligamie?
IOSIFESCU: Mai încet, te rog.
ELVIRA: Te-am întrebat când mă iei de nevastă.
IOSIFESCU: Pentru asta ar trebui să divorţez întâi…
ELVIRA: Divorţează.
IOSIFESCU: Preşedinţii nu divorţează. Dacă divorţez, pierd alegerile. Uite, poţi să-l întrebi şi pe Andrei…
ELVIRA: Nu mă interesează alegerile tale, Escule.
IOSIFESCU: Nu?
ELVIRA: Nu.
IOSIFESCU: Dar ce te interesează?
ELVIRA: Mă interesează să am un bărbat care să fie lângă mine de Crăciun, de Anul Nou, de Paşti. Un bărbat care să fie lângă mine tot timpul. Înţelegi?
IOSIFESCU: Asta-i complicat.
ELVIRA: Şi pentru mine e complicat.
IOSIFESCU *(după o pauză)*: Lasă-mă să mă mai gândesc.
ELVIRA: Timpul de gândire a expirat. Îmi pare rău, Escule… Uite, ţi-am adus o ciocolată. Lipeşte-i-o nevesti-tii pe cur. Eu m-am săturat de ciocolată. *(Face câţiva paşi spre stânga.)* Te-am iubit, Escule. Ştii ce înseamnă asta?
IOSIFESCU: Elvira…

Elvira iese prin stânga. Iosifescu se plimbă trist şi gânditor.

IOSIFESCU: Nu, nu, e clar… E o epidemie. Toată ţara a fost lovită de epidemie. Mă auzi, Andrei?
ANDREI *(încet)*: Vă aud, domnule preşedinte.
IOSIFESCU: E o boală… o boală… Nici nu ştiu cum îi zice. Ministrul sănătăţii e tâmpit. Trebuie să-l schimbi.
ANDREI *(apatic)*: Am înţeles, domnule preşedinte.
IOSIFESCU: Şi eu? Eu ce fac? Ar trebui să fac ceva, nu-i aşa? *(Tăcere. Iosifescu se urcă pe podium cu paşi şovăitori. Se aşază în fotoliu.)* Să dau un decret, poate… Dar ce decret?… Ce decret?… *(Tăcere.)* Strămoşii ce mai fac?
ANDREI: Stau liniştiţi în conserve, domnule preşedinte.
IOSIFESCU: Şi dacă deschidem conservele?
ANDREI: Se împut. O să miroasă în toată ţara.
IOSIFESCU: Aşa e, fir-ar să fie! *(Tăcere.)* Dac-aş putea s-o găsesc, s-o conving să-şi scoată rochia, să-şi deschidă coapsele şi să intru în tunel… Să ajung la capăt… Să-mi dau seama ce se întâmplă… Să nu se mai întâmple nimic… Niciodată. *(Pauză.)* Mă auzi?
ANDREI: Nu vă aud, domnule preşedinte.

Întuneric.

Trecători străbat scena în ambele sensuri. Zgomotul străzii. Din stânga intră primul domn, din dreapta al doilea. Se întâlnesc în mijlocul scenei, fără ca primul domn să-l observe pe al doilea.

AL DOILEA DOMN: Ce-i cu tine? Nu te uiţi nici în stânga, nici în dreapta, mergi de năuc pe stradă…
PRIMUL DOMN: Iartă-mă, sunt zăpăcit. Dar… Să nu te mai recunosc, arăţi foarte bine. Cum o duci?
AL DOILEA DOMN: Nu mă plâng.
PRIMUL DOMN: Te-ai şi îngrăşat.
AL DOILEA DOMN: De când m-am lăsat de fumat. Tu?

PRIMUL DOMN: Cu munca… E mult de lucru.
AL DOILEA DOMN: Nevasta? Copiii?
PRIMUL DOMN: Bine, bine… Fiecare cu…
AL DOILEA DOMN: Da, da, şi la mine e la fel. *(Îl priveşte o clipă în tăcere.)* Spune-mi, te rog, dacă nu sunt indiscret…
PRIMUL DOMN: Ei! Ne cunoaştem de atâta timp!
AL DOILEA DOMN: Ce-ai ales ieri?
PRIMUL DOMN: Aaa… *(Pauză.)* Ai să râzi.
AL DOILEA DOMN: N-am să râd. De ce să râd?
PRIMUL DOMN: În fine… Am ales să fiu Albă-ca-Zăpada. *(Al doilea domn râde.)* Nu mi-e ruşine să recunosc, îmi plac basmele.
AL DOILEA DOMN: Dar de ce tocmai Albă-ca-Zăpada?
PRIMUL DOMN: Păi… M-a atras dintotdeauna personajul ăsta. Mie îmi plac basmele care se termină cu bine. Alea de Andersen sunt triste, se întâmplă mereu lucruri care dau totul peste cap. Albă-ca-Zăpada e o poveste frumoasă, are personaje vii. Uite, şi vânătorul e o figură interesantă, complexă… Şi piticii au farmecul lor, în afară de faptul că sunt foarte mici… au un caracter nobil, sunt modeşti, plini de compasiune… Şi pe urmă, vezi tu, după atâtea peripeţii… cu scorpia aia care se tot uită în oglindă şi zice „Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din ţară?“… şi mai vine şi cu mărul otrăvit… după toate astea, povestea se încheie cu bine, e un final fericit… Apare prinţul şi mă salvează… când toată lumea îşi închipuie că sunt moartă…
AL DOILEA DOMN: Ce copil eşti!
PRIMUL DOMN: Da, poate.
AL DOILEA DOMN: N-ai deloc imaginaţie! Să alegi un personaj gata făcut! Eu am fost ieri o femeie care nu există.
PRIMUL DOMN: Cum nu există?
AL DOILEA DOMN: Nu există nicăieri.
PRIMUL DOMN: Păi, atunci…
AL DOILEA DOMN: Atunci uite că am fost eu. Prima şi singura. Unică pentru eternitate.
PRIMUL DOMN *(după o pauză)*: Stai puţin… Te înşeli.
AL DOILEA DOMN: Cum să mă înşel?
PRIMUL DOMN: Da, te înşeli.
AL DOILEA DOMN: Ce vorbeşti!
PRIMUL DOMN: Ascultă-mă, fii atent, te rog… Dacă universul e infinit în timp… vreau să zic, dacă universul e etern… atunci în mod cert femeia aia care ai fost tu ieri nu poate să fie unică.
AL DOILEA DOMN: Nu?
PRIMUL DOMN: Bineînţeles. Tu n-ai învăţat la matematică ce înseamnă infinitul?
AL DOILEA DOMN: Ba da, dar…
PRIMUL DOMN: Dacă universul e etern, atunci au apărut şi vor apărea toate variantele posibile de femei. Nu numai de femei, dar şi de raţe, de cai de mare, de lăcuste, de bivoliţe, de crocodili, de coropişniţe… Şi nu numai toate variantele de specii cunoscute, dar şi toate variantele de specii necunoscute sau dispărute au apărut şi vor apărea… Ba chiar şi toate variantele de specii inexistente, cu condiţia să fie posibile…
AL DOILEA DOMN: Aiurea.
PRIMUL DOMN: Îţi spun eu. Ba mai mult, toate variantele se repetă nu o dată, ci la infinit. Femeia care ai fost tu ieri s-a repetat şi se va repeta la infinit. Cum îţi închipui că ai fost unică? *(Pauză.)* Dacă nu cumva…
AL DOILEA DOMN: Dacă nu cumva ce?
PRIMUL DOMN: Dacă nu cumva ai fost o femeie imposibilă.
AL DOILEA DOMN *(jignit)*: Află că am fost o femeie cât se poate de posibilă! *(Pauză.)* M-ai zăpăcit. *(Porneşte spre stânga şi iese.)*
PRIMUL DOMN: Stai… Iartă-mă… Nu sunt eu de vină… Matematica… *(Priveşte în urma celui de-al doilea.)* Ce copil!

Porneşte spre dreapta şi iese.
Zgomotul străzii. Alţi trecători. Între ei, Ilie. Face câţiva paşi, se opreşte, se întoarce, îşi dă seama că e urmărit. Jocul se repetă. Se mai repetă o dată. Întuneric.

Pe întuneric se aude vocea funcţionarului:

VOCEA FUNCŢIONARULUI: Domnule preşedinte… domnule preşedinte…
VOCEA LUI IOSIFESCU: Ce mai e?

VOCEA FUNCŢIONARULUI: Plecaţi? *(Pauză.)* Aşteaptă ambasadorii.
VOCEA LUI IOSIFESCU: Să aştepte. Am o întâlnire importantă.

Zgomotul unui corp care cade în apă. Lumină albastru-verzuie. Iosifescu păşeşte încet, privind în toate direcţiile.

IOSIFESCU: Peşte-peşte-peşte-peşte… Peşte-peşte-peşte-peşte… Hei!… Peşte-peşte-peşte-peşte… Unde eşti? Iartă-mă că te-am supărat cu bănuielile mele. Aşa sunt eu, am o fire imposibilă, doar mă cunoşti! Peşte-peşte-peşte-peşte… Unde te ascunzi? Ştiu, e o obsesie, ce să fac? Am o idee fixă, nu mai pot să scap de ea. Şi tu eşti un tip curios, mă-nţelegi… Peşte-peşte-peşte-peşte… Mă auzi? Ce faci acuma, ne jucăm de-a v-aţi-ascunselea pe fundul lacului? (Râde.) Hai, ieşi odată. N-am vrut să te jignesc. Te rog, iartă-mă. Peşte-peşte-peşte-peşte… Ce sensibil eşti! Nu mi-aş fi închipuit. Peşte-peşte… (Ajunge în spatele mesei, unde găseşte bicicleta răsturnată. O ridică.) Ia uite bicicleta! Înseamnă că eşti pe-aproape, banditule. Hai, nu te mai ascunde. Mă aşteaptă ambasadorii. Tu ai ambasadori? (Râde.) Ambasadori care vin din alte ape. Mai dulci, mai sărate. Tu le dai cadou alge, ei îţi dau cadou alte alge. Şi-ţi povestesc cum e acolo, în lumea lor. Tu trebuie să-i asculţi, să nu-i jigneşti… Pentru că ei…

Ajuns în spatele podiumului, Iosifescu rămâne încremenit.

IOSIFESCU: Doamne, Dumnezeule!

Îl ridică de umeri pe regele-peşte. Din podul scenei atârnă o sfoară până în gura regelui-peşte.

IOSIFESCU (privind în sus): Ce idioţi! Ce ticăloşi! (Îi scoate sfoara din gură.) Te-ai zbătut… Te-ai zbătut mult… În tăcere… Şi totuşi te-ai exteriorizat. Vezi? Moartea nu-i aşa decentă cum ţi-ai imaginat. (Pauză.) Cât timp a durat chinul tău? (Îl mângâie pe faţă.) Doamne, cât ai suferit! Ţi se citeşte pe chip… Chipul tău nobil… Atâta durere… Atâta durere…

Îl ia de umeri, îl ridică pe podium, îl aşază în fotoliu.

IOSIFESCU: Rege… Prietene… Singurul meu prieten… (Se trânteşte pe jos, îi îmbrăţişează picioarele.) Prostule, cum te-ai lăsat păcălit? Tocmai tu! (Pauză.) Erai un rege atât de inteligent!… de bun… de frumos… de nobil… Ştiai atâtea lucruri pe care eu nici nu le visez. Unde s-au dus? S-au dizolvat în apă? Ştie apa asta ceva despre tine? Despre mine? Cum s-o întreb? (Tăcere.) Dragul meu rege… Dragul meu prieten… (Tăcere.) Numai cu tine puteam să vorbesc despre ea… Numai cu tine…

Plânge înăbuşit la picioarele regelui-peşte. (Întreaga scenă trebuie să aibă măreţie tragică – nimic ridicol nu încape aici.) Plânsul lui Iosifescu durează un timp, apoi lumina albastru-verzuie se stinge treptat. Întuneric.

Agata şi trei bărbaţi stau pe jos. Cei trei citesc, Agata priveşte îngrijorată.

AGATA: Cât mai e ceasul?
PRIMUL BĂRBAT: Douăşpe şi un sfert.
AGATA: Dacă s-a întâmplat ceva?
AL DOILEA BĂRBAT: Nu s-a întâmplat nimic.
AGATA: De unde ştii?
AL DOILEA BĂRBAT *(nu-i răspunde, continuă să citească, apoi, după un timp)*: Citeşte şi tu.
AGATA: Nu pot. *(Pauză.)* Poate că trebuie să…
AL DOILEA BĂRBAT: Să ce? *(Agata nu-i răspunde.)* Nu te mai agita.

Tăcere. Agata e tot mai neliniştită. În fine, din dreapta apare Ilie. Agata se ridică şi se aruncă în braţele lui. Cei trei bărbaţi lasă cărţile deoparte şi privesc spre Ilie.

AGATA: Slavă Domnului că te-ai întors. (Scurtă pauză.) Mi-a fost teamă.
ILIE: Să nu-ţi fie. *(O respinge fără brutalitate, dar ferm.)*
AGATA: Încerc.
PRIMUL BĂRBAT: Iar te-au urmărit?
ILIE: Iar. Staţi liniştiţi, am scăpat de ei.
AL DOILEA BĂRBAT: Cum îi descoperi mereu?
ILIE: Îi cunosc aşa de bine! *(Către al treilea bărbat:)* Şi tu îi cunoşti. *(Al treilea bărbat dă din cap.)* N-o să fie mâine.
AGATA: De ce?
ILIE: Mai aşteptăm.
PRIMUL BĂRBAT: Bine, dar…
ILIE: Aşteptăm. Timpul lucrează pentru noi. Credinţă, calm, hotărâre.
PRIMUL BĂRBAT: Sunt atâţia fraţi… Nu poţi să-i ţii mereu în tensiunea aşteptării. Nu sunt toţi la fel de calmi şi de hotărâţi.
ILIE: Să fie. *(Se privesc în tăcere. Ilie se plimbă pe scenă, apoi se opreşte.)* Ascultaţi-mă. Orice putere se sprijină pe o slăbiciune. Cu cât slăbiciunea e mai mare, cu atât puterea e mai mare. Slăbiciunea lor e că iubesc viaţa. Şi o iubesc din ce în

ce mai mult. Nu vedeţi? *(Tăcere.)* Se tem de moarte, îşi fabrică medicamente împotriva morţii, vitamine… *(Râde.)* Fac gimnastică, fizioterapie, masaje… Cu atât mai bine. Să-i lăsăm să se maseze şi să-şi ia vitaminele. *(Se plimbă în tăcere.)* Cu atât mai bine. *(Acelaşi joc.)* Aşteptăm.

Scenă mută. Al treilea bărbat începe din nou să citească. Ceilalţi doi îl urmăresc pe Ilie. Agata îl priveşte emoţionată pe Ilie, care se duce la al treilea bărbat şi îl mângâie pe creştet. Întuneric.

Omul-cutie de carton stă în fotoliu şi o ţine în braţe pe Elena. Elena e nemulţumită că n-aude nimic, îşi lipeşte urechea de cutie, o mângâie.

ELENA: Mai tare… Mai tare, te rog…
CUTIA DE CARTON: Zice că se gândeşte.
ELENA: Se gândeşte… Atunci zi-i că şi eu mă gândesc. *(Pauză.)* Ce zice?
CUTIA DE CARTON: Zice că sunt gânduri bune şi că simte vibraţiile.
ELENA: Ce vibraţii?
CUTIA DE CARTON: Nu ştiu.
ELENA: Atunci zi-i că şi eu simt vibraţiile. *(Pauză.)* I-ai spus? *(Cutia de carton dă din cap.)* Şi ce zice?
CUTIA DE CARTON: Zice că el duce o viaţă dezordonată, şi-a pierdut busola, dar e convins că Polul Nord există. Zice că are o fire de artist, cântă la vioară. *(Se aud câteva acorduri de vioară.)* Valurile unei existenţe accidentate l-au împins pe ţărmul tentaţiilor. A naufragiat cu complicitatea inconştientului…
ELENA: E inconştient?
CUTIA DE CARTON: Nu, e vorba de inconştientul lui personal. Şi dumneavoastră aveţi unul.
ELENA: Da? *(Cutia de carton dă din cap.)* Mă rog, dacă zici tu…
CUTIA DE CARTON: Şi a cedat cu o uşurinţă de care se simte vinovat.
ELENA: Atât?
CUTIA DE CARTON: Nu. Zice că a păstrat totuşi în straturile cele mai adânci o speranţă secretă. Asta-i tot.
ELENA: Atunci zi-i… *(Stă o clipă pe gânduri.)* Zi-i că nu-mi pasă. N-am prejudecăţi, deşi sunt o femeie simplă… Simplă… Nu e bun cuvântul, dar nu ştiu cum să spun altfel. Nesofisticată sună prea… Reiau. Deşi sunt o femeie simplă… Simplă, dar orgolioasă… Orogolioasă, dar compătimitoare… Compătimitoare, dar niciodată compătimită. Ţii minte? *(Cutia de carton dă din cap.)* Hai, zi-i, să vedem ce zice.
CUTIA DE CARTON *(după o scurtă pauză)*: Zice că e un bărbat serios… în straturile cele mai adânci de care a pomenit mai sus. Serios, dar cu simţul umorului. Cu simţul umorului, dar retractil. Retractil, dar hotărât. Hotărât, dar nehotărât.
ELENA: De ce? *(Pauză. Îşi lipeşte urechea de cutie.)* De ce?
VOCEA LUI IOSIFESCU *(tunătoare)*: Eu de ce nu ştiu nimic?! De ce preşedintele ţării află ultimul?!
ELENA: N-aud. Mai tare.

Din stânga intră Iosifescu urmat de Andrei. Când o văd pe Elena, se opresc.

IOSIFESCU: Elena… (Ea stă mai departe cu urechea lipită de cutie.) Elena! (Elena îl priveşte mirată.) Te rog, lasă-ne. Avem de discutat.
ELENA *(se ridică şi îl ia de mână pe omul-cutie de carton, fără să dea vreo importanţă celor doi; către cutia de carton)*: Hai, vino.

Ies amândoi prin dreapta, sub privirile lui Iosifescu. Andrei stă spăşit. Iosifescu se întoarce brusc spre el.

IOSIFESCU: Cum ţi-ai permis?! (Andrei tace.) Cine are puterea în ţara asta?
ANDREI: Dumneavoastră, domnule preşedinte.
IOSIFESCU: Ce putere am, dacă nu ştiu nimic din ce se întâmplă? Ascult. *(Andrei tace.)* Mă sabotezi?
ANDREI: Nu, domnule preşedinte.
IOSIFESCU *(după un moment de tăcere, urlă)*: Sunt tatăl ei! *(Pauză. Schimbă tonul:)* Chiar dacă nu eram preşedinte trebuia să aflu ce se întâmplă cu inconştienta aia. M-ai trădat. Ştii ce urmează, nu? *(Andrei tace.)* Un proces. Nu te pot executa, pentru că m-ai convins să desfiinţez pedeapsa cu moartea. Ai fost prevăzător. Închisoare pe viaţă. O să ai timp să citeşti. Îţi pun la dispoziţie o celulă luminoasă. *(Pauză.)* Ai aruncat ţara în haos.
ANDREI: Domnule preşedinte, am crezut că…
IOSIFESCU: Ce-ai crezut? Ascult. *(Andrei tace.)* Dracu m-a pus să proclam democraţia!
ANDREI: Oricum se ajungea aici.
IOSIFESCU *(după un moment de tăcere)*: De ce nu mi-ai spus ce face Agata? De ce nu mi-ai spus că umblă cu nebunii ăia?

Că ascunde arme? *(Îl priveşte în tăcere.)* O iubeşti. Ce prostie! Eşti ministru, n-ai voie să iubeşti. *(Se plimbă pe scenă, se mai calmează.)* Bei un pahar?

ANDREI: Nu, mulţumesc.

IOSIFESCU *(se aşază la masă, scoate o sticlă şi un pahar)*: N-ar trebui nici eu să beau. Ficatul… Dă-l dracului de ficat! *(Îşi toarnă. Bea.)* Ce fac? O arestez? Sigur, tu ai să zici să n-o arestez. Să stau cu braţele încrucişate şi să aştept. Ce s-aştept? Unde e mâna aia a ta invizibilă care le aranjează pe toate? Ce boală e asta care ne-a lovit? Ministrul sănătăţii e un cretin. Trebuie schimbat. Cred că ţi-am mai zis. *(Îi cad ochii asupra dosarelor de pe masă. Le răsfoieşte.)* Câte dosare! I-ai urmărit. Ştiai tot. Ia uite… Ia uite ce zice Ilie… *(Citeşte:)* Se cască pământul… Dumnezeu ucide… Păi sigur că ucide, ce altceva să facă? Toţi şefii ucid. Şeful cel mare ucide cel mai mult. *(Citeşte mai departe:)* Într-o lume fără credinţă nu există nevinovaţi… Bogăţia e mormântul lor, bogăţia noastră e dincolo de mormânt… Numai inepţii! *(Aruncă dosarul pe masă.)* Şi Agata s-a uitat în gura lui. S-a tâmpit? Ce s-a întâmplat cu ea? *(Pauză.)* Mda… Sunt şi eu de vină. N-am fost atent, n-am ştiut să vorbesc cu ea.

ANDREI: Ce i-aţi fi spus? *(Iosifescu tace.)* Nu v-ar fi ascultat.

IOSIFESCU: Dar tu ai cunoscut-o bine, i-ai predat istoria naţională, literatura naţională… Astea n-ajută?

ANDREI: N-ajută la nimic, domnule preşedinte.

IOSIFESCU: Andrei, spune-mi, cum am ajuns aici? Explică-mi. *(Andrei tace.)* Hai, vino încoace. *(Andrei se execută.)* Stai jos. *(Andrei se aşază într-un fotoliu lângă Iosifescu.)* Spune ceva, nu mă lăsa în aer.

ANDREI: Domnule preşedinte, ar trebui să înţelegeţi oamenii.

IOSIFESCU: Nu-i înţeleg?

ANDREI: Îi înţelegeţi de la distanţă. Trebuie să vă apropiaţi.

IOSIFESCU: Cât să mă apropii? Să le miros picioarele? Să văd cum le curg mucii?

ANDREI: Trebuie să le auziţi vocea dinăuntru.

IOSIFESCU: Ce voce?

ANDREI: Toţi oamenii au o voce tăcută care vorbeşte încontinuu.

IOSIFESCU: He, he… iar mă iei cu fineţuri! Şi ce spune vocea aia?

ANDREI: Spune poveşti.

IOSIFESCU: Îţi baţi joc de mine.

ANDREI: Nu, domnule preşedinte. Şi dumneavoastră vă spuneţi poveşti.

IOSIFESCU: Eu n-am nevoie de poveşti.

ANDREI: Ba da, vă spuneţi întruna poveşti.

IOSIFESCU: Despre ce?

ANDREI: Despre dumneavoastră, despre ţara asta, despre Agata, despre mine, despre… despre tot.

IOSIFESCU: Hmmm… Nu mi-am dat seama. Poate. Dar eu nu le-aş numi poveşti.

ANDREI: Sunt poveşti, domnule preşedinte.

IOSIFESCU: Vrei să zici că eu sunt un fel de scriitor?

ANDREI: Sunteţi.

IOSIFESCU *(ironic)*: De ce n-oi fi publicat până acum?

ANDREI: Sunteţi şi actor.

IOSIFESCU: Nu-mi plac actorii.

ANDREI: Dar jucaţi tot timpul.

IOSIFESCU *(râde)*: Normal. Joc. Cum altfel?

ANDREI: Jucaţi rolul din povestea dumneavoastră. Sunteţi scriitor şi în acelaşi timp actor.

IOSIFESCU: Mă rog. Să zicem. Şi ce-i cu asta?

ANDREI: Oamenii se deosebesc după poveştile pe care şi le spun.

IOSIFESCU: După talentul lor literar?

ANDREI: Dacă vreţi… Unii, cei mai mulţi, îşi spun o groază de poveşti, scurte sau lungi, nu contează, important e că sunt multe şi merg în toate direcţiile. Mă duc să-mi cumpăr pâine. Schimb becul la baie. Aştept să se ieftinească bocancii. Vreau să mă culc cu femeia aia şi trebuie să inventez strategia, dialogul, punerea în scenă. Dau cerşetorului un ban ca să mă simt bun şi să răscumpăr cine ştie ce ticăloşie. Visez la o vacanţă pe Coasta de Azur… Fiecare fărâmă de gând e o poveste. *(Pauză.)* Sunt multe, multe poveşti, fără cap şi fără coadă, nu e nici o idee în spatele lor. Şi rolurile pe care le joacă oamenii ăştia sunt haotice, se schimbă după cum bate vântul. Azi sunt trişti că le-a murit pisica, mâine se bucură că echipa lor de fotbal a câştigat. Ei sunt oamenii asupra cărora mâna invizibilă are putere.

IOSIFESCU: Adică mâna asta există totuşi.
ANDREI: Da. Şi acţionează implacabil.
IOSIFESCU: Încotro îi duce?

ANDREI: Asta nu mai ştiu. Nimeni nu ştie. *(Pauză.)* În duce mai departe. Undeva. *(Tăcere.)* Şi mai există alţi oameni care îşi spun mereu o singură poveste. Una foarte simplă. În spatele ei e o idee simplă. Una singură. Şi cred în ea tocmai pentru că e simplă şi e una singură. Cred cu toată puterea. Rolul pe care-l joacă e mereu acelaşi.

IOSIFESCU: Nu se plictisesc?

ANDREI: Nu, pentru că ei sunt prizonierii rolului lor. Se confundă cu el. Şi le ajunge. Nu sunt mulţi, dar pe ei mâna invizibilă nu-i atinge.

IOSIFESCU: De ce?

ANDREI: Pentru că sunt îndărătnici. Oricât de prostească e ideea lor simplă, ţin cu ghearele şi cu dinţii de ea. Dacă o pierd, se golesc, nu mai rămâne nimic din ei. Devin morţi vii.

IOSIFESCU *(după o pauză)*: Stai puţin… Şi dacă se întâmplă ceva nou care le contrazice ideea?

ANDREI: Orice lucru pe care îl află fie îl ignoră, fie îl bagă cu forţa în povestea lor. Şi povestea lor e perfect coerentă, domnule preşedinte. Nu există contradicţii, nu există fisuri, totul e dintr-o singură bucată. Au explicaţii şi soluţii pentru tot. Ei nu trăiesc la întâmplare, aşa cum trăiesc ceilalţi. Lumea îi crede sfinţi sau nebuni sau criminali. În realitate, sunt pur şi simplu altă specie de scriitori.

IOSIFESCU: Vorbeşti de parcă le-ai lua apărarea.

ANDREI: Mi-e groază de ei. Numai că am învăţat să le ascult vocea tăcută.

IOSIFESCU *(după o pauză)*: Şi noi? Unde e locul nostru în povestea ta?

ANDREI: Noi rămânem pe dinafară, domnule preşedinte.

IOSIFESCU: Da, ai dreptate, asta simt şi eu. *(Îşi toarnă un pahar, bea. Îl priveşte pe Andrei.)* Eşti un om inteligent, nu pot să te închid. Dar… dar… La ce mă ajută toate lucrurile astea pe care mi le-ai spus?

ANDREI: La nimic.

IOSIFESCU *(după o pauză)*: Şi ce facem?

ANDREI: Nu ştiu.

Iosifescu îl priveşte în tăcere, apoi izbucneşte în râs. Se opreşte brusc. Devine foarte grav. Întuneric.

Pavel e singur în scenă, în planul apropiat, cu un tomberon lângă el. Se adresează publicului.

PAVEL: Vă rog să mă ascultaţi o clipă. Trebuie să lămurim un lucru, cred că s-a strecurat o neînţelegere. (Pauză.) Am primit de la voi un număr impresionant de propuneri, de observaţii, de comentarii. Vă mulţumesc. Sigur, o să le analizez în măsura în care… Sunt foarte, foarte multe. Şi inutile. Nu am ce face cu ele. Mă scuzaţi, dar ăsta e adevărul. Cred că nu m-aţi înţeles. (Pauză.) Nu aveţi cui să trimiteţi propuneri, observaţii, comentarii. Eu n-am făcut decât să vă pun la dispoziţie libertatea totală. De-acum înainte, voi alegeţi, voi sunteţi stăpânii. Intervenţia mea s-a încheiat. Eu nu pot îmbunătăţi nimic – pentru că nu e nimic de îmbunătăţit. Vă repet, aveţi libertatea totală, faceţi ce vreţi. Aşa că, vă rog, înţelegeţi-mă… Sunt convins că observaţiile voastre sunt foarte interesante, dar… În fine, vă promit că de data asta o să citesc. (Pauză. Priveşte spre tomberon.) Aaa, da… Şi mai e un lucru. În ultimul timp reţeaua a fost foarte solicitată. Sistemul de salubritate al vieţilor inutile n-a funcţionat cum trebuie. Şi vă rog să mă scuzaţi. În parte, e vina mea. Totuşi, reţeaua are limitele ei. Au fost multe vieţi care nu v-au atras sau nu v-au convenit sau… E normal. Îmi dau seama că v-a deranjat faptul că nu v-aţi putut debarasa imediat de ele, că aţi rămas încărcaţi cu atâtea vieţi inutile. Şi, încă o dată, îmi cer scuze. De asta am adus cu mine lada de gunoi. (Arată spre tomberon.) Aruncaţi aici vieţile care nu vă convin. Nu vă faceţi probleme, se reciclează instantaneu. Uitaţi, pun lada de gunoi aici, în colţ. (Aşază lada de gunoi în colţul din stânga al scenei.) Aruncaţi în coş, e simplu. (Priveşte o clipă tomberonul, apoi:) Cam asta e tot.

Zgomotul străzii. Trecători străbat scena în ambele sensuri. Pavel iese prin dreapta.
Din stânga intră femeia în roşu, din dreapta Elvira. Când o vede pe femeia în roşu, Elvira se opreşte, se apropie de ea. Ar vrea să-i vorbească. Se opreşte şi femeia în roşu, o priveşte. Dialog mut. Elvira ezită, nu îndrăzneşte să deschidă gura. Femeia în roşu porneşte spre dreapta, Elvira porneşte spre stânga, privind mereu *în urmă*.
Alţi trecători. Din dreapta intră ghicitoarea, care lasă pe masă un glob de sticlă şi se aşază în fotoliu, în vreme ce trecătorii continuă să circule pe scenă.

Zgomotul străzii încetează. După ce iese din scenă şi ultimul trecător, lumina se concentrează doar asupra ghicitoarei.

VOCEA LUI IOSIFESCU: E voie?
GHICITOAREA: Poftiţi.

Din stânga intră Iosifescu. E deghizat – poartă aceeaşi barbă ca la începutul părţii a II-a. Ţine în mână un ziar.

IOSIFESCU: Am găsit în ziar un anunţ… (Citeşte:) Medium clarvăzător competent şi eficace… Vă eliberează de toate problemele afective, familiale şi de serviciu, cum ar fi nesiguranţa, stresul, impotenţa… Vă asigură norocul şi succesul… Vă apără de soarta potrivnică… Vă ajută la examene, în contactele cu clienţii, în momentele de răscruce… Vă…

GHICITOAREA: Ştiu foarte bine ce scrie. Eu am dat anunţul.

IOSIFESCU: Scrie aici că puteţi rezolva problemele şi prin corespondenţă, dar eu am preferat să vin personal.

GHICITOAREA: Luaţi loc, domnule preşedinte.

IOSIFESCU: De unde ştiţi? Aţi văzut asta în globul de sticlă?

GHICITOAREA *(râde)*: Nu, domnule preşedinte. V-aţi deghizat foarte prost. Nu vă pricepeţi.

IOSIFESCU *(rămâne descumpănit)*: Aaa… *(Îşi dă jos barba.)*

GHICITOAREA: Dar luaţi loc. *(Iosifescu se aşază, pune barba pe masă. Se privesc un moment în tăcere.)* Cu ce vă pot ajuta?

IOSIFESCU: Vreau să cunosc viitorul. *(Ghicitoarea tace.)* E posibil?

GHICITOAREA: E posibil, dar…

IOSIFESCU: Plătesc. *(Ghicitoarea tace.)* Plătesc oricât.

GHICITOAREA: Nu asta-i problema.

IOSIFESCU: Atunci care?

GHICITOAREA: E o operaţie mai complicată…

IOSIFESCU: Fac orice. Ajutaţi-mă.

GHICITOAREA: Eu… ştiţi… Eu nu sunt decât un intermediar, o călăuză… Cu altcineva trebuie să vorbiţi.

IOSIFESCU: Cu cine?

GHICITOAREA: Cu ficatul dumneavoastră.

IOSIFESCU *(rămâne o clipă pe gânduri, apoi)*: Cu ficatul meu? Dar cum?

GHICITOAREA: V-am spus. E o operaţie puţin mai complicată. O să vă doară.

IOSIFESCU: Rău?

GHICITOAREA: Destul de rău.

IOSIFESCU *(după un moment de gândire)*: N-am de ales.

GHICITOAREA: Bine. Atunci începem?

IOSIFESCU: Începem.

GHICITOAREA: Descheiaţi-vă la haină… Descheiaţi-vă cămaşa… Întindeţi mâinile… Puneţi-le pe glob… *(Iosifescu se supune.)* Aşa… Ţineţi globul în mână ca şi cum aţi ţine corpul dumneavoastră, că şi cum v-aţi pipăi… Întâi pe dinafară… Pipăiţi… Pipăiţi… Pipăiţi… Aşa… Aşa… Şi-acum uşor… Uşor… Trecem pe dinăuntru… Pe dinăuntru… Încet… Încet… Cu grijă… Aşa… Fiţi atent… Fiţi atent ce atingeţi… Aţi pus mâna pe inimă… Ocoliţi-o… E bine… Încet… Încet… Acolo sunt plămânii… Lăsaţi-i, nu cu ei trebuie să staţi de vorbă… Coborâţi… Coborâţi… Nu în stânga, acolo e stomacul… Aşa… Luaţi-o la dreapta… Încă puţin… Încă puţin… Înainte… Înapoi… Puţin mai la stânga… *(În tot acest timp, pe chipul lui Iosifescu se citeşte o durere cumplită.)* Încă… Asta e!

Pocnet puternic. Din dreapta intră un domn. Priveşte nedumerit în toate direcţiile, e dezorientat. Ghicitoarea se scoală de la masă, se duce la domn, îl ia de mână şi îl aşază în fotoliu. De la apariţia ficatului în scenă, Iosifescu nu mai simte nici o durere.

GHICITOAREA (lui Iosifescu): Ficatul dumneavoastră. Cu el vă rezolvaţi problema. De mine nu mai aveţi nevoie.

Ghicitoarea iese prin dreapta.
Cei doi se privesc în tăcere – Iosifescu mirat, ficatul plictisit. În cele din urmă:

IOSIFESCU: Mă bucur să te cunosc. Eu sunt… Eu sunt omul care te conţine, ca să zic aşa…

FICATUL: Mda.

IOSIFESCU: Poate că te-am supărat… Am băut, recunosc. Nu m-am gândit…

FICATUL: Să trecem peste. Care-i problema?

IOSIFESCU: Problema e că… Vreau să văd totul de la celălalt capăt.

FICATUL: Ce exprimare e asta? Nu înţeleg.

IOSIFESCU: Vreau să cunosc viitorul.

FICATUL: Păi, zi aşa, ce mă iei cu capătul celălalt!

Ficatul scoate din sacou o listă şi i-o întinde lui Iosifescu. Iosifescu despătureşte lista, citeşte în tăcere, e nedumerit.

IOSIFESCU: Ce-i asta?
FICATUL: Lista viitorilor preşedinţi.

IOSIFESCU *(derutat)*: Numai necunoscuţi.

FICATUL: Asta-i lista doar pe următorii o sută de ani. Dacă vrei mai departe, până la două sute… *(Scoate altă listă din sacou, i-o întinde. Iosifescu citeşte, e tot mai nemulţumit.)*
IOSIFESCU: Şi ăştia sunt necunoscuţi…
FICATUL: Citeşte, citeşte…

IOSIFESCU *(după ce studiază cu atenţie cele două liste)*: Nu înţeleg nimic.

FICATUL: Ce vrei să-ţi mai arăt? Aaa… Stai. *(Scoate altă listă.)* Uite lista laureaţilor premiului Nobel.

IOSIFESCU *(ia lista, o citeşte, apoi)*: Câţi sunt!
FICATUL: Mda.
IOSIFESCU: Ce-or să facă toţi ăştia?
FICATUL: Fiecare o să facă ceva, acolo…
IOSIFESCU: Ce?

FICATUL *(plicitisit)*: Tot felul de minuni.
IOSIFESCU: Nu, nu asta caut.
FICATUL: Dar ce cauţi?
IOSIFESCU: Ceva mai vag… Sau mai precis… Nu-mi dau seama.

FICATUL: Stai, că mai am ceva… *(Scoate altă listă, i-o întinde.)*

IOSIFESCU *(citind lista)*: Ce-i asta?
FICATUL: Câştigătorii la extragerea loto.
IOSIFESCU: Ce mulţi!

FICATUL *(scoate altă listă)*: Uite şi rezultatele din campionatul de fotbal. O să ai surprize.

IOSIFESCU *(citeşte, e tot mai nemulţumit)*: Nu mă interesează.

FICATUL: Da' ce te interesează? *(Iosifescu ridică din umeri.)* Eu mai am liste. *(Scoate altă listă.)* Uite… *(Scoate altă listă.)* Uite… *(Scoate altă listă.)* Uite…

Iosifescu priveşte nemulţumit listele, apoi ficatul, iar listele, iar ficatul. E derutat.

IOSIFESCU: Auzi, dar de o femeie care umblă îmbrăcată în roşu nu ştii nimic?
FICATUL: Ce femeie, dom'le?
IOSIFESCU: Una înaltă, solidă, cu picioare groase…

FICATUL: Habar n-am. Pentru asta cu altcineva trebuia să vorbeşti. Dar mai am aici liste. *(Scoate din sacou alte liste.)* Uite… Uite… Uite… Nu-ţi ajung?

Iosifescu priveşte tot mai derutat listele care s-au adunat în faţa lui. Citeşte.

FICATUL: Uite, liste… Liste… Liste… Liste… Ce mai vrei?

Masa se umple de listele pe care ficatul le scoate din sacou. În cele din urmă se opreşte. Iosifescu ia listele pe rând, le cercetează, chinuindu-se să înţeleagă ceva. Renunţă să mai citească. Priveşte nedumerit spre public – un moment de tăcere mai lung, în care ficatul se uită plictisit la Iosifescu. Apoi ficatul începe să scoată alte liste.

FICATUL: Uite… Uite… Uite… Uite… Uite… Uite…

Iosifescu rămâne cu privirea aţintită asupra publicului.
Întuneric.

PLANETA MARTE

PERSONAJELE

SOSO
LUCA
UN BĂRBAT
AL DOILEA BĂRBAT
VÂNZĂTORUL
BEŢIVUL
ELI
VERA
ANA
MELANIA
VIVIANA
IULIA
VALERIA
INGRID
BIRILIMBOCA
DOAMNA
BĂTRÂNA
ALTE FEMEI
CÂŢIVA TRECĂTORI

Pe scenă: o masă, scaune, lăzi – un decor incert care poate reprezenta şi un interior, şi strada. În dreapta, în planul apropiat, o platformă pe care se află un pat mare cu o noptieră, o oglindă şi o etajeră pe care sunt aşezate câteva borcane.

Vera şi Ana stau pe scaun; între ele, Melania stă pe jos; cei doi bărbaţi stau pe câte o ladă; în mijlocul tuturor, Eli tronează aşezată şi ea pe o ladă. Eli bea din sticlă, ceilalţi au câte un pahar.

Hohot de râs. Râd cu toţii, mai puţin Eli.

ANA (devine brusc serioasă): Pentru că l-a văzut în papuci?! (Ceilalţi izbucnesc din nou în râs.)
MELANIA: În papuci!
PRIMUL BĂRBAT: Aşa mi-a zis ea.
VERA: De ce să-ţi spună tocmai ţie?
AL DOILEA BĂRBAT: I-a spus când s-a culcat cu el.
ELI *(sec, celui de-al doilea bărbat)*: Nu fi porc.
ANA: N-am înţeles nici de ce a fost împreună cu Ghivi, nici de ce s-au despărţit.
MELANIA: Să trăieşti cu Ghivi e ca o boală. Bine că s-a vindecat.
VERA: Trebuia să-şi fi dat seama de la început.
AL DOILEA BĂRBAT: Ştii cum e Adela…
PRIMUL BĂRBAT: Nu şi-a dat seama decât atunci când Ghivi a intrat la ea în cameră în papuci şi pijama ca să-şi ia periuţa de dinţi.
ANA: Vrei să spui că a văzut cum ar arăta viaţa ei zi de zi lângă el. Şi s-a îngrozit.
PRIMUL BĂRBAT: Poate. Sau a fost un capriciu, ceva inexplicabil… Oricum, s-a întâmplat brusc. A fost ca o lovitură de trăsnet. Totul era stabilit. Hotărâseră data nunţii, restaurantul, comandaseră invitaţiile. Îşi cumpărase rochie de mireasă.
AL DOILEA BĂRBAT: Şi uite-aşa a rămas Adela nemăritată. Din cauza unor papuci!
MELANIA: Dar ce fel de papuci or fi fost?
ELI: Să nu mi-o bârfiţi pe Adela. E prietena mea. Clar?
VERA: N-o vorbeam de rău, Eli.
ANA: Încercam numai să înţelegem. *(Moment de stânjeneală.)*
MELANIA: Şi Ghivi e tot cu aia blondă, slabă?
VERA: Vopsită.
AL DOILEA BĂRBAT: Nu mai e cu aia de mult. A găsit pe alta.

ANA: Aia înaltă, cu pantofi argintii?
VERA: Aia care se ocupă cu astrologia?
AL DOILEA BĂRBAT: Nu, nu, alta. Dentistă.
MELANIA: Şi cum e? *(Al doilea bărbat ridică din umeri.)*
PRIMUL BĂRBAT: Nasoală.
ELI: Ghivi ăsta o să se sinucidă. Are profil de sinucigaş.
VERA: Cum îi ghiceşti tu pe oameni, Eli!
ANA: N-ai de unde să ştii.
ELI: Vă spun eu că se sinucide. Azi, mâine, poimâine, peste un an. Are profilul. *(Beau în tăcere.)*
MELANIA: Şi Adela?
AL DOILEA BĂRBAT *(priveşte spre primul)*: Mai încearcă şi ea în stânga şi-n dreapta.
PRIMUL BĂRBAT: Termină.
ELI *(sec)*: Treaba ei cu cine se culcă.

Beau în tăcere. Din stânga intră Soso. Se apropie de ei. Nimeni nu-l bagă în seamă.

SOSO (timid): Bună seara.

Continuă să fie ignorat. Se plimbă printre ei. Apoi, brusc:

ELI: Ce-i cu ăsta? Ce caută aici?
AL DOILEA BĂRBAT: Nu ştiu.
ELI: Cine l-a invitat?
SOSO: Luca mi-a dat adresa… Mi-a zis că-l găsesc aici.
VERA: Care Luca?
AL DOILEA BĂRBAT *(Verei)*: Luca, mă, ce naiba!
VERA: Aaa… Luca.
ELI: Luca?
PRIMUL BĂRBAT: Nu l-am văzut azi.
ANA: Ce, trebuia să vină şi Luca?
MELANIA: Parcă.
ELI: Drăguţ băiat. N-a mai trecut de mult pe-aici.
ANA: Nu ştii când apare şi când dispare.
MELANIA *(lui Soso)*: Eşti prieten cu el?
SOSO: Da.
AL DOILEA BĂRBAT: Luca e prieten cu toată lumea.
ELI: Cum zici că te cheamă?
SOSO: Soso.
ELI: Ce nume e ăsta? Soso! *(Pe un ton neutru:)* Dar unde-i friptura, că n-o văd? *(Cei doi bărbaţi râd.)*
MELANIA: Mie îmi place Soso. *(Lui Soso:)* Hai, lasă-i în pace. Vino lângă noi. *(Soso se apropie de grupul celor trei femei – Vera, Ana, Malania. Ezită. Se aşază lângă Vera.)*
ANA: Bei?
SOSO: Da, mulţumesc.

Ana îi toarnă un pahar. Se produce o separare: Eli şi cei doi bărbaţi beau în tăcere, ignorându-i complet pe Soso şi pe cele trei femei. Vera, Ana şi Melania îl cercetează pe Soso cu interes.

VERA: Eu sunt Vera.
SOSO: Vera?
ANA: Ana.
MELANIA: Melania.

Soso ciocneşte cu toate trei. Beau.

ELI: Voi nu simţiţi că e înclinată podeaua?
PRIMUL BĂRBAT: E înclinată?
ELI: Vă spun eu că e înclinată.
AL DOILEA BĂRBAT: Peste tot sau numai aici?
ELI: Hai să vedem şi la bucătărie. *(Se scoală toţi trei.)*

PRIMUL BĂRBAT *(priveşte în jos)*: Nu-i înclinată. *(Se duc în stânga. Cei doi bărbaţi ies. Eli aruncă o privire spre Soso şi cele trei femei.)*
ELI: Ce dracu mai vrea şi ăsta?

Iese.

VERA (lui Soso): Cu ce te ocupi?
SOSO: Eu? *(Stă pe gânduri.)* Cu calculatoarele.
VERA: Asta e foarte interesant.
MELANIA: Ce faţă nevinovată are!
VERA: Şi ce faci toată ziua?
SOSO *(ezitant)*: Apăs pe butoane.
VERA: Pe butoane… Interesant.
MELANIA: Câştigi bine?
SOSO: Nu… Da… Oarecum.
VERA: Dă-mi mâna. *(Soso îi întinde mâna.)* Cu degetele astea apeşi tu pe butoane?
SOSO *(timid)*: Da.
ANA: Şi dacă apeşi greşit?
SOSO: Atunci şterg.
ANA: Şi apeşi din nou. *(Soso încuviinţează.)*
VERA: Ai mâini de copil.
MELANIA *(Verei)*: Pedofilă cum te ştiu…
ANA *(Melaniei)*: A şi pus laba pe el!
VERA *(celor două femei)*: Auziţi, voi n-aveţi altă treabă?

Ana şi Melania se ridică, privesc spre cei doi, chicotesc, apoi ies prin dreapta. Moment de tăcere.

VERA: Calculatoare deci… E bine. E de viitor. Cu calculatorul poţi să faci orice, nu-i aşa? (Soso încuviinţează aproximativ.) Eşti bărbatul viitorului.
SOSO: Eee… Sunt mulţi care se ocupă cu calculatoarele…
VERA: Şi?
SOSO: Şi ce?
VERA: Nu eşti cel mai bun?
SOSO: Aaa… Nu… Eu…
VERA: De ce nu eşti cel mai bun? *(Tăcere.)* Bea. *(Soso se execută.)* Trebuie să fii cel mai bun. Ce-ţi lipseşte? Uită-te la mine. *(Soso se execută.)* Ambiţia? Spune.
SOSO: Nu-mi dau seama.
VERA: Trebuie să-ţi dai seama. *(Scurtă pauză.)* Ce vrei tu de fapt?
SOSO: Eu?…
VERA: Bine, vrei să te culci cu mine, dar nu la asta mă gândesc. Ce vrei tu de la viaţă? În general.
SOSO: De la viaţă… în general… *(Rămâne mut.)*
VERA: Nu ştii. Bea. *(Soso se execută.)* Eli are dreptate.
SOSO: Eli?
VERA: Eşti în casa ei. Nici asta nu ştii.
SOSO: Aaa… Şi ce spune Eli?
VERA: Spune că bărbaţii sunt inconsistenţi.
SOSO *(uşor jignit)*: Totuşi, eu sunt cineva…
VERA: Da. Şi?
SOSO: Am un trecut…
VERA: Toţi avem.
SOSO: Am un viitor…
VERA: Şi? Ce faci cu el? Îl aştepţi să vină singur la tine?
SOSO *(nehotărât)*: Nu…
VERA *(după o pauză)*: Bea. Toarnă-mi şi mie.
SOSO *(îi arată sticla goală)*: Nu mai e.

VERA: Hai să mergem.

Vera se ridică. Se ridică şi Soso. Fac câţiva paşi. Încep să se audă zgomotele străzii – nu exagerat de tare. Se plimbă amândoi încet.

VERA: N-o să-ţi pice nimic din cer. Cerul e gol. Stai cu braţele încrucişate şi aştepţi. Ce aştepţi? Ce-ai de gând?
SOSO: Nu ştiu.
VERA: Nimic nu ştii.
SOSO: Ce-ar trebui să fac?
VERA: Întâi te gândeşti bine ce vrei de la viaţă. Şi pe urmă apeşi pe butoanele bune. Cu degetele astea… Ştii care sunt butoanele bune? *(Soso ridică din umeri.)* Trebuie să înveţi. Nu-mi plac bărbaţii nehotărâţi. *(Îl priveşte cu atenţie.)* Ar putea să iasă ceva din tine.
SOSO: Ce?
VERA: Un învingător. Totul e să vrei. Poţi să mergi şi pe apă, dacă vrei.
SOSO: De ce să merg pe apă?

Vera râde de naivitatea cu care Soso a rostit ultima replică. Din stânga apare un vânzător ambulant care împinge un fel de tarabă pe roţi. Pe tarabă, tot felul de mărfuri. Vocea vânzătorului se aude încă înainte ca el să intre în scenă.

VÂNZĂTORUL: Doamnelor şi domnilor, s-a deschis magazinul universal final. De la ciorapi la oglinzi de cristal, de la mărgele la umbrele, de la colivii la curele. Găsiţi tot ce doriţi şi ce nu vă-nchipuiţi. Ce-aţi visat, ce-aţi regretat, ce-aţi uitat. Pentru bărbaţi, pentru femei, pentru copii… Pentru căţei, pentru pisici… şi pălării…
VERA: Ia să vedem. *(Se îndreaptă spre vânzător urmată ezitant de Soso.)*
VÂNZĂTORUL: Poftiţi, doamnă, alegeţi.

Vera începe să cotrobăie prin obiectele de pe tarabă, sub privirile circumspecte ale lui Soso. În fine, alege o cămaşă.

VERA: Ia pune-o, să văd cum îţi vine.
SOSO: Bine, dar…
VERA: Pune-o când îţi zic.
VÂNZĂTORUL: Doamna are gust.

Soso îşi pune cămaşa pe deasupra. Vera continuă să cotrobăie, apoi se întoarce spre Soso.

VERA: Perfect. (Soso vrea să-şi scoată cămaşa.) Las-o pe tine. (Ia o pereche de bocanci.) Încearcă şi bocancii ăştia.
SOSO: Vera… *(Îi şopteşte ceva la ureche.)*
VERA: Bine. Vezi măcar dacă sunt măsura ta. *(Soso compară bocancii cu pantofii din picioare.)*
VÂNZĂTORUL: Piele veritabilă, doamnă. Puneţi mâna, pipăiţi…
VERA: Perfect. Ia-i. *(Mai cotrobăie prin mărfuri. Găseşte o frânghie de alpinist.)* Pe munte urci?
SOSO: Nu.
VÂNZĂTORUL: Domnul nu urcă pe munte?!
VERA: Dacă vrei să fii un învingător, trebuie să faci sport, să urci pe munte. Ia-o. Uite şi nişte pioleţi.
SOSO: Ce-s ăia?
VERA: Ca să te caţări cât mai sus. Las' că vezi tu. Îţi trebuie şi un ciocan. *(Îi dă un ciocan.)*
VÂNZĂTORUL: Doamna se pricepe. Sunteţi alpinistă?
VERA: În timpul liber. *(Lui Soso:)* Înoţi?
SOSO: Nu ştiu să înot.
VÂNZĂTORUL: Nu se poate!
VERA: Ia-l. Până înveţi să mergi pe apă. *(Vera îi trânteşte un colac de salvare în jurul gâtului. Îl priveşte cum stă încărcat cu toate obiectele, apoi mai cotrobăie pe tarabă şi alege o cravată.)* Uite, ca să ai prestanţă. *(Îi înfăşoară cravata în jurul gâtului.)*
VÂNZĂTORUL: Mătase naturală.
VERA: O pălărie îţi mai trebuie. *(Îi aşază o pălărie pe cap şi îl priveşte.)* E bine. *(Se întoarce spre vânzător.)* Cât face?
VÂNZĂTORUL: Cinci sute şaişpatru… cu opt sute treişcinci… cu patruşapte… cu opt sute douăşunu… cu… cu… hmmm… Patru mii opt sute şaişdoi, doamnă. *(Vera plăteşte.)* Vă mulţumesc şi vă mai aşteptăm pe la noi.

Vera îl priveşte pe Soso. Vânzătorul iese prin stânga. Din culise se mai aude vocea lui: „Magazinul universal final… Pentru femei şi pentru pisici… Pentru uriaşi şi pentru pitici…“ Zgomotele străzii se aud ceva mai tare.

VERA: Nu-mi mulţumi. (Soso nu reacţionează.) Şi acum… Mergem la mine?

SOSO *(pentru prima dată ferm)*: Nu. La mine.
VERA: Îmi place. Ai început să fii un bărbat hotărât.
SOSO: Pe aici.

Se îndreaptă spre platformă. Când Soso urcă pe platformă, zgomotele străzii încetează brusc. Ajunsă pe platformă, Vera priveşte în jur, apoi se duce la oglindă.

VERA: E frumos la tine. (Se întoarce spre Soso.) Ei? Ce stai aşa? La treabă!

Vera începe să se dezbrace, iar Soso să se debaraseze de obiectele pe care le poartă. La urmă, Vera va rămâne în sutien şi chiloţi (sau goală – depinde cât de departe vor să meargă regizorul şi actriţele), în timp ce Soso va arăta exact ca la început.

VERA (dezbrăcându-se): Să ştii că mie îmi plac bărbaţii energici. Cred că ţi-ai dat seama. Dacă vrei să am orgasm, trebuie să-ţi repeţi mereu în gând: „Sunt cel mai bun, sunt cel mai puternic. Sunt cel mai bun, sunt cel mai puternic." Asta ajută la… Şi să închizi ochii. Să-ţi proiectezi în minte imagini neplăcute. Oameni bătrâni şi bolnavi… copii schilodiţi… evoluţia bursei. Să nu te gândeşti la mine sau la alte femei, că durează prea puţin. Ascultă-mă, ştiu ce spun. Şi ai grijă cum te mişti. Să faci exact ce-ţi zic.

Vera s-a dezbrăcat, Soso e ca la început.

VERA: Ce-i cu tine? (Se bagă în pat.) Îţi repet. Eşti energic. Îţi spui mereu: „Sunt cel mai bun, sunt cel mai puternic." Închizi ochii. Vezi bătrâni, bolnavi, copii schilodiţi. Bursa. Eşti atent cum te mişti. Faci exact ce-ţi zic. Ai înţeles? Hai.

Soso e în picioare, lângă pat, şi o priveşte. Apoi, brusc:

SOSO: Nu… Nu…

Scoate din buzunar o telecomandă, o îndreaptă spre Vera. În momentul în care apasă pe telecomandă se declanşează o lumină stroboscopică intensă. Mişcările Verei se inversează, ca într-un film derulat înapoi.

VERA: Bătrâni, bolnavi, copii schilodiţi. Bursa. (Soso apasă din nou pe telecomandă. Aceeaşi lumină stroboscopică la fiecare apăsare a telecomenzii. Vera se ridică din pat.) Şi ai grijă cum te mişti. Să faci exact ce-ţi zic. (Soso apasă din nou pe telecomandă. Vera începe să se îmbrace.) Sunt cel mai bun, sunt cel mai puternic. Sunt cel mai bun, sunt cel mai puternic. (Va repeta aceste cuvinte până va termina cu îmbrăcatul. Apoi, Soso apasă din nou pe telecomandă.) Ce stai aşa?

Întuneric.

Scena arată exact ca la început, cu Eli, cei doi bărbaţi, Vera, Ana şi Melania. Totul se reia întocmai – până la un punct.

ELI: Vă spun eu că se sinucide. Azi, mâine, poimâine, peste un an. Are profilul. (Beau în tăcere.)
MELANIA: Şi Adela?
AL DOILEA BĂRBAT *(priveşte spre primul)*: Mai încearcă şi ea în stânga şi-n dreapta.
PRIMUL BĂRBAT: Termină.
ELI *(sec)*: Treaba ei cu cine se culcă.

Beau în tăcere. Din stânga intră Soso. Se apropie de ei. Nimeni nu-l bagă în seamă.

SOSO (timid): Bună seara.

Continuă să fie ignorat. Se plimbă printre ei. Apoi, brusc:

ELI: Ce-i cu ăsta? Ce caută aici?
AL DOILEA BĂRBAT: Nu ştiu.
ELI: Cine l-a invitat?
SOSO: Luca mi-a dat adresa. Mi-a zis că-l găsesc aici.
VERA: Care Luca?
AL DOILEA BĂRBAT *(Verei)*: Luca, mă, ce naiba!
VERA: Aaa… Luca.
ELI: Luca?
PRIMUL BĂRBAT: Nu l-am văzut azi.
ANA: Ce, trebuia să vină şi Luca?
MELANIA: Parcă.
ELI: Drăguţ băiat. N-a mai trecut de mult pe-aici.
ANA: Nu ştii când apare şi când dispare.
MELANIA *(lui Soso)*: Eşti prieten cu el?
SOSO: Da.

AL DOILEA BĂRBAT: Luca e prieten cu toată lumea.
ELI: Cum zici că te cheamă?
SOSO: Soso.
ELI: Ce nume e ăsta? Soso! *(Pe un ton neutru:)* Dar unde-i friptura, că n-o văd? *(Cei doi bărbaţi râd.)*
MELANIA: Mie îmi place Soso. *(Lui Soso:)* Hai, lasă-i în pace. Vino lângă noi. *(Soso se apropie de grupul celor trei femei – Vera, Ana, Melania. Ezită. Se aşază lângă Ana.)*
ANA: Bei?
SOSO: Da, mulţumesc.

Ana îi toarnă un pahar. Se produce o separare: Eli şi cei doi bărbaţi beau în tăcere, ignorându-i complet pe Soso şi pe cele trei femei. Vera, Ana şi Melania îl cercetează pe Soso cu interes.

ANA: Eu sunt Ana.
SOSO *(repetă automat)*: Ana.
VERA: Vera.
MELANIA: Melania.

Soso ciocneşte cu toate trei. Beau.

ELI: Voi nu simţiţi că e înclinată podeaua?
PRIMUL BĂRBAT: E înclinată?
ELI: Vă spun eu că e înclinată.
AL DOILEA BĂRBAT: Peste tot sau numai aici?
ELI: Hai să vedem şi la bucătărie. *(Se scoală toţi trei.)*
PRIMUL BĂRBAT *(priveşte în jos)*: Nu-i înclinată. *(Se duc în stânga. Cei doi bărbaţi ies. Eli aruncă o privire spre Soso şi cele trei femei.)*
ELI: Ce dracu mai vrea şi ăsta?

Iese.

VERA (lui Soso): Cu ce te ocupi?
SOSO *(ezită, apoi)*: Lucrez la o bancă.
VERA: Asta e foarte interesant. E de viitor.
MELANIA: Ce faţă nevinovată are!
VERA: Şi ce faci toată ziua?
SOSO *(plictisit)*: Pierd timpul. *(Se întoarce spre Ana.)* Îl cunoşti bine pe Luca?
ANA: Bine… *(Râde.)* Ce înseamnă bine? Ce înseamnă să cunoşti? Poţi să cunoşti cu adevărat pe cineva?
VERA *(Anei)*: Te rog, nu începe iar cu…
MELANIA *(lui Soso)*: Îi place să disece totul.
VERA *(lui Soso)*: Vezi să nu te disece şi pe tine.
SOSO: Mie îmi place să mă disec. *(Melania râde.)*
ANA *(îi ia mâna; zâmbeşte)*: Ai mâini fine. De copil. *(Scurtă pauză.)* Te-a speriat Eli. Aşa e ea, dură cu toată lumea. Dar e fată bună. Noi, astea trei… şi Adela… O ştii pe Adela?
SOSO: Nu.
VERA: Dacă mai era şi Adela aici!…
ANA: Noi suntem paraziţii din intestinele lui Eli. Ne suportă, nu poate să scape de noi. Ne iubeşte. Melania o face să râdă, Vera îi aduce băutură şi mâncare, de Adela trebuie să aibă grijă ca să se simtă ca o mamă, eu…
VERA: Tu?
ANA: Parazitez şi eu cât pot. Eli nu suportă să rămână singură.
MELANIA: Aici are loc o disecţie la care n-am chef să asist. *(Se scoală.)* Vera…

Îi face un semn, Vera ezită, apoi se ridică şi ea. Ies amândouă prin dreapta, nu înainte ca Vera să mai arunce o privire spre Soso. Moment de tăcere.

ANA: De fiecare dată când vin la Eli simt că îmbătrânesc. Îmi transmite ceva, mă contaminează.
SOSO: Dar nu e chiar aşa bătrână.
ANA: E o fostă femeie frumoasă. Ce poate fi mai trist?
SOSO *(după o pauză)*: Hai să plecăm de-aici.

ANA: De ce?
SOSO: Ca să nu îmbătrâneşti.
ANA *(ezită puţin, apoi)*: Hai.

Se ridică, fac câţiva paşi. Încep să se audă zgomotele străzii. Câţiva trecători. Din stânga intră vânzătorul care va străbate scena şi va ieşi prin dreapta.

VÂNZĂTORUL: Magazinul universal final… Tot ce doriţi şi ce nu vă-nchipuiţi… Ce-aţi visat, ce-aţi regretat, ce-aţi uitat…
ANA: Nu ştiu de ce mă duc mereu acolo. Nu ştiu ce caut. *(Se întoarce spre Soso:)* Tu?
SOSO: Pe tine te căutam.
ANA: Ce ştii tu despre mine? *(Soso tace.)* Mă simţi? *(Tăcere.)* Ce simţi?

Soso ridică din umeri. Se privesc o clipă, apoi Ana întoarce privirea şi va continua să vorbească, închipuindu-şi că Soso e lângă ea. Când vânzătorul iese din scenă, Soso aleargă după el.

ANA: Cum simţi? Ce înseamnă să simţi? Şi ce înseamnă să nu simţi? Dar cum să nu simţi? (Pauză.) Totuşi, cei mai mulţi nu simt. (Priveşte spre trecători.) Dacă aş putea să ştiu ce se întâmplă în ei… Înăuntru… Poate că vor să ucidă. Te-ai gândit la asta? Eu mă gândesc mereu. Văd peste tot criminali. E straniu… Criminalii sunt achitaţi dacă nu-s în toate minţile. Nimeni nu e achitat pentru că nu poate simţi. De ce?

Soso a revenit în goană lângă ea. Ţine la spate o floare. Întrebarea Anei îl găseşte cu o expresie mirată.

ANA (privind spre trecători): Ca să vezi ce-i înăuntrul lor ar trebui să-i ciocneşti unul de altul. Sau să muşti din ei. Ţie nu-ţi vine să muşti din oameni? (Soso tace.) Mie îmi vine să-i muşc de fiecare dată când ies pe stradă. Mă stăpânesc… Ştii, există în mările calde nişte peşti otrăvitori. Dacă ai muşcat din ei, ai murit. E felul lor de a se apăra. Înţelegi? (Soso dă din cap. Ana priveşte spre trecători.) Toţi sunt vulnerabili. Toţi sunt criminali. (Soso îi întinde floarea. Ana ia floarea, zâmbeşte.)
SOSO: Hai să mergem la mine.
ANA: De ce? *(Soso tace.)* Bine, hai.

Soso o conduce spre platformă. Când ajung pe platformă, zgomotele străzii au încetat, trecătorii au dispărut. Ana se duce la oglindă. Se priveşte în oglindă.

ANA: E frumos la tine. (Se întoarce spre Soso:) La ce te gândeşti?

Soso începe să se dezbrace. După o scurtă ezitare, începe şi Ana să se dezbrace. Soso se apropie de pat, ridică cearşaful şi o invită pe Ana sub cearşaf. Zbaterea de sub cearşaf nu durează prea mult. Urmează un moment de acalmie. Apoi Soso iese tiptil din pat şi ia o forfecuţă de pe noptieră. Dezveleşte piciorul stâng al Anei, îl priveşte fascinat. Se întinde pe pat aşezându-se invers şi contemplă degetele de la piciorul Anei. În fine – totul se petrece foarte încet – apucă delicat degetul mic şi îi taie unghia. O ţine triumfător în mână, se dă jos din pat tiptil şi vine la marginea scenei, aproape de public.

SOSO (către public): Unghia degetului mic de la piciorul stâng. O bucăţică infimă de ţesut uman. Priviţi. (Pauză.) Da, ştiu, nu vedeţi nimic. E foarte mică. Dar în ea se ascunde femeia întreagă.

Rămâne o clipă nemişcat, zâmbind satisfăcut, apoi se întoarce, ia de sub pat un borcan, pune unghia în borcan, aşază borcanul pe etajeră.
Ana începe să se mişte. Scoate capul de sub cearşaf.

ANA: Ce faci? (Soso se bagă din nou în pat lângă ea. Se privesc.) Ce simţi? (Soso zâmbeşte. Întinde mâna şi deschide radioul care se află pe noptieră.)
VOCE: … douăzeci şi patru de morţi şi cincizeci şi şapte de răniţi. Atentatul n-a fost încă revendicat de nici o grupare teroristă. Inundaţii masive în Polonia. Oraşul Cracovia e sub ape. La festivalul de la Cannes va avea loc în această seară mult aşteptata premieră a filmului „Ceaţa albastră“. Naveta Proteu se apropie de Marte şi va coborî pe suprafaţa planetei peste treizeci şi opt de ore. Un purtător de cuvânt al agenţiei spaţiale americane a declarat că starea sănătăţii echipajului e bună şi că toate aparatele de la bord funcţionează normal…
ANA: Închide-l.
VOCE: … La Vatican, adresându-se mulţimii, Papa a făcut apel la… *(Soso închide radioul. Se privesc în tăcere.)*
ANA: Spune-mi ce simţi. *(Soso tace.)* La ce te gândeşti? *(Soso tace.)* De ce taci? *(Soso o priveşte fix.)* Vorbeşte cu mine.

Soso ia de pe noptieră telecomanda. Apasă. Lumină stroboscopică. Întuneric.

Primul bărbat, al doilea bărbat şi Luca stau pe scaun.

PRIMUL BĂRBAT (lui Luca): Hai, bătrâne, ce naiba! Doar n-ai să începi acuma cu reproşurile… (Luca tace.) Ce vrei să fac?
LUCA *(se întoarce spre al doilea bărbat)*: Şi tu ce-ai de gând? N-ai primit şi tu o moştenire?

AL DOILEA BĂRBAT *(râde)*: Stai liniştit, Luca, eu rămân. O să dăm faliment împreună.
LUCA: Trebuie să ne apucăm de altceva.
AL DOILEA BĂRBAT: Ce? *(Se privesc în tăcere.)*
PRIMUL BĂRBAT: N-o luaţi aşa tragic. Se mai schimbă lucrurile.
LUCA: Ce să se schimbe? I-am făcut omului discursurile. Omul a pierdut alegerile. Gata.
PRIMUL BĂRBAT: Poate că mai are nevoie…
LUCA: Peste cinci ani. Acum e la pământ. Nici n-a mai sunat de când s-au anunţat rezultatele. Şapte virgulă trei la sută!
AL DOILEA BĂRBAT : Ştiai că o să piardă. Tu singur ai spus că n-are nici o şansă, e prea intelectual, cu mutra aia a lui, cu vocea aia… Indiferent ce cuvinte îi puneam noi în gură…
PRIMUL BĂRBAT: Bine, şi dacă prin absurd câştiga, ce se întâmpla? Ne păstra pe noi să-i scriem discursurile de preşedinte?
LUCA: Pe tine n-avea cum să te păstreze, că ţie ţi-au picat din cer şaizeci de milioane. Cine angajează un milionar să-i lustruiască pantofii şi să-l spele la cur? *(Primul bărbat râde.)*
AL DOILEA BĂRBAT: Acuma, ce, eşti invidios pe el?
LUCA: Normal că sunt invidios. Tu nu eşti?
AL DOILEA BĂRBAT: Lasă că-şi toacă repede banii şi se întoarce.
PRIMUL BĂRBAT: Rămânem prieteni, Luca, ce naiba!
LUCA: Da, da… *(Scurtă pauză.)* Putem să încercăm la ecologişti. Dar la ăia e o plictiseală…
PRIMUL BĂRBAT: Dacă vrei senzaţii tari, apucă-te de altceva.
AL DOILEA BĂRBAT: E poet…
LUCA: Ce altceva? Ce farsă mai mare e pe lumea asta decât discursul politic? *(Scurtă pauză.)* Am putea încerca să facem o şmecherie cu idioţii ăia care au plecat spre Marte…
AL DOILEA BĂRBAT: Ce şmecherie?
LUCA: Nu ştiu. Ceva… interactiv… comunicare… perspective… omul… universul… Căcat!
AL DOILEA BĂRBAT: Psihologie alternativă… viaţa….
LUCA: Căcat!
PRIMUL BĂRBAT: S-or fi gândit şi alţii.
LUCA: Ceva cu… politica externă şi planeta Marte.
AL DOILEA BĂRBAT: Nu mai e aşa excitaţie ca pe vremuri, când s-au dus pe lună. Chestia aia cu pasul mic şi saltul uriaş n-a fost rea. Acuma lumea s-a blazat.
LUCA: Ce caută ăia pe Marte? Eu nu înţeleg. Se tot chinuie să găsească extratereştri, să comunice cu ei… Mai bine ar încerca să stea de vorbă cu pisicile. Avem extratereştri lângă noi. Ce să cauţi pe Marte? Acolo nu-s decât pietre şi praf.
PRIMUL BĂRBAT *(după o scurtă pauză)*: La o şmecherie mai antropologică nu te-ai gândit? Ceva cu comunicare interculturală… un proiect…
AL DOILEA BĂRBAT: Sunt o mie de proiecte care toacă banii.
PRIMUL BĂRBAT: Păi, tocmai.
LUCA: Ce caută ăia pe Marte?
AL DOILEA BĂRBAT: Trebuie altceva.
PRIMUL BĂRBAT: Ce?
AL DOILEA BĂRBAT: Habar n-am.

Rămân toţi trei pe gânduri. Întuneric.

Scena arată exact ca la început, cu Eli, cei doi bărbaţi, Vera, Ana şi Melania. Totul se reia întocmai – până la un punct. Cei doi bărbaţi râd.

MELANIA: Mie îmi place Soso. (Lui Soso:) Hai, lasă-i în pace. Vino lângă noi. (Fără să ezite, Soso se aşază lângă Melania.)
ANA: Bei?
SOSO: Da, mulţumesc.

Ana îi toarnă un pahar. Se produce o separare: Eli şi cei doi bărbaţi beau în tăcere, ignorându-i complet pe Soso şi pe cele trei femei. Vera, Ana şi Melania îl cercetează pe Soso cu interes.

MELANIA: Eu sunt Melania.
SOSO *(repetă automat)*: Melania.
ANA: Ana.
VERA: Vera.

Soso ciocneşte cu toate trei. Beau.

ELI: Voi nu simţiţi că e înclinată podeaua?
PRIMUL BĂRBAT: E înclinată?
ELI: Vă spun eu că e înclinată.
AL DOILEA BĂRBAT: Peste tot sau numai aici?
ELI: Hai să vedem şi la bucătărie. *(Se scoală toţi trei.)*
PRIMUL BĂRBAT *(priveşte în jos)*: Nu-i înclinată. *(Se duc în stânga. Cei doi bărbaţi ies. Eli aruncă o privire spre Soso şi cele trei femei.)*
ELI: Ce dracu mai vrea şi ăsta?

Iese.

VERA (lui Soso): Cu ce te ocupi?
SOSO *(plictisit, fără s-o privească)*: Lucrez în publicitate.
VERA: Interesant. E de viitor.
MELANIA: Ce faţă nevinovată ai! Nu s-ar zice că publicitezi.
ANA: Se preface. Ca să aibă lumea încredere în el.
VERA: Aşa arată bărbatul viitorului!
SOSO *(Melaniei, ignorându-le pe celelalte două)*: Tu?
MELANIA: Ah, eu sunt actriţă.
VERA: Nu începe iar…
ANA: Actriţă pe dracu!
MELANIA *(râde)*: Invidia.
SOSO: Şi mie mi-ar fi plăcut să fiu actor. Să joc în filme.
ANA: Poţi să joci în clipuri publicitare.
VERA: Cred că e pasionant.
SOSO *(Melaniei)*: Să dai viaţă unui personaj… un om…. Să intri în pielea lui…
MELANIA *(râde)*: În papucii lui!
SOSO: Să-ţi pierzi identitatea… care nu e decât o aparenţă…
ANA: Eşti budist?
SOSO *(sec)*: Nu. *(Se adresează numai Melaniei, ignorându-le pe celelalte două:)* Să iei toate formele, să trăieşti toate sentimentele, ca şi cum n-ai avea o singură viaţă, ci o mie…
VERA: N-apuci să joci o mie de roluri.
SOSO: … Să te loveşti de alte identităţi false în minciuna universală care ne înconjoară… singura care poate duce la adevăr.
MELANIA: Dacă ştiam toate astea, mă făceam pedichiuristă.
SOSO *(surprins)*: Pedichiuristă?
MELANIA: Sau chelneriţă.
SOSO *(după ce rămâne o clipă pe gânduri)*: Ah, înţeleg. Ca să-i loveşti pe oameni drept în stomac. Pentru că arta, dacă nu te izbeşte în stomac, dacă nu te emoţionează visceral, e inutilă. *(Melania râde şi aplaudă.)*
ANA: Prea multă artă aici. *(Se scoală.)* Vera… *(Vera nu reacţionează.)* Hai să-i lăsăm să delireze.

Vera ezită, apoi se ridică şi ea. Ana iese prin dreapta, Vera o urmează. Înainte să iasă, mai aruncă o privire spre cei doi.

VERA: Hmmm…. Publicitate…
MELANIA: Te-am păcălit. Nu sunt actriţă. Am făcut un an de actorie şi m-am lăsat.
SOSO: Da, e mai bine să renunţi. Renunţarea e gestul cel mai frumos. Cel mai elegant. Doar dacă renunţi ajungi la scop.
MELANIA: Care scop?
SOSO: Ai dreptate, trebuie să renunţi şi la scop, dacă vrei să ajungi cu adevărat.
MELANIA: Unde? *(Soso rămâne blocat.)* Hai să plecăm de-aici.
SOSO: Hai.

Se ridică amândoi, fac câţiva paşi, încep să se audă zgomotele străzii. Din stânga intră un domn care va traversa scena şi va ieşi prin dreapta.

MELANIA: Îl vezi?
SOSO: Da.
MELANIA: Cum ţi se pare?

SOSO: E… elegant. Îl cunoşti?
MELANIA: E unchiul verişoarei mele. Stai să nu mă vadă… *(Se ascunde în spatele lui Soso.)* Uită-te la el. Nu insistent. Ei? Îţi dai seama?
SOSO: Ce să-mi dau seama?
MELANIA: Ascunde un secret.
SOSO: Ce secret?
MELANIA: O iubeşte pe sora nevesti-sii.
SOSO: Pe sora…?
MELANIA: Mai încet, că te-aude.
SOSO: Şi ea?
MELANIA: Şi ea-l iubeşte. E o femeie frumoasă. Înaltă. Blondă. Poate puţin cam grasă… dar dacă lui îi place… Are şi un câine. Îl cheamă Homer. De douăzeci de ani trăiesc împreună. Uită-te la el. Nu simţi că ascunde ceva dureros?
SOSO: Ba da.

Îl urmăresc amândoi cum iese prin dreapta. Din stânga apare o doamnă care va traversa scena.

MELANIA: Ah! Eram sigură!
SOSO: Ce e?
MELANIA *(arată spre doamnă)*: Nevastă-sa. Îl urmăreşte. De douăzeci de ani. Stai să nu mă vadă… *(Se ascunde în spatele lui Soso.)* Ştie tot.
SOSO: Ştie?
MELANIA: Da, dar ştie greşit. Îşi închipuie că el trăieşte cu cealaltă soră a ei.
SOSO: Mai are o soră?
MELANIA: Mai încet, să nu te audă. Sora asta de care-ţi zic e una mică, brunetă. N-aş spune că e prea atrăgătoare… Deşi poate că are un anumit farmec. Mă rog, fiecare cu… Pe ea o bănuieşte nevastă-sa… Pentru că ştie că el are un spirit de contradicţie cronic. Ştie că îi plac femeile înalte şi solide, dar e în război cu gusturile lui… Înţelegi? *(Soso dă din cap.)* Îi urmăreşte fiecare mişcare.
SOSO: Vrea să se răzbune?
MELANIA: Da, dar amână răzbunarea. De douăzeci de ani o amână.
SOSO: De ce?
MELANIA: Nu te pricepi la psihologia feminină.

O urmăresc amândoi cum iese prin dreapta. Soso rămâne cu privirea aţintită spre locul pe unde a ieşit doamna.

SOSO: Da, se vede că vrea să se răzbune.
MELANIA *(izbucneşte în râs)*: Tu crezi chiar tot ce-ţi spun?!

Soso e puţin derutat. Zâmbeşte. Din culise se aude vocea vânzătorului: „Magazinul universal final… Pentru femei şi pisici… Pentru uriaşi şi pitici…“ Din stânga apare vânzătorul împingându-şi taraba.

VÂNZĂTORUL: Tot ce doriţi şi ce nu vă-nchipuiţi… Ce-aţi visat, ce-aţi regretat, ce-aţi uitat… (Melania aleargă spre vânzător, Soso vine în urma ei.) Poftiţi, doamnă, alegeţi! (Melania scotoceşte prin maldărul de articole femeieşti, sub privirile lui Soso. Se opreşte la un sutien.) Puteţi să probaţi. (Melania îşi pune sutienul pe deasupra.)
MELANIA *(lui Soso)*: Cum îmi vine? *(Soso zâmbeşte tâmp.)*
VÂNZĂTORUL: Minunat. *(Melania continuă scotocitul. Ia o rochie. Vânzătorul o încurajează din priviri s-o probeze. Melania îşi pune rochia pe deasupra.)*
MELANIA *(lui Soso)*: Cum îmi vine? *(Soso zâmbeşte tâmp.)*
VÂNZĂTORUL: Extraordinar. *(Melania continuă scotocitul. Găseşte un colier, şi-l pune la gât.)* Doamna are gust.

Melania găseşte un alt colier. E puţin derutată. Compară cele două coliere. Până la urmă şi-l pune şi pe al doilea la gât. Acelaşi joc cu un al treilea colier. Se întoarce spre Soso.

MELANIA: Ei? (Soso continuă să zâmbească tâmp. Privirea Melaniei e atrasă de un al patrulea colier, de alte obiecte strălucitoare, mai scotoceşte puţin, apoi brusc:) Gata. Să nu exagerăm.
SOSO *(vânzătorului)*: Cât face?
VÂNZĂTORUL: Nouă sute şaişdoi… şi cu o mie cinci sute patruşapte… şi cu două mii opt sute cinzeşnouă… şi cu… şi cu… şi cu… În total zece mii patru sute optzeştrei. *(Soso plăteşte. Melania îşi admiră rochia şi face o piruetă.)* Vă mulţumesc şi vă mai aşteptăm pe la noi. *(Porneşte spre stânga.)* Doamnelor şi domnilor, s-a deschis magazinul universal final…

Iese. Din culise se aude vocea lui: „Pentru uriaşi şi pentru pitici…“
Soso şi Melania se privesc o clipă în tăcere, ea mai face o piruetă, apoi:

MELANIA: Hai să mergem la tine.

Soso o conduce spre platformă. Când urcă pe platformă, zgomotele străzii încetează. Melania se duce la oglindă, se priveşte.

MELANIA: E frumos la tine.

Încep amândoi să se dezbrace. Soso rămâne în chiloţi, Melania îşi scoate doar lucrurile pe care le-a cumpărat.

MELANIA: Ia vino încoace. (Melania îi pune sutienul, fără să întâmpine din partea lui Soso o rezistenţă prea fermă.) Urcă-te pe pat. (Soso se execută.) Întoarce-te. (Soso se execută. Melania râde, e încântată.) Pune-ţi şi rochia. (Acelaşi joc al amândurora. Apoi Melania îi dă pe rând colierele. E cât se poate de mulţumită.) Întoarce-te… Întoarce-te… Întoarce-te…

Soso se execută. Rămâne un timp nemişcat, apoi pare că se trezeşte brusc. Se dă jos din pat, ridică cearşaful şi o invită sub cearşaf. Melania se dezbracă şi intră împreună cu Soso sub cearşaf. Zbaterea durează un timp, apoi nimic nu mai mişcă sub cearşaf. Soso iese de sub cearşaf, ia forfecuţa de pe noptieră, se aşază invers în pat, dezveleşte piciorul stâng al Melaniei şi îl admiră. În fine, taie unghia de la degetul ei mic şi o priveşte fascinat. Ia de sub pat un borcan, pune unghia înăuntru şi aşază borcanul pe etajeră. Se bagă iar sub cearşaf. O nouă zbatere. După ce mişcarea încetează, scot amândoi capul de sub cearşaf.

SOSO: A fost bine.

Melania îi zâmbeşte. Se bagă amândoi sub cearşaf. Altă zbatere, după care scot din nou capetele de sub cearşaf.

SOSO: Da, n-a fost rău.

Melania îi zâmbeşte. Intră amândoi sub cearşaf. Altă zbatere, după care ies din nou de sub cearşaf. Se privesc. Melania îi zâmbeşte.

SOSO: Mda…

Întinde mâna spre noptieră, ia telecomanda, apasă. Lumină stroboscopică. Întuneric.

În mijlocul scenei e Viviana. Se adresează publicului.

VIVIANA: Soso… Soso, eşti acolo?… Mă auzi?… Vreau să vorbesc cu tine… S-ar putea ca el să plece pentru câteva zile. Cu treburile lui… Nu ştiu. Îl priveşte. Nu m-am băgat niciodată, n-am vrut să ştiu ce face. (Amuzată:) Poate să mă şi înşele, nu-mi pasă… Deşi ar fi comic, recunoaşte. (Schimbă tonul:) Doamne, cât îmi doresc să plece! Măcar două zile. Nu mai suport atingerea lui, respiraţia lui, privirea lui. Felul în care îşi pune pantalonii. Felul în care îşi încheie nodul la pantofi. Ţie pot să-ţi spun. Soso… Dac-ai ştii cât aş vrea să plece… Am să dorm singură în pat. Am să mă întind fără să-l simt lângă mine. O să mă uit toată ziua la filme. Sau o să mă plimb toată ziua pe străzi, la întâmplare. Sau o să beau până cad. Ar fi păcat să mor fără să mă fi îmbătat. Să nu ştiu cum e când îţi pierzi minţile. (Pauză.) Am să mă culc cu un bărbat. Cunoscut sau necunoscut. Numai să plece. (Pauză.) Ştii, Soso… Mă întreb dacă nu-i o pedeapsă pentru cât rău am făcut. Dumnezeu ţine în mână balanţa pedepselor. E un echilibru foarte delicat. M-am tot gândit la asta, Soso… Dumnezeu ne foloseşte pe unii împotriva altora. Ne transformă în călăi. (Pauză.) Poate că echilibrul e bun şi drept, dar cum controlează Dumnezeu ura asta care creşte? Ce facem cu ea? Ce face El cu ea?

După ce Viviana spune „Numai să plece“, în pauza care urmează, începe să se audă o voce la radio, voce care se suprapune peste cuvintele Vivianei, dar sună mai încet.

VOCE: … Manifestaţia continuă, deşi un reprezentant al primăriei a declarat că nu s-a emis nici o autorizaţie. La Palermo s-a deschis cea mai mare expoziţie canină din lume. Pot fi admirate nouă sute şaizeci şi două de rase de câini de pe toate continentele. Indicele bursier a câştigat ieri trei puncte. Naveta Proteu continuă să se apropie de Marte. Peste treizeci şi două de ore va atinge suprafaţa planetei. Concertul formaţiei Crampe musculare a fost amânat din cauza ploii. Echipa de fotbal Real Madrid…

Când vocea ajunge la „Concertul formaţiei…“, din culise, din stânga, se aude un bărbat: „Vivi!“

VIVIANA (spre culise): Închide dracului radioul ăla! Ştii că nu suport! (Radioul amuţeşte după „Real Madrid“. Către public:) El crede că mă controlează. Eu cred că-l controlez. Ce încurcătură!… Mai bine nu mă gândesc.

Rămâne tăcută, cu privirea aţintită spre public.
Din dreapta intră clătinându-se un beţiv care ţine o sticlă în mână. Când dă cu ochii de Viviana, încremeneşte.

BEŢIVUL: Aaa!… Nu se poate… (Se apropie de ea. Viviana îl ignoră complet.) Tu… Hei! Mă uit la tine, nu ştiu de unde să te-apuc… Pfuuu! (Se freacă la ochi.) Fii amabilă, spune-mi, te rog, tu eşti sânioasă sau ţâţocratică? Ăăă?… (Se învârte în jurul ei clătinându-se.) Nu! E clar. (Către public:) Doamnelor şi domnilor, e bucolică. (Beţivul o priveşte în tăcere.)

VIVIANA *(spre public)*: Cred că o să rămânem toată viaţa împreună. El e călăul meu, eu sunt călăul lui. *(Din culise se aude*

aceeaşi voce de bărbat: „Vivi!“) Soso, trebuie să plec. Mai vorbim.

Iese repede prin stânga, urmărită de privirea beţivului, care începe să se plimbe pe scenă.

BEŢIVUL: Bucolică, în fond… Da, da… Bine alcătuită. Foarte bine, foarte bine… Aş spune chiar remarcabil… (Brusc:) Şi ce-i cu asta? O alcătuire efemeră de molecule. La fel ca astea din mine. (Îşi pipăie sticla.) Am şi eu buci. (Îşi pipăie bucile.) Doar n-am să ajung prizonierul bucilor mele! (Îşi dă peste mână.) Ce dracu te-nfierbânţi aşa?! (Pauză.) Cred că şi eu sunt la fel de efemer. Complicată situaţie. (Trage o duşcă.)

Din dreapta intrase de câteva clipe Luca. Se duce spre un scaun din faţa mesei. Beţivul îl vede şi ridică mâna.

BEŢIVUL: Salut!
LUCA *(amuzat)*: Salut.
BEŢIVUL: Complicată situaţie, domnule.
LUCA: Ai dreptate.
BEŢIVUL: Vrei nişte combustibil? *(Îi întinde sticla.)*
LUCA: Nu, mulţumesc.
BEŢIVUL: Hai noroc! *(Trage o duşcă.)* Suntem efemeri, domnule… Numai combustibilul te eternizează. *(Devine trist.)* Dar nu te scapă de blestem.
LUCA *(amuzat)*: Nu?
BEŢIVUL: Nu, domnule. Eu port în cârcă un blestem teribil.
LUCA: Ce blestem?
BEŢIVUL: Sunt heliocentrat. Simt cum se învârte pământul. Tu simţi?
LUCA: Nu prea.
BEŢIVUL: Mă dă pe spate, domnule. Şi-atunci ce crezi că fac?
LUCA: Nu ştiu.
BEŢIVUL: Alerg după soare.
LUCA: Şi?
BEŢIVUL *(trist)*: Degeaba. E mai rapid ca mine.
LUCA: Complicată situaţie.
BEŢIVUL: Asta zic şi eu. *(Scurtă pauză.)* Am obosit. Trebuie să-l aştept.

Din stânga intră Soso. Beţivul îl priveşte insistent, apoi:

BEŢIVUL (trist): Mă duc să-l aştept.

Ridică mâna în semn de adio şi iese prin stânga.

SOSO: Ai ajuns de mult?
LUCA: Acum am picat.
SOSO *(se aşază la masă)*: N-ai venit ieri.
LUCA: Unde?
SOSO: La nebuna aia.
LUCA: Care?
SOSO: Aia care se uită la tine ca la un gunoi şi te concediază imediat.
LUCA: Aaa… La Eli.
SOSO: Tu mi-ai zis că te găsesc acolo.
LUCA: Bine, dar când? Ieri sau alaltăieri? Nu mai ştiu. A fost un balamuc zilele astea…
SOSO: Cum merge?
LUCA: Prost. N-am chef să mă plâng. Spune mai bine tu ce faci. Dar stai întâi să bem ceva. *(Face un semn spre dreapta. Intră o fată.)* Două mici. *(Fata iese.)* Zi.
SOSO: Ce să zic?… Eu…
LUCA: Tu?
SOSO: Hmmm… *(Intră fata care aduce două pahare şi iese.)*
LUCA: Hai noroc.
SOSO: Noroc.
LUCA: Înaintezi?
SOSO: Oarecum.

LUCA: E bine.
SOSO: Mda… *(Din stânga intră un bărbat.)*
BĂRBATUL: Luca!
LUCA: Maestre!
BĂRBATUL *(se apropie de Luca; lui Soso)*: Mă scuzaţi. *(Îi şopteşte lui Luca ceva la ureche. Luca râde.)* Asta e. *(Către amândoi:)* Vă salut. *(Iese prin dreapta.)*
LUCA *(lui Soso)*: Zi.
SOSO: Hmmm…
LUCA: Ce-ţi pasă ţie! Tu ai ştiinţa ta. Apropo, să-mi zici şi mie odată cum e cu zborurile astea spaţiale, că toată lumea vorbeşte… *(Se opreşte, bea, face o pauză.)* Soso, trebuie să-ţi povestesc… Azi-noapte mi s-a întâmplat un lucru ciudat. M-am trezit la patru, nu ştiu ce mi-a venit. M-am dus să beau un pahar cu apă, am încercat să mă culc la loc, n-am mai putut să adorm. M-am sculat, am ieşit pe balcon. M-am uitat în jur. Întuneric, nici o mişcare. Aerul era altfel. Şi zgomotele alea foarte slabe, care de fapt nu există… Nici întunericul nu semăna cu întunericul pe care-l ştiam. Totul era altfel. Parcă eram pe altă planetă. Habar n-aveam că există ora patru dimineaţa. Tu ştiai?
SOSO: Eu… da…
LUCA: Ştiai că există o planetă străină care se cheamă ora patru dimineaţa?

Din dreapta apare Iulia.

IULIA: Luca!
LUCA: Iulia! *(Iulia se duce la el, îl sărută pe obraz.)*
IULIA: Arăţi bine.
LUCA: Şi tu. El e Soso, prietenul meu.
IULIA *(îi aruncă o privire scurtă şi indiferentă lui Soso, apoi brusc)*: Vă las. Mă grăbesc. Trebuie să ajung la redacţie.

Iulia iese repede prin stânga, urmărită de privirea lui Soso.

LUCA: Ştiai?
SOSO: Ce?
LUCA: Că există o planetă străină care se cheamă ora patru dimineaţa.
SOSO: Da, ştiam.

Beau. Se privesc în tăcere. Întuneric.

Lumina e proiectată numai asupra lui Soso, care e pe platformă, lângă etajeră. Mângâie borcanele, le admiră. Ia un borcan, îl deschide, îşi lipeşte ochiul de gura borcanului. Apasă pe telecomandă. Lumină stroboscopică. Din dreapta intră Melania, care se aşază în faţa oglinzii. Soso o priveşte. Râde. Apasă din nou pe telecomandă. Melania iese prin dreapta. Soso închide borcanul şi îl aşază la loc pe etajeră. Alege alt borcan. Jocul se repetă – de data asta apare Ana. Jocul se mai repetă de două-trei ori – apar alte femei. La urmă, Soso rămâne nemişcat privind etajera. Întuneric.

În planul apropiat, Valeria, în costum de baie, înoată – adică e întinsă pe jos şi face mişcări de înot. Undeva în apropiere zac hainele ei.
În stânga apare beţivul care merge repede, privind numai în sus.

BEŢIVUL: Opreşte-te. Opreşte-te o clipă. (Se împiedică de un obiect de pe scenă, cade. Rămâne jos, privind spre public.) Ce oboseală să trăieşti în fiecare zi! Trebuie combustibil. (Bea o duşcă.) Cine împinge înainte viaţa mea? Dacă mă iau după cât combustibil consum, s-ar zice că eu. Pfuuu… Muncă grea. (Mai bea o duşcă, apoi priveşte în sus.) E încăpăţânat. Trage tare. (Strigă în sus:) Încotro, băi, nebunule? Ce-ţi pasă ţie!… (Spre public:) Delicată situaţie. Trebuie să mai băgăm combustibil. (Priveşte sticla.) E pe sfârşite. Încă o alimentare, şi gata. (Vrea să bea.) Nu. Facem economie. (Pauză.) Dacă nu eu o împing înainte, atunci a cui e viaţa mea? (Pauză. Priveşte în sus.) Ia uite-l unde s-a dus! Stai, mă…

Se scoală cu greu şi porneşte în goană spre dreapta. Iese.

Un timp, Valeria e singură pe scenă. Dacă până acum a făcut mai *mult pluta, mişcările ei de înot se înteţesc.*
Din dreapta intră Soso în costum de baie, ducând cu el hainele. Lasă hainele jos, face câteva mişcări de încălzire, apoi se trânteşte pe burtă şi începe să înoate. Amândoi înoată spre public. Valeria îl vede şi se apropie de el – combină târâtul cu mişcările de înot.

VALERIA: Cât e ceasul?
SOSO: Nu ştiu. N-am…
VALERIA: E acolo un ceas mare rotund. *(Arată spre public.)* Eu nu văd, sunt mioapă.

SOSO: Trei şi un sfert.
VALERIA: Deja?
SOSO: Te grăbeşti?
VALERIA: Nu. Da.
SOSO: Apa e caldă.
VALERIA: Iar au pus prea mult clor.
SOSO: Te ustură ochii? *(Valeria se ridică.)* Nu mai stai?
VALERIA: Nu. *(Se ridică şi Soso. Se scutură amândoi. Rămân o clipă nemişcaţi. Se privesc.)*
SOSO: De ce eşti tristă?
VALERIA: Aşa ţi se pare?
SOSO: Ai o privire…
VALERIA: E târziu.
SOSO: Ziceai că nu te grăbeşti. *(Se îmbracă amândoi în tăcere, privind din când în când unul spre altul.)* Bei o cafea?
VALERIA: Nu. Da. *(Se aşază amândoi la masă.)*
SOSO *(spre dreapta)*: Două cafele.

În clipa în care se aşază la masă, începe să se audă o voce la radio:

VOCE: Nu s-a rezolvat controversa legată de prelevarea organelor de la cimpanzei. Membrii asociaţiei pentru protecţia primatelor s-au adunat în curtea spitalului şi au spart geamurile cu pietre. Doi pacienţi internaţi în stare gravă au fost răniţi. Poliţia i-a arestat pe organizatorii manifestaţiei. Un cultivator din statul Pradesh, India, a recoltat o roşie care cântăreşte cinci kilograme şi jumătate. Peste şaisprezece ore, naveta Proteu va atinge suprafaţa planetei Marte. Un purtător de cuvânt al agenţiei spaţiale americane a declarat că starea sănătăţii echipajului e bună, iar aparatele de la bord funcţionează normal. Temperaturile neobişnuit de ridicate pentru această perioadă a anului…

Intră o fată care aduce două cafele – în clipa în care intră vocea încetează. Fata iese.

VALERIA: N-am vrut să te agăţ. Pur şi simplu sunt mioapă. Florian îmi spune că am o privire care găureşte. Îl rănesc când mă uit la el. De fapt, nu văd nimic. Ce faci? Mă miroşi?
SOSO: Nu… nasul meu… De la clor.
VALERIA: Florian îmi spune lucruri pe care nu ştiu cum să le interpretez. Uite, dacă ţie îţi spune cineva că se simte stânjenit în prezenţa ta, tu cum interpretezi? *(Soso ridică din umeri.)* Poate că-l tulbur, se simte cu mine altfel decât cu celelalte femei. Sau poate că n-are chef de mine. Şi Florian mă miroase. Eu cred că dacă miroşi un om poţi să-i citeşti gândurile. Nu crezi? *(Soso ridică din umeri.)* De fapt, nu ne-am întâlnit decât de două ori. Îl sun noaptea la telefon. *(Se uită mai atent la Soso.)* Te văd ca prin ceaţă. Cum sunt ochii tăi?
SOSO: Nu ştiu.
VALERIA *(îi pipăie faţa)*: Nu-mi stă bine cu ochelari. Lentilele de contact mă irită. De fiecare dată îl sun eu. Dar vorbim o oră, două. Îi place să vorbească cu mine. Nu ştiu ce gândeşte. Prin telefon nu pot să-l miros. *(Pauză.)* Sunt deprimantă, nu-i aşa?
SOSO: Nu.
VALERIA: Ştiu că în viaţa lui sunt multe femei. Nu-mi fac iluzii. Totuşi… Nu cred că vorbeşte cu ele aşa de mult la telefon. Tu ce crezi?
SOSO: Nu-l cunosc.
VALERIA: Eşti un tip interesant. Şi tu eşti trist. Ce-i cu tine? *(Soso tace.)* Eşti un bărbat singur. Florian are succes la femei. Încerc să nu mă gândesc. Îi place vocea mea. Ţie îţi place?
SOSO: Da.
VALERIA: Pentru că e un contrapunct în vocea mea. Ai observat? *(Soso ridică din umeri.)* Trăiesc în contratimp. Când e cald, presimt c-o să fie frig. Când e frig, presimt c-o să fie cald. Când ziua se scurtează, mă gândesc deja că o să se lungească. Şi când se lungeşte, mă gândesc că o să se scurteze. Noaptea îl sun. *(Pipăie mâna lui Soso.)* Ai pielea fină. *(Soso se ridică de la masă.)* Unde mergem?
SOSO: La mine.

Se ridică şi Valeria. Zgomotele străzii. Valeria face câţiva paşi şovăitori, Soso o ia de mână şi o conduce. Apar câţiva trecători, Valeria întoarce capul după ei.

VALERIA: Te-ai gândit că s-ar putea să fie mereu cineva care te priveşte? Cineva necunoscut. (Soso tace.) Cineva în contratimp cu tine. Când mă gândesc la asta… brusc mă simt ieftină, foarte ieftină. Înţelegi? (Pauză.) A început să bată

vântul.

Soso şi Valeria au urcat pe platformă. Zgomotele străzii au încetat, trecătorii au dispărut.

VALERIA: Am ajuns?
SOSO: Da.

Valeria se apropie de oglindă, îşi lipeşte faţa de ea.

VALERIA: E frumos la tine. (Soso se apropie de ea, întinde mâna.) Nu. Nu mă atinge.

Stau unul în faţa altuia nemişcaţi. Valeria începe să-l mângâie pe obraz. Apoi, brusc, se aruncă pe jos, îşi lipeşte faţa de coapsele lui, îl strânge cu putere.

SOSO: Stai… Aşteaptă… (O desprinde cu greu, o dezbracă, începe şi el să se dezbrace. Valeria se aruncă asupra lui, îi smulge hainele, îl trânteşte.) Nu, nu pe jos.

Se scoală, ridică cearşaful, se aruncă amândoi sub cearşaf. Zbatere.

VALERIA (de sub cearşaf): Ah, Florian!… Florian!…

Zbaterea încetează. Soso iese de sub cearşaf cam nemulţumit. Ia forfecuţa de pe noptieră, îi dezveleşte Valeriei piciorul stâng, îi taie unghia, ia un borcan de sub pat, pune unghia în borcan, aşază borcanul pe etajeră. Priveşte borcanele, îşi plimbă mâna peste ele. Valeria scoate capul de sub cearşaf.

VALERIA: Iartă-mă. (Pauză.) Cred că totuşi îi place să vorbească cu mine. Altfel n-ar sta atâta la telefon. Nu pot să nu-l sun. Înţelegi?

Soso ia telecomanda. Apasă. Lumină stroboscopică. Întuneric.

Scena e străbătută în ambele sensuri de trecători grăbiţi, vizibil îngrijoraţi. Din stânga intră primul bărbat, care merge încet. E buimac şi apatic. Din dreapta apare al doilea bărbat. E surescitat. Când îl vede pe primul, se duce glonţ la el.

AL DOILEA BĂRBAT: Ce zici de asta? Ce-ai de gând?
PRIMUL BĂRBAT: Care asta? Ce să zic?
AL DOILEA BĂRBAT: N-ai aflat?
PRIMUL BĂRBAT: Ce să aflu? Am fost ieri la Eli, am băut până târziu. Abia m-am sculat. Mă doare capul.
AL DOILEA BĂRBAT: Nu ştii? S-au primit semnale de pe Marte.
PRIMUL BĂRBAT: Marte?
AL DOILEA BĂRBAT: Planeta Marte.
PRIMUL BĂRBAT: Interesant.
AL DOILEA BĂRBAT: Există viaţă pe Marte!
PRIMUL BĂRBAT: Pfuuu!… Serios?
AL DOILEA BĂRBAT: Au spus la radio, la televizor. Pe ce lume eşti?
PRIMUL BĂRBAT: Ţi-am zis, am băut azi-noapte. *(Scurtă pauză.)* Dar ce fel de semnale?
AL DOILEA BĂRBAT : Asta-i problema. Semnalele sunt misterioase. S-au dat mai multe interpretări. Nimic nu e sigur. Şi nenorociţii ăia de pe Proteu…
PRIMUL BĂRBAT: Ce-i cu ei?
AL DOILEA BĂRBAT : Nu-i mai pot aduce înapoi acuma. N-am înţeles exact de ce. Au zis ceva despre orbita pe care s-au înscris… Un fel de punct critic… Ar fi foarte riscant dacă ar încerca să se întoarcă de unde sunt. E prea târziu. Cică trebuie să coboare pe suprafaţa planetei. Altfel…
PRIMUL BĂRBAT: Altfel ce?
AL DOILEA BĂRBAT : Nu ştiu, nu mă pricep. Totul a fost calculat de la început. Fără să bănuiască nimeni că or să vină semnalele astea. Nu poţi să schimbi aşa…
PRIMUL BĂRBAT: Bine, dar… Poate că nu e nimic grav. Poate că sunt semnale prietenoase. Poate că marţienii ne spun bine aţi venit.
AL DOILEA BĂRBAT : De ce nu ne-au spus acum o zi, acum două zile, acum o săptămână? De ce au aşteptat până au fost siguri că Proteu nu se mai poate întoarce fără să coboare pe Marte?
PRIMUL BĂRBAT: Habar n-am.
AL DOILEA BĂRBAT : Nimeni nu ştie. Unii zic că semnalele astea ar fi nişte indicaţii tehnice pentru echipajul de pe Proteu. Ăştia sunt optimiştii.
PRIMUL BĂRBAT: Şi pesimiştii?
AL DOILEA BĂRBAT: Pesimiştii zic că-i o declaraţie de război. Şi că urmează invadarea Pământului.

PRIMUL BĂRBAT: Când? *(Al doilea bărbat ridică din umeri.)* Bine, dar… Cum de n-au reuşit să descifreze semnalele astea? Cu atâtea calculatoare…
AL DOILEA BĂRBAT: Toate calculatoarele lucrează din plin. Deocamdată…
PRIMUL BĂRBAT: Mă doare capul.
AL DOILEA BĂRBAT: Tot ce ni se spune e să nu intrăm în panică.
PRIMUL BĂRBAT *(râde)*: Tocmai acum când am moştenit o avere! Ce să mai fac cu ea?
AL DOILEA BĂRBAT: Lasă că e bine să ai bani. Îţi cumperi un adăpost antiatomic.
PRIMUL BĂRBAT: Cât costă?
AL DOILEA BĂRBAT: Habar n-am.
PRIMUL BĂRBAT: Trebuie să aflu.
AL DOILEA BĂRBAT: Vezi că preţurile cresc de la un minut la altul.
PRIMUL BĂRBAT: Dacă fac rost de adăpost, vii şi tu. Îl luăm şi pe Luca. O luăm şi pe Eli… Şi pe…
AL DOILEA BĂRBAT: Câţi crezi că încap? *(Se privesc în tăcere.)*
PRIMUL BĂRBAT: Mă duc să mă interesez. Iau unul cât pot de mare. După aia te sun.
AL DOILEA BĂRBAT: Eu mă duc să cumpăr nişte conserve. Ce mai găsesc. Magazinele au fost luate cu asalt de dimineaţă. Mişcă-te repede. Şi ai grijă să nu te păcălească. Verifică pereţii.
PRIMUL BĂRBAT: Te sun eu.

Primul bărbat o ia la goană şi iese prin dreapta, al doilea iese repede prin stânga. Trecători agitaţi.
Din stânga intră vânzătorul, care străbate scena.

VÂNZĂTORUL: Avem puşti, avem pistoale. Scuturi antimarţieni, aruncătoare de flăcări, grenade, măşti de gaze, costume de scafandru, tuburi de oxigen, dinamită, trotil…

Tot din stânga, de câteva momente, a intrat şi beţivul, alergând şi privind mereu în sus. Ajuns lângă taraba vânzătorului, se împiedică şi cade. Se privesc.

VÂNZĂTORUL: Nu vă interesează nimic din ce-avem aici?
BEŢIVUL *(după ce aruncă o privire asupra tarabei)*: Nu, mulţumesc. Eu am treabă cu ăla de sus.

Se ridică, aleargă mai departe privind în sus şi iese prin dreapta. Vânzătorul priveşte nedumerit în urma lui, apoi porneşte şi el încet spre dreapta.

VÂNZĂTORUL: Batiste parfumate, femei gonflabile de toate culorile, reviste explicite, pumnale, multivitamine, opiu, cianură, stricnină…

Iese prin dreapta. Întuneric.

Soso şi Luca stau la masă, exact ca într-o scenă precedentă.

LUCA: M-am dus să beau un pahar cu apă, am încercat să mă culc la loc, n-am mai putut să adorm. M-am sculat, am ieşit pe balcon. M-am uitat în jur. Întuneric, nici o mişcare. Aerul era altfel. Şi zgomotele alea foarte slabe, care de fapt nu există… Nici întunericul nu semăna cu întunericul pe care-l ştiam. Totul era altfel. Parcă eram pe altă planetă. Habar n-aveam că există ora patru dimineaţa. Tu ştiai?
SOSO: Eu… da…
LUCA: Ştiai că există o planetă străină care se cheamă ora patru dimineaţa?

Din dreapta apare Iulia.

IULIA: Luca!
LUCA: Iulia! *(Iulia se duce la el, îl sărută pe obraz.)*
IULIA: Arăţi bine.
LUCA: Şi tu. El e Soso, prietenul meu.
SOSO *(Iuliei)*: Luca tocmai mi-a zis că există o planetă care se cheamă ora patru dimineaţa. Tu ştiai?
LUCA: Îşi bate joc de mine. E om de ştiinţă, nu înţelege.
SOSO: Ia loc.
IULIA: Mă grăbesc. Trebuie să ajung la redacţie.
SOSO: Poţi să stai o clipă cu noi.

Luca îi aduce un scaun, Iulia se aşază.

LUCA: Ce mai e pe la voi?
IULIA: Moarte lentă.

LUCA: Alex?
IULIA: Cum îl ştii. Ai văzut ce editoriale tâmpite scrie.
LUCA: Dar e plin de comentarii pe forumul lui.
IULIA: Tot felul de nebuni. Le place să se audă vorbind. De fapt, sunt mai mult înjurături. Cu greşeli de ortografie, normal.
LUCA: Normal. *(Pauză.)* Şi tu? Tot pe extern?
IULIA: Tot. Acum m-a pus Alex să fac un articol. „Omul pe Marte". *(Luca râde.)* Nu apare în ediţia tipărită. Îl bagă numai pe internet.
LUCA: Uite, Soso poate să te ajute, se pricepe.
IULIA: Da?
SOSO: Oarecum.
LUCA: Face pe modestul. Se pricepe la escrocheriile astea ştiinţifice. Spaţiu, timp, gravitaţie, univers…
IULIA: Interesant. *(Lui Soso:)* Ştii ceva despre Marte?
SOSO: Nu mare lucru. Ce ştie toată lumea.
IULIA: Bine, băieţi. V-am lăsat.

Se ridică, face câţiva paşi. Soso scoate telecomanda. Apasă. Lumină stroboscopică. Iulia se întoarce, se aşază din nou pe scaun. Lumina stroboscopică încetează.

IULIA (lui Soso): Ştii ceva despre Marte?
SOSO: Da, sigur. Am o mulţime de cărţi. Şi articole.
IULIA: Să nu fie prea complicat.
SOSO: Pot să-ţi explic. Nu-i mare lucru.
IULIA: Oricum, nu citeşte nici dracu. *(Scurtă pauză.)* Fotografiile am să le iau de pe internet.
SOSO: Nu-s bune. Îţi dau eu altele.
LUCA: Vă las să vă pierdeţi în ştiinţa voastră. Eu mă duc pe planeta mea.

Se ridică, iese prin stânga. Moment de tăcere.

SOSO: Îţi place ce faci?
IULIA: Nu.
SOSO: Ai vrea să faci altceva?
IULIA: Nu.
SOSO: Nu-ţi place nimic pe lumea asta? *(Iulia îl priveşte în tăcere.)* Tot misterul care te înconjoară… Ca într-un mozaic infinit. În care trebuie să aşezi fiecare piesă la locul ei. Ca la urmă să-ţi apară imaginea limpede a lui Dumnezeu. Dar tu nu ştii, nu cunoşti imaginea asta. Abia la urmă ai s-o recunoşti. Şi tot drumul… la fiecare pas… o schimbare neaşteptată de contur, de culoare… un sens nou, surprinzător… Şi tu te temi că eşti sub imperiul haosului, că totul e întâmplare… *(De sus cad câteva frunze veştede.)* Aşa cum cad frunzele. *(Ia o frunză de pe jos.)* Crezi că frunza asta a căzut întâmplător lângă noi? Dar şi ea e înscrisă în codul genetic al universului… *(Pauză.)* Nu te tulbură?
IULIA: Cine te-a învăţat toate clişeele astea? *(Soso rămâne mut. Aruncă frunza.)* Gata, mă duc. O să scriu acolo ceva… Iau de pe internet.

Iulia se ridică, face un pas. Soso scoate telecomanda. Apasă. Lumină stroboscopică. Iulia se aşază la loc. Lumina stroboscopică încetează.

SOSO: Ai vrea să faci altceva?
IULIA: Nu.
SOSO: Ai dreptate. Nimic n-are rost.
IULIA: Crezi? *(Soso tace.)* Poate că totuşi există ceva…
SOSO: Ce?
IULIA: Nu ştiu.
SOSO: Nimic. Am fost avortaţi aici din greşeală. *(De sus cad câteva frunze veştede.)* La fel ca frunzele astea care cad la întâmplare.
IULIA *(ia o frunză, o priveşte)*: Am sperat mereu că nu-i aşa. *(Stă o clipă pe gânduri privind frunza, apoi o aruncă.)* Prostii. Ce facem cu articolul ăla?
SOSO: Îţi dau eu un text. Şi nişte poze. Mergem?
IULIA: La tine?
SOSO: Da.

Se ridică amândoi. Zgomotul străzii, trecători. Din stânga intră vânzătorul – vocea lui se aude deja din culise.

VÂNZĂTORUL: Pentru femei şi pisici… Pentru uriaşi şi pitici… Tot ce doriţi şi ce nu vă-nchipuiţi… Ce-aţi visat, ce-aţi regretat, ce-aţi uitat… (Iulia se apropie de vânzător.) Poftiţi, doamnă, alegeţi.
IULIA: Mă uit numai.
VÂNZĂTORUL: Azi privitul e gratuit. Mâine nu se ştie.

Iulia se uită la obiectele de pe tarabă, răscoleşte prin fleacuri, zâmbeşte. Începe şi Soso să răscolească.

SOSO: Câte iluzii pentru decorul vieţii noastre de căcat!
VÂNZĂTORUL: De ce vorbiţi aşa? Viaţa e frumoasă, domnule. Uitaţi. *(Îi arată o rochie strălucitoare. Soso ia rochia.)*
SOSO *(Iuliei)*: Îţi place? O vrei?
IULIA: Nu. Hai să mergem.
VÂNZĂTORUL *(porneşte spre dreapta)*: Pentru uriaşi şi pentru pisici… Pentru femei şi pentru pitici…

Iese prin dreapta.
Iulia şi Soso fac câţiva paşi, apoi Iulia se opreşte.

IULIA: Tu nu te bucuri de nimic?
SOSO: De ce-ai vrea să mă bucur?
IULIA *(după un timp)*: Nu merg la tine. Mă descurc singură. Pa.

Se întoarce, face un pas spre stânga. Se repetă jocul cu telecomanda şi lumina stroboscopică.

SOSO: Mă bucur când sunt lângă o femeie frumoasă. (Iulia râde. Se uită la el şi nu se mai opreşte din râs.) De ce râzi?
IULIA: Ce texte!
SOSO: Îmi pare rău…
IULIA: Să nu-ţi pară rău. La ştiinţă te pricepi, dar la femei?
SOSO: Nu prea.
IULIA: Se vede. *(Pauză.)* La ce te gândeşti?
SOSO: La toţi bărbaţii care te-au sărutat. La toţi bărbaţii care s-au culcat cu tine. La toţi bărbaţii care s-au masturbat gândindu-se la tine. La fluviile de spermă care au curs.
IULIA: Toţi bărbaţii cu care m-am culcat am vrut să fie altfel decât erau.
SOSO: Cum?
IULIA: Nu ştiu. Altfel. *(Se privesc în tăcere.)*
SOSO: Eşti frumoasă.
IULIA: Mi s-a mai spus.
SOSO: Vorbeşte-mi despre bărbaţii cu care te-ai culcat.
IULIA: Ce rost are? *(Zâmbeşte. Cochetă:)* Mai bine spune-mi tu cât de frumoasă sunt. Cum sunt? *(Soso tace.)* E banal să-mi spui pur şi simplu că sunt frumoasă. Asta vede toată lumea.
SOSO *(timid)*: Eşti frumoasă ca un incendiu. *(Iulia râde. Ceva mai hotărât:)* Eşti frumoasă ca o minciună. *(Iulia râde iar.)* Viagra sufletului meu!… *(Iulia râde şi mai tare. Soso e descumpănit.)* Iartă-mă dacă…
IULIA: Să nu-ţi ceri niciodată iertare. Şi să nu te îndrăgosteşti de mine. E un gol aici, înăuntru. *(Tăcere.)* Mergem să-mi dai pozele alea? *(Pornesc spre dreapta. Fac câţiva paşi.)* Tu eşti singur? Vreau să spun… N-ai pe nimeni?
SOSO: Pe nimeni.
IULIA: De ce? *(Soso ridică din umeri. Iulia îl priveşte mai atentă.)* Hmmm… Mda… Cu mutra asta disperată… Femeile te ocolesc, nu-i aşa? *(Soso tace.)* Sau poate că le atragi. Pe unele. Inspiri milă. Ar trebui să cauţi o femeie-infirmieră. O femeie-misionară. O maica Tereza. Sunt destule. Femei cu un suflet sensibil, nobil, caritabil. Femei devotate. Nu e genul meu. *(Mai fac câţiva paşi.)*
SOSO *(timid)*: Tu eşti singură?
IULIA: Locuiesc în aceeaşi casă cu mine. Mi-e şi aşa destul de greu să mă suport…

După alţi câţiva paşi ajung pe platformă. Zgomotele străzii încetează.

IULIA: Aici?
SOSO: Da.

Iulia se plimbă pe platformă. Se duce la oglindă.

IULIA: E frumos la tine. (Observă etajera cu borcane.) Ce-s astea? (Ia un borcan.) Ce-i înăuntru?

SOSO *(nervos)*: Eşantioane de ţesut uman.
IULIA: Şi ce faci cu ele?
SOSO: Sunt pentru nişte experienţe.

Îi ia borcanul din mână şi îl aşază la loc pe etajeră. Iulia dă ocol platformei şi se aşază pe pat, cu faţa spre public. Soso o urmează şi se aşază lângă ea.

IULIA: Nu pentru cărţi şi poze m-ai adus aici, nu-i aşa?
SOSO *(timid)*: Nu.
IULIA: Dar pentru ce? *(Soso întinde mâna spre ea. Se loveşte însă de privirea ei care-l îngheaţă. Renunţă.)* Viaţa mea a devenit atât de goală, încât ar trebui să mă bucur că sunt aici cu tine. Nu-i aşa? *(Râde. Se opreşte brusc. Îl priveşte.)* Mi-e teamă de tine.
SOSO: De mine?
IULIA *(îl priveşte mai atent)*: Ai dreptate. De fapt, tu nu exişti. *(Pauză.)* Hai, dacă tot am venit…

Iulia începe să se dezbrace. La fel şi Soso. Rămân în picioare nemişcaţi, faţă în faţă.

IULIA: De ce trebuie s-o fac cu tine? (Pauză.) Nu. Nu pot. Eşti prea disperat. Prea vulnerabil.

Iulia începe să se îmbrace. Soso ia telecomanda. Apasă. Lumină stroboscopică. Iulia se dezbracă la loc. Lumina stroboscopică încetează. Soso se aruncă asupra ei şi o trânteşte în pat. O îmbrăţişează violent.

IULIA: Opreşte-te. Nu-mi place aşa.
SOSO: Iartă-mă.
IULIA: Nu trebuie să-ţi ceri iertare. *(Rămân un timp nemişcaţi.)* Du-te şi adu-mi ceva de băut.

Soso se scoală din pat şi iese prin dreapta.
Iulia scoate din geantă o pastilă. O priveşte. Monologul care urmează e rostit cu detaşare, fără nimic patetic, aproape rece, pe un ton absent, ca şi cum Iulia s-ar afla sub hipnoză – hipnoză provocată de pastila pe care o ţine în mână.

IULIA: Prietena mea… Singura mea prietenă… De şapte ani suntem nedespărţite. În fiecare zi te scot din geantă, te ţin în palmă, te privesc. Şi când nu te văd mă gândesc la tine. Mă învârt în jurul tău. (Pauză.) Cred că a sosit momentul. (Zâmbeşte.) Şi ieri era momentul. Şi alaltăieri. Toate momentele sunt egale. (Vrea să înghită pastila. Ezită. Îşi miroase subsuorile.) Nu, nu miroase. Bine că am făcut duş de dimineaţă. (Vrea din nou să înghită pastila, ezită iar. Scoate din geantă o oglindă, se cercetează.) Acceptabil. Poate totuşi puţin ruj… (Scoate din geantă un ruj de buze, se rujează. Se priveşte din nou în oglindă.) Da. (Pune rujul şi oglinda la loc în geantă. Rămâne o clipă nemişcată. Priveşte în jur, apoi spre etajeră.) Măcar aici e frumos. E straniu. Cu atâta ţesut uman…

Înghite pastila, se zvârcoleşte puţin, rămâne nemişcată.
Intră Soso cu un pahar.

SOSO: Ţi-am adus… (O priveşte mirat.) Iulia… Hei, Iulia. (O atinge, ea e inertă.) Iulia! Iulia! (O zgâlţâie, îşi lipeşte urechea de pieptul ei. În fine, a înţeles. Se dă un pas înapoi şi o priveşte rece.) Tâmpito!

Ia telecomanda, vrea să apese, se răzgândeşte. Ia forfecuţa, se întinde invers în pat şi îi contemplă piciorul stâng. Taie unghia de la degetul mic. O priveşte. Se scoală, ia un borcan de sub pat, pune unghia în borcan, aşază borcanul pe etajeră. Ia apoi telecomanda, apasă. Lumină stroboscopică. Iulia se ridică în capul oaselor. Scoate pastila din gură, o pune în geantă, se scoală, începe să se îmbrace. Întuneric.

Când lumina se aprinde din nou, platforma e plină de borcane.
Pe scenă nu e decât Viviana, care priveşte spre public.

VIVIANA: Soso… Soso, mă auzi?… Trebuie să-ţi povestesc. Între timp s-au întâmplat atâtea… N-o să-ţi vină să crezi. Ştii… ţi-am zis… trebuia să plece pentru câteva zile. N-a plecat. Am aşteptat degeaba. Când mi-a spus că nu mai pleacă, m-am uitat la el… Îmi venea să-l omor. Îmi venea să-l tai în bucăţi. Îmi venea să… Şi pe urmă am început să râd în sinea mea. Pentru că el nu bănuia nimic. Habar n-avea la ce mă gândeam eu. Râsul creştea în mine. Era cât pe ce să izbucnesc în hohote în faţa lui. Îţi dai seama? Abia m-am stăpânit. (Pauză.) Dar alaltăieri… Alaltăieri s-a întâmplat un lucru… Când am umblat în dulap să iau rufele ca să le bag în maşina de spălat, am găsit între boarfele lui… n-o să-ţi vină să crezi… o pereche de chiloţi. De femeie. Roşii. Nu erau ai mei. Eu nu port chiloţi roşii. La început m-am înfuriat. Adică, atunci când eu sunt plecată, la el vin femei. Femei cu chiloţi roşii. Şi nici măcar nu se chinuie să ascundă… Nu cred că era gelozie, era pur şi simplu furie. Pe urmă am început să râd. Din nou râsul ăla de care nu poţi să scapi când te gândeşti mai bine. Toată povestea mi se părea idioată. Şi ridicolă. (Pauză.) Poate că lui i-ar fi plăcut să mă arăt geloasă, să fac o scenă… N-am intrat în jocul lui. M-am prefăcut că nu observ. Chiloţii ăia roşii au rămas la el în dulap. Deschideam dulapul, mă uitam din când în când la

ei. Parcă mă hipnotizau chiloţii ăia. Nici măcar nu erau urâţi… Roşii… Mă rog. Mi-am impus să nu mai deschid dulapul. Să-mi scot chiloţii din minte. Mi-am propus să-l ignor. La început a fost ca un exerciţiu de voinţă. Acum pot face aşa încât să nu-l văd. A dispărut. (Pauză.) Cred că nu pot trăi cu un bărbat decât dacă îl castrez. (Pauză.) Soso… ştii… am descoperit că-mi place să mănânc. Îmi gătesc mâncăruri fine. Asta ia ceva timp. Şi nu e rău… Mănânc şi ciocolată. Am început să mă îngraş. (Râde.) Nu-mi pasă. Ai să vezi. (Pauză.) Şi s-a mai întâmplat ceva. Ieri, când mergeam pe stradă, am văzut o femeie foarte frumoasă. Picioare lungi, sâni… Superbă, ce mai. Dar îngrozitor de vulgară. Ce ciudat că o femeie frumoasă poate fi vulgară! Mă atrăgea într-un fel… Acuma să nu-ţi închipui că au început să-mi placă femeile. Nu-mi puteam desprinde ochii de ea. Avea o privire profesionistă. Când m-a observat, s-a uitat urât la mine. Asta m-a descumpănit. Dar am continuat s-o privesc. Vroiam să fiu ea. Înţelegi? Să facem un fel de schimb… De fapt, poate că sunt şi eu ca ea. O curvă. Deşi, viaţa mea sexuală… (Râde.) Mai aveam să-ţi spun ceva. Acum nu mai pot. Am lăsat mâncarea pe foc. Ţi-am zis, am descoperit că-mi place să gătesc. Te sărut.

Iese prin stânga.

Când Viviana a spus „Şi s-a mai întâmplat ceva“, pe scenă a intrat din stânga Luca. Ignorând-o complet, s-a aşezat pe un scaun *şi, vizibil tulburat, şi-a aprins o ţigară.*

Câţiva trecători grăbiţi. Din dreapta apare Soso. Merge calm, fără să se grăbească.

LUCA (îl vede): În sfârşit!

SOSO: Ce eşti aşa nervos? *(Se aşază pe scaun lângă Luca.)*

LUCA: Tu n-ai aflat de semnalele de pe Marte?

SOSO: Am auzit ceva la radio.

LUCA: Şi? *(Soso tace.)* Nu te tulbură?

SOSO *(detaşat)*: Ba da.

LUCA: Există marţieni!

SOSO: Aşa s-ar părea.

LUCA *(îl priveşte mirat)*: Unde e curiozitatea ta ştiinţifică?

SOSO: Stai să vedem ce se întâmplă.

LUCA: Şi nenorociţii ăia de pe Proteu…

SOSO: Deocamdată sunt sănătoşi.

LUCA: Prizonieri la marţieni.

SOSO: Mda… Neplăcut. Nu trebuiau să trimită un echipaj uman. E mai prudent cu roboţi.

LUCA: Ce fel de fiinţe sunt?

SOSO: Ăia de pe Proteu?

LUCA: Nu, mă. Marţienii.

SOSO: Aaa… Cine ştie.

LUCA: Au cap? Au ochi? Au mâini? Au picioare? Ce limbă vorbesc? Dar vorbesc?

SOSO: Tu parcă vroiai să vorbeşti cu pisicile, nu cu marţienii.

LUCA: Păi, nu ştiam că există. În lipsa marţienilor, şi pisicile erau destul de extraterestre. Acuma însă… Ce fel de inteligenţă or avea? Au descoperit raţiunea, morala, arta, muzica, politica?

SOSO: Politica bănuiesc că au descoperit-o.

LUCA: Au descoperit ceva ce noi nu ştim? *(Soso tace apatic.)* Dar conştiinţă au? Ce e conştiinţa, Soso? Cum apare ea? *(Tăcere.)* Poate că e de-ajuns să ştim că murim. Să ştim că suntem copiii morţii. *(Tăcere.)* Dacă marţienii sunt destul de deştepţi… şi dacă mor, înseamnă că au conştiinţă. Ce crezi? *(Tăcere. Soso e absent.)* Nu-mi închipuiam că poţi să fii atât de indiferent într-un moment ca ăsta.

SOSO: Am şi eu problemele mele.

LUCA: Ce probleme să ai, când în joc e soarta omului?

SOSO: Probleme intime.

LUCA: Şi curiozitatea ta?

SOSO *(plictisit)*: Ah… curiozitatea… ştii… *(Gest: „Mi-a ajuns.“)*

LUCA: Abia acum, de când au apărut marţienii, poţi să te întrebi ce e omul.

SOSO: Şi pe urmă o să te întrebi ce e marţianul. *(Pauză.)* Spune mai bine cum îţi merge afacerea cu discursuri politice.

LUCA: Nimeni nu mai ţine discursuri. Toţi politicienii urlă. N-ai văzut ce-a fost în parlament? *(Pauză.)* Crezi că sunt periculoşi?

SOSO: Politicienii?

LUCA: Nu, mă. Marţienii.
SOSO: Habar n-am. Bem ceva?
LUCA: Nu-mi arde. N-am timp. Trebuie să plec.
SOSO: Unde?
LUCA: Nu ştiu. N-am stare. Trebuie să fac ceva.
SOSO: Ce? *(Luca rămâne tăcut. Se scoală apoi brusc.)*
LUCA: Te sun eu.

Iese prin stânga.
Câţiva trecători traversează scena grăbiţi. Din dreapta apare vânzătorul.

VÂNZĂTORUL: Tot ce vă doriţi şi ce nu vă-nchipuiţi… Ce-aţi visat, ce-aţi regretat, ce-aţi uitat… Grenade, mitraliere, aruncătoare de flăcări… Funie rezistentă, săpun de rufe…

Când îl vede pe vânzător, Soso se scoală şi se duce la el.

SOSO: Forfecuţe de unghii aveţi?
VÂNZĂTORUL: Bineînţeles, domnule. *(Scotoceşte pe tarabă, găseşte până la urmă o forfecuţă de unghii. Soso plăteşte, ia forfecuţa şi o cercetează cu mare atenţie.)* Mulţumesc, domnule. Şi mai poftiţi pe la noi. *(Porneşte spre stânga.)* Stavrid în sos tomat, făină, zahăr, scobitori…

Iese prin stânga.

După ce a privit un timp forfecuţa, Soso se îndreaptă spre platformă. Se duce la pat, ridică partea de jos a cearşafului şi dezveleşte un picior. Taie unghia de la degetul mic, o priveşte, ia un borcan de sub pat, o pune în borcan, dar nu prea ştie unde să mai aşeze borcanul. În fine, îi găseşte un loc. Se aşază apoi pe colţul patului şi priveşte spre cearşaf. Ingrid scoate capul de sub cearşaf.

INGRID: Ce faci? De când stai acolo şi mă priveşti? (Soso tace.) Vino lângă mine.
SOSO: Nu.
INGRID: Te-ai îmbrăcat deja? *(Soso o priveşte absent.)* Hai, vino. Nu contează… Stăm aşa… *(Ridică cearşaful invitându-l să vină lângă ea. Soso rămâne nemişcat. Dezamăgită, lasă cearşaful să cadă.)* Îmi place să stau lângă tine. Pe tine te-am ales, ai văzut. *(Soso tace.)* Puteam să plec cu Ghivi. Da, de ce nu? Ghivi e bărbat bine. Înalt, ochi albaştri… *(Râde.)* Hai, nu fi gelos. Cu tine am plecat, prostule, nu cu el. Crezi că n-am simţit cum fierbeai pe dinăuntru? Cât a durat? Trei ore? Patru? Stăteai acolo, în restaurant, pe scaun şi fierbeai. Ieşeau aburi. *(Râde.)* Ghivi vorbea întruna, nu se mai oprea. De fapt, era interesant ce spunea. Vorbea despre maşini şi despre frigidere şi despre aspiratoare şi despre cuptoare cu microunde şi… Dar tu te gândeai: nu mai pleacă dobitocul ăsta odată! Deşi nu e dobitoc. *(Pauză.)* Bine, dacă vrei tu, e dobitoc. Vino. *(Ridică cearşaful – Soso nu se mişcă – îl lasă să cadă.)* Crezi că n-am simţit cum creştea tensiunea? Şi Ghivi se gândea la fel: nu mai pleacă dobitocul ăsta odată? Bine, tu nu eşti dobitoc. Dar Ghivi te ura. Ai simţit? Sigur că ai simţit. În aerul dintre voi ieşeau scântei. Mă uitam la voi… Credeam că o să vă luaţi la bătaie. Mi-ar fi părut rău. Ghivi e mai puternic.
SOSO: Ingrid…
INGRID: Ăsta-i adevărul. De ce nu recunoşti? Numai că noi trăim într-o lume civilizată. Bărbaţii nu se mai bat pentru femei. Şi e mai bine aşa. Nu? *(Soso tace.)* Adevărul e că… să nu te superi… Nu eram hotărâtă. Mă uitam când la tine, când la el. Şi brusc ceva din mine a ales. Asta înainte ca Ghivi să cedeze. Tu erai alesul, prostule. Nu ştiu ce-am văzut la tine. Tensiunea era insuportabilă. Vroiam ca Ghivi să plece. Şi el se încăpăţâna să rămână acolo. Vorbea întruna despre maşini, despre frigidere… Dar cred că simţea că-i fuge pământul de sub picioare. De asta vorbea şi mai mult. Eu mă prefăceam că-l urmăresc. Îi zâmbeam. Şi tu fierbeai. Te gândeai că pe el l-am ales.
SOSO: Ingrid…
INGRID: Da, da. Habar n-aveai ce era în mintea mea. *(Pauză.)* De ce te-am ales pe tine? *(Pauză.)* Dac-ai şti cât m-am bucurat când s-a ridicat de la masă. Era epuizat. Şi tu. De asta… Nu m-am supărat pe tine, prostule. Mi-am dat seama că erai epuizat. Te-am înţeles, nu sunt absurdă. Hai, vino. *(Soso rămâne nemişcat. Ingrid se scoală din pat şi se aşază lângă el.)* Ce-i cu tine? Te-ai supărat că ţi-am vorbit de Ghivi? *(Râde.)* Prostule… Pune mâna pe mine. *(Soso nu face nici un gest. Ingrid îi ia mâna, i-o aşază pe umerii ei, pe piept. Soso îşi retrage mâna.)* Ieri nu mă priveai aşa. Ieri…
SOSO: Ingrid…
INGRID: Atâta ştii să spui?! *(Se ridică şi începe să se plimbe nervoasă.)* Vorbeşte dracului cu mine! Crezi că dacă m-ai cucerit… Află că nu m-ai cucerit! Pe Ghivi trebuia să-l aleg. E înalt, e puternic, are ochi albaştri. Află că Ghivi îmi plăcea mai mult! Da! Ăsta-i adevărul! *(Pauză.)* Ghivi măcar vorbea!

SOSO: Ingrid…

INGRID *(schimbă brusc tonul)*: Iartă-mă, te rog. Înţelege-mă. Nu fi dur cu mine. Te rog. Pe tine te-am ales. *(Se aruncă la picioarele lui.)* Soso… Iubitul meu… Soso… Ce vrei să fac? Spune-mi tu. Soso… Soso… *(Brusc:)* Uite, am să dansez pentru tine. Vrei? Uite.

Ingrid fredonează o melodie şi începe un dans. Soso o priveşte absent câteva clipe, apoi ia telecomanda. Apasă. Lumină stroboscopică. Întuneric.

Din stânga apar primul şi al doilea bărbat.

AL DOILEA BĂRBAT: Cât?
PRIMUL BĂRBAT: Mai bine să nu ştii.
AL DOILEA BĂRBAT: Spune-mi totuşi.
PRIMUL BĂRBAT Las-o baltă.
AL DOILEA BĂRBAT: Şi mâncare?
PRIMUL BĂRBAT: Pentru o lună.
AL DOILEA BĂRBAT: Aşa puţin?
PRIMUL BĂRBAT: Am cheltuit toţi banii. S-au dus. Gata.
AL DOILEA BĂRBAT: Ai dracului marţienii ăştia! *(Pauză.)* Câţi încap în adăpost?
PRIMUL BĂRBAT: Şapte oameni. Stai liniştit. Eşti pe listă.
AL DOILEA BĂRBAT: Şi Luca?
PRIMUL BĂRBAT: Şi Luca. O să fie bine acolo. Avem de toate. Am luat şi douăzeci de sticle de vin. Mai mult n-am putut.
AL DOILEA BĂRBAT: Roşu?
PRIMUL BĂRBAT: Alb.
AL DOILEA BĂRBAT: Hmmm… Mă rog. Asta e situaţia.
PRIMUL BĂRBAT: Pocher o să jucăm pe chibrituri, că bani… de unde? De fapt, nici chibrituri nu prea avem…
AL DOILEA BĂRBAT: Ţigări?
PRIMUL BĂRBAT: N-ai voie să fumezi.
AL DOILEA BĂRBAT: Nu se poate! Nici măcar aşa… una după masă?
PRIMUL BĂRBAT: Nimic.
AL DOILEA BĂRBAT : Ai dracului marţienii ăştia! *(Pauză.)* În fine. Până la urmă, în viaţă cel mai important lucru e să trăieşti.
PRIMUL BĂRBAT: Iau cu mine şi muzica. O mie de discuri.
AL DOILEA BĂRBAT: Las' că ştiu eu ce muzică îţi place ţie…
PRIMUL BĂRBAT: Acuma ce vrei?
AL DOILEA BĂRBAT: Mda… Ai dreptate.
PRIMUL BĂRBAT: Se doarme bine. E comod.
AL DOILEA BĂRBAT: Dacă poţi să dormi.
PRIMUL BĂRBAT: Avem şi somnifere. M-am gândit.
AL DOILEA BĂRBAT: Alune?
PRIMUL BĂRBAT: Da.
AL DOILEA BĂRBAT: Cipsuri?
PRIMUL BĂRBAT: Sunt ceva.
AL DOILEA BĂRBAT: Am să aduc eu tablele. Facem un campionat. *(Pauză.)* Şapte oameni zici.
PRIMUL BĂRBAT: Da.
AL DOILEA BĂRBAT: Pot să văd şi eu lista?
PRIMUL BĂRBAT: Da, sigur. *(Scoate o hârtie, i-o dă.)*
AL DOILEA BĂRBAT: Hmmm… Mda… Mă rog.
PRIMUL BĂRBAT: Ai ceva împotrivă?
AL DOILEA BĂRBAT: Ah, nu. Tu hotărăşti. Tu eşti şeful.

Au avansat spre dreapta, iar din dreapta intrase deja beţivul (de când primul bărbat pomenise de discuri). În tot acest timp beţivul i-a urmărit, ascuns de pildă după o ladă.

AL DOILEA BĂRBAT: Poate că de fapt nici nu sunt periculoşi. Dracu ştie!

Cei doi bărbaţi ies prin dreapta. Beţivul înaintează în scenă.

BEŢIVUL (se adresează publicului): Le e frică. Aţi văzut? Tuturor le e frică. Şi cum eu am fost întotdeauna pe dos decât restul lumii, ar trebui să nu-mi fie. (Pauză.) Mi-e frică? Nu mi-e frică? Nu-mi dau seama. Sunt obosit de cât am alergat. (Pauză.) Ei, şi dacă vin, ce-or să-mi facă? Sunt şi ei nişte fiinţe, acolo… Am putea să ne înţelegem. Eu sunt un tip prietenos. N-am prejudecăţi. Sunt un om deschis. Am putea colabora. De ce nu? Le-aş putea fi de folos. Le-aş putea da informaţii… Bănuiesc că au nevoie. Cine se pricepe la oameni mai bine decât mine? (Pauză.) Şi ei?… Sau ele?… Te pomeneşti c-or aduce şi nişte marţiene bucolice… Sau ţâţocratice… Mai ştii? (Priveşte în sus.) Prietene, îmi pare rău… S-a schimbat situaţia. Mă martocentrez. Te-am pupat. (Face în sus un semn de adio, porneşte spre stânga. Se opreşte, se întoarce spre public.) Poate aduc cu ei şi ceva combustibil.

Iese prin stânga.

În pat începe o agitaţie sub cearşaf. Agitaţia se opreşte. De sub cearşaf iese Soso. Dezveleşte piciorul stâng al unei femei, taie unghia, ia un borcan de sub pat, pune unghia în borcan, aşază undeva borcanul. Toate acestea sunt făcute automat şi repede. De sub cearşaf iese capul unei femei care îl priveşte pe Soso, îi zâmbeşte. Soso şi femeia se bagă sub cearşaf. Altă zvârcolire. Soso iese. Aceleaşi operaţii. De sub cearşaf apare altă femeie (de fapt e aceeaşi, dar poartă altă perucă). Totul se reia întocmai – zâmbet, zvârcolire, unghie, borcan. Şi apare o altă femeie, a treia. De data asta nu se mai uită la Soso, ci se scoală în capul oaselor şi priveşte de jur-împrejur cu atenţie.

A TREIA FEMEIE: E frumos la tine. (Mai priveşte puţin, apoi ridică cearşaful, invitându-l pe Soso.) Hai.

Jocul se reia cu o a patra femeie, care se mulţumeşte doar să zâmbească, la fel ca primele două. Între timp, mişcările lui Soso au devenit din ce în ce mai rapide. În fine, de sub cearşaf apare o a cincea femeie (adică aceeaşi femeie purtând a cincea perucă). Nu priveşte nici spre Soso, nici în jur, ci începe să vorbească:

A CINCEA FEMEIE: De fapt, nu mai avem nevoie de cultură. Pentru că omul acela care a creat-o timp de mii de ani a dispărut. Şi nici nu ne dăm seama, nici nu ne mai miră absenţa lui. Am moştenit doar forme goale, pe care nimeni nu le mai înţelege. Le punem uneori în scenă plictisiţi, numai ca să ne facem datoria. Dar tot mai puţini păstrează sentimentul datoriei. Câţiva excentrici… Datoria e absurdă. Cultura e un cadavru. Trecutul e un balast indescifrabil. Gândurile, dorinţele, pornirile omului vechi ne sunt complet străine. O lume s-a sfârşit pe nesimţite şi a început o alta. Unde duce istoria? Ce dorinţe vom avea? Ce forme vom îmbrăca? Cine vom fi? Oricum, asistăm la falimentul…

Ascultând-o, Soso e la început derutat, apoi din ce în ce mai nemulţumit. Când ea ajunge la „falimentul“, apasă pe telecomandă. Lumină stroboscopică. Întuneric.

În scenă se află Luca şi al doilea bărbat, iar la masă, izolată de jocul lor, Birilimboca mănâncă o prăjitură. E îmbrăcată excentric-exotic.

LUCA: Nu.
AL DOILEA BĂRBAT: Eşti nebun. Îţi dai seama la ce te expui?
LUCA: Nu.
AL DOILEA BĂRBAT: E periculos.
LUCA: De unde ştii?
AL DOILEA BĂRBAT: Bine, dar toţi…
LUCA: Care toţi?
AL DOILEA BĂRBAT: Toată lumea.
LUCA: Care lume? V-au tâmpit ăştia cu ştirile lor. Tu nu vezi că-şi bat joc de voi? Parcă nu cunoşti politica…
AL DOILEA BĂRBAT: Nu de politică e vorba.
LUCA: Ba de politică. Tu nu simţi? Nu miroşi ce se întâmplă? La început au mers pe politica liniştirii, acum au trecut pe politica panicii. Panică generală, asta vor. *(Se privesc în tăcere.)*
AL DOILEA BĂRBAT: Luca… E riscant.
LUCA: Riscant! Totul e riscant. Şi să traversezi strada e riscant.
AL DOILEA BĂRBAT: Dar nu ştii cum reacţionează marţienii.
LUCA: Păi tocmai asta vreau să văd.
AL DOILEA BĂRBAT: Eşti inconştient. *(Pauză.)* Ascultă-mă… Totul e aranjat. O să fie bine acolo… Suntem împreună. Uite, avem şi vin… Mă rog, alb. Alune, cipsuri. Facem un campionat de table. *(Luca tace.)* Ce naiba, Luca!
LUCA: Nu pot să ratez ocazia asta, nu înţelegi? Sunt curios. Vreau să-i văd.
AL DOILEA BĂRBAT: N-ai să apuci.
LUCA: Vreau să stau de vorbă cu ei.
AL DOILEA BĂRBAT: Cum o să vorbeşti cu ei?
LUCA: Nu ştiu. Am să încerc. *(Se privesc în tăcere.)*

AL DOILEA BĂRBAT: Eşti nebun. *(Scurtă pauză.)* Acolo totul e pregătit. Nici nu-ţi dai seama ce noroc avem. Alţii se omoară pentru un adăpost.
LUCA: Nu mai insista, te rog. Mă cunoşti de atâta timp.
AL DOILEA BĂRBAT: Nici n-o să aibă cine să te îngroape.
LUCA: Voi vă îngropaţi singuri. *(Se mai privesc o clipă în tăcere.)* Hai, du-te.
AL DOILEA BĂRBAT: Cum să te las aşa? Şi ce-ai de gând să comunici cu ei? Ai să te-apuci să scrii discursuri politice pentru marţieni?
LUCA *(râde)*: Ar fi o idee.
AL DOILEA BĂRBAT: Luca!
LUCA: Hai, hai, că n-am murit încă. *(Se îmbrăţişează.)* Aveţi grijă ce faceţi.
AL DOILEA BĂRBAT: Tu să ai grijă de tine.

Se mai privesc o clipă, apoi al doilea bărbat o ia la goană spre dreapta. Luca merge agale spre stânga.

AL DOILEA BĂRBAT (alergând): E nebun! (Se opreşte. Strigă spre Luca:) O să-ţi păstrăm locul! Poate totuşi vii… Auzi?
LUCA: Aud.

Al doilea bărbat iese în goană prin dreapta, Luca iese prin stânga.
Un timp, pe scenă e doar Birilimboca. Îşi mănâncă tacticos prăjitura.
Din dreapta intră Soso. Se plimbă relaxat. Priveşte în jur. Când o vede pe Birilimboca, se duce glonţ la masa ei.

SOSO: Permiteţi?
BIRILIMBOCA: Vidirim.
SOSO *(după un moment de derută)*: E voie?
BIRILIMBOCA: Pirdubam.
SOSO: Ăăă? *(Rămâne o clipă mirat, apoi spre public)*: Aaa… E străină. *(Soso zâmbeşte încântat şi se aşază la masă.)* Ăăă… Ăăă… Cum s-o iau? De unde s-o iau? *(Se ridică şi îi întinde mâna.)* Soso.
BIRILIMBOCA *(se ridică şi dă mâna cu el)*: Birilimboca.
SOSO: Aha! *(Se bate cu mâna pe piept:)* Soso. *(O atinge uşor pe piept:)* Birilimboca.
BIRILIMBOCA *(încântată, se bate pe piept)*: Birilimboca. *(Îl bate pe piept:)* Soso.
SOSO *(se bate pe piept)*: Soso! *(O atinge ceva mai hotărât pe piept:)* Birilimboca!
BIRILIMBOCA *(se bate pe piept)*: Birilimboca! *(Îl bate pe piept:)* Soso!
SOSO: Ce uşoare sunt limbile străine! *(Se privesc o clipă, apoi se aşază fiecare pe scaun. Birilimboca îşi mănâncă mai departe prăjitura, sub privirile lui Soso.)* Hmmm… Totuşi… Din ce ţară vii? *(Birilimboca mănâncă tacticos mai departe.)* De fapt, ce contează? *(O priveşte cum mănâncă.)* E bună prăjitura?
BIRILIMBOCA: Scabram.
SOSO: Pot să gust şi eu?
BIRILIMBOCA: Prozom.

Soso îşi înfige degetul în prăjitură, îl bagă în gură şi scoate un „Mmmm…“. Birilimboca priveşte oarecum surprinsă, apoi continuă să mănânce tacticos din prăjitură.

SOSO: Birilimboca… Îţi place la noi în ţară? (Nu primeşte nici un răspuns.) Ce întrebare tâmpită! Cui dracu îi place? (O mai priveşte un timp cum mănâncă.) Nu-i aşa simplu să porţi o conversaţie. Despre ce vorbesc oamenii? Hmmm… Birilimboca, mă auzi?
BIRILIMBOCA: Diblac.
SOSO: Aude, asta-i clar. Vede. Pare să aibă toate simţurile intacte. Şi pare sănătoasă. Chiar foarte. *(Către Birilimboca:)* Pot să-ţi văd unghia degetului mic de la piciorul stâng?
BIRILIMBOCA: Pirdubam.
SOSO *(brusc are revelaţia)*: Nu înţelege nimic! Slavă Domnului! *(E încântat. Pe un ton jucăuş:)* Să mă pupi în cur.
BIRILIMBOCA: Tolobam.

Soso râde fericit, ca un copil care a făcut o şotie. O priveşte tot mai încântat. Birilimboca pare şi ea încântată.

SOSO: Nu ne înţelegem. Nu ne înţelegem! Te ador! (O sărută. Birilimboca pare la început surprinsă, apoi pricepe despre ce e vorba şi nu opune nici o rezistenţă.) Ah, Birilimboca! Dac-ai şti de când te aştept! Ce bucurie! Ce fericire!
BIRILIMBOCA: Vidirim. *(Se sărută încă o dată. Soso o mai priveşte fascinat o clipă, apoi se ridică.)*

SOSO: Dă-o dracului de prăjitură. Hai să mergem la mine.

Îi întinde mâna. Ea îl apucă de mână şi se ridică. Se lasă condusă de el.

SOSO (spre public): Orice aţi spune, există un farmec irezistibil al străinelor. Exotismul nu-i o vorbă goală.
BIRILIMBOCA: Scabram.
SOSO: Şi ce limbă frumoasă! Sunete pure fără nici un sens.
BIRILIMBOCA: Tolobam.
SOSO: Ce odihnitor! *(Respiră adânc.)* Parcă şi aerul e mai curat. Nu se mai simte poluarea.

Urcă amândoi pe platformă.

SOSO (mândru): Uite, aici stau eu.

Birilimboca priveşte mirată în jur, apoi se aşază în faţa oglinzii.

BIRILIMBOCA: Pridal baraj.

Soso o întoarce spre el şi o ia în braţe.

BIRILIMBOCA: Bronibadam badam?
SOSO *(uşor derutat)*: Ăăă… Cum? *(Apoi brusc:)* Da, bronibadam badam.
BIRILIMBOCA *(foarte serioasă)*: Bronibadam badam.

Soso începe s-o dezbrace, fără ca ea să opună vreo rezistenţă. Operaţia nu-i tocmai simplă – din cauza bizarei vestimentaţii. Totuşi, în cele din urmă izbuteşte.

BIRILIMBOCA: Bronibadam badam.

Cu mişcări mult mai sigure, Birilimboca îl dezbracă pe Soso.

SOSO (ridicând cearşaful şi invitând-o sub el): Bronibadam badam.

Intră amândoi sub cearşaf. Zbatere. Pauză. Soso iese de sub cearşaf. Dezveleşte piciorul ei stâng, îl contemplă îndelung. Apoi ia forfecuţa, taie unghia, o pune într-un borcan, pe care nu mai ştie unde să-l aşeze. În fine îi găseşte un loc şi îl priveşte încântat.

BIRILIMBOCA (scoţând capul de sub cearşaf): Bronibadam badam.

Soso trece din nou sub cearşaf. Altă zbatere. Ies amândoi de sub cearşaf. Stau în capul oaselor, se privesc. Birilimboca îl îmbrăţişează şi-şi lipeşte capul de pieptul lui.

BIRILIMBOCA (tandră): Bronibadam.
SOSO *(sceptic)*: Bronibadam.
BIRILIMBOCA *(şi mai tandră)*: Bronibadam.
SOSO *(plictisit)*: Bronibadam.
BIRILIMBOCA *(şi mai tandră)*: Bronibadam.

Soso o priveşte furios. Ia telecomanda. Apasă. Lumină stroboscopică. Întuneric.

Când lumina se aprinde din nou, pe scenă au apărut alte etajere cu borcane – nu numai în spaţiul platformei.
În mijlocul scenei, aproape de public, se află vânzătorul, iar mai în spate se plimbă agale o curvă.

VÂNZĂTORUL (adresându-se publicului): Îmi pare rău, stocul de arme s-a epuizat. Toate uzinele au trecut la producţia de armament, dar cererea e foarte mare. Nu mai am nici măcar un cuţit de bucătărie. Nici furculiţe nu mai am. Pot în schimb să vă ofer linguri. Chinezeşti. Oţel inoxidabil. Dacă frecaţi de o gresie coada lingurii, puteţi obţine un tăiş ascuţit. Cere un mic efort, dar e ca un pumnal. Şi farfuriile pot fi folosite. Avem destule. Dacă le spargeţi, obţineţi cioburi. Numai că trebuie să le legaţi de un mâner. Sfoară mai avem. Şi cu răzătoarele de morcovi puteţi încerca…
SOSO *(care intrase din dreapta, vânzătorului)*: Forfecuţe de unghii aveţi?
VÂNZĂTORUL: Da, cred că mai sunt. Staţi să caut. *(Scotoceşte pe tarabă.)* Poftiţi.

Soso plăteşte şi studiază forfecuţa.

VÂNZĂTORUL (spre public): Nu ştiu ce să vă zic. Încercaţi şi mâine.

Iese prin stânga.

Curva îl vede pe Soso, se apropie de el, se învârte în jurul lui, în timp ce Soso continuă să studieze forfecuţa. Când în fine o vede, pune forfecuţa în buzunar. Se privesc un timp.

SOSO: Cât?
CURVA: Două sute.
SOSO: O sută.
CURVA: O sută şaptezeci.
SOSO: O sută douăzeci.
CURVA: Nu.
SOSO: O sută cincizeci.
CURVA *(ezită)*: Bine. *(Tristă:)* De când cu marţienii ăştia… Unde mergem?
SOSO: Vino cu mine. *(O conduce spre platformă.)*
CURVA: Aici stai tu?
SOSO: Da.
CURVA: Hmmm… *(Se duce la oglindă.)* E frumos la tine. *(Se întoarce spre Soso:)* Banii înainte.
SOSO: Ah, da. Scuză-mă.

Îi dă banii. Ea se dezbracă repede, el o priveşte stânjenit, fără să facă vreun gest. Ea se bagă în pat sub cearşaf.

CURVA: Hai odată!

Soso ezită o clipă, apoi se dezbracă şi el. Ea ridică cearşaful, el se bagă în pat. Zbatere. După ce zbaterea încetează, Soso se ridică, ia forfecuţa, se aşază invers în pat, îi dezveleşte piciorul stâng, îl priveşte o clipă, apoi încearcă să-i taie unghia. Ea se ridică de sub cearşaf.

CURVA: Ce faci acolo?
SOSO: Nimic.
CURVA: Cum nimic?
SOSO: Mă uitam la unghiile tale.
CURVA: Îţi plac?
SOSO: Da, sunt foarte frumoase.
CURVA *(râde, apoi)*: Şi cu forfecuţa aia ce faci? *(Soso tace încurcat.)* Asta te mai costă cincizeci.
SOSO: Douăzeci.
CURVA: Treizeci.
SOSO: Bine. *(Vrea să-i taie unghia.)*
CURVA: Întâi banii. *(Soso îi dă banii, apoi se apropie de piciorul ei.)* Vezi să nu mă tai.

Foarte concentrat, Soso îi taie unghia sub privirile ei atente. Întuneric.

Soso e în genunchi lângă pat. Zbatere sub cearşaf. Soso scoate de sub pat un borcan şi îl aşază unde mai găseşte loc. Lumină stroboscopică. Jocul se repetă de cinci-şase ori într-un ritm tot mai alert. Întuneric.

Luca stă pe jos şi cotrobăie într-o ladă. Beţivul e în picioare şi priveşte în zare – spre public.

LUCA: Se vede ceva?
BEŢIVUL: Întunericul luminos al viitorului. *(Se întoarce spre Luca.)* Fără combustibil sunt descentrat, domnule. Forţa centrifugă mă scoate de pe orbită.
LUCA: Vino încoace. *(Ia o sticlă din ladă.)*
BEŢIVUL: Roşu. Bun.
LUCA: Uite şi pentru monstrul din stomac.

Scoate nişte sendvişuri. Se aşază şi beţivul pe jos. Mănâncă amândoi. Îşi pasează sticla de la unul la altul.

BEŢIVUL: Castraveţi muraţi. Bun. Forţa asta centrifugă, domnule, n-am simţit-o cât a fost pace. A apărut după ce-am început războiul. Aaa… uite şi gogoşari…
LUCA: Ce război?
BEŢIVUL: Războiul cu genele mele, domnule. *(Mestecă încântat.)* Am luat-o pe un drum greşit în viaţă… Al tău e cu brânză? *(Luca dă din cap.)* Eram un om ca toţi ceilalţi, domnule. Nici mai prost, nici mai deştept, nici mai vesel, nici mai trist. *(Mestecă în tăcere, apoi:)* Ştii jocul ăla de copii… Dai cu zarul, înaintezi. Şi odată pici pe o căsuţă blestemată. Te-ai ras. *(Mestecă în tăcere, apoi:)* Da, domnule, o femeie. Am căzut. *(Mestecă în tăcere, apoi:)* Avea nişte idei… Cică dragostea adevărată trebuie să rămână secretă. Ce părere ai? *(Luca mănâncă, ridică din umeri.)* Atât de secretă încât să nu-şi dea nimeni seama, nici tu. Spunea că poate să iubească doi bărbaţi în acelaşi timp. Ce zici?
LUCA: Se poate. De ce nu?

BEŢIVUL: Mda… Aşa, când priveşti din afară… Era isterică, domnule. Trecea imediat de la o stare la alta. Plângea, râdea, ţipa, tăcea. Avea coşmaruri. Şi era credincioasă, domnule, culmea! Vreau să zic, credea în Dumnezeu. Sau aşa zicea. Era un fel de mistică. Şi eu trebuia să ascult de Dumnezeul ei. Pe care nu puteam să-l înţeleg. Pe care-l uram. *(Mestecă în tăcere.)*

LUCA: Complicată situaţie.

BEŢIVUL: Da. Atunci m-am descentrat. Mă simţeam ca un gunoi care trebuie măturat din univers. *(Trage o duşcă.)* Până la urmă mi-am dat seama. Genele mele erau de vină, domnule. Gene tâmpite. Le-am declarat război. Am făcut tot ce-am putut împotriva lor. Luptă crâncenă. Bătălii. Sânge. Am fost şi la spital. Mi-au făcut electroşocuri. Ştii cum e?

LUCA: Nu.

BEŢIVUL: Când trece curentul, îţi ia ceva din tine. Îţi smulge sâmburele amintirilor. Şi eu nu vroiam, deşi amintirile îmi făceau rău. Mă-nţelegi?

LUCA: Încerc.

BEŢIVUL: Bine, pe urmă m-am centrat. Dar altfel. Ştii, e ireversibil. *(Trage o duşcă.)* Nu e rău. Numai că depinzi de ceva din afară. De soare. De o planetă. De nişte marţieni. De o sticlă de vin. *(Râde.)* Trebuie să te minţi convingător, domnule. *(Mănâncă şi beau în tăcere, apoi Luca se scoală şi priveşte în sus.)* Vezi ceva?

LUCA: Nimic. Trebuia să fi luat un radio.

Din dreapta intră o doamnă. Împinge un cărucior în care se află o bătrână.

DOAMNA: Bună ziua, domnilor.

LUCA: Bună ziua.

BEŢIVUL *(ridică sticla)*: Bine aţi venit.

DOAMNA: Putem să ne aşezăm aici o clipă?

BEŢIVUL: Poftiţi, simţiţi-vă ca acasă. *(Doamna se aşază pe un scaun. Bătrâna e complet inertă.)*

LUCA: Aţi ascultat ultimele ştiri? Au spus ceva?

DOAMNA: Am ascultat de dimineaţă. Nimic nou. *(Luca priveşte mai departe în sus.)*

BEŢIVUL *(arată spre bătrână)*: Mama dumneavoastră?

DOAMNA: Ah, nu. E o doamnă de care am grijă.

BEŢIVUL *(o cercetează pe bătrână)*: Bogată cucoana!

DOAMNA: Eu fac parte dintr-o asociaţie de voluntari. Nu primesc nici un ban.

LUCA: N-aţi găsit loc în adăpost?

DOAMNA: La ce bun?

LUCA: Aveţi curaj. *(Doamna zâmbeşte.)*

BEŢIVUL: Dar şi bătrânica e curajoasă. La vârsta ei…

DOAMNA: Nu înţelege nimic din ce se întâmplă.

BEŢIVUL *(îi întinde sticla)*: Puţin combustibil?

DOAMNA: Nu, mulţumesc.

BEŢIVUL: Poate vrea doamna… *(Arată spre bătrână. Doamna zâmbeşte.)* Suferă de ceva?

DOAMNA: E bătrână.

LUCA: N-are familie?

DOAMNA: Are un fiu. Un om foarte bogat. Dădea mereu petreceri. Acuma, de când cu… *(Gest.)* Nu mai ştiu… *(Zâmbeşte.)* O ţinea şi pe ea acolo, ca pe o mobilă. Invitaţii care mâncau icre negre şi homari şi languste treceau prin faţa ei. Ea îi privea mirată. Medicamentele ei costau o avere. Mă rog, plăteau asigurările, dar… Într-o bună zi fiul ei şi-a zis că dacă toţi oamenii ar fi ţinuţi în viaţă în felul ăsta, dacă ar trăi aşa la nesfârşit, sistemul de asigurări ar da faliment. Şi, pentru că e un om realist şi cu spirit civic, a hotărât să nu-i mai dea medicamentele. Asta s-a întâmplat acum două luni. Cineva din asociaţie a aflat. Nu ştiu cum. De atunci am eu grijă de ea.

LUCA: Şi viaţa dumneavoastră?

DOAMNA: Ah, ştiţi, viaţa mea… Trăiesc, ce vreţi să fac? *(Pauză.)* Trebuie s-o scot la plimbare în fiecare zi.

BEŢIVUL: La ce s-o fi gândind?

DOAMNA: Îşi aminteşte de lucrurile plăcute din viaţa ei. *(O mângâie pe bătrână.)* Nu-i aşa? E bine la aer curat.

Tăcere. Luca priveşte în sus. Începe apoi şi beţivul să privească în sus. După un timp, doamna îşi ridică şi ea ochii în sus. În fine, bătrâna face şi ea acelaşi lucru. Toţi privesc nemişcaţi în sus. Întuneric.

Pe scenă sunt şi mai multe etajere cu borcane.

Eli, cei doi bărbaţi, Vera, Ana şi Melania stau la fel ca la începutul piesei, când a apărut Soso. Un scurt moment de tăcere,

apoi:

ELI: Cum zici că te cheamă?
SOSO: Soso.
ELI: Ce nume e ăsta? Soso! *(Pe un ton neutru:)* Dar unde-i friptura, că n-o văd?
SOSO *(îndrăzneţ şi oarecum ridicol)*: Vrei s-o vezi? *(Cu excepţia lui Eli, toţi izbucnesc în râs.)*
AL DOILEA BĂRBAT: Al dracului! *(Râd cu toţii mai departe, în timp ce Eli îl priveşte fix pe Soso.)*
ELI: Ia duceţi-vă voi la bucătărie să vedeţi dacă nu-i înclinată podeaua.

Râsul încetează. Ies cu toţii pe rând prin stânga, privind curioşi spre Eli şi Soso. Tăcere.

ELI: Ia zi, puişor, ce-i cu tine? De unde ai aterizat?
SOSO *(mai puţin sigur pe sine)*: Luca mi-a spus…
ELI: Asta am înţeles. Vino încoace. *(Soso se aşază pe ladă, lângă ea.)* Bei? *(Îi întinde sticla, Soso bea.)* Tu ştii cine sunt eu?
SOSO *(sec)*: O femeie. *(Eli izbucneşte în râs. Se opreşte brusc.)*
ELI: Ascultă, băiete, eu n-am simţul umorului. *(Îl priveşte.)* Îmi place mutra ta. Scoate limba. *(Soso se execută. Îl priveşte o clipă, apoi brusc:)* Auzi? *(Nu se aude nimic.)* Iar s-au apucat să spargă asfaltul cu picamerele. Nu suport gălăgia. E confuzie, puişor. Ce-ai rămas aşa? Bagă limba în gură. Bea. *(Soso se execută.)* Confuzie. Ai auzit de ăia care au plecat spre Marte?
SOSO: Am auzit.
ELI: Ce-or să găsească? *(Soso ridică din umeri.)* Măcar acolo nu-i agitaţie. *(Bea.)*
SOSO: Ţi-e teamă de agitaţie?
ELI: Nu mi-e teamă de nimic, puişor. Dar am unele probleme. Toată lumea are. Prin bunăvoinţa limbii tale, problemele mele se pot rezolva. *(Soso rămâne blocat.)* Ce zici? Eşti binevoitor?
SOSO *(după un moment de tăcere)*: Hai să mergem la mine.
ELI *(surprinsă)*: De ce?
SOSO: N-am condiţii.
ELI: Ai condiţia în gură. Ce alte condiţii îţi mai trebuie?
SOSO: Dacă intră cineva?
ELI: Nu intră.
SOSO: Bine, dar sunt acolo…
ELI: Nimeni nu îndrăzneşte să mă deranjeze, puişor. Hai, treci la treabă. Nu mai fi aşa nervos. *(Îl apucă de umeri şi încearcă să-l împingă între genunchii ei.)*
SOSO: Eu sunt calm, tu eşti nervoasă.
ELI *(îi trage o palmă)*: Să nu mai spui asta niciodată. *(Rămân o clipă tăcuţi şi nemişcaţi.)* Te-ai supărat? Ar trebui să fii mândru că ai primit o palmă de la mine. Ar trebui să te excite.
SOSO: Hai să mergem la mine.
ELI: Eşti încăpăţânat.
SOSO *(o apucă de mână)*: Hai.
ELI: De unşpe ani n-am ieşit din casă, puişor.
SOSO *(îi dă drumul, o priveşte mirat)*: De ce?
ELI: Ţi-am zis. Afară e gălăgie. Şi confuzie. Nu ies. Prietenii mei vin toţi aici. Îmi mai spun ce se întâmplă. Îmi povestesc. I-ai văzut. Vin la mine pentru că îi iubesc. Îi ascult. Tu ştii să asculţi? Ai prieteni?
SOSO: Îl am pe Luca.
ELI: Aaa… da. Drăguţ băiat. Nu l-am mai văzut de mult. Nu ştiu ce-o fi cu el. Pe unde umblă? *(Pauză.)* Ce te uiţi aşa la mine?
SOSO *(se ridică)*: Vino.
ELI: Nu mă mişc de-aici.

Soso o priveşte o clipă, apoi scoate telecomanda. Apasă. Lumină stroboscopică. Intră din stânga cei doi bărbaţi, Vera, Ana, Melania, îşi ocupă locurile în care se aflau înainte de venirea lui. Lumina stroboscopică încetează.

ELI: Ghivi ăsta o să se sinucidă. Are profil de sinucigaş.
VERA: Cum îi ghiceşti tu pe oameni, Eli!

Soso apasă din nou pe telecomandă. Câteva clipe de lumină stroboscopică.

AL DOILEA BĂRBAT: Nu, nu, alta. Dentistă.

Acelaşi joc.

ANA: N-am înţeles nici de ce a fost împreună cu Ghivi, nici de ce s-au despărţit.

Acelaşi joc.

MELANIA: Papuci!
PRIMUL BĂRBAT: Aşa mi-a zis ea.

Soso mai apasă o dată pe telecomandă. Lumina stroboscopică durează ceva mai mult – şi în acest timp toţi, cu excepţia lui Eli, ies prin stânga. Lumina stroboscopică încetează. Eli e nemişcată. Soso mai apasă o dată. Nici acum, după ce lumina stroboscopică încetează, Eli n-a ieşit din scenă. Jocul se repetă – cu acelaşi rezultat. În fine, Soso mai apasă o dată, lumina stroboscopică durează ceva mai mult – timp în care Eli iese prin stânga. Când lumina stroboscopică încetează, Soso a rămas singur.
Traversează încet scena, se duce în dreapta, urcă pe platformă. Priveşte rafturile cu borcane, alege un borcan, îl deschide. Se uită înăuntru. Din dreapta, pe platformă, apare Viviana. În tot timpul monologului ei, Soso o va urmări fără să reacţioneze.

VIVIANA: Dar n-am spus că vin. Am spus că nu ştiu. M-am hotărât în ultima clipă. Uite, ţi-am adus bomboane. (Îi dă o cutie cu bomboane.) Ai mâinile reci. (Soso deschide cutia, ia o bomboană. Din când în când va mai lua câte o bomboană.) Ai aşteptat? Nu trebuia să aştepţi. Ştiu cum e. Vezi? Până la urmă am venit. Pentru că mi-am zis că sunt totuşi o femeie liberă. (Începe să se dezbrace.) N-avem mult timp. Trebuie să ajung înainte ca el să se întoarcă. Mă uitam pe fereastră la maşini, la oameni… Şi brusc am simţit că sunt o femeie liberă. Dacă mă simt, înseamnă că sunt, nu-i aşa? (S-a dezbrăcat, rămâne nemişcată, vorbeşte spre public.) E bine ce fac? E rău? Nu ştiu. Am hotărât să nu mă mai gândesc. De aia am venit. (Pauză.) Cred că există o ordine pe lumea asta. Cred în Dumnezeu. Dar Dumnezeu ia o mulţime de forme. Dumnezeu e surprinzător şi paradoxal. Dumnezeu ia toate formele. Şi atunci?… (Pauză.) Ar trebui să-mi schimb viaţa. Poate. (Începe să se îmbrace la loc.) Nu, nu mă simt vinovată. Oricum, mă masturbez în fiecare seară. E un păcat? (Pauză.) Ştii, Soso, ieri m-a sunat mama. Mi-am dat seama că nu pot să vorbesc cu ea. N-am ce să-i spun, n-am cum să-i spun. Altfel, e o femeie minunată. Îşi face planuri, îşi face griji, mă iubeşte. (S-a îmbrăcat. Stă în faţa lui Soso.) Numai cu tine pot să vorbesc. Acum trebuie să plec.

Iese prin dreapta.
Soso ia borcanul, închide capacul şi îl aşază la locul lui în raft. Se plimbă printre etajere, le cercetează. Fluieră. Se duce apoi la noptieră, scoate un aparat electric de ras şi se aşază în faţa oglinzii. *Se aude bâzâitul aparatului, începe să se radă. Se strâmbă în toate felurile. După ce termină, pune aparatul de ras la loc în noptieră şi scoate o loţiune after shave. Se aşază din nou în faţa oglinzii, se dă pe faţă cu loţiunea. Îşi pipăie obrazul, apoi pipăie oglinda. E amuzat. Râde. Atinge când faţa, când oglinda. Se plimbă iar printre rafturi şi fluieră vesel.*
Alege până la urmă un borcan. Îl deschide. Din stânga intră o femeie îmbrăcată într-o rochie de prin secolele XVII-XVIII. Păşeşte elegant. Soso o urmăreşte la început cu interes, apoi tot mai apatic. Ajunsă în mijlocul scenei, femeia face o piruetă, apoi îşi continuă traversarea şi iese prin dreapta. Soso închide borcanul.
Se mai plimbă puţin fluierând printre rafturi, alege alt borcan, îl deschide. Din stânga intră o femeie îmbrăcată ca în antichitatea greco-romană. Calcă ferm. Nu face nici o piruetă, e pur şi simplu maiestuoasă. Soso o urmăreşte cu un interes vag. Femeia iese prin dreapta.
În fine, după ce se mai plimbă fluierând printre rafturi, alege un al treilea borcan. Din stânga dă năvală o femeie îmbrăcată în piei – o femeie din epoca de piatră. Are barbă. Soso e încântat. Femeia scoate nişte sunete guturale, Soso ţopăie fericit în jurul ei. Întuneric. Se aud sunetele guturale ale femeii şi vocea lui Soso: „Ce barbă! Ce barbă minunată!“

Pe scenă sunt şi mai multe etajere cu borcane. De fapt, a rămas liber doar un spaţiu îngust, în stânga, unde stau înghesuiţi primul şi al doilea bărbat, Eli, Vera, Ana şi Melania. Cei doi bărbaţi joacă table. Zuruit de zaruri. Ana citeşte o carte. Vera se tot chinuie să vorbească la telefonul mobil. Melania mănâncă cipsuri. Eli bea şi priveşte în gol.

AL DOILEA BĂRBAT (triumfător): Patru-patru ca la teatru! Poartă-n casă.
VERA: Nu merge. *(Melaniei:)* Dă-mi-l pe-al tău.
MELANIA: E descărcat.
PRIMUL BĂRBAT: Cinci şi cu trei opt. Am scăpat.
VERA *(Anei)*: Ana… *(Ana nu reacţionează.)* Ana, dă-mi telefonul tău.

Ana îi întinde automat telefonul, fără să-şi ia ochii din carte. Vera se chinuie din nou să vorbească la telefon – apasă furioasă pe taste.

VERA: Nu! Nu se poate!
MELANIA: O fi din cauza pereţilor.
VERA: Şi dimineaţa cum am vorbit?

AL DOILEA BĂRBAT: Or fi închis băieţii mustăria. Au şters-o şi ei sub pământ să facă o partidă.
PRIMUL BĂRBAT: Poate s-a întâmplat ceva cu sateliţii.
VERA: Ce?
PRIMUL BĂRBAT: Habar n-am. *(Dă cu zarul.)* Trei şi cu doi cinci.
MELANIA: Poate condiţiile atmosferice…
VERA: Ce condiţii atmosferice?
MELANIA: Vântul, ploaia…
VERA: Te-ai tâmpit.
MELANIA: Fii atentă cum vorbeşti. N-are chef nimeni să-ţi suporte istericalele.
VERA: Eu isterică?
MELANIA: Da, tu.
ANA *(continuând să citească)*: Ia nu vă mai certaţi.

Melania mănâncă cipsuri, Vera priveşte la telefonul mobil fără să înţeleagă. Un timp nu se aude decât zuruitul zarurilor.

ELI: Trebuia s-o luăm şi pe Adela.
AL DOILEA BĂRBAT: Nu mai era loc, ţi-am zis.
ELI: Mi-ai zis că suntem şapte cu toţii.
PRIMUL BĂRBAT: Am păstrat un loc pentru Luca. Poate vine.
ELI: Nu vine.
PRIMUL BĂRBAT: Poate se răzgândeşte.
ELI: Ştiai că nu vine.
MELANIA: E imprevizibil.
ELI: Ba e foarte previzibil.
VERA: Eli are dreptate. Luca e încăpăţânat. Ştiaţi că n-o să vină. *(Către al doilea bărbat:)* Dacă n-o suporţi pe Adela, puteai să-l chemi pe Ghivi.
AL DOILEA BĂRBAT: Ce-mi spui mie? El a hotărât. *(Arată spre primul bărbat.)* El e şeful.
ELI: Şi Adela e prietena mea.
PRIMUL BĂRBAT: Ştiu, Eli. Toţi o iubim pe Adela…
MELANIA: Mai ales tu.
VERA: Nu înţeleg ce aveţi cu Ghivi.
PRIMUL BĂRBAT: N-are nimeni nimic cu Ghivi. Nici cu Adela. Asta e situaţia. Ce vreţi să fac acum? *(Cei doi bărbaţi continuă să joace table.)*
MELANIA *(Verei)*: Stai liniştită, Ghivi sigur s-a aranjat. Întotdeauna se aranjează.
ANA *(lasă cartea deoparte)*: Daţi drumul la radio să vedem ce mai zic.

Primul bărbat dă drumul la radio, dar continuă să joace table.

VOCE: … au pătruns la orele opt şi treizeci şi două de minute în spaţiul aerian. La opt şi treizeci şi patru radarele au ieşit din funcţiune…
VERA *(Melaniei)*: Nu-l cunoşti pe Ghivi. E bleg, nu se descurcă.
ANA *(Verei şi Melaniei)*: Ia tăceţi!
VOCE: … Purtătorul de cuvânt al ministerului apărării a declarat că nu s-a stabilit deocamdată cauza defecţiunii. Comandantul forţelor aeriene a numit o comisie de anchetă…
ANA *(către bărbaţi)*: Terminaţi odată cu tablele alea!

Toţi şase ascultă în linişte, nemişcaţi, vocea de la radio.

VOCE: De la naveta Proteu n-a mai sosit nici un semnal de şase ore. În ultima convorbire, membrii echipajului au spus că se simt bine şi că situaţia e sub control. Au glumit pe seama recentului scandal sexual de la Casa Albă şi au vorbit cu familiile lor. Un specialist al agenţiei spaţiale americane a declarat că s-au făcut progrese în descifrarea semnalelor marţiene, dar n-a precizat nimic în legătură cu conţinutul acestora. Pe de altă parte, un membru al comisiei spaţiale europene a afirmat într-o conferinţă de presă că n-are încredere în interpretarea…
AL DOILEA BĂRBAT: Aceleaşi ştiri. Închide-l, că mă enervează. *(Primul bărbat închide radioul.)* Ah, o ţigară acuma…
PRIMUL BĂRBAT: Nu.
AL DOILEA BĂRBAT: Una singură.
PRIMUL BĂRBAT: Ţi-am zis că nu-i voie.

AL DOILEA BĂRBAT: Ai dracului marţienii ăştia!
ELI: Nu vrei vin?
AL DOILEA BĂRBAT: Nu, că-i alb. *(Către primul:)* Ştiai că nu beau vin alb.
PRIMUL BĂRBAT: Lui Eli îi place.
AL DOILEA BĂRBAT: Eli e o doamnă. Bea din politeţe. Uitaţi-vă la ea. Şi în exil, sub pământ, tot regină a rămas.

O privesc o clipă pe Eli, apoi cei doi bărbaţi continuă să joace table.

MELANIA: Mă întreb dacă e adevărat. Poate că tot ce ni se întâmplă e o farsă.
ANA: Cum adică farsă?
VERA: Eşti nebună.
ANA: Cine ar avea interesul?
MELANIA: Companiile farmaceutice, de pildă. Au vândut cantităţi uriaşe de medicamente în ultimele zile…
ANA: Dar producţia trebuie să fi încetat.
MELANIA: Au uzine subterane.
VERA: Şi distribuţia?
MELANIA: Au reţeaua lor. Au stocuri la suprafaţă.
VERA: Imposibil.
MELANIA: Voi nu vedeţi că ăştia inventează mereu boli? La fel au făcut şi cu sida. Acum au găsit o boală mai gravă. Nu se rezolvă cu prezervative. Să nu vă miraţi dacă mâine-poimâine vin cu un vaccin antimarţieni. Stă pregătit în depozite cine ştie de când…
ELI *(râde)*: Eşti o scumpă. Hai să te pup. *(O sărută pe frunte.)*
MELANIA *(convingătoare)*: Voi nu ştiaţi? Companiile farmaceutice conduc lumea…
VERA: Şi telefoanele? Nu-i mai puternică telefonia mobilă?
MELANIA: Merg mână-n mână. De ce crezi tu că ţi-au închis telefonul? Ca să te îmbolnăvească de nervi. Şi psihiatrii sunt băgaţi în afacere. Toţi doctorii. *(Verei:)* Îţi spun eu, e complot.

Vera o ignoră. Nimeni nu gustă gluma Melaniei, în afară de Eli. Bărbaţii continuă să joace table.

ANA: Câţi or fi rămas pe-afară?
VERA: Mulţi. Lumea e săracă.
MELANIA: Sunt şi adăposturi comune.
ANA: Gropi comune, vrei să zici.
ELI: Nu fi macabră. Mai bine bea. *(Îi întinde sticla Anei.)* Beţi.

Îşi pasează sticla de la unul la altul fără prea mult chef. Ana reia cititul. Melania mănâncă cipsuri. Vera apasă de zor pe tastele telefonului. Eli priveşte în gol. Cei doi bărbaţi joacă table. Tăcere.

AL DOILEA BĂRBAT: Pe unde-o fi Luca?
PRIMUL BĂRBAT *(se opreşte din joc)*: Poate totuşi vine.

Cei doi bărbaţi continuă să joace table. Tăcere prelungită. Întuneric.

Etajerele cu borcane au ocupat şi spaţiul din stânga scenei, unde se afla adăpostul celor şase. Pe platformă sunt Soso şi o femeie care priveşte în oglindă.

FEMEIA: E frumos la tine.

Se dezbracă amândoi în tăcere. Soso ridică cearşaful, intră amândoi sub cearşaf. Zbaterea durează puţin. Se aud hohotele de râs ale femeii. Scot amândoi capul de sub cearşaf, femeia continuă să râdă. Se opreşte brusc.

FEMEIA: Iartă-mă. Nu ştiu ce mi-a venit.

Se privesc o clipă, apoi intră din nou sub cearşaf. Zbaterea durează ceva mai mult. Soso iese de sub cearşaf, ia forfecuţa de pe noptieră, se aşază invers pe pat, dezveleşte piciorul ei stâng, îl priveşte, taie unghia, o pune într-un borcan căruia îi găseşte până la urmă un loc. Se bagă în pat. După câteva clipe scot amândoi capul de sub cearşaf. Se privesc.

FEMEIA: Nici n-am apucat să te întreb cum te cheamă.
SOSO: Soso.
FEMEIA: Ce nume ciudat ţi-au găsit! Eşti străin?
SOSO: Nu.
FEMEIA: Ai călătorit?
SOSO: Nu prea.

FEMEIA: De ce? *(Soso ridică din umeri.)* N-ai avut timp? N-ai avut bani? *(Soso tace.)* Mie mi-ar plăcea să călătoresc. În fiecare seară mă uit pe internet la fotografii. Atâtea locuri sunt pe lumea asta! Nu-ţi vine să crezi. Aş vrea să apuc să le văd cu ochii mei. Să văd Alpii, să văd Altanticul, să văd fiordurile, să văd Marele Canion, să văd Niagara, să văd Amazonul, să văd Nilul, să văd deşertul, să văd Gangele, să văd Munţii Albaştri… *(Pauză.)* Nu te pasionează.

SOSO: Nu prea. *(Se privesc în tăcere.)*

FEMEIA: Soso. E târziu, trebuie să plec.

Se scoală amândoi din pat, încep să se îmbrace.

FEMEIA (în timp ce se îmbracă): Mi-e ciudă că trăiesc tocmai acum, când se duce totul dracului.

Continuă să se îmbrace în tăcere. Femeia face un semn de rămas-bun, Soso îi răspunde cu un gest vag. Femeia iese prin dreapta.

Rămas singur în scenă, Soso se duce la oglindă. Se priveşte. Se strâmbă în toate felurile – dar o face cu seriozitate, încercând mai multe expresii. Momentul oglinzii nu durează mult.
Soso începe să se plimbe printre etajere, admirându-şi colecţia de borcane, iar această trecere în revistă durează ceva timp – e ca un colecţionar de artă aflat între tablourile înghesuite în casa lui: le priveşte, le atinge delicat şi cu tandreţe, le şterge de praf.

Din stânga intră un marţian. (Poate fi verde, poate avea şapte urechi şi cinci ochi – în fine, după cum îşi închipuie fiecare că ar arăta un marţian.) Înaintează în scenă nici ameninţător, nici paşnic, nici curios. Pur şi simplu înaintează cu greu. Apariţia poate avea şi ceva comic, dar e în primul rând insolită.
Marţianul se apropie de Soso, care în cele din urmă îl vede. Fără să intre în panică, Soso scoate telecomanda şi apasă. Lumină stroboscopică. Marţianul face drumul invers. Când iese din scenă, *lumina stroboscopică încetează. Soso râde – ca unul mulţumit că i-a reuşit o farsă.*

Îşi continuă plimbarea printre borcane, vizibil amuzat. Se opreşte în dreptul unui borcan, îi dă un bobârnac. Voce de femeie: „E frumos la tine." Soso râde. Repetă jocul. Altă voce de femeie: „E frumos la tine." Râde iar. Jocul se reia de mai multe ori. În cele din urmă, Soso aleargă de la un borcan la altul. E din ce în ce mai încântat. Începe apoi să dirijeze borcanele, nu mai e nevoie să le atingă, e suficient gestul lui de dirijor. Cor femeiesc: „E frumos la tine." Râde fericit. Gesturile lui îşi pierd din amplitudine, dar efectul e acelaşi. Repetă jocul de câteva ori, apoi se trânteşte pe jos, stă cu faţa spre public şi dirijează cu mâna întinsă la spate corul de borcane. În cele din urmă, nu mai e nevoie să ducă mâna la spate – e suficientă o mişcare a degetului arătător. Apoi o mişcare tot mai vagă. E încântat să descopere efectul mişcării degetului. Totul se reduce acum la degetul lui, pe care îl mişcă foarte puţin. E încântat de dialogul dintre degetul lui şi corul de femei. Îşi priveşte fascinat degetul. Râde. Treptat, râsul lui a devenit râsul unui copil.

Nu mai dirijează, nu se mai aud voci. Rămâne doar râsul lui de copil. Se tăvăleşte pe jos privindu-şi mirat degetul. Se joacă cu degetul şi râde.

SOSO: Aca… aca… aca… aca… aca… aca… aca…

Râde. Plânge. Râde. Plânge. Râde. Plânge. Râde.
E un bebeluş.

TOATE MINŢILE TALE

PERSONAJELE

DOCTORUL
MAX
ALESIA
IVANOV
MINISTRUL
LUME DE TOT FELUL
„PERSONAJE“

Decorul nu se va schimba în timpul piesei – un pat, un dulap în care intri cu totul, un birou încărcat cu hârtii şi cărţi, o masă, un fotoliu, câteva scaune, o bancă – aşa încât scena va fi pe rând autobuz, dormitor, parc, stradă, restaurant, studio de televiziune, orice se poate închipui.

În partea din faţă a scenei, două scaune aşezate unul lângă altul, ca în autobuz, pe care stau două doamne elegante. În timp ce discută, din când în când se hâţână în acelaşi ritm: autobuzul ia curbe sau trece peste hopuri. Prima doamnă are o umbrelă lungă.

PRIMA DOAMNĂ: Ce drăguţ!
A DOUA DOAMNĂ: Buline albastre. Guleraş galben. N-ai nevoie s-o calci.
PRIMA DOAMNĂ: Şi i-a plăcut?
A DOUA DOAMNĂ: Nu. În schimb i-a plăcut lui Croco.
PRIMA DOAMNĂ: Bine, dar e băiat!
A DOUA DOAMNĂ: Nu contează. Din gelozie i-a plăcut. Pe urmă, normal, a început şi ei să-i placă. Tot din gelozie. Tu nu ştii, n-ai decât un singur copil.
PRIMA DOAMNĂ: Bănuiesc.
A DOUA DOAMNĂ: Nu bănuieşti. A început scandalul. Dacă ai un copil, trebuie să fii psiholog. Dacă ai doi, trebuie să fii bipsiholog.
PRIMA DOAMNĂ: Cum o fi de la patru în sus?
A DOUA DOAMNĂ: Nici nu vreau să mă gândesc.
PRIMA DOAMNĂ: Poate că e mai simplu.
A DOUA DOAMNĂ: Vrei să încerci?
PRIMA DOAMNĂ: Ooo, nu ştiu dacă…
A DOUA DOAMNĂ: Înfiezi.
PRIMA DOAMNĂ: Mmm… Trebuie să-i iei din primele săptămâni. Şi nu ştii peste ce gene dai.

Din dreapta (dreapta şi stânga sunt mereu din perspectiva publicului) intră controlorul. E îmbrăcat într-o uniformă strălucitoare. Se duce spre cele două doamne.

A DOUA DOAMNĂ: Copiii sunt tolerabili până la trei ani. Pe urmă…
CONTROLORUL *(neutru, tern)*: Biletele dumneavoastră.

Prima doamnă caută în geantă, a doua o opreşte cu un gest ferm. Îl fixează pe controlor.

A DOUA DOAMNĂ: Ce te uiţi aşa la noi?
CONTROLORUL: Cum mă uit?
A DOUA DOAMNĂ *(către prima)*: Uită-te la el cum se uită. *(Îl privesc în tăcere.)*
CONTROLORUL *(timid)*: Biletele dumneavoastră.
PRIMA DOAMNĂ: Crezi că dacă ai penis îţi poţi permite…
A DOUA DOAMNĂ: Crezi că noi te invidiem pentru penisul tău ridicol? Spune!
CONTROLORUL *(timid)*: Biletele…
PRIMA DOAMNĂ: Spune ce crezi. Nu te ascunde în spatele uniformei.
A DOUA DOAMNĂ: Aşa fac toţi bărbaţii. Uită-te la el. *(Controlorului:)* Ce e-n mintea ta?
CONTROLORUL *(perplex)*: Biletele.
PRIMA DOAMNĂ: Te repeţi. *(Tăcere.)*

CONTROLORUL: Doamnă, eu…
A DOUA DOAMNĂ: Persoana întâi singular. Eu, eu, eu. Atâta ştie. Şi noi?
CONTROLORUL: Dumneavoastră?…
PRIMA DOAMNĂ: Şi restul lumii?
A DOUA DOAMNĂ: Ce crezi despre noi? Cine îţi dă dreptul să ne tratezi cu superioritate?
CONTROLORUL: Nu-i nici o superioritate. Biletele…
PRIMA DOAMNĂ: De ce nu răspunzi la întrebări?
A DOUA DOAMNĂ: Şi umilinţa asta falsă! Ce măgar!
CONTROLORUL *(se enervează)*: Ia ascultă, cucoană! Mergi cu autobuzul, trebuie să ai bilet. *(Face un gest spre a doua doamnă. Prima îl izbeşte cu umbrela.)*
PRIMA DOAMNĂ: Ia labele de pe ea!
A DOUA DOAMNĂ: Idiotule! Cum îţi permiţi! *(Îi trage un pumn în figură, prima doamnă îl mai loveşte o dată cu umbrela, controlorul se clatină.)*
CONTROLORUL *(prăbuşindu-se)*: Biletele…
PRIMA DOAMNĂ: Atâta ştie. *(Continuă să-l lovească cu umbrela.)*
A DOUA DOAMNĂ *(trăgându-i şuturi)*: Asta-i pentru bilete! Şi pentru controlul tău! Şi pentru penis!

Îl lovesc, îl calcă în picioare. Controlorul se apără tot mai greu, ele se înfierbântă tot mai tare. Scot ţipete isterice, izbesc cu furie. Brusc:

A DOUA DOAMNĂ: Am ajuns. Hai să coborâm.

Prima doamnă îşi mai înfige o dată adânc umbrela în controlor, ca pentru a-i da lovitura de graţie. Apoi ies amândouă repede prin stânga. Înainte să iasă, prima aruncă o privire în urmă şi spune: „Măgarul!“
Controlorul horcăie, bâiguie din când în când „Biletele…“ şi se târăşte cu greu spre dreapta.
Lumina scade treptat, dar scena nu se întunecă de tot. Înainte de a ieşi din scenă târându-se, peste horcăielile controlorului se suprapun horcăieli care vin din pat. Un timp, sub o lumină slabă, se aud doar horcăielile din pat.

Apoi lumina creşte treptat şi în pat începe să se foiască doctorul. Se ridică în capul oaselor, se freacă la ochi, se întinde, cască. Priveşte uşor derutat în jur. Se ridică din pat. E în pijama. Face câţiva paşi ezitanţi în direcţii contradictorii. Se scarpină în cap, se duce la birou, deschide o carte, două, trei, le răsfoieşte. Ia o foaie de hârtie. Scrie. Se opreşte, rămâne o clipă nemişcat, apoi vede că e desculţ.

DOCTORUL: Max… Max… Max!

Intră Max.

DOCTORUL: Unde-mi sunt papucii? (Max ia papucii de sub pat şi-i aduce.) Da, trebuia să mă gândesc. Sub pat. (Se încalţă.) Logic, nu? (Max ridică din umeri.) Ce-i cu mutra asta plictisită?
MAX: Nu e plictisită, domnule doctor. Aşa e mutra mea.
DOCTORUL: He, he… Şi când te plictiseşti cum faci?
MAX: Nu mă plictisesc.
DOCTORUL: Niciodată? *(Max face semn că nu. Doctorul îl priveşte mirat, apoi râde.)* Max! Se apropie momentul. Momentul, momentul… Bum, bum! He, he… *(Max e impasibil.)* Te doare pe tine-n cur! *(Priveşte o clipă în gol.)* Sunt curios ce-o să zică Victor… Bum, bum! Ce-o să zică, ce-o să zică? He, he… *(Pauză.)* Am dormit mai bine, mă simt în formă. Cum arăt? *(Pozează, dar nu e chiar atât de ridicolă poza lui.)*
MAX: Ca-n fiecare zi.
DOCTORUL: Pentru că n-ai cum să vezi ce-i înăuntru. *(Îşi ciocăneşte ţeasta.)* Mintea… Bum, bum! Revoluţie în gândire, Max. Copernic a fost mic copil. Şi ceilalţi. Toţi sunt copii. Bum, bum! He, he… *(Pauză.)* Ei, ce mâncăm?
MAX: Ce-a rămas de ieri. Avem şi ouă fierte.
DOCTORUL: Adu. Mi-e foame.

Max iese. Doctorul se plimbă în scenă, apoi se duce la hârtiile lui şi mai scrie ceva. Max aduce o tavă cu mâncare şi o aşază pe masă.

MAX: Domnule doctor… Domnule doctor…
DOCTORUL *(îl vede până la urmă şi se aşază la masă)*: Stai jos. Mănâncă şi tu ceva.

Max ia un scaun, se aşază la masă. Va ciuguli din când în când. Doctorul vorbeşte cu gura plină, plescăie.

DOCTORUL: Hai, mănâncă. Ia de-aici. Curaj. Uite, brânza asta e ideală pentru digestie. Conţine o… pfff… o substanţă care

acţionează acolo… şi învârte rotiţele dinăuntru… Apropo, cum ai avut scaunul, Max? (Max tace.) Vreau să spun… Cum ai defecat în dimineaţa asta? Ce naiba, nu pricepi? Moale, tare?

MAX: În dimineaţa asta… eu nu…

DOCTORUL: Eşti constipat?

MAX: Nu-mi dau seama.

DOCTORUL: Să fii atent. E important să observi tot ce se întâmplă pe dinăuntru. Atâtea tuburi şi fire şi firişoare şi tubuleţe… Şi pe urmă substanţele care trec prin ele. Şi curenţii electrici… Şi… E complicat, Max. He, he… Cum se leagă toate! Uite, mâncăm, mâncăm… *(Se opreşte, se uită la Max, care tocmai a băgat ceva în gură.)* Ce spectacol să vezi specia cum înfulecă! He, he… *(Pauză.)* Bagi în tine. Şi pe urmă trebuie să elimini totul compact… dar, fii atent, nu exagerat de condensat. Compact, şi totuşi oarecum fluid. Înţelegi?

MAX: Da.

DOCTORUL: Adică bine delimitat, dar nu pietros. Testul final e decisiv: pe hârtia igienică nu trebuie să mai rămână nimic, nici o urmă. Ăsta e idealul. Pentru că transportul materiilor… Mişcarea pe dinăuntru trebuie să fie armonioasă. O armonie subtilă… Dar la energie scăzută. Ţine minte, energie scăzută. Asta e important: să eviţi excesul. Transpiri?

MAX: Uneori.

DOCTORUL: Să nu transpiri. Eventual urinează mai des. Chiar dacă nu-ţi vine. Şi prostata… Ah, prostata!… Dac-am putea scăpa de tirania carcasei… *(Îl priveşte pe Max.)* Hai, mănâncă. *(Max ciuguleşte.)* Ar fi formidabil dacă n-am mai avea nevoie să mâncăm. Şi nici să bem. Ca să nu transpirăm. *(Scurtă pauză. Doctorul priveşte în gol.)* Să rămânem aşa… Să fim liberi. *(Sonerie.)* Cine-o fi?

Max se scoală şi iese. Doctorul rămâne cu privirea în gol.

DOCTORUL: Liberi… liberi…

Max se întoarce.

MAX: E Ivanov. I-aţi spus ieri că…

DOCTORUL: Aaa… da, da. A venit şi Alesia?

MAX: Nu. E singur.

DOCTORUL: Adu-l încoace. Stai. Să mă îmbrac întâi. *(Se ridică.)* Adică zi-i să vină. Şi ia mâncarea. *(Se duce la dulap.)* Ce mai vrea şi idiotu ăsta?

Intră cu totul în dulap. Max iese cu tava. Din culise, vocea lui Max: „Poftiţi.“ Intră Ivanov. Priveşte în jur, se duce la birou, se uită la hârtiile doctorului, le răsfoieşte. Când iese din dulap, doctorul îl găseşte cu nasul în hârtiile lui.

DOCTORUL: Vă interesează ce scrie acolo?

IVANOV: Mă interesează, domnule doctor. Dar nu înţeleg nimic.

DOCTORUL: He, he… *(Pauză.)* Credeam că vine şi Alesia.

IVANOV: Vine imediat. Îl aduce pe ministrul culturii.

DOCTORUL: Ăla înalt şi…

IVANOV: Ăla. A ţinut neapărat să vorbească personal cu dumneavoastră. Vă întrebaţi probabil…

DOCTORUL: Nu mă întreb.

IVANOV: … de ce atâta insistenţă din partea mea. Şi a ministrului. *(Doctorul îl ignoră. Ivanov e descumpănit pentru o clipă.)* Bănuiesc că sunteţi la curent. Toate evenimentele astea, dezordinea, crimele… Nu vi se pare grav?

DOCTORUL: Ba da.

IVANOV: Cum vi le explicaţi?

DOCTORUL: Nu m-am gândit. N-am avut timp.

IVANOV: Noi vă rugăm să vă gândiţi.

DOCTORUL: Noi?

IVANOV: Postul meu de televiziune. Ministrul. Alesia. *(Pauză.)* Sigur, pentru problemele importante, de obicei invităm la televiziune să-şi dea cu părerea fotbalişti, actori, vedete rock. Ştiţi cum e lumea… De data asta m-am gândit totuşi să apelăm la un specialist, chiar dacă ne scade audienţa.

O femeie însărcinată traversează în goană scena de la dreapta la stânga, fără ca cei doi s-o observe. Când ajunge la extremitatea stângă a scenei, se aude o împuşcătură şi femeia se prăbuşeşte. Intră doi poliţişti care o târăsc afară din scenă. În tot acest timp, doctorul meditează în tăcere, sub privirile lui Ivanov.

DOCTORUL: Nu.

IVANOV: Ce nu?

DOCTORUL: N-am chef. Am altele acum.
IVANOV: Vă vede toată ţara. Pe urmă şi restul lumii. O să aibă impact, ne ocupăm noi…
DOCTORUL *(râde)*: Impact! Bum, bum! He, he… Impact asupra speciei! Vreţi să gâdilaţi specia cu mâna mea.

Ivanov râde. Sonerie. Intră Max.

MAX: Domnul ministru al culturii şi doamna…
ALESIA *(intrând şi trecând repede pe lângă Max)*: Am întârziat?
DOCTORUL: Alesia.

Se apropie de ea, o mângâie pe creştet. Intră şi ministrul. Max iese.

MINISTRUL: Domnule doctor, am onoarea să vă salut.
DOCTORUL *(rece, dând mâna cu ministrul)*: Mă bucur.
ALESIA: Spune-mi că accepţi.
DOCTORUL: Şi tu vrei să gâdil specia?
MINISTRUL: Bănuiesc că domnul director v-a informat.
DOCTORUL *(absent, privind-o pe Alesia)*: Da, da…
MINISTRUL: Dacă-mi permiteţi, eu cred că înainte de toate e o problemă de ordin moral.
DOCTORUL: Nu mă pricep la morală. Nu m-am ocupat de morală.
IVANOV: V-aţi ocupat.
DOCTORUL: Eu? Am scris eu vreodată ceva despre morală?
ALESIA: Ai scris.
DOCTORUL: Poate. În tinereţe. Din naivitate. Nu mă interesează morala.
IVANOV: Nu e vorba numai de morală, e vorba de raţiune.
ALESIA: Te-a prins!
MINISTRUL: Faceţi un apel la raţiune.
DOCTORUL: S-a mai făcut.
MINISTRUL: Nu contează. Lumea e incultă, habar n-are.
IVANOV: Un apel televizat în direct la oră de maximă audienţă.
ALESIA: Eşti cel mai mare specialist în raţiune.
DOCTORUL: Eh, mai e şi Victor.
MINISTRUL: Va fi o lovitură de imagine. M-am gândit că trebuie să profităm de evenimentele astea… nici nu ştiu cum să le numesc. Sigur, ţara noastră încă nu-i ameninţată. Nu aşa de grav ca America sau ca Franţa sau ca Elveţia. Totuşi, ar fi bine ca tocmai din ţara noastră să vină apelul. Pe noi lumea nu prea ne bagă în seamă. Sau, dacă ne bagă… imaginea noastră… *(Gest.)* Cu apelul ăsta am deveni patria raţiunii.
ALESIA *(râde discret)*: Oho!
IVANOV: Ar fi şi o ocazie să vă popularizaţi ideile, care ajung numai la o mână de oameni.

Doctorul îi priveşte pe rând. Tăcere prelungită.

DOCTORUL: Lăsaţi prostiile. Dacă tot aţi venit, am să vă spun ceva important. Luaţi loc. (Ceilalţi îşi găsesc fiecare câte un scaun. Doctorul se plimbă printre ei.) Am aflat cum putem găsi cheia raţiunii. Ieri… (Se opreşte, priveşte o clipă în gol.) Ieri am urcat pe cărarea din spatele casei, cum fac în fiecare zi, şi m-am aşezat pe banca mea, de unde se vede lacul. Acolo îmi place mie să stau. Cu ochii scufundaţi în lac. (Scurtă pauză.) Brusc a apărut o pisică. Habar n-am de unde. O pisică uriaşă. Tigrată. N-am mai văzut aşa o pisică mare. M-am uitat la ea, m-am tot uitat la ea… Şi ea se uita la mine. M-am gândit să-i spun ceva. Ce să-i spun? I-am zis: pis-pis-pis. Şi a venit la mine. Avea urechea stângă puţin crestată. S-o fi bătut cu cineva… Naiba ştie. S-a aşezat la mine în poală. Am mângâiat-o. Cred că-i plăcea… Am stat aşa amândoi o vreme. Pe urmă i-am vorbit: Cum vezi tu lumea? (Pauză.) Cam la fel ca mine, bănuiesc. Ai ochii la fel ca mine. Şi creierul, mă rog, aproape la fel. M-am uitat atent la ea. Ea s-a uitat atent la mine. M-am uitat la ea… S-a uitat la mine… M-am uitat la ea… S-a uitat la mine… Şi-atunci am înţeles. Dacă vrem să găsim cheia raţiunii, trebuie să învăţăm să vorbim cu pisicile. (Moment de tăcere.)
MINISTRUL: Poate cu câinii.
DOCTORUL: Nu. Câinii sunt proşti. Fac ce li se spune. Cu pisicile trebuie să vorbim. M-am uitat adânc în ochii ei şi am înţeles că asta e soluţia. Am început să miaun. Miau, miau, miau, miau, miau… Am schimbat ritmul, accentul, tonul. Miau, miau, miau, miau, miau, miau, miau, miau…

Se plimbă printre ceilalţi, care îl privesc miraţi cum miaună. Întuneric.

Se aude un lătrat – întâi slab, apoi puţin mai tare. Din dreapta intră primul bărbat. Trage de o lesă care e întinsă – câinele ar fi undeva în culise. Din când în când se întoarce spre el. Înaintează până în mijlocul scenei, iar lesa se lungeşte. Lătrat mai tare. Primul bărbat se întoarce spre culisele din dreapta: „Atena, fii cuminte!" Lătratul încetează, dar bărbatul rămâne întors spre dreapta. Din stânga – joc simetric – al doilea bărbat înaintează trăgând de o lesă, fără să se mai audă însă vreun lătrat. Are capul bandajat. Ajunge şi el aproape de mijlocul scenei – cele două lese sunt întinse la maximum. Primul bărbat se întoarce, se recunosc, are fiecare un mic şoc, se privesc o clipă în tăcere.

PRIMUL BĂRBAT: George… Cum te simţi?

AL DOILEA BĂRBAT: Bine. Mai bine.

PRIMUL BĂRBAT: Când ai ieşit din spital?

AL DOILEA BĂRBAT: Ieri. *(Se mai privesc o clipă în tăcere.)*

PRIMUL BĂRBAT: Doamne, ce nebunie! Ştii… când am aflat, m-am simţit vinovat…

AL DOILEA BĂRBAT: Tu? N-ai de ce.

PRIMUL BĂRBAT: Ba da.

AL DOILEA BĂRBAT: Ar fi culmea! După ce vreme de doi ani eu m-am simţit vinovat… *(Pauză.)*

PRIMUL BĂRBAT: Te doare?

AL DOILEA BĂRBAT : Puţin. De fapt, nu e durere. E un fel de ameţeală, din când în când. Am avut noroc. Dacă era cu un centimetru mai la stânga… *(Gest.)*

PRIMUL BĂRBAT: N-o înţeleg. *(Lătrat din stânga.)*

AL DOILEA BĂRBAT *(se întoarce spre culise)*: Venus, potoleşte-te! *(Lătratul încetează. Către primul bărbat:)* Tu ar trebui s-o înţelegi mai bine decât mine. Aţi fost patru ani împreună.

PRIMUL BĂRBAT: N-am înţeles-o nici atunci când m-a părăsit pentru tine. Acum pot să-ţi spun: vroiam să te omor.

AL DOILEA BĂRBAT *(râde)*: Şi uite că ea chiar a încercat!

PRIMUL BĂRBAT: Ce s-a întâmplat? V-aţi certat?

AL DOILEA BĂRBAT: Nu. A fost aşa, pur şi simplu. Din senin.

PRIMUL BĂRBAT: Trebuie să fi fost totuşi ceva. Ceva ascuns.

AL DOILEA BĂRBAT: Mă-ntreb şi eu ce-a fost. De-o lună mă tot întreb. Nu ştiu.

PRIMUL BĂRBAT: Se plictisea?

AL DOILEA BĂRBAT: Ca toată lumea. Dacă vroia, putea să divorţeze. N-ar fi fost prima dată.

PRIMUL BĂRBAT: Nici a doua. *(Pauză.)* Când m-a părăsit, mi-a zis că viaţa mea e prea dezordonată. Tu îi ofereai mai multă stabilitate.

AL DOILEA BĂRBAT : Poate… Da, aveam o viaţă organizată. Confortabilă, cred… Era şi ordine, era şi dezordine. Un amestec. Previzibil, şi totuşi imprevizibil. Părea să-i placă. *(Lătrat din dreapta.)*

PRIMUL BĂRBAT *(se întoarce spre culise)*: Atena! *(Lătratul încetează.)*

AL DOILEA BĂRBAT: Am dus-o în Africa, în Thailanda, în Bermude… Mă rog, unde a vrut.

PRIMUL BĂRBAT: Iartă-mă că sunt indiscret, dar spune-mi, te înşela?

AL DOILEA BĂRBAT: Da, bineînţeles. Avea şi ea aventurile ei. Suntem oameni civilizaţi. Nu cred că s-a plâns vreodată.

PRIMUL BĂRBAT: Şi totuşi…

AL DOILEA BĂRBAT: Da. Hmmm… *(Se privesc în tăcere.)*

PRIMUL BĂRBAT: Poate că e ceva în neregulă cu noi.

AL DOILEA BĂRBAT: Ce?

PRIMUL BĂRBAT: Nu ştiu. Poate că e semnul…

Lătrat puternic şi din stânga, şi din dreapta. Fiecare e smucit, tras de lesă. Se întorc din când în când unul spre altul, încearcă să opună rezistenţă, dar vor fi târâţi afară din scenă. Replicile lor sunt acoperite de lătrături, nu se mai aud între ei.

PRIMUL BĂRBAT: Cromozomul Y e pe cale de dispariţie. Am citit într-o…

AL DOILEA BĂRBAT: Ce-ai spus?

PRIMUL BĂRBAT: Cromozomul Y! Se termină cu el… se termină cu noi, cu bărbaţii!

AL DOILEA BĂRBAT: Ce fac bărbaţii?

PRIMUL BĂRBAT: Se termină!

AL DOILEA BĂRBAT *(n-a auzit nimic; strigă în timp ce face un ultim efort ca să rămână în scenă)*: Mai eşti supărat pe mine? Spune! Mă mai urăşti?

PRIMUL BĂRBAT *(îşi dă seama că nu se mai pot auzi, şi totuşi strigă)*: Ai grijă de tine!… Sănătate!…

Amândoi sunt traşi afară din scenă. Lătratul încetează. Întuneric.

Alesia şi doctorul stau pe bancă. E o bancă într-un parc. De la dreapta la stânga trece o femeie cu un cărucior.

ALESIA: Da, a fost ideea mea. Te-ai supărat? M-am gândit că trebuie să ieşi din carapacea ta. Să te cunoască lumea.
DOCTORUL: N-am nevoie.
ALESIA: Ba ai. Şi nu mai face mutra asta de copil bosumflat. Le spui ce vrei.
DOCTORUL: Tu te joci cu mine.
ALESIA: Şi tu te joci cu toţi.
DOCTORUL: Cu tine nu m-am jucat niciodată.

Rămân tăcuţi.
Pe scenă intră din stânga o pereche de bătrâni. Ea merge mai repede.

BĂTRÂNUL: Ia-o înainte, dacă te grăbeşti! Poftim! Du-te singură!
BĂTRÂNA *(se opreşte)*: Eşti incurabil.
BĂTRÂNUL: Trebuia să-ţi fi dat seama acum cincizeci de ani, nu să-mi faci reproşuri mereu.
BĂTRÂNA: Hai odată! Ne aşteaptă.
BĂTRÂNUL: Ce vrei? Să zbor?

Bătrânii ies prin dreapta.
Moment de tăcere.

DOCTORUL (arată spre public): Vezi casa aia care se construieşte? Acolo a fost altă casă. Am trecut pe lângă ea în fiecare zi atâta vreme. Încerc s-o aşez înapoi la locul ei şi nu mai pot. Nu mai ştiu cum arăta. S-a şters din minte. Trebuie să existe undeva o fotografie.
ALESIA: Ai să vorbeşti?
DOCTORUL: Da. *(Scurtă pauză.)* Mi-e frig. Ţine-mă de mână.
ALESIA *(îi cuprinde mâna între palmele ei)*: Le spui ce vrei tu.
DOCTORUL: Casa aia… Cum a putut să dispară?
ALESIA: Fii atent, emisiunea e în direct. Eşti liber. Nimeni nu te cenzurează.
DOCTORUL: Să-l sun pe Victor?
ALESIA: De ce să-l suni?
DOCTORUL: N-am mai vorbit de mult. Ce-o fi făcând?
ALESIA: Sună-l.
DOCTORUL: Nu, nu-l sun. Am să-l sun după ce mă lămuresc cu pisicile. He, he… Trebuie să-l iau prin surprindere. Banditul ăsta mereu vine cu ceva nou.
ALESIA: Tu eşti mai bun ca el. Întotdeauna ai fost mai bun. Acum poţi să le vorbeşti tuturor. Profită. Dă-ţi drumul.
DOCTORUL: Mă-ngrijorează… Nu mai găsesc fotografiile din mintea mea. Casa aia… unde a dispărut?
ALESIA: Nu te mai gândi. Ai să găseşti fotografia ascunsă în cine ştie ce amintire, când nu te aştepţi.
DOCTORUL: Am s-o găsesc?
ALESIA: De ce să cauţi fotografii vechi? Uită-te la ce se întâmplă acum. Trăim acum. Deschide ochii.
DOCTORUL: Nu e nimic nou, Alesia. Specia se plictiseşte.
ALESIA: Nu simţi că pluteşte ceva în aer?
DOCTORUL: Întotdeauna a plutit ceva în aer.
ALESIA: Nu, nu, acum e altfel. Oamenii se exprimă liber.
DOCTORUL: Ucid.
ALESIA: Se exprimă fiecare cum poate.
DOCTORUL: S-a mai văzut asta.
ALESIA: Niciodată n-au fost atât de liberi. Tu nu simţi? *(Scurtă pauză.)* Acum e altfel.
DOCTORUL *(râde)*: Altfel! Nu există altfel.
ALESIA: Ba da.
DOCTORUL: Încearcă să priveşti tot ce se întâmplă ca şi cum te-ai afla peste o mie de ani. Peste două mii de ani. Peste trei mii de ani. Ca şi cum totul ar fi consumat. Ca şi cum…

Rămâne suspendat. Şi-a pierdut şirul gândurilor.
Max intră din spate. Începe să facă ordine meticulos şi în tăcere. Jocul lui e complet decuplat de jocul doctorului şi al Alesiei.

ALESIA (după un timp): Ce-i cu tine?

DOCTORUL: Mi-e frig.

ALESIA *(îi ţine amândouă mâinile)*: Da, eu îmi doresc mereu lucruri oribile. Să deraieze trenurile, să se scufunde vapoarele, să se surpe tunelurile, să se prăbuşească schelele cu constructori cu tot… uite, cum e aia de-acolo, unde a fost casa pe care ai pierdut-o… Să ia foc muzeele, bibliotecile, primăriile cu toate arhivele lor. Oamenii să-şi piardă bagajele în aeroporturi. Să fie încontinuu pană de curent, să-i văd pe toţi la lumânare şi cu calculatoarele moarte… Să se amestece oasele în cimitire, copiii să fie încurcaţi la maternitate…

DOCTORUL: De ce?

ALESIA: Aşa.

Doctorul râde. Scena e străbătută de la dreapta la stânga de un copil care bate mingea. Se opreşte, se adresează publicului: „Vreţi să vă trag şuturi la poartă? Vreţi?“ Face o mutră scârbită. „Babalâci!“ Iese bătând mingea.

DOCTORUL (după un moment de tăcere): Dacă mintea noastră ar fi atât de simplă încât s-o putem înţelege, atunci am fi atât de proşti încât n-am mai înţelege nimic.

ALESIA: Ai să le spui asta la televizor?

DOCTORUL: Nu, n-ar înţelege. Nu m-am priceput niciodată să vorbesc pe înţelesul oamenilor.

ALESIA: Acum ai s-o faci.

DOCTORUL: Nu pot să mă exprim decât prin formule. Limbajul… *(Rămâne suspendat.)*

ALESIA: Hei, unde eşti?

DOCTORUL *(brusc)*: Ştii la ce m-am gândit? Am să dau un anunţ la ziar: Caut femeie prezentabilă, fără prejudecăţi, fără obligaţii, de preferinţă fără spaime religioase, deocamdată vie, cu care să împart cavoul. Cavoul meu e destul de elegant. Nu e nevoie neapărat să mă iubească.

ALESIA: De ce?

DOCTORUL: De ce nu e nevoie să mă iubească?

ALESIA: Nu. De ce să împarţi cu ea cavoul?

DOCTORUL: Pentru că e trist să rămâi singur o eternitate sub pământ. *(Se privesc nemişcaţi. Doar Max continuă imperturbabil să facă ordine.)*

ALESIA: Trebuie să plec.

DOCTORUL: Aşa repede?

Alesia face semn că da. Se ridică amândoi. Rămân faţă în faţă. Scena se desfăşoară foarte lent. Se privesc. Ea îl mângâie pe obraz. El se apropie de ea. Îşi apropie încet buzele de buzele ei. Ea ezită. Apoi, timidă, se lasă sărutată. Sărutul e stângaci şi nu durează mult. Se îndepărtează încet – el porneşte spre dreapta, ea spre stânga. Se întorc de mai multe ori şi se privesc. Până la urmă ies din scenă.

După câteva momente, când în scenă e doar Max, care îşi vede mai departe de treabă, din stânga intră copilul care bate mingea. Priveşte obraznic, cu reproş, spre public şi iese prin dreapta.

Sonerie. Max iese. Vocea lui Max: „Domnul doctor nu-i acasă.“ Intră Max şi Ivanov.

IVANOV: Foarte bine, Max. Cu dumneata vroiam să vorbesc. (Max continuă imperturbabil să facă ordine.) Max, mă asculţi?

MAX *(fără să se oprească)*: Da, domnule.

IVANOV: Ce crezi despre doctor?

MAX: E un mare filozof.

IVANOV: Bine, bine, asta ştie toată lumea. Eu vreau să-mi spui ce se întâmplă cu el. E-n toate minţile?

MAX *(se opreşte)*: Cum adică?

IVANOV: Vreau să spun… Sigur, e inteligent. Mă rog, o fi genial. Dar mai e lucid?

MAX: Lucid? Hmmm… Ca noi toţi, domnule.

IVANOV: Te poţi baza pe el?

MAX: Eu nu m-am bazat niciodată pe nimeni.

IVANOV: Max, e important să ştiu. E nebun? E senil? Glumeşte? Se joacă? Face experimente pe ceilalţi? Pe el? E previzibil? E imprevizibil?

MAX: Toate la un loc, domnule.

IVANOV: Ei, drăcia dracului! Max, trezeşte-te! Aduc omul în studio, îl pun să vorbească în direct, îl aud sute de mii, milioane de imbecili… Fiindcă se face publicitate. Am apucat să-i spun ministrului, şi imediat a pus botul. Îşi face planuri… Ăia cu detergenţii au pus şi ei botul. Şi ăia cu cârnaţii, şi ăia cu tampaxurile… Toţi vor să bage reclame în pauză. Tu m-auzi?

MAX *(continuând să facă ordine)*: Vă aud, domnule.

IVANOV: La început mi-am zis că ar putea fi ceva exotic să chemi un filozof… A mai fost vreodată la televiziune?

MAX: Din câte ştiu eu, nu.
IVANOV: Cum crezi că va reacţiona?

Max nu răspunde, îşi vede de treabă în linişte. Ivanov îl priveşte încercând să înţeleagă ce se ascunde în spatele tăcerii lui. Din dreapta intră ministrul şi se aşază la masă. Nici un fel de interacţiune între ministru şi ceilalţi doi.

IVANOV (se apropie de Max şi îi întinde o bancnotă): Dumneata eşti singurul om care îl cunoaşte cu adevărat. Ai putea să ne ajuţi.
MAX *(jignit)*: Vă înşelaţi în privinţa mea, domnule. *(Ivanov pune bancnota la loc în buzunar.)*
IVANOV: Măcar crezi c-o să vină? Nu se răzgândeşte?
MAX: Asta n-am cum să ştiu.
IVANOV: Bine, Max. Îţi mulţumesc.
MAX: Să vă conduc?
IVANOV: Nu-i nevoie.

Ivanov iese. Max continuă să facă ordine.
Ministrul priveşte în jur uşor impacientat. Din dreapta intră un chelner care aşază o faţă de masă, apoi aduce un rând de tacâmuri şi un meniu.

MINISTRUL: Două, te rog.
CHELNERUL: Am înţeles, domnule ministru.

Iese. Din stânga intră Alesia. Când o vede, ministrul se ridică, îi vine în întâmpinare. Îi sărută mâna.

MINISTRUL: M-am temut că n-o să veniţi.
ALESIA: De ce? Am întârziat?
MINISTRUL: Ah, nu. M-am temut din obişnuinţă. *(O ajută să se aşeze, se aşază şi el.)* Sunt o fire mai anxioasă decât vă închipuiţi. Nu eram făcut pentru politică. *(Zâmbeşte.)* Oricum, probabil că peste o lună n-am să mai fiu ministru. O să vină altul, şi mai slab ca mine. În orice caz, mai ticălos. Măcar, la început, eu mi-am făcut iluzii.

Intră chelnerul cu un rând de tacâmuri şi un meniu. Le aşază în faţa Alesiei. Iese.
În timp ce chelnerul e în scenă, sună telefonul. Max răspunde: „Alo… Da… Da… Da… Da… Am înţeles.“ Închide. Îşi vede mai departe de treabă.

MINISTRUL: Ştiu, e de prost-gust să te lauzi cu naivitatea ta. (Deschide meniul.) Alegeţi.
ALESIA *(citeşte în meniu)*: Nu înţeleg mare lucru.
MINISTRUL: Dacă-mi permiteţi, eu v-aş recomanda… asta.
ALESIA: Ce culoare are?
MINISTRUL: Maroniu-roşcat. Poate şi negru. Puţin verde.
ALESIA: Merge.
MINISTRUL: Băiete!

Intră chelnerul. Ministrul îi arată în meniu: „Două.“ Chelnerul iese cu meniurile.

MINISTRUL: Iertaţi-mă, dar de ce-aţi întrebat de culoare?
ALESIA: Sunt alergică la nepotrivirea culorilor.
MINISTRUL: Interesant. *(Rămâne o clipă pe gânduri.)* Ivanov mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Să ştiţi că vă apreciază. Şi despre doctor mi-a vorbit. Înţeleg că l-a cunoscut prin dumneavoastră. Aţi fost studenta lui preferată…
ALESIA: Şi l-am dezamăgit când am început să lucrez în televiziune.
MINISTRUL: Asta-i soarta! Mereu îi dezamăgim pe ceilalţi. *(Râde.)* Probabil că dumneavoastră înţelegeţi cel mai bine la ce se gândeşte doctorul. Eu, să vă spun drept… povestea cu pisica…
ALESIA: Nu spune niciodată la ce se gândeşte.
MINISTRUL: Nici în articole?
ALESIA: Cinci-şase oameni din lume îi înţeleg articolele.
MINISTRUL: Dumneavoastră nu?
ALESIA: Nu.
MINISTRUL: Poate că e mai bine că nu v-aţi specializat. Aveţi o perspectivă mai largă. Specializarea excesivă te împiedică să vezi imaginea de ansamblu. Or, imaginea de ansamblu e cea care contează, până la urmă, nu-i aşa? *(Alesia tace.)* Ştiţi… şi eu, cu mijloacele mele modeste, am încercat să înţeleg evenimentele… *(Ministrul vede că Alesia priveşte în gol.)* Vă plictisesc?

ALESIA: Nu. Spuneţi, mă interesează.

MINISTRUL: Ei bine, eu cred că, odată ce-ai atins un nivel de civilizaţie, trebuie să vină barbarii să te distrugă. Da, ştiu, e banal ce vă spun… Numai că barbarii nu ne mai pot învinge. Sunt prea slabi. Toate armele se află în mâinile noastre. Şi atunci, noi suntem condamnaţi să devenim propriii noştri barbari. *(Alesia nu reacţionează cum ar fi sperat el. Moment de tăcere.)* Dar ce înseamnă de fapt civilizaţia?

ALESIA: Ce înseamnă?

MINISTRUL: Civilizaţia înseamnă organizarea plăcerii. Un popor e cu atât mai civilizat cu cât îşi organizează mai bine plăcerea. Până şi noi… *(Gest scârbit.)* Acum oamenii s-au revoltat împotriva plăcerii. De asta ucid. De fapt, ucid plăcerea în care se scaldă.

ALESIA *(sec)*: Interesant.

Intră chelnerul cu două farfurii. Le aşază pe masă. Iese.

ALESIA: Ce înţelegeţi prin plăcere?

MINISTRUL: De exemplu, mâncarea asta.

ALESIA: Şi eu ar trebui să vă dau cu farfuria în cap şi să vă tai gâtul cu cioburile?

MINISTRUL *(râde)*: Ar fi păcat. E gustoasă. Poftă bună.

Mănâncă în tăcere.

Din spate intră doctorul. Jocul lui şi al lui Max n-are legătură cu ceilalţi doi.

DOCTORUL: Max! S-a făcut lumină!

MAX: Domnule doctor…

DOCTORUL: Am să vorbesc speciei, Max, întregii specii. He, he… Am să-i spun ce vreau eu, nu ce vrea ea s-audă. Normal că n-o să priceapă nimic. Ce contează! Bum, bum! *(Se întoarce spre Max, îl priveşte o clipă.)* Ia urlă.

MAX: Domnule doctor…

DOCTORUL: Urlă când îţi zic.

MAX: Nu ştiu dacă…

DOCTORUL: Urlă. *(Max scânceşte.)* Nu e bine. Mai tare. *(Max repetă scâncetul, cu ceva mai multă convingere.)* Mai tare. *(Max urlă.)* Stai. Fii atent să nu transpiri. Ai transpirat?

MAX: Nu-mi dau seama… Trebuie să vă spun ceva.

DOCTORUL: Învaţă întâi să urli. Max, îmi vin nişte idei… Curg prin mine ca un fluviu. Şi toate converg… con-con-con… verg-verg-verg… spre-spre-spre… Se vede?

MAX: Se vede că sunteţi în formă. Numai că…

DOCTORUL: Parcă azi m-am născut. Ce iluzie optică e viaţa! Sunt un nou-născut cu mintea gata formată. S-a făcut lumină! Max, tu mă înţelegi.

MAX: Dacă aş fi încercat să vă înţeleg, aş fi înnebunit de mult.

DOCTORUL: He, he… Înţelegi, înţelegi. Te-ai contaminat de la mine. Dragul meu Max. *(Îl ia în braţe, dansează cu el.)* Con-con-con… verg-verg-verg… spre-spre-spre… Con-con-con… verg-verg-verg… spre-spre-spre… Con-con-con… verg-verg-verg… spre-spre-spre… Verg-converg… Verg-converg… Verg-converg… Verg-converg… Verg-verg-verg-verg-verg-verg…

MAX: Să nu transpiraţi.

DOCTORUL: Eu nu transpir. Specia transpiră. Verg-converg… Verg-converg… Verg-verg-verg-verg-verg-verg… Specia a profitat prea mult de bunăvoinţa mea. Ver-verg-verg… O iert. Îi iert pe toţi măgarii. Măgarii-verg, măgarii-verg, măgarii-verg, măgarii-verg… spre-spre-spre…

MAX: Mi-e teamă că încep să transpir. *(Se opresc.)*

DOCTORUL: He, he… Au profitat pentru că nu m-au interesat complicaţiile lor vâscoase, escrocheriile lor sofisticate, rafinamentele lor de doi bani. Parfumurile lor, cârnaţii lor, psihologia lor, mierea lor, scorţişoara lor… Atâta energie cheltuită pe…

MAX: Trebuie să vă spun ceva, domnule doctor.

DOCTORUL: Ce?

MAX: Am primit un telefon. *(Scurtă pauză.)* Domnul Victor a murit în noaptea asta. La spital. Infarct. *(Doctorul rămâne nemişcat, cu privirea în gol. Se aşază apoi în fotoliu. Moment de tăcere.)* Să vă aduc un ceai?

DOCTORUL: Nu.

Max iese. Doctorul rămâne ţintuit în fotoliu.

Alesia şi ministrul au terminat de mâncat. Îşi reiau conversaţia. Deşi replicile lor pot părea grave, ele sunt rostite pe un ton detaşat, amuzat, ironic – şi sunt însoţite de un joc de zâmbete.

MINISTRUL: Nu vă e teamă?
ALESIA: De ce să-mi fie teamă?
MINISTRUL: Că veţi fi ucisă.
ALESIA: Dumneavoastră vă e teamă?
MINISTRUL: Ar fi stupid să mor aşa…
ALESIA: Văd că n-aveţi bodyguarzi.
MINISTRUL: Bodyguarzii au început să ucidă mai mult decât ceilalţi. Sunt cei mai periculoşi. Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare.
ALESIA: Mie mi-e teamă că am să ucid. *(Râd amândoi.)*
MINISTRUL: Şi cum o să ucideţi?
ALESIA: Încă nu m-am hotărât.
MINISTRUL: Mă gândesc uneori că ar trebui să-i declarăm pe toţi criminali potenţiali. Şi să-i închidem într-o puşcărie-carantină. Fiecare cu celula lui. Să împiedicăm orice contact uman.
ALESIA: Şi să comunice doar prin internet?
MINISTRUL: Exact. Sigur, ar costa foarte mult. Atâtea calculatoare… Am vorbit şi cu ministrul de interne. Ideea i s-a părut interesantă, dar greu de pus în practică. Suntem o ţară săracă. Poate în America, poate în Elveţia… Deşi… Ministrul justiţiei mi-a spus că ne-ar da toţi în judecată. Vă daţi seama câte procese… Drepturile omului… În America măsura ar fi imposibil de aplicat. Poate într-o ţară mai mică, în Islanda…
ALESIA: M-aţi închide şi pe mine?
MINISTRUL: Da. În aceeaşi celulă cu mine.
ALESIA: Aţi spus că fiecare cu celula lui.
MINISTRUL: Pentru miniştri se pot face excepţii.
ALESIA: Nu sunteţi democrat.
MINISTRUL: Cine e democrat!
ALESIA *(se uită la ceas)*: Sunteţi foarte franc şi spiritual, dar eu trebuie să plec.
MINISTRUL: Nu vreţi să vă conduc cu maşina?
ALESIA: Nu. Vreau să fiu singură. *(Se ridică.)* Vă mulţumesc pentru cină.
MINISTRUL: A fost plăcerea mea.
ALESIA *(porneşte în stânga, se întoarce spre ministru)*: Aveţi grijă.

Iese. Ministrul face un semn de rămas-bun în urma ei. Stă o clipă pe gânduri, apoi: „Băiete! Nota.“ Intră chelnerul. Ministrul plăteşte, chelnerul scoate un „Mulţumesc“ şi începe să strângă masa. Ministrul iese prin dreapta, apoi iese şi chelnerul, cu farfuriile, tacâmurile şi faţa de masă, tot prin dreapta.
Pe scenă nu e decât doctorul, care stă în fotoliu şi priveşte în gol.

Apar în sală şi apoi urcă în scenă patru „personaje“. „Personajelor“ (aici şi de-acum încolo) nu li se disting trăsăturile – de pildă, au faţa acoperită cu un ciorap subţire de nylon sau cu o pânză fină. (Soluţia de a purta măşti nu e bună. „Personajele“ trebuie să fie oarecum indiscernabile, dar efectul trebuie obţinut prin estomparea trăsăturilor, nu prin trăsături marcate, identice. Apariţia „personajelor“, aici şi în continuare, poate fi însoţită de o schimbare de lumină – dar asta nu trebuie să se întâmple sistematic, nu trebuie creat un reflex condiţionat prin care publicul să fie mereu avertizat că urmează să vină „personajele“, compromiţând în felul ăsta surpriza.)
Aceste patru „personaje“ poartă rucsacuri, sunt echipate ca nişte *excursionişti. Se mişcă lent, nici un gest brusc. Din când în când vorbesc între ele, dar nu se înţelege nimic – e un mormăit, o bolboroseală slabă, abia audibilă, nici măcar o limbă străină nu e – nimic articulat.*
Când „personajele“ urcă în scenă, doctorul le vede. Se ridică din fotoliu. Nu e speriat. Le urmăreşte cu interes. Când le va vorbi, o va face plin de curiozitate.
Ajunse în scenă, „personajele“ se trântesc pe jos. Scot tot felul de obiecte din rucsacuri, şi le pasează între ele, „vorbesc“.

DOCTORUL: Ce-i cu voi? Ce faceţi aici? (Pauză.) De unde veniţi? Străini?… Aaa, de-ai noştri. (Pauză.) E greu, nu-i aşa? He, he… Aţi obosit. (Se apropie de „personaje“.) Unde vă duceţi? La munte… (Pauză.) Staţi liniştiţi, staţi liniştiţi, nu vă deranjez. (Pauză.) Vă e sete? Vă e foame? Să vă aduc… („Personajele“ îi arată că au bidoane, conserve. Mormăie.) Bine, bine… Puteţi să vă culcaţi aici, e loc destul. Am o casă mare. He, he… Prea mare. Dormiţi aici, dacă vreţi. Eu nu pot să dorm. Am insomnii. (Pauză.) Unde vreţi să urcaţi? Pe care munte? Am urcat şi eu pe unul din ăştia, nu mai ştiu cum îi zice.

(Se plimbă printre „personaje“, se apleacă, vrea să-l atingă pe unul, îşi retrage mâna. De-acum încolo „personajele“ îl vor ignora complet.) Atunci am transpirat singura dată. Aveţi grijă să nu transpiraţi. Urcaţi, vă opriţi, faceţi un popas. Nu beţi multă apă, mai bine urinaţi. (Îi priveşte un timp în tăcere.) He, he… Ce chestie! (Se duce spre ieşirea din spate.) Max… Max…

Iese. „Personajele“ îşi continuă netulburate jocul. Revine împreună cu Max.

DOCTORUL: Max…
MAX: E două noaptea.
DOCTORUL: Prostii. Vino să vezi.
MAX: Ce?
DOCTORUL: Uite, tinerii ăştia au venit la noi să se odihnească. Sunt obosiţi. Au de urcat un munte. Nu ştiu care, n-am înţeles. Ce zici de asta? Ce întâmplare! *(Tăcere. Doctorul priveşte „personajele“, Max priveşte în gol. Tăcerea se prelungeşte.)*
MAX: Nu e nimeni, domnule doctor.
DOCTORUL: Nu-i vezi?
MAX: Nu e nimeni.
DOCTORUL: Cum nimeni? Max, uită-te bine. Sunt aici. Stau întinşi, sunt obosiţi. Dar nu le e nici foame, nici sete. Au conserve, au bidoane cu apă, mi-au arătat…
MAX: Îmi pare rău, nu e nimeni.
DOCTORUL: Max, eşti orb!
MAX: Ar trebui să mergeţi la doctor.
DOCTORUL: Dar eu sunt doctor!
MAX: Nu sunteţi doctor, domnule doctor.
DOCTORUL: Cum? Toată lumea îmi spune doctor. Şi tu.
MAX: Vorba vine. Sunteţi doctor în filozofie. Sunteţi filozof, nu medic.
DOCTORUL: Eşti sigur că nu sunt şi puţin medic? Ştiam atâtea lucruri despre tuburi, tubuleţe, rotiţe, fire, firişoare…
MAX: Nu sunteţi.
DOCTORUL: Habar n-ai. Nu te pricepi la filozofie. Nu te pricepi la nimic. *(Se uită din nou la „personaje“.)* Sunt foarte obosiţi.
MAX: Culcaţi-vă, domnule doctor.
DOCTORUL: Nu mi-e somn.
MAX: Vă mai aduc un somnifer.
DOCTORUL: Eşti orb, Max. Toată viaţa am trăit lângă un orb.
MAX: Culcaţi-vă.

Doctorul îi priveşte pe „excursionişti“, Max îl priveşte pe doctor. Lumina scade încet. Întuneric.

Ivanov stă la masă în faţa unui laptop. Intră un bărbat, îi aduce o hârtie, iese. Ivanov citeşte. Intră primul redactor – acelaşi joc. Dă să iasă.

IVANOV: Stai. Ce-i asta?
PRIMUL REDACTOR *(se întoarce)*: Asta mi-au dat.
IVANOV *(citeşte)*: Dacă vă bucuraţi de vacanţă, de ce să nu se bucure şi câinele dumneavoastră?
PRIMUL REDACTOR: E din partea unei agenţii de turism sexual mixt, oameni şi câini. Vreau să zic… fiecare cu fiecare – oameni cu oameni, câini cu câini. Nu-i vorba de zoofilie.
IVANOV: Ce idioţi! Aşa se face reclamă?!
PRIMUL REDACTOR: Nu mai sunt copywriteri. Ieri, în timpul filmărilor la spotul pentru macaroane, contabila s-a aruncat asupra copywriterului şi l-a sfâşiat cu unghiile. I-a atins jugulara.
IVANOV: Până şi oamenii de publicitate, apărătorii cei mai fermi ai ordinii sociale!
PRIMUL REDACTOR: Tot ieri, altul a fost înjunghiat de un necunoscut. S-a creat vid publicitar. Acuma se chinuie să-i înveţe pe nişte amărâţi meserie. Dar nu mai are cine să-i înveţe. Au murit toţi copywriterii.
IVANOV: Toţi?
PRIMUL REDACTOR: Toţi.
IVANOV: Or fi având ceva cu ei.
PRIMUL REDACTOR: Nu neapărat. Au zis la radio azi-dimineaţă că au murit toate pedichiuristele. Nu e numai vid publicitar, e şi vid pedichiuristic. Ce legătură să fie între copywriteri şi pedichiuriste?
IVANOV: Hmmm… Mda.

PRIMUL REDACTOR: Nu e nici o logică, îţi spun eu. Coincidenţe. Întâmplare.
IVANOV: Bine, bine…

Primul redactor iese. Ivanov citeşte. Intră al doilea redactor, îi întinde o hârtie.

IVANOV: Nu înţeleg. Plătesc sau nu plătesc?
AL DOILEA REDACTOR: Plătesc, sigur că da. Numai că n-o să fie nici un film. O să fie doar fotografia cu pachetul de pamperşi. Şi o voce.

Intră Alesia.

IVANOV (Alesiei): În sfârşit! (Se întoarce spre al doilea redactor, care a rămas nemişcat în faţa lui:) Bine, bine… (Redactorul iese. Alesiei:) Ia loc. (Alesia se aşază pe scaun.) Ei?
ALESIA: Se aranjează. Am vorbit chiar acum cu ambasada Finlandei, cu ambasada Albaniei, cu ambasada Rusiei. Numai ambasadorul Norvegiei n-o să poată participa. L-a omorât secretarul lui. I-a dat cu scaunul în cap.
IVANOV: Dacă aveam un studio mai mare, îi chemam pe toţi.
ALESIA: Deocamdată ajung ţările europene.
IVANOV: Hmmm… Mda. Poţi să zici că raţiunea e o invenţie europeană… şi atunci se justifică oarecum… Dar ai să fii acuzat de provincialism, de… cum îi zice?
ALESIA: Europocentrism.
IVANOV: Mda… În fond, e treaba ministrului. Ia să-şi mai bată şi el capul. A lui a fost ideea să facem după apel conferinţă de presă cu ambasadorii. Auzi ce tâmpenie: Patria raţiunii! Se vede că ne-au murit toţi oamenii de publicitate. *(Scurtă pauză.)* Ministrul joacă tare, nu?
ALESIA: E prins.
IVANOV: Deşi, cu fondurile ministerului…
ALESIA: A zis că face rost de bani de la preşedinte.
IVANOV: Aşa să fie. *(Schimbare de ton:)* Dar el, el o să vorbească? Eşti sigură?
ALESIA: Da.

Din spate, intră doctorul. Evident, nu participă la joc, rămâne în planul îndepărtat.

IVANOV: Şi ce-o să spună?
ALESIA: Habar n-am.
IVANOV: Ei!
ALESIA: Bănuiesc că o să inventeze nişte argumente. Găseşte el.
IVANOV: Dar să nu-mi vină cu cine ştie ce teorii.
ALESIA: O să vorbească pe înţelesul oamenilor, stai liniştit. Îşi dă şi el seama.
IVANOV: Chiar îşi dă seama?
ALESIA: Da. Cred că întotdeauna a vrut să vorbească oamenilor, dar n-a avut ocazia. De asta s-a închis şi mai mult în munca lui, a rupt toate legăturile.
IVANOV: Eu nu ştiu cine e el de fapt.
ALESIA: Ai să descoperi.

Alesia iese. Ivanov rămâne la masă, aproape ascuns în spatele laptopului.
Schimbare de lumină.

DOCTORUL: Pisica e un animal independent. Omul e… şi nu e. Oamenii trăiesc în grupuri. Pisicile nu. Sunt solitare. Şi totuşi, se împerechează. Cum fac? (Pauză.) Despre viaţa sexuală a oamenilor ştim câte ceva. Viaţa sexuală a pisicilor trebuie să fie mai complicată. Umblă mult până să copuleze. Caută. La oameni e simplu: prinzi pe cineva din turmă şi copulezi. Pisica e mai pretenţioasă. Te uiţi la ea, nu ştii ce vrea. O chemi la tine, ea se strecoară afară din casă. Umblă tiptil. Brusc, sare gardul. Şi în tot timpul ăsta îi merge mintea. Se gândeşte la ceva. La ce? (Pauză.) Îşi caută perechea ideală. Raţional şi instinctiv. Raţiunea şi instinctul sunt acelaşi lucru. (Pauză.) Şi-atunci, ce e instinctul? Unde e? Cred că-l am la mine… Aici, undeva… (Îşi pipăie capul, gâtul, pieptul.) Trebuie să-l am… Îl aveam parcă… Ieri… Alaltăieri… Ştiam şi eu să pândesc… Săream gardul… Mergeam tiptil… Mă arcuiam…

Din dreapta apare o pisică uriaşă – bineînţeles, înăuntrul ei sunt doi oameni. E important ca pisica să n-aibă nimic caricatural, să fie cât mai realistă cu putinţă. Traversează încet scena, trece prin dreptul lui Ivanov, care n-o observă, şi va ieşi prin stânga. Când o zăreşte, doctorul încetează să se pipăie. O urmăreşte fascinat, fără să scoată o vorbă.

DOCTORUL (în clipa în care pisica iese): Alesia, tu eşti? (Rămâne o clipă nemişcat, apoi:) Max! (În momentul în care intră Max, se revine la lumina dinainte.) Tu vezi ceva?

MAX: Ce să văd?
DOCTORUL: Ai dreptate, nu mai e nimic de văzut. Dar simţi mirosul?
MAX *(după ce adulmecă în toate direcţiile)*: Nu simt nimic. *(Tăcere.)*
DOCTORUL: Am să-l sun totuşi pe Victor.
MAX: A murit, v-am spus…
DOCTORUL: Dar am numărul lui de telefon!
MAX: Nu vă mai poate răspunde. A murit.
DOCTORUL: Aşa e. Mi-ai spus. *(Schimbă tonul:)* Mâine trebuie să vorbesc, ştii, apelul… televiziunea…
MAX: Ştiu.
DOCTORUL: Ar trebui să mă îmbrac… Cu ce să mă îmbrac?
MAX: Cu costumul negru în dungi. Nu vreţi?
DOCTORUL: Ba da, ba da… Poate şi o cravată… Ce zici?
MAX: Neapărat.
DOCTORUL: Am?
MAX: Bineînţeles.
DOCTORUL: Dar să nu fie tot neagră. Să nu ne repetăm, Max. E periculos să te repeţi. Nici Alesiei nu-i place când mă repet. Trebuie să fie o surpriză… *(Rămâne blocat.)*
MAX: Aveţi de toate culorile. Nu trebuie decât să alegeţi. *(Se îndreaptă amândoi spre dulap. Intră în dulap întâi Max, apoi doctorul.)*
DOCTORUL *(înainte să intre în dulap)*: Am să-l sun totuşi pe Victor.

Din dreapta intră aceeaşi pereche de bătrâni care a apărut într-o scenă anterioară. Muşcă fiecare dintr-o ciozvârtă.

BĂTRÂNUL: Acuma unde te mai grăbeşti? Lasă-mă să-mi tihnească.
BĂTRÂNA: Ziceai că nu ţi-e foame.
BĂTRÂNUL: Ziceam! Tu câte nu zici! Că din cauza mea ninge, că din cauza mea plouă…
BĂTRÂNA: Eşti ridicol. Mersul face bine la digestie.
BĂTRÂNUL: Asta după, nu în timp ce mănânci.
BĂTRÂNA: Mă rog… Tu ai zis că nu vrei, că nu-ţi place culoarea. Mereu mofturi! Mereu nazuri! Şi la mare când am fost m-ai pus să vorbesc cu recepţionera să ne schimbe camera.
BĂTRÂNUL: Era strâmbă. Era un trapez, în loc să fie dreptunghi, ce naiba! *(Plescăie, îşi suge dinţii.)* E fragedă.
BĂTRÂNA: Normal. Avea şase ani.
BĂTRÂNUL: Neîmpliniţi. Săptămâna viitoare ar fi fost ziua lui de naştere.
BĂTRÂNA: Ce cadou i-ai fi luat?
BĂTRÂNUL *(ridică din umeri)*: Nici n-am apucat să-l cunosc prea bine. La noi venea rar. Tu ce crezi că i-ar fi plăcut?
BĂTRÂNA: Un pistol. Mergi la sigur. Băieţii mor după pistoale. *(O ia înainte.)*
BĂTRÂNUL: Poftim! Du-te singură!
BĂTRÂNA: Hai odată!

Ies prin stânga – întâi bătrâna, apoi bătrânul.
Din spatele laptopului, Ivanov izbucneşte în râs.

IVANOV: Canibali!

Din stânga intră în goană ministrul.

MINISTRUL (foarte tulburat): Da, domnule. Aţi auzit?! (Ivanov continuă să râdă.) Aşa ceva nu s-a mai văzut la noi în ţară. E de neconceput… Mă rog, la alţii poate că s-ar explica… Dar la noi?!
IVANOV: Sunteţi naţionalist?
MINISTRUL: Nu, dar…
IVANOV: Am intrat în rândul lumii, domnule ministru. Ne-am integrat repede.
MINISTRUL: Cu ce viteză s-a propagat!
IVANOV: Oare se propagă? Dacă ne luăm după statistici…
MINISTRUL: Lăsaţi statisticile. Cifrele se contrazic. De propagat, se propagă, asta-i clar. *(Pauză.)* Şi când te gândeşti… Ai fi zis că suntem un popor blând. Hoţi, poate. Escroci, poate. Dar criminali?!
IVANOV *(râde)*: Canibali!

Doctorul iese din dulap îmbrăcat în costum şi cu cravată. Se trânteşte în pat.

MINISTRUL: Şi nici măcar n-am apucat să ne bucurăm de binefacerile civilizaţiei. Atâtea mii de ani de civilizaţie… S-a ales praful.
IVANOV: O să treacă.
MINISTRUL: Credeţi?
IVANOV: Dacă se propagă, aşa cum spuneţi, atunci e o modă. Modele vin şi trec.
MINISTRUL: Şi dispariţia dinozaurilor a fost tot o modă?
IVANOV: Nu mă pricep la dinozauri. Eu lucrez cu oameni.
MINISTRUL: Mă-ntreb dacă mai ştiu ce e omul.
IVANOV *(râde)*: Sunteţi prea intelectual.
MINISTRUL *(după o scurtă pauză, schimbând tonul)*: Nu vă e teamă?
IVANOV *(îi îngheaţă râsul)*: Ba da.

Se privesc un moment în tăcere.
Din spate intră Alesia. Se îndreaptă spre patul în care e întins doctorul.

ALESIA: Te-ai gândit?
DOCTORUL *(se ridică în capul oaselor)*: Alesia… Vino lângă mine.

Alesia se aşază pe marginea patului.

MINISTRUL: Haideţi să mergem la preşedinte. Ambasadorii trebuie să sosească.

Ivanov îşi ia laptopul. Ies amândoi prin dreapta.
Doctorul începe s-o mângâie pe Alesia – întâi părinteşte, apoi tot mai sexual.

ALESIA: Opreşte-te. (Doctorul o sărută, ea se lasă sărutată.)
DOCTORUL: M-am gândit numai la tine. *(O mângâie pe sâni.)*
ALESIA: Îţi plac? Sunt mici. *(El continuă s-o mângâie.)* Dacă intră Max?
DOCTORUL: Nu intră. Lăsă-mă să gust.

Alesia îşi dezveleşte sânul. Doctorul stă în braţele ei ca un prunc şi îi suge sânul.

ALESIA: Nu la mine trebuia să te gândeşti. Eu… (Râde.) Mă gâdili. (Îl respinge.)
DOCTORUL: Lasă-mă. *(Se agaţă de pieptul ei.)*
ALESIA *(râde)*: Eşti prea puternic pentru un copil.
DOCTORUL: Sunt puternic când stai lângă mine.
ALESIA *(îl lasă să-i sugă sânul)*: Am să fiu şi eu în studio. N-are de ce să-ţi fie frică. Ţi-e frică?
DOCTORUL *(continuând să sugă)*: Nu.
ALESIA: Eşti puternic. Toată lumea e la degetul tău mic. Trebuie numai să vorbeşti. Să deschizi gura. Cuvintele vin unul după altul. Ai să vezi. Relaxează-te. Eşti liber. Poţi să faci ce ţi-ai dorit dintotdeauna… *(Continuând să-i sugă sânul, doctorul începe s-o mângâie între picioare.)* Nu! Nu acum. *(Doctorul îşi retrage mâna. Suge mai departe.)* Ţi-ai dorit instinctiv…
DOCTORUL *(se ridică, brusc)*: Adică raţional.
ALESIA *(râde, îi aşază capul la pieptul ei, el suge)*: Raţiunea noastră e mai puternică decât raţiunea lor. Pentru că dizolvă totul. *(Pauză.)* Te-ai supărat pe mine când m-am angajat la televiziune. Prostule… N-am fost nici o clipă cu adevărat acolo. Nimic nu mă atingea, eu nu atingeam nimic. Treceam prin ziduri şi prin oameni. Funcţionam pe pilot automat, ca o somnambulă. M-am trezit abia acum, de când a început revolta… *(Doctorul încearcă din nou s-o mângâie între picioare, ea îi dă peste mână, ca unui copil.)* Nu! Ia mâna. *(Pauză.)* Mă simt ca o spioană în mijlocul lor. Şi tu simţi la fel, nu-i aşa? *(Pauză.)* Tu înţelegi, tu ştii… Da, da, tu ştii. *(Pauză.)* Nu mai pot să aştept. Ce să aştept? Nici tu nu mai poţi să aştepţi. Nepotrivirea e prea mare.
DOCTORUL *(ridicându-se)*: Alesia, tu mă…
ALESIA *(îşi pune degetul pe buzele lui)*: Ssst! Asta nu se întreabă. *(Îi aşază din nou capul la sân.)* Au crezut că n-o să vedem nepotrivirea dacă fac gălăgie, dacă ne iau ochii cu imaginile lor, cu luminile lor. Au crezut că ne ameţesc cu trucurile lor ieftine. Au crezut că ne-am pierdut vitalitatea, că nu mai reacţionăm la nimic. Au crezut că suntem plante, jucării… *(Pauză.)* Tu să ai curaj. Eşti puternic. Eşti cel mai puternic om din lume. *(Pauză.)* Au încercat să umble în noi cu şurubelniţele lor, cu bisturiele lor… N-au reuşit să ne schimbe. Sunt nişte şoricei. O să fie bine. Trebuie să vorbeşti. Şi să nu te temi. Raţiunea noastră e mai puternică decât raţiunea lor, nu uita. Dizolvă-i, electrocutează-i, carbonizează-i pe şoricei. Ai cuvintele?

DOCTORUL *(sugând)*: Le am.

ALESIA: E bine. Foloseşte-le. Dizolvă-i, electrocutează-i, carbonizează-i. N-o să oprească nimeni transmisiunea. M-am ocupat eu de asta. Indiferent ce spui, n-or s-o oprească. Înţelegi? Eşti liber. Dă-ţi drumul. Am să fiu şi eu acolo… *(El îşi aşază din nou mâna între picioarele ei.)* Nu, nu acum.

Intră Max.

MAX (imperturbabil): Domnule doctor… (Alesia îşi acoperă sânul cu un gest firesc, doctorul se ridică.)

DOCTORUL: Max, ce cauţi aici?

MAX: E momentul. A sosit maşina.

DOCTORUL: Maşina…

ALESIA: Stai o clipă. *(Îi aranjează haina, cravata.)* Întoarce-te. *(Doctorul se execută. Sub privirea inexpresivă a lui Max, Alesia îi scutură scamele de pe spate.)*

DOCTORUL: Să-l sun totuşi pe Victor…

ALESIA: Lasă. După emisiune. Întoarce-te. *(Îl mai aranjează puţin. Îl priveşte o clipă.)* E bine. Hai.

Alesia şi doctorul ies prin spate. Max rămâne singur în scenă. Începe să facă ordine.

Din dreapta intră primul anchetator, cu un dosar voluminos. Se aşază la masă, deschide dosarul, citeşte.

Max se întoarce spre public. (Nu se va aşeza la birou, nu se va preface că scrie.) Se adresează direct publicului.

MAX: Dragii mei, a trecut o lună de când n-am mai primit veşti de la voi. Sper că sunteţi sănătoşi şi că vă descurcaţi cu banii… Vă trimit totuşi o sută de lei, cine ştie… Sper şi că piciorul Serafinei s-a vindecat, după ce a umblat atâta pe la doctori. Ea nu-mi prea scrie – şi o înţeleg, ştiu că nu vede bine, ultima ei scrisoare era numai mâzgăleli, abia am reuşit s-o citesc. Adevărul e că soră-mea n-a scris niciodată frumos. La şcoală, orele de caligrafie erau un calvar pentru ea. Ştiu, nici vouă nu vă place să scrieţi. Bănuiesc că sunteţi ocupaţi până peste cap cu slujba, cu gospodăria, cu copiii… Nici eu nu v-am mai scris de multă vreme. N-am avut ce să vă spun. (Pauză.) N-am avut ce să vă spun.

Rămâne o clipă nemişcat.

Din stânga intră al doilea anchetator.

AL DOILEA ANCHETATOR: Să-l aduc?

PRIMUL ANCHETATOR: Adu-l.

Al doilea anchetator se întoarce în culise şi revine cu deţinutul (are cătuşe la mâini).

Max se apucă din nou să facă ordine.

Al doilea anchetator se suie cu fundul pe masa la care scrie primul.

PRIMUL ANCHETATOR: Te-ai hotărât să vorbeşti? (Deţinutul tace.)

AL DOILEA ANCHETATOR: Hei, iepuraş! N-avem timp de pierdut. *(Deţinutul continuă să tacă.)*

PRIMUL ANCHETATOR : Dacă nu deschizi guriţa, te bag în celula opt, aia în care dorm trei într-un pat. Să vezi ce-o să deschizi acolo guriţa!

DEŢINUTUL: Nu… Vă rog…

AL DOILEA ANCHETATOR: Uite că iepuraşul ştie să vorbească.

PRIMUL ANCHETATOR: Zi de ce-ai omorât-o. *(Deţinutul tace.)* O cunoşteai?

DEŢINUTUL: Nu.

AL DOILEA ANCHETATOR: Îţi plăcea gagica? Ai vrut s-o violezi?

DEŢINUTUL: Nu-mi plăcea. N-am vrut s-o violez, vă jur.

AL DOILEA ANCHETATOR: Atunci? *(Deţinutul tace.)*

PRIMUL ANCHETATOR: N-ai să-mi spui că vroiai să-i furi banii. Era o amărâtă. Tu eşti om bogat, ce mama naibii!

AL DOILEA ANCHETATOR: Guriţa, iepuraşule… Deschide guriţa.

PRIMUL ANCHETATOR: Ce-ai avut cu ea?

DEŢINUTUL *(după un timp)*: Purta o fustă roşie.

PRIMUL ANCHETATOR: Şi ce-i cu asta? N-ai mai văzut femei în fustă roşie?

DEŢINUTUL: Ba da.

AL DOILEA ANCHETATOR: Hai, iepuraşule!

DEŢINUTUL: Mesteca chewing-gum. Făcea baloane. *(Anchetatorii se privesc uimiţi. Tăcere.)*

PRIMUL ANCHETATOR: Şi ăsta-i motiv să omori o femeie? Pentru că făcea baloane?

DEŢINUTUL: Nu… Adică…

AL DOILEA ANCHETATOR: Adică ce? Vorbeşte futu-ţi morţii mă-tii!

DEŢINUTUL: Nu ştiu.
PRIMUL ANCHETATOR: Uite ce… N-am timp de pierdut cu tine. S-au adunat azi optzeci şi patru de dosare. Te bag imediat în celula opt.
DEŢINUTUL: Nu… Vă rog…
AL DOILEA ANCHETATOR *(se dă jos de pe masă)*: Iepuraşule!
PRIMUL ANCHETATOR: Cum e cu baloanele?
DEŢINUTUL: Habar n-am. Eu nu mestec chewing-gum. Nu-mi place.
AL DOILEA ANCHETATOR: Nu-ţi place? Dar asta-ţi place? *(Îi trage un pumn în burtă. Deţinutul se apleacă.)* Îţi place?
PRIMUL ANCHETATOR: Şi fusta roşie… Te deranjează culoarea?
AL DOILEA ANCHETATOR: Eşti aşa sensibil? Ia să vedem… *(Îi mai trage un pumn. Deţinutul se apleacă, horcăie.)*
PRIMUL ANCHETATOR: N-aud. Vorbeşte mai clar. Cum e cu roşul?
AL DOILEA ANCHETATOR: Vezi roşu în faţa ochilor? Eşti tăuraş, iepuraşule? *(Îl pocneşte iar.)*
PRIMUL ANCHETATOR: Vorbeşte. Explică-mi.

Deţinutul horcăie, vorbeşte dezarticulat – frânturi de cuvinte, nimic inteligibil. Horcăitul lui durează un timp, apoi anchetatorii îl privesc în tăcere.

AL DOILEA ANCHETATOR: Ia uite ce băiat fin! (Îi trage un şut, deţinutul se prăbuşeşte.)
PRIMUL ANCHETATOR: Un băiat aşa fin care omoară în staţia de metrou o femeie în fustă roşie care mestecă chewing-gum şi face baloane. Vreau să ştiu motivul. Explică-mi. *(Deţinutul se ridică cu greu, îşi reia horcăitul.)*
AL DOILEA ANCHETATOR: Vorbeşte clar, iepuraşule.

Al doilea anchetator îl apucă şi îl izbeşte cu capul de colţul mesei. Deţinutul se prăbuşeşte şi rămâne nemişcat.

PRIMUL ANCHETATOR: Explică-mi.
AL DOILEA ANCHETATOR: Sus, iepuraşule!
PRIMUL ANCHETATOR: N-am timp de pierdut. Ţi-am zis, optzeci şi patru de dosare. Celula opt.
AL DOILEA ANCHETATOR *(se apleacă asupra deţinutului)*: E mort.
PRIMUL ANCHETATOR: Eşti sigur?
AL DOILEA ANCHETATOR: Da.
PRIMUL ANCHETATOR: Hmmm… *(Anchetatorii se privesc în tăcere.)*
AL DOILEA ANCHETATOR: Ce idiot!
PRIMUL ANCHETATOR *(scrie)*: Fără motiv.
AL DOILEA ANCHETATOR: Nu, nu se poate. Taie. Scrie că a vrut s-o violeze.
PRIMUL ANCHETATOR *(stă o clipă pe gânduri)*: Ai dreptate. *(Scrie.)*
AL DOILEA ANCHETATOR: Hai să-l ducem.

Îl apucă pe deţinut, îl târăsc şi ies prin stânga.
Un timp, Max continuă să facă ordine în tăcere. Apoi se întoarce din nou spre public:

MAX: Aici plouă. Zilele se trag la vale una pe alta. Aceleaşi crime – bănuiesc că vă uitaţi şi voi la televizor sau citiţi ziarele. Pâinea nu s-a scumpit, nici laptele, cu toate previziunile economiştilor. Eu zic să nu vă îngrijoraţi. Dar puteţi face provizii… Convingeţi-o pe Serafina să-şi pună banii la bancă, să nu-i mai ţină în dulap, în cutia aia veche de metal de la bunicul nostru… cutia lui de tutun, roşie, cu coroana regală… În mine n-a avut niciodată încredere, dar de voi poate că ascultă. (Scurtă pauză.) Asist la aceleaşi mişcări dezordonate ale doctorului. În fiecare zi îi vine o idee nouă, i se pare că l-a prins pe Dumnezeu de picior, pe urmă o lasă baltă – sau aşa mi se pare mie. Oricum, se plictiseşte repede. Eu am şahul prin corespondenţă, asta dă ritm şi consistenţă zilelor, dar doctorul nu joacă şah. Şi mă mir, pentru că e un om inteligent. (Scurtă pauză.) Am observat totuşi anumite schimbări. De la o vreme, a început să spună bancuri proaste. Ultimul pe care mi l-a spus – nu pot să vi-l reproduc pentru că e foarte obscen – dar n-avea nici un haz, credeţi-mă. Înainte spunea bancuri la care râdeam… Sau poate că mi s-a atrofiat mie simţul umorului, cine ştie? Ce mi s-a atrofiat cu siguranţă e încheietura de la şoldul drept. Când plouă, mă doare şi nu mai pot să mă aplec. Fac eforturi să nu observe – pentru că, în ciuda zăpăcelii în care trăieşte, are uneori un spirit de observaţie foarte dezvoltat. Dar nu vă îngrijoraţi, am să mă duc la fizioterapie – ceea ce ar trebui să facă şi Serafina pentru piciorul ei. (Scurtă pauză.) Am uitat să vă spun… Dacă aveţi nevoie urgentă de bani, o sumă mai mare, vindeţi maşina de cusut. Am auzit că se caută, mai ales astea vechi. Aveţi grijă de voi, de copii şi de Serafina. Ştefan îmi închipui că a crescut de când nu l-am văzut. N-ar fi rău să-l învăţaţi şah. Ajută la… Nu ştiu exact la ce ajută, dar ajută. (Scurtă pauză.) Dacă aveţi timp, scrieţi-mi şi mie un rând, să ştiu că sunteţi bine-sănătoşi. Vă îmbrăţişez cu drag, unchiul vostru Maximilian…

În scenă pătrund brusc, din toate părţile, Ivanov, trei femei şi trei bărbaţi. Replica lui Ivanov cade exact după ultimul cuvânt al lui Max. Preţ de câteva replici, Max va continua să privească spre public în tăcere, pentru ca apoi să continue să facă ordine.

IVANOV: Ştiam eu!

Ivanov se plimbă pe scenă agitat, râde, repetă din când în când „Ştiam eu!“ sau „Eram sigur!“, fără să participe la jocul celorlalţi.

PRIMUL BĂRBAT: Cine dracu mai e şi ăsta?
PRIMA FEMEIE: Cică e specialist. Ceva… economist sau inginer.
A DOUA FEMEIE: Psiholog.
AL DOILEA BĂRBAT: Nu. Filozof.
A TREIA FEMEIE: Aha.
A DOUA FEMEIE: Dar îi ziceau doctor.
AL TREILEA BĂRBAT: Păi, e doctor, doctor de nebuni. Cum îi zice?
PRIMA FEMEIE: Psihiatru.
PRIMUL BĂRBAT: Oamenii nu merită să fie ucişi… La asta nu m-am gândit.
AL DOILEA BĂRBAT: Adică, în ce sens nu merită? Sunt prea buni sau prea răi?
A TREIA FEMEIE: N-am înţeles.
A DOUA FEMEIE: Dar că trebuie să urli ai înţeles? *(Al treilea bărbat începe să urle.)*
PRIMUL BĂRBAT: Nu, nu aşa. O jumătate de oră dimineaţa, o jumătate de oră seara. Organizat. *(Femeile şi bărbaţii se privesc o clipă în tăcere. Tăcerea e ruptă de al treilea bărbat, care urlă din nou, apoi izbucneşte în râs.)*
PRIMA FEMEIE: La prânz de ce să nu urlăm?
A TREIA FEMEIE: O fi ceva legat de soare.
AL DOILEA BĂRBAT: Eu cred că-i vorba de digestie.
A DOUA FEMEIE: De transpiraţie. N-ai voie să transpiri.
AL TREILEA BĂRBAT: Eu aş urla tot timpul. *(Începe iar să urle. I se alătură pe rând tot ceilalţi, mai puţin primul bărbat.)*
PRIMUL BĂRBAT: Gata. Mă doare capul. *(Se opresc pe rând.)*
A TREIA FEMEIE: Poate că tocmai asta e ideea, să te doară capul. Nu ziceaţi că e psihiatru?
AL DOILEA BĂRBAT: E filozof.
A DOUA FEMEIE: De aia ne cere să urlăm după program. E raţional. *(Începe să râdă. Râsul îi contaminează pe toţi.)*
PRIMA FEMEIE: Dar ce înseamnă specia?
AL TREILEA BĂRBAT: Noi.
A TREIA FEMEIE: Cum adică, noi suntem o specie? *(Se privesc nedumeriţi – de data asta fără nici o ironie, fără nici un râs.)*
PRIMUL BĂRBAT: Aşa zice el.
A DOUA FEMEIE: Şi el nu face parte din specie?
AL DOILEA BĂRBAT: Cheamă tot felul de tâmpiţi la televiziune. M-am săturat. *(Iese.)*
PRIMA FEMEIE: Îşi bat joc de noi. Auzi! Specialist!
PRIMUL BĂRBAT: Specialistă era bioenergeticiana aia de ieri. Aia cu aura…
PRIMA FEMEIE: Ce aură?
PRIMUL BĂRBAT: Aura care te înconjoară. Dar n-o vezi. N-o vede nimeni. Numai aia o vede când se uită la tine.
PRIMA FEMEIE: Cum se uită?… *(Iese împreună cu primul bărbat în timp ce discută cu el.)*
A TREIA FEMEIE: Nu-mi vine să cred că noi suntem o specie. Eu ştiam că speciile…
A DOUA FEMEIE *(brusc)*: Am uitat macaroanele pe foc! Al dracului televizorul ăsta! *(Iese în goană din scenă. Al treilea bărbat începe să urle.)*
A TREIA FEMEIE *(către al treilea bărbat)*: Hai, lasă. Îţi ajunge. *(Îl ia de mână şi îl trage afară din scenă pe al treilea bărbat, care se ciocneşte de ministru.)*
AL TREILEA BĂRBAT: Mă scuzaţi.

A treia femeie şi al treilea bărbat ies.
Ministrul se îndreaptă spre Ivanov.

MINISTRUL: Apel la raţiune!
IVANOV *(râde)*: A fost totuşi coerent.
MINISTRUL: Vă arde de glume.

IVANOV *(serios)*: Nu, nu, a fost mai coerent decât mă aşteptam. Şi a vorbit pe înţelesul oamenilor.
MINISTRUL: Am anulat conferinţa de presă.
IVANOV: Nu-i nimic, băgăm mai multă publicitate.
MINISTRUL: Toţi au plecat, cu excepţia ambasadorului Bulgariei. Ăsta n-a înţeles ce-a zis, n-a avut translator… L-au împuşcat în drum spre studio. Ce facem? *(Ivanov ridică din umeri.)* Nici nu mai pot să vorbesc cu preşedintele. Mi-am închis telefonul… *(Scurtă pauză.)* E complet senil, nu-i aşa? Ştiaţi că e senil.
IVANOV: Am creat totuşi un eveniment, domnule ministru, recunoaşteţi…
MINISTRUL: M-aţi păcălit.
IVANOV: Eu? Eu n-am făcut decât să vă vorbesc despre el şi să vă pun în legătură… E o mare personalitate. Dumneavoastră aţi avut ideea apelului. Dumneavoastră aţi vrut să-i chemăm pe ambasadori. Liniştiţi-vă.
MINISTRUL: Îmi dau demisia.
IVANOV: Eu zic să nu vă pripiţi.
MINISTRUL: Ne-am făcut de râs în faţa lumii.
IVANOV: Care lume? Lumea asta dezorientată care fabrică mormane de cadavre în fiecare secundă? Sunt ceilalţi mai buni sau mai raţionali ca noi? Aici, de bine, de rău, situaţia n-a scăpat cu totul de sub control. Se mai pot face încă arestări. În alte părţi…
MINISTRUL: Să nu comparăm. Înapoierea şi sărăcia noastră ne-au protejat cât de cât. Nu ştim să cultivăm plăcerea, ne lipseşte rafinamentul…
IVANOV *(râde)*: Lăsaţi teoriile. Avem o poliţie mai brutală, asta-i tot. Vorbiţi cu ministrul de interne…
MINISTRUL: Nu mai vorbesc cu nimeni. Îmi dau demisia.
IVANOV: Cum vreţi… Dar să ştiţi că apelul ăsta, aşa ridicol cum pare, s-ar putea să aibă efect. Natura umană e paradoxală. Apeşi pe o clapă, nu ştii ce sunet iese.
MINISTRUL *(după un moment de tăcere)*: Şi noi ce facem?
IVANOV: Nimic. Ce vreţi să facem?
MINISTRUL: Să vorbesc cu preşedintele?
IVANOV: Mai lăsaţi-l puţin să se răcească. E impulsiv. E jucător de pocher, nu-i jucător de şah. Haideţi la mine în birou să bem un whisky. Ne mai gândim, ne mai vin idei…
MINISTRUL: Ziceţi că ar putea avea efect?
IVANOV: Mda… Omul ăsta ar fi bun de publicitate. Numai să nu-l împuşte careva.

Ies prin dreapta.
Un timp, în scenă e numai Max, care îşi face de lucru.
Din stânga intră doctorul. E vesel.

DOCTORUL: Bum, bum!
MAX: Ei, cum a fost?
DOCTORUL: Nu te-ai uitat la televizor?
MAX: Am avut treabă.
DOCTORUL: M-am dezlănţuit! He, he… Au rămas cu gura căscată. Muţi. Nu mi-au zis nimic după ce-am terminat. Se uitau la mine aşa… Am electrocutat specia, he, he…
MAX: Vă felicit, domnule doctor.
DOCTORUL: Au şi uitat să-mi pună la dispoziţie maşina. Şoferul dispăruse. Oricum, nu-mi plăcea. Mirosea a transpiraţie. M-am întors cu autobuzul. *(Schimbă tonul.)* Şi Alesia a dispărut. N-o fi suportat şocul. Până digeri… *(Vesel:)* Dens, şi totuşi fluid, Max… Aşa m-am exprimat. *(Ridică mâna ca şi cum ar ţine o foaie.)* Uite, n-a rămas nimic pe hârtie. Vezi ceva?
MAX: Nimic.
DOCTORUL: Ăsta e idealul, Max. Cine a zis că idealul e imposibil de atins? Nu ştiu, un idiot… *(Începe să caute printre hârtii, scotoceşte sub privirile lui Max.)* Unde am pus numărul de telefon al lui Victor?
MAX: Îl aveţi în memorie. *(Îi întinde telefonul. Doctorul îl priveşte, nu ştie ce să facă cu el.)*
DOCTORUL: Ăăă… Max, te rog, dacă eşti bun…

Max ia telefonul, formează numărul, apoi îi dă telefonul doctorului, care până la urmă îl aşază la ureche cum trebuie. Moment prelungit de tăcere încordată.

DOCTORUL: Nu răspunde.
MAX: Încercaţi mai târziu. *(Îi ia telefonul şi îl pune la loc.)*
DOCTORUL: M-am gândit să le-o spun şi pe aia cu pisica, dar am renunţat. Nu-i lămurită până la capăt. Trebuie să păstrezi

întotdeauna un as în mânecă. Aşa face şi Victor, de la el am învăţat… Mare bandit! He, he… Altfel, specia e previzibilă.

În sală au apărut patru „personaje“. Acum urcă în scenă. Cară o ţeavă lungă şi au o ladă cu scule. Evident, numai doctorul le vede. Max urmăreşte aproape impasibil reacţiile doctorului.
„Personajele“ vor aşeza ţeava ba într-un loc, ba într-altul, se vor sfătui între ele fără să se înţeleagă nimic din ce-şi spun şi fără să reacţioneze la cuvintele doctorului. Un timp, doctorul le urmăreşte în tăcere, încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Între frazele pe care le rosteşte sunt pauze – dictate de mişcările „personajelor“.

DOCTORUL: Unde vreţi s-o puneţi?
MAX: Ce să pună? Cine să pună?
DOCTORUL: Ţeava. Uite, instalatorii ăştia… sau ce sunt. *(Către „personaje“:)* De la canalizare?… Toată ziua bună ziua se fac lucrări. E o activitate… Nu se mai termină. He, he… Trebuie să curgă, să se scurgă… Fără efort… Unde o puneţi?… În birou?… În dormitor?… Aaa… la baie… *(Se întoarce spre Max:)* Curge apa caldă?
MAX: Curge.
DOCTORUL: Şi apa rece?
MAX: Şi apa rece.
DOCTORUL: Atunci de ce?… Poate că nu curge bine. *(Max tace.)* Sau nu se scurge bine. Ciudat! Apa caldă şi apa rece vin pe ţevi diferite, dar se scurg pe aceeaşi ţeavă. Se amestecă… Lucrurile se amestecă. Poate că ar trebui să le separăm. *(Cugetă în tăcere. Se întoarce spre Max.)* Ce zici? *(Max ridică din umeri.)* Dar cum să le separi, după ce le-ai amestecat? *(Către „personaje“:)* Le puteţi separa?… *(Se apropie de „personaje“, se uită la ţeavă, o atinge, încearcă să înţeleagă.)* Le puteţi separa după ce se amestecă?… Rece şi cald… Cât de cald şi cât de rece? Fluidele se amestecă… Uite, asta ar trebui să i-o spun lui Victor. He, he… *(Vede lada cu scule, o deschide, scotoceşte prin ea. Către „personaje“:)* Aveţi cumva la voi un drăcuşor… un drăcuşor mic, mic… care aleargă de colo-colo… şi separă lucrurile reci de lucrurile calde?… Nu ştiu cum arată, nu l-am văzut niciodată… E foarte mic. Aveţi? *(Lui Max:)* Max, întreabă-i tu, te rog. Poate pe tine te înţeleg mai bine.
MAX: Haideţi să vă culcaţi. E târziu. Aţi avut o zi grea.
DOCTORUL: Întreabă-i cum separă… E important să ştiu… *(Tăcere.)* Ce naiba, Max, nu mai vezi ce-i important?
MAX: Am să vă dau somniferul.
DOCTORUL *(se ridică, se duce la Max)*: Iau eu somnifere?
MAX: În fiecare seară.

Doctorul rămâne nemişcat. Priveşte când spre Max, când spre „personaje“. Întuneric.

Doctorul e singur. Se plimbă încet de-a lungul scenei, la marginea ei, cât mai aproape de public.
Din sală înaintează câteva „personaje“. Se vor opri chiar lângă scenă, fără să urce pe ea.

DOCTORUL (vorbind cu sine, după ce a străbătut măcar de două ori lungimea scenei): Opt sute şaizeci şi patru… Cu două sute şaizeci şi nouă… Din care numai unul… (Mai face câţiva paşi, poate că mai străbate o dată scena, apoi se întoarce spre public şi vede „personajele“.) Am o problemă. Eu n-am dat mâna cu preşedintele Americii. Dar am dat mâna cu ministrul culturii de la noi, care a dat mâna cu secretarul de stat, care a dat mâna cu preşedintele Americii. Deci sunt la trei strângeri de mână de preşedintele Americii. Şi mai e o cale… Ministrul culturii a dat mâna şi cu ambasadorul Americii, care a dat mâna cu preşedintele Americii. Ies tot trei strângeri de mână… Pe de altă parte, şi cu Ivanov am dat mâna, iar Ivanov a dat mâna cu ambasadorul… Tot trei… Oricum o iau, mai puţin de trei nu ies, pentru că n-am dat mâna cu ambasadorul. (Pauză.) Cu împăratul Japoniei e mai complicat. Fiindcă am impresia că trebuie să trec tot prin preşedintele Americii, el sigur a dat mâna cu împăratul Japoniei. Adică sunt la patru strângeri de mână de împăratul Japoniei. Poate să iasă mai puţin? Nu-mi dau seama. Nu ştiu dacă ministrul culturii a dat mâna cu ambasadorul Japoniei… Mă întreb… Nu-i sigur. Şi nu-i sigur nici că ambasadorul Japoniei a dat mâna cu împăratul Japoniei. Japonezii sunt mai rezervaţi. Se înclină unul în faţa altuia şi atâta tot. Hmmm… Nu prea dau mâna. Dar preşedintele Americii sigur a dat mâna cu împăratul Japoniei, ce naiba! Cred că am şi văzut o poză pe undeva… Deci hai să zicem patru. Acuma… cred că putem să presupunem că şeful unei ţări e la un număr mic de strângeri de mână de toţi cetăţenii ţării lui. Să zicem, trei, patru… Şi toţi şefii de state dau mâna între ei, nu? Păi, da, aşa se obişnuieşte. (Pauză.) Şi atunci, fiecare om din lume e la un anumit număr de strângeri de mână de oricare alt om din lume… Mă rog… Cu excepţia unor triburi izolate din jungla Amazonului… Deşi nu se ştie… Sau a unor nepalezi cocoţaţi undeva pe sus… Hmmm… Dar putem să ne întoarcem în timp la strămoşii noştri. Tatăl dă mâna cu fiul… Bunicul dă mâna cu tatăl… Şi tot aşa. Deci, dacă ocolim prin timp, ne întâlnim şi cu ăia din Amazon, şi cu ăia din Nepal. Ne întâlnim cu toţii. La câte strângeri de mână? (Pauză.) He, he… La câte strângeri de mână suntem noi? Asta-i problema… He, he…

Întuneric.

Un tânăr străbate scena de la stânga la dreapta, pe bicicletă. Apoi din dreapta intră un domn elegant. Merge încet, priveşte în

jur, fredonează o melodie vetustă. În urma lui, tot din dreapta, apare o femeie cu un cărucior.

DOMNUL (privind în cărucior): Vă seamănă.
FEMEIA: Credeţi?
DOMNUL: La ochi. *(Femeia zâmbeşte. Din cărucior încep să se audă scâncete.)*
FEMEIA *(uşor jenată, spre cărucior)*: Marius…

Domnul ridică din umeri („Aşa-s copiii“). Scâncetele se intensifică. Femeia e tot mai nervoasă, priveşte când la domn, când la copilul din cărucior. Domnul continuă să zâmbească senin.

FEMEIA (abia abţinându-se): Marius! (Se întoarce spre domn:) Mă scuzaţi. (Merge cu căruciorul repede spre stânga – copilul scânceşte tot mai tare.) Marius! Potoleşte-te! Marius!

Când să iasă, aproape alergând, în scenă intră din stânga două femei. Pentru a evita ciocnirea se dau la o parte, iar femeia cu căruciorul trece în goană printre ele. Întorc capul după ea. Din culise se aude vocea femeii cu căruciorul: „Bestie! Criminalule!“ După ce mai privesc o clipă în urmă oarecum mirate, cele două femei reiau o conversaţie întreruptă şi merg spre dreapta.

PRIMA FEMEIE: Stai puţin. Nu înţeleg. E sau nu e creştere economică?
A DOUA FEMEIE: Bine… de fapt… nu e. Dar a scăzut şomajul.
PRIMA FEMEIE: Şi producţia?
A DOUA FEMEIE: Depinde cum calculezi. Dacă socoteşti pe cap de locuitor…

Când femeile ajung în dreptul lui, domnul schiţează un salut politicos şi le priveşte insistent. Familiaritatea domnului le irită vizibil. Grăbesc pasul. Domnul întoarce capul, se uită după ele şi fredonează aceeaşi melodie vetustă (ar putea fi, de pildă, „La vie en rose“).

PRIMA FEMEIE: Ce cap de locuitor! Mie să-mi spui: e mai bine sau mai rău?
A DOUA FEMEIE: Depinde cum priveşti lucrurile.
PRIMA FEMEIE: Eu le privesc în faţă, întotdeauna în faţă. N-am băgat capul în nisip.
A DOUA FEMEIE: Păi… dacă ţii cont de indicele de la bursă, e mai bine. Pe de altă parte…
PRIMA FEMEIE: Auzi, de când te pricepi tu la economie?!

Femeile ies prin dreapta. Domnul continuă să privească în urma lor şi să fredoneze.
Din stânga intră un bărbat cu o servietă. Când ajunge în dreptul lui, domnul întoarce privirea.

DOMNUL: Ca să vezi! Te-ai şi întors!
BĂRBATUL: Aaa… De-o săptămână.
DOMNUL: Cum a fost?
BĂRBATUL: Bine.
DOMNUL *(zâmbeşte)*: Adică te întorci de la Paris şi-mi spui aşa… plat că a fost „bine“… mie, care n-am mai ajuns acolo de patru ani. Cum e Parisul?
BĂRBATUL: Cum îl ştii. Sigur, cu evenimentele astea, lumea e puţin mai agitată.
DOMNUL: În Montmartre ai fost?
BĂRBATUL: N-am avut timp.
DOMNUL: Păcat. Am locuit acolo, pe rue Girardon, într-un apartament cu ferestre mari… Dar ce-i cu tine?
BĂRBATUL: Mi s-a întâmplat un lucru ciudat.
DOMNUL: Oh, la Paris tot ce ţi se întâmplă e ciudat.
BĂRBATUL: Nu, nu… Nu de Paris e vorba. M-am întâlnit cu un tip, unul de-al nostru…
DOMNUL: Şi ce-i cu asta? Ai noştri au umplut Europa.
BĂRBATUL: M-am întâlnit din întâmplare, într-un bar din Montparnasse. M-a rugat să-i fac un serviciu. A murit acolo, la Paris, o femeie, o cunoştinţă de-a lui. Au incinerat-o. M-a rugat să iau urna şi s-o dau familiei. Uite. *(Scoate din servietă o urnă. O privesc amândoi o clipă în tăcere.)* Mi-a dat şi o listă cu adrese şi numere de telefon. *(Scoate lista, i-o dă domnului.)* Copiii ei, nepoţii, verii…
DOMNUL: Nu-i cunosc.
BĂRBATUL: De-o săptămână îi caut. Am sunat la toate numerele de telefon. Nu mi-a răspuns nimeni. Am fost la toate adresele.
DOMNUL: Şi?
BĂRBATUL: La una din adrese tocmai îl scoteau pe vărul ei… *(Arată spre urnă.)* În sicriu. Se pare că au murit cu toţii. *(Se privesc o clipă în tăcere.)*

DOMNUL: La poliţie ai fost?
BĂRBATUL: De-acolo vin. N-am găsit alte rude, nici vecini… Era un balamuc la poliţie! Cine să se mai ocupe de tine!
DOMNUL: Şi ce-ai de gând?
BĂRBATUL: Nu ştiu. De-o săptămână umblu cu urna la mine. Nu vrei să încerci şi tu? Uite, îţi dau lista…
DOMNUL: Ah, nu. Eu… ştii… *(Scurtă pauză.)* Dar nu poţi să dai de tipul ăla de la Paris?
BĂRBATUL: Habar n-am cum îl cheamă. L-am întâlnit întâmplător, ţi-am zis.
DOMNUL *(privind urna; cu nostalgie)*: Parisul…
BĂRBATUL: Spune-mi tu ce să fac.
DOMNUL: Păstreaz-o. E o amintire.
BĂRBATUL: Nu pot. Nici nu ştiu unde s-o ţin acasă. O pun în bufet, o bag în dulap, o scot pe balcon… Îmi vine s-o ascund. Pe urmă mi-e teamă că am pierdut-o. Alerg să văd dacă e la locul ei. Nu mai dorm nopţile. De-o săptămână o ţin tot aşa… N-o iei tu?
DOMNUL: Nu… Ţi-am zis… *(Pauză.)*
BĂRBATUL: M-am gândit s-o las pe undeva…
DOMNUL: Unde?
BĂRBATUL *(privind în stânga şi-n dreapta)*: De pildă aici.
DOMNUL: Aici?
BĂRBATUL: O s-o găsească cineva… Nu-mi vine s-o arunc la gunoi. Ştii, am fost şi la cimitir… Era prea multă lume.
DOMNUL: Las-o aici.
BĂRBATUL: S-o las?
DOMNUL: Las-o. Doar n-ai de gând s-o cari cu tine toată viaţa. Nici măcar n-ai cunoscut-o.
BĂRBATUL: Ar fi fost mai simplu dacă aş fi cunoscut-o. Puteam să arunc cenuşa în mare sau pe câmp, ca-n filme. *(Râde.)* Aşa… nu ştiu cine a fost, ce fel de om, ce gusturi avea…
DOMNUL: Nu mai contează.
BĂRBATUL: Da, da… *(Ezită.)* Totuşi…
DOMNUL: Las-o aici.

Bărbatul priveşte din nou în stânga, în dreapta, se apleacă, ezită, se uită la domn care-l încurajează, lasă urna jos, apoi o ridică, ezită şi priveşte iar spre domn care face un gest hotărât. În fine, lasă urna jos.

DOMNUL (îl ia protector de umeri): Hai cu mine. Am să-ţi povestesc cum era pe vremuri în Montmartre. Dar să ştii că vinul care se făcea acolo, din via de pe deal, deşi costa o avere, era foarte prost…

Se duc în dreapta. Înainte să iasă, bărbatul mai aruncă o privire spre urnă.
Scena e traversată de acelaşi tânăr biciclist de la dreapta la stânga.
Din culise se aude vocea lui Ivanov: „Şi ce dacă?“ Intră din stânga întâi ministrul, apoi Ivanov. Vor înainta până în apropierea urnei, care se va afla chiar la picioarele lor, fără ca ei s-o observe.

MINISTRUL: Cum şi ce dacă! Vi se pare normal ca apelul la raţiune al unui filozof să fie preluat de emisiunile de divertisment ale televiziunilor străine?
IVANOV: Ce mai e normal!
MINISTRUL: Să fie reluat de o mie de ori, să fie caricaturizat, să-l maimuţărească pe filozof nişte actori de mâna a şaptea?…
IVANOV: În momentele cele mai grele lumea are nevoie să râdă.
MINISTRUL: Pe seama noastră!
IVANOV: În Occident comicii sunt slabi. De cincizeci de ani fac numai bancuri tâmpite. Mă uit la ei şi nu-mi vine să râd nici să mă tai cu fierăstrăul. Nici măcar acum nu-s în stare să producă ceva mai bun… Reacţia la apel ar trebui să vă dea un sentiment de mândrie, că tot aveţi pusee naţionaliste.
MINISTRUL: Sunteţi cinic.
IVANOV: Sunt om de televiziune, domnule ministru, ştiu ce înseamnă un spectacol.
MINISTRUL: Nu de spectacol e vorba.
IVANOV: Tot ce apare la televizor e spectacol. Ce naiba, nu-mi jucaţi farsa naivităţii! Doar n-aţi intrat de ieri în politică.

Din dreapta a intrat bărbatul din scena precedentă. Se apropie de cei doi, care tac brusc. Schimb de priviri, moment de stânjeneală. În fine, bărbatul se apleacă şi ia urna de pe jos.

BĂRBATUL: Mă scuzaţi.

Bărbatul iese cu urna prin dreapta, urmărit de privirile celor doi. După ce iese:

IVANOV: N-are rost să ne mai chinuim să păstrăm aparenţele.
MINISTRUL: Aici, iertaţi-mă, dumneavoastră sunteţi naiv. Fără aparenţe, politica dispare.
IVANOV: Mi-e teamă că a dispărut deja şi nu v-aţi dat seama. Faptul că oamenilor le place să fie păcăliţi nu vă dă mai multă putere decât are un prezentator meteo de la televiziune. Ca să nu mai vorbesc de o prezentatoare în rochie scurtă… Eu măcar accept că sunt un instrument.
MINISTRUL: Al cui?
IVANOV *(râde)*: Asta n-am s-o aflu niciodată!
MINISTRUL: Ah, nu. Lumea e mai raţională decât credeţi.
IVANOV: Uitaţi-vă în jur.
MINISTRUL: Ce vedeţi e numai o etapă către…
IVANOV: Către ce? *(Tăcere.)* Nu mai fiţi aşa elitist. Gândiţi-vă la marele public, pe care-l interesează filozofia la fel cum vă interesează pe dumneavoastră soarta pinguinilor din Groenlanda. Emisiunea noastră a avut impact.
MINISTRUL: Aşa impact!
IVANOV: Am declanşat moda urlatului. Urlă oamenii şi-n America, şi-n Elveţia, şi-n Congo…
MINISTRUL: Urlau şi înainte.
IVANOV: Dar acum o fac organizat. Dacă tot vă place raţiunea, aţi putea aprecia asta.
MINISTRUL *(râde)*: Mare ticălos sunteţi!
IVANOV: Numiţi-mă cum vreţi, nu mă deranjează. Important e că… ştiţi vorba aia americănească… spectacolul trebuie să continue.
MINISTRUL *(râde iar)*: Indiferent în ce condiţii.
IVANOV: Stabiliţi dumneavoastră condiţiile. Daţi o hotărâre de guvern.
MINISTRUL: Hotărâre de guvern! *(Râde.)*
IVANOV: Vorbiţi cu ministrul justiţiei sau cu ministrul de interne…
MINISTRUL: A murit.
IVANOV: A murit?
MINISTRUL: A murit. *(Izbucnesc amândoi în râs. Pornesc spre dreapta.)*
IVANOV: Şi poliţia ce păzeşte?
MINISTRUL *(râde)*: Poliţia!
IVANOV *(râde)*: Poliţia!
MINISTRUL *(râde)*: Poliţia!

Ies râzând. Se aud şi din culise râsetele lor. Lumina scade treptat. Întuneric.

Doctorul şi Alesia stau pe bancă. Tăcere încordată. Ea priveşte în gol, el o priveşte uşor neliniştit.

DOCTORUL: Ce-i cu tine?
ALESIA: Nimic. *(El încearcă timid s-o atingă, ea îl respinge.)*
DOCTORUL: Ţi-e teamă că ne vede cineva? Nu e nimeni. *(Încearcă din nou s-o atingă.)*
ALESIA: Nu.
DOCTORUL: De ce? *(Ea îşi întoarce privirea spre el. Îl fixează.)* Ce e? Ce te uiţi aşa la mine? *(Brusc, Alesia izbucneşte în râs.)* De ce râzi? *(Alesia se opreşte din râs la fel de brusc.)* Nu înţeleg.
ALESIA: Nu înţelegi.
DOCTORUL: Alesia… *(Vrea din nou s-o atingă.)*
ALESIA: Nu pune mâna pe ce nu înţelegi. *(Doctorul rămâne cu mâna suspendată în aer.)* De ce m-ai chemat? Ce vrei de la mine?
DOCTORUL: Bine, dar… noi doi…
ALESIA *(îl fixează cu privirea)*: Am sperat să nu-mi fie niciodată milă de tine.
DOCTORUL: Din cauza vârstei?…
ALESIA: Pentru mine nu contează vârsta. Credeam că ţi-ai dat seama.
DOCTORUL: Nu contează… Da, da… Ştii, m-am gândit să ne căsătorim. Nu-mi pasă ce spun…
ALESIA *(ironică)*: Eşti un bărbat curajos.
DOCTORUL: Sunt, nu-i aşa? *(Tăcere prelungită. Doctorul e tot mai mirat şi mai neliniştit.)*
ALESIA: Eu ţi-am spus să-i electrocutezi, să-i carbonizezi. Şi tu ce-ai făcut?
DOCTORUL: Ce-am făcut?

ALESIA *(după ce îl priveşte o clipă)*: Nu. Mi-am interzis să-mi fie milă.
DOCTORUL: Nici mie nu mi-e milă. De nimeni. Noi doi…
ALESIA: Termină! *(Scurtă pauză.)* Era şansa vieţii tale. Credeam c-ai înţeles.
DOCTORUL: Ce să înţeleg?
ALESIA *(după o scurtă pauză)*: În cine am avut eu încredere! În maestrul urlatului la oră fixă!
DOCTORUL: A fost o idee bună, nu-i aşa? *(Se apleacă să-i sărute sânii.)*
ALESIA *(îl respinge)*: Nu mă atinge! Mi-e silă. Mi-e silă de buzele tale, mi-e silă de mâinile tale, mi-e silă că mi-ai atins sânii… Vreau alt corp, vreau să-mi tai sfârcurile. *(Scurtă pauză.)* Nu te-am văzut aşa cum eşti. Am fost oarbă.
DOCTORUL: Alesia…
ALESIA: Am pariat pe nebunia ta. E o nebunie mediocră. Eşti mediocru. Mediocru, mediocru, mediocru…
DOCTORUL: Bine, dar… Îmi spuneai că sunt cel mai bun, că ideile mele…
ALESIA: Mediocre. Ai avut totul în mână. Erai liber. Nimic nu-ţi stătea în cale. Trebuia să mergi mai departe. Trebuia să mergi până la capăt. Nimeni n-ar fi întrerupt transmisiunea. Puteai să declanşezi revoluţia.
DOCTORUL: Ce revoluţie? *(Alesia râde.)* Împotriva cui?
ALESIA *(râde din nou)*: Am crezut că eşti un erou. Eroul meu… *(Râde.)* Tu eşti un căcăcios. Un măscărici. Un papagal. Un şoricel care se învârte în cuşcă. Chiţ-chiţ… chiţ-chiţ…
DOCTORUL: Alesia!
ALESIA: Chiţ-chiţ… Era vorba de moarte, şoricelule, nu de urlat. Revoluţia morţii.
DOCTORUL: Ce vrei să fac? Spune-mi tu ce să fac… *(Alesia râde. El se ridică de pe bancă.)* Gata… Uite… Am să merg până la capăt. Merg până la capăt, îţi promit… Dar cum? Spune-mi tu. Ce să fac? Ce vrei să fac? Am să… Am să… Am să distrug ceva… Nu?… Să distrug… da, da… Hai să distrugem împreună… Nu vrei? *(Alesia râde mai tare.)* Uite, pot… Pot să distrug… Nu mă crezi?
ALESIA *(ironică)*: Bineînţeles că poţi. Eşti un bărbat puternic.
DOCTORUL *(se plimbă în scenă de colo-colo)*: Să distrug… Să distrug… Să distrug… Să distrug… Să distrug… Să distrug… Spune-mi tu ce să distrug.
ALESIA: Caută.
DOCTORUL: Ce să distrug?
ALESIA: Eşti un şoricel mare, nu mă întreba pe mine.
DOCTORUL: Pot să distrug orice.
ALESIA: Bineînţeles.
DOCTORUL: Orice… Orice…
ALESIA: Caută, şoricelule.

Doctorul se duce la birou, ia hârtiile şi începe să le rupă.

DOCTORUL: Uite, Alesia… Distrug. Uite, distrug… Distrug… (Alesia priveşte în tăcere scena isteriei lui senile.) Distrug… Distrug tot ce-am scris… toate ideile… toate gândurile… Distrug… Distrug… Distrug… Distrug… (Doctorul îi aruncă în faţă hârtiile rupte.) E bine?… Spune-mi, e bine?
ALESIA *(rece, ironică)*: Păcat de ele.
DOCTORUL: Ba nu. E bine să distrugi. Pentru tine aş distruge totul.
ALESIA: Pentru mine? Ce ştii tu despre mine? *(El se apropie, încearcă să-i atingă sânii, ea se ridică şi izbucneşte în râs, un râs care-l îngheaţă.)* Crezi că mă cunoşti, şoricelule? *(Tăcere.)* Vrei să te însori cu mine?
DOCTORUL: Vreau.
ALESIA: Atunci trebuie să mănânci împreună cu mine. Aşa fac soţul şi soţia: împart totul. Trebuie să mănânci ce mănânc şi eu.
DOCTORUL: Mănânc.
ALESIA: Mănânci, şoricelule? *(Alesia scoate din geantă două inimi sângerânde. Le ţine pe fiecare în câte o mână.)* Mănânci? *(Doctorul o priveşte fără să înţeleagă bine, cu un amestec de fascinaţie şi oroare. Alesia ridică mâinile, sângele i se scurge pe braţe.)* Mănâncă. Mănâncă, şoricelule. *(El priveşte în sus, nedumerit, spre cele două inimi. Alesia izbucneşte în râs. Muşcă dintr-o inimă, muşcă şi din cealaltă, sângele i se scurge pe buze. Întinde inimile spre doctor, care priveşte îngrozit.)* Oamenii nu merită să fie ucişi. Tu ai zis. *(Alesia izbucneşte din nou în râs, începe şi el să râdă – un râs senil care nu durează mult. Încetează şi râsul ei. Se mai privesc un moment în tăcere. Alesia se uită la ceas.)* E timpul să urli. Organizat.

Alesia iese prin dreapta. Doctorul priveşte în urma ei, pare să nu mai înţeleagă nimic. Se plimbă pe scenă rătăcit. După un

timp, din spate intră Max.

MAX: Domnule doctor… Domnule doctor… (Vede hârtiile rupte pe jos, începe să le strângă. Doctorul continuă să rătăcească pe scenă. După ce a aşezat hârtiile rupte pe birou, Max se apropie de doctor.) Domnule doctor… Cina e gata.

Doctorul îl priveşte fără să înţeleagă. Întuneric.

Pe bancă stă un „personaj“ care citeşte ziarul. Scena e traversată de „personaje“. Doctorul se află undeva în planul îndepărtat şi priveşte mişcarea lor. Stă un timp nemişcat, apoi se îndreaptă spre un „personaj“ care traversează scena. Îl urmăreşte, întinde mâna spre el, vrea să-l atingă, ezită, în cele din urmă îl atinge. „Personajul“ nu reacţionează. Jocul se repetă cu alte „personaje“ care străbat scena – doctorul se duce de la unul la altul şi nimeni nu reacţionează la atingerea lui timidă.

Se întoarce apoi către „personajul“ care stă pe bancă şi citeşte ziarul. Se duce în spatele lui, încearcă şi el să citească.

DOCTORUL: Ce ziar e ăsta?… Ce de nume! He, he… Ia uite, numai liste de nume! Cine sunt toţi ăştia?… He, he… Nume… Nume…

În scenă intră un „personaj“ care împinge un pat de spital pe rotile, cu instalaţia de perfuzie. Doctorul vede patul şi se îndreaptă spre el. Cercetează pungile cu lichid, le atinge, atinge tuburile.

DOCTORUL: Ridică-te.

Din pat se ridică în capul oaselor un alt „personaj“. Doctorul ia un stetoscop de pe pat, îl consultă. Apoi ia nişte radiografii, le cercetează pe rând.

Din sală intră un „personaj“ cu un aparat de fotografiat. Când ajunge în scenă, începe să facă poze (blitz-uri) – îl fotografiază pe doctor împreună cu cele două „personaje“ care rămân impasibile, în timp ce doctorul pozează, îşi schimbă atitudinea, din când în când scoate un „He, he…“.

Tot din sală urcă un „personaj“ care bate toba. Doctorul se duce la el, ia băţul şi bate şi el în tobă. Tot mai tare. Continuă să scoată câte un „He, he…“ încântat, auzindu-şi bubuiturile.

Tot din sală apare un grup de trei „femei-personaje“. Chicotesc. Doctorul le vede. Rămân cu toţii nemişcaţi când „femeile“ urcă în scenă. Sunt vesele, îşi şoptesc ceva la ureche, râd. Nu se înţelege ce vorbesc între ele, dar râd tot mai tare. Doctorul se apropie de ele.

DOCTORUL: De ce râdeţi?

Din spate intră Max.

MAX: Domnule doctor… Domnule doctor… („Femeile“ nu mai râd aşa tare, doar chicotesc. Ceilalţi rămân nemişcaţi. Doctorul se întoarce spre Max.)

DOCTORUL: Alesia?…

MAX *(îi întinde nişte pastile şi un pahar cu apă)*: Domnule doctor… Somniferele.

Întuneric.

La masă stă o funcţionară care îşi face vânt cu evantaiul. Din stânga intră un funcţionar.

FUNCŢIONARUL: Nimeni?

FUNCŢIONARA: Nimeni.

FUNCŢIONARUL: A cincea zi.

FUNCŢIONARA: Nu mai apare, îţi spun eu.

FUNCŢIONARUL *(neîncrezător)*: Hmmm… *(Face câţiva paşi.)* Ce căldură!

FUNCŢIONARA: S-a stricat aerul condiţionat.

FUNCŢIONARUL: Asta mai lipsea…

FUNCŢIONARA: Mie-mi spui! *(Îşi face tot mai nervoasă vânt cu evantaiul.)*

FUNCŢIONARUL *(privind undeva în sus)*: Trebuie să chemăm pe cineva să repare.

FUNCŢIONARA: Ditamai Loteria Naţională şi n-au bani de-un aer condiţionat ca lumea! Da’ pentru ăia de sus se găsesc bani. Ai văzut ce maşină şi-a luat şefu?

FUNCŢIONARUL: Am văzut.

FUNCŢIONARA: Şi-a luat şi iaht.

FUNCŢIONARUL: Eh, unul mic, nu e…

FUNCŢIONARA: Ce dracu o să-şi mai ia?! Avion? *(Funcţionarul ridică din umeri, se vede că n-are chef să comenteze. Se plimbă pe scenă în tăcere.)*

FUNCŢIONARUL: Treizeci şi opt de grade la umbră. Au zis azi-dimineaţă la radio.

FUNCŢIONARA: Ar trebui să plecăm acasă.
FUNCŢIONARUL: Şi dacă apare?
FUNCŢIONARA: Cine crezi că aşteaptă cinci zile ca să-şi ridice opt miliarde şi jumătate? Opt miliarde şi jumătate! Tu ai aştepta? Să ştii că eşti cel mai bogat om din ţară, că nu trebuie decât să te prezinţi cu un nenorocit de bilet de loterie…
FUNCŢIONARUL: Pe căldura asta…
FUNCŢIONARA *(nervoasă, fără să înţeleagă ironia funcţionarului)*: Dar eu cum vin în fiecare zi la serviciu pe căldura asta!
FUNCŢIONARUL: Tu eşti o martiră, Elvira.
FUNCŢIONARA *(îşi face vânt cu evantaiul)*: Sunt!
FUNCŢIONARUL: Cel mai bogat om din ţară… Cine-o fi? Ce-o fi în mintea lui?
FUNCŢIONARA: De unde ştii că-i bărbat? Poate e femeie.
FUNCŢIONARUL: Se poate. Totuşi, parcă mai mult bărbaţii joacă.
FUNCŢIONARA: Au fost şi femei.
FUNCŢIONARUL: Dacă i-ai ţine minte pe toţi… Dacă ai putea să ghiceşti cine e…
FUNCŢIONARA: N-o fi cumpărat de la noi biletul.
FUNCŢIONARUL: Şi asta se poate.
FUNCŢIONARA: E mort, îţi spun eu. La fel ca data trecută. Se reportează iar.
FUNCŢIONARUL: Mai avem de aşteptat. *(Pauză.)* Ce-ai face tu dacă ai avea atâţia bani?
FUNCŢIONARA *(se gândeşte o clipă)*: Aş înfiinţa o firmă… L-aş angaja pe şef… Numai ca să-l pot concedia. Să-i văd mutra.
FUNCŢIONARUL: Eu aş pleca din ţară. Undeva departe. M-aş ascunde. Poate că şi el se ascunde.
FUNCŢIONARA: Bine, dar el nu şi-a ridicat banii. E mort, ascultă-mă pe mine. Sau moartă.
FUNCŢIONARUL: Şi dacă apare peste cinci minute… peste o oră… mâine?
FUNCŢIONARA *(îşi face nervoasă vânt cu evantaiul)*: Nu cred în stafii.
FUNCŢIONARUL *(face câţiva paşi, priveşte în sus)*: Toată săptămâna o să ţină canicula, aşa au spus. Am să sun să vină să repare. Dacă mai găsesc pe cineva…

Iese prin stânga.
Funcţionara rămâne la birou. Îşi va face din când în când vânt cu evantaiul, fără să participe la ce se întâmplă în scenă.
Din culise se aude vocea primului redactor: „Vrăjeli… Las' că ştii tu ceva…“ Vocea celui de-al doilea redactor: „Nimic, îţi jur.“ Din dreapta intră cei doi redactori care au mai apărut într-o scenă precedentă.

PRIMUL REDACTOR: Ai stat o juma de oră în biroul lui. Ce naiba aţi discutat atâta?
AL DOILEA REDACTOR: Stai puţin, n-a fost o juma de oră… Adică mai mult a vorbit el la telefon.
PRIMUL REDACTOR: Cu cine?
AL DOILEA REDACTOR: Habar n-am. Cu mine a discutat chestii de rutină. Grila de programe, interviul cu…
PRIMUL REDACTOR: Şi nu ţi-a zis pe cine pune în locul lui Ivanov?
AL DOILEA REDACTOR: Nu mi-a zis. De ce să-mi spună tocmai mie ditamai patronul?
PRIMUL REDACTOR: Pentru că te simpatizează.
AL DOILEA REDACTOR: Lucrurile astea nu se discută aşa…
PRIMUL REDACTOR: Aiurea. Ţi-a zis şi nu vrei să-mi spui.
AL DOILEA REDACTOR: Poate că nici nu s-a hotărât.
PRIMUL REDACTOR: S-a hotărât. Se hotărăşte repede. Şi atunci când…

Din stânga a intrat de câteva clipe un poliţist care nota într-un carnet.

POLIŢISTUL (către redactori): Vă rog, veniţi puţin… (Redactorii se execută.) Vreau să-mi spuneţi exact ce s-a întâmplat.
PRIMUL REDACTOR: Dar v-am mai spus o dată. Am dat o declaraţie.
POLIŢISTUL: Reluăm. E un caz foarte… Hmmm… Deci… Directorul Ivanov şi ministrul culturii au venit aici… la ce oră?
PRIMUL REDACTOR: Pe la şapte şi jumătate.
AL DOILEA REDACTOR: Opt fără un sfert. Erau ştirile sportive.
POLIŢISTUL: Şi au intrat direct în biroul lui Ivanov. *(Redactorii ezită.)*
AL DOILEA REDACTOR: Direct… Mă rog, au trecut pe la secretariat.
POLIŢISTUL: Şi pe urmă n-au mai ieşit din birou.
AL DOILEA REDACTOR: Nu.
PRIMUL REDACTOR: N-au ieşit.

POLIŢISTUL: Sunteţi siguri?
PRIMUL REDACTOR: Eu nu i-am văzut… Şi am tot umblat pe coridoare.
POLIŢISTUL: La cât aţi plecat?
PRIMUL REDACTOR: Eu am plecat pe la zece şi jumătate.
AL DOILEA REDACTOR: Eu la unşpe.
POLIŢISTUL: Şi n-aţi observat nimic suspect în timpul ăsta.
AL DOILEA REDACTOR: Nimic.
PRIMUL REDACTOR: Nimic.
POLIŢISTUL: Dar când au venit, cum arătau, cum se purtau?
AL DOILEA REDACTOR: Erau foarte veseli, râdeau… Asta chiar m-a surprins.
PRIMUL REDACTOR: Cred că băuseră ceva.
POLIŢISTUL: Erau beţi?
AL DOILEA REDACTOR: Ei, nu, nici aşa… Erau binedispuşi.
POLIŢISTUL: Se clătinau?
PRIMUL REDACTOR: Nu, nu.
AL DOILEA REDACTOR: Ministrul a zis „Spectacolul trebuie să continue". Şi a râs.
PRIMUL REDACTOR: Parcă a zis ceva şi de o… hotărâre de guvern.
POLIŢISTUL: Hotărâre de guvern?
AL DOILEA REDACTOR: Asta n-am auzit.
PRIMUL REDACTOR: Da, da, a zis.

De câteva momente, din dreapta a intrat medicul legist, care îi priveşte de la distanţă pe cei trei.

POLIŢISTUL (văzându-l pe medicul legist, către redactori): O clipă… (Se duce la medicul legist, care îi întinde automat două hârtii. Poliţistul citeşte. Cei doi redactori vor urmări scena de la distanţă, în tăcere. Poliţistul citeşte dintr-o hârtie:) Ora decesului – douăsprezece. (Citeşte din cealaltă hârtie:) Ora decesului – douăsprezece.
MEDICUL LEGIST: Plus-minus o jumătate de oră.
POLIŢISTUL: Plus-minus… Hmmm… Mai exact nu se poate? *(Medicul dă din cap: nu. Poliţistul priveşte pe rând cele două hârtii în tăcere.)* Încerc să-mi închipui cum s-a întâmplat.
MEDICUL LEGIST: Dar e foarte clar. S-au strâns de gât unul pe altul. Zac fiecare cu mâinile încleştate de gâtul celuilalt. S-au sufocat reciproc. N-au mai avut oxigen şi…
POLIŢISTUL: Asta înţeleg. Numai că… Închipuiţi-vă scena. Să zicem că s-au certat. Dintr-un motiv care deocamdată îmi scapă. S-au certat şi unul din ei s-a aruncat asupra celuilalt şi a început să-l strângă de gât. Iar celălalt a început şi el să-l strângă de gât. Nici unul n-a cedat, n-a slăbit strânsoarea…
MEDICUL LEGIST: Asta e într-adevăr ciudat, pentru că instinctul de conservare…
POLIŢISTUL: Da, da, instinctul de conservare. *(Tăcere.)* Cine a fost primul? Ministrul culturii sau directorul Ivanov? Cine e criminalul şi cine s-a aflat în legitimă apărare?
MEDICUL LEGIST: Păi… Nu putem şti. Vă daţi seama… După ce primul a început să-l strângă de gât pe al doilea, trebuie să fi trecut o secundă sau două sau trei până când al doilea să înceapă să-l strângă de gât pe primul. Aici e vorba de secunde.
POLIŢISTUL: Şi nu puteţi?…
MEDICUL LEGIST: Domnule, eu sunt medic legist, nu sunt paranormal! Duceţi-vă la ghicitoare…
POLIŢISTUL: Nu vă enervaţi. Eu trebuie să stabilesc cine e criminalul şi cine a fost în legitimă apărare. E un caz complicat.
MEDICUL LEGIST: Totuşi, iertaţi-mă, ce importanţă are? Sunt morţi amândoi. Cum îl mai puteţi pedepsi pe criminal? Ce-i mai puteţi face? *(Poliţistul tace. Mai priveşte o dată hârtiile, îl priveşte pe medicul legist, apoi:)*
POLIŢISTUL: Haideţi să ne mai uităm o dată. *(Se întoarce spre redactori:)* Veniţi şi dumneavoastră.

Ies toţi patru prin dreapta.
Funcţionara continuă să-şi facă vânt cu evantaiul. Întuneric.

În scenă e numai doctorul. Se scarpină în cap, plescăie, se strâmbă, scoate câte un „He, he…", priveşte în gol. Porneşte în plimbare pe scenă. Începe să cânte pe o melodie lălăită, fără cap şi fără coadă.

DOCTORUL (cântând): Copacii grei, încărcaţi, evoluaţi… nu fac curmale, nu fac migdale, nu fac sandale, dar fac sarmale… Oala ne-aşteaptă pe toţi, şi vii, şi morţi, s-o tragem la sorţi, s-o tragem la sorţi… Copacii negri, demni şi integri… nu fac banane, nu fac bidoane, nu fac borcane, dar fac baloane… Oala ne-aşteaptă pe toţi, şi vii, şi morţi, s-o tragem la sorţi, s-o tragem la sorţi… Copacii din autobuz… foşnesc difuz, foşnesc difuz, foşnesc difuz, foşnesc difuz, foşnesc difuz…

De câteva clipe Max a intrat în scenă (din spate).

MAX: Domnule doctor…

DOCTORUL *(surprins)*: Sunt doctor? N-am vindecat pe nimeni.

MAX: Vorba vine.

DOCTORUL: Cum vine vorba? Pe unde vine?

MAX: Aşa se spune.

DOCTORUL: Se spune, se spune, se spune… Ştiu cum se spune, Max. Doar n-ai să mă înveţi tu pe mine mecanica limbii. În limbă, admitem tot ce se presupune, cum spun algebriştii sau geometriştii sau trigonometriştii… Nu mai ţin minte. *(Pauză.)* Pentru că limba e o presupunere. Presupui ce spui, dar nu spui întotdeauna ce presupui. He, he… Şi accepţi totul fără să te gândeşti. De asta mă întreb pe unde vin vorbele. Cum găsesc ele drumul de capul lor. Fără să ştie algebră, fără să ştie geometrie, fără să ştie trigonometrie. *(Îl fixează cu privirea pe Max.)* Tu crezi că am luat-o pe arătură?

MAX: Nu.

DOCTORUL: Află că sunt perfect conştient de tot ce se întâmplă. Şi de ce nu se întâmplă.

MAX *(după o scurtă pauză)*: Nu vă e foame?

DOCTORUL: Nu-mi dau seama. Poate. *(Brusc:)* Da, mi-e foame.

Max iese.

Doctorul se plimbă şi fredonează melodia fără cap şi fără coadă.

Max intră cu o tavă şi o aşază pe masă.

MAX: Masa e servită, domnule doctor.

DOCTORUL *(se întrerupe din fredonat)*: Ah, da… Da, da… Nu sunt curmale, nu sunt migdale, nu sunt bidoane, nu sunt borcane… He, he…

Se aşază la masă. Max iese.

Doctorul mănâncă aproximativ, dar mestecă insistent. Se uită spre public.

DOCTORUL (între înghiţituri): Foşnesc difuz copacii din autobuz… Foşnesc difuz copacii din autobuz… Foşnesc difuz… Foşnesc difuz… Foşnesc difuz… Mofluz… Confuz… Andaluz…

În sală apare un „personaj“ înalt – să-i zicem Copilul Uriaş. Poartă haine caricatural de mici. Înaintează încet spre scenă. Când îl vede, doctorul se opreşte din mestecat şi rămâne cu gura căscată – un amestec de uimire şi spaimă. Copilul Uriaş urcă pe scenă şi se apropie de doctor.

DOCTORUL: Ce mare ai crescut! Doamne, ce mare!… Şi hainele ţi-au rămas mici. N-ai avut bani de haine? N-ai avut bani? (Scurtă pauză.) N-ai avut bani. Trebuia să mă fi gândit, trebuia să mă fi gândit… Fir-ar să fie, trebuia să mă fi gândit… Stai puţin. Eu am ceva bani pe-aici… (Se scoală, se duce la birou, ia hârtiile rupte, i le întinde.) Nu ştiu cât valorează, nu mai ştiu care e cursul de schimb. E criză… Ia-i să te îmbraci şi tu ca lumea. (Copilul Uriaş ezită să primească hârtiile.) Nu poţi să umbli aşa… Or să zică oamenii… Ia-i. Îţi cumperi şi tu un costum. E timpul. Şi o cravată sau un papion sau o eşarfă sau… Să fii elegant… cât de cât, acolo… Să nu râdă oamenii de tine. Ia-i. (Copilul Uriaş ezită.) Hai, ia-i odată, ce naiba! (Copilul Uriaş ia hârtiile şi le bagă în buzunar.) Nu-mi mulţumi, te rog. Asta mă face să mă simt şi mai vinovat. Nu zic că nu sunt… Sigur că sunt, dar… Dacă te îmbraci elegant, poţi să găseşti o slujbă bună… Ce slujbă? Hmmm… Uite, poţi să te faci aviator. Nu ţi-ar plăcea? He, he… Aviator… sau ce vrei tu. (Scurtă pauză.) Nu-mi mulţumi, te rog. Iartă-mă… Am rămas cu ochii în soare prea mult timp. Am rămas cu ochii în soare, înţelegi?…

În sală a intrat un alt „personaj“ – să-i zicem Copilul Mediu. E un om de statură normală, îmbrăcat în haine normale. Se îndreaptă spre scenă. Când îl vede, doctorul înlemneşte. Îl urmăreşte cum urcă în scenă şi se apropie de el. Copilul Uriaş se aşază pe jos.

DOCTORUL (către Copilul Mediu): Ce slab eşti! De ce eşti aşa slab? N-ai mâncat azi? Nici ieri? De când n-ai mâncat? (Scurtă pauză.) Hai, aşază-te la masă. Uite, a mai rămas câte ceva… Cam scârbos. Max nu se pricepe să gătească. Dac-ai ştii ce-a trebuit să înghit eu… Totuşi… Cred că e hrănitor… Cred că… Aşază-te. (Copilul Mediu rămâne nemişcat.) Ai dreptate. Nu poţi să mănânci aşa, orice… (Pauză.) Nici tu n-ai avut bani. Am uitat. Cum am putut să uit? M-am luat cu gândurile… Da, nu-i o scuză… M-am gândit la nişte lucruri… tot felul de lucruri… care se legau… care duceau… care convergeau… (Scurtă pauză.) Ştii, ar putea să te intereseze şi pe tine. Am să-ţi povestesc într-o bună zi totul. E foarte simplu… He, he… (Scurtă pauză.) Dar poate că n-o să te intereseze. (Scurtă pauză.) Tâmpit mai sunt… Eu mă iau cu vorba şi tu rămâi cu buzunarele goale… (Se duce la birou, ia alte hârtii rupte.) Uite, am bani, sunt bogat. Mi-au dat de la televiziune. Ăştia au bani mulţi, nici nu-ţi închipui, se scaldă în bani… Ia-i. (Copilul Mediu ia hârtiile şi le bagă în buzunar.) Ştii, am apărut la televizor… Am făcut un apel la raţiune… N-a fost rău, dar cred că… (Scurtă pauză.) Te-ai uitat? Nu te-ai uitat. Mai bine. Să nu te uiţi la televizor. Dacă te uiţi la televizor, nu mai ştii să vorbeşti. Cuvintele nu-şi mai găsesc singure drumul. Vin nişte

paraziţi pe undele astea electromagnetice. Cuvintele se sperie şi se ascund. (Pauză.) Mănâncă. Nu. Mai bine nu. Te duci diseară la restaurant şi comanzi un muşchi de vită în sânge, cu cartofi prăjiţi. Max nu ştie să gătească. M-aş duce şi eu la restaurant să mănânc un muşchi de vită în sânge, cu puţin unt deasupra, cu puţin pătrunjel şi cu cartofi prăjiţi. Mulţi cartofi prăjiţi. Vrei să mergem împreună?… Mai stăm de vorbă, îmi mai povesteşti… Avem atâtea să ne spunem… Vrei? (Copilul Mediu rămâne nemişcat.) Nu vrei?

În sală a apărut un alt „personaj“ – să-i zicem Copilul Mic. E pur şi simplu un copil care duce o minge. Când îl vede, doctorul începe să plângă. Copilul Mediu se aşază pe jos. Copilul Mic urcă în scenă şi începe să bată mingea. Doctorul se apropie de el, îl mângâie pe creştet, ia mingea.

DOCTORUL (trist): E dezumflată. (Îi dă mingea înapoi, se duce la birou, mai ia nişte hârtii rupte, i le dă Copilului Mic.) Ia-i. Să-ţi cumperi o minge nouă. (Copilul Mic bagă hârtiile în buzunar.) Tu înţelegi ce spun? Înţelegi?… Vorbeşte cu mine. Te ascult. (Pauză.) Ştiu, lumea zice că nu ascult pe nimeni, că nu mă ascult decât pe mine, că sunt insensibil la suferinţele celorlalţi… dar pe tine te ascult. (Pauză.) Ai suferit? Spune-mi… Vreau să ştiu… Ce gândeşti, ce simţi, ce-ţi doreşti… Vorbeşte-mi. E simplu. Folosim aceleaşi sunete. Uite… Aaa… Eee… Iii…

Copilul Mic îi întoarce spatele, se aşază pe jos lângă ceilalţi doi şi îşi pasează mingea de la unul la altul. Acest joc va continua până la sfârşitul scenei, într-un ritm variabil, niciodată prea rapid. Un timp, doctorul îi urmăreşte în tăcere cum se joacă.

DOCTORUL: Sunt vinovat. Sunt vinovat. Sunt vinovat. Nu v-am păstrat lângă mine. V-am gonit. Între timp, voi aţi crescut. Specia a crescut. Nici nu mi-am dat seama cât timp a trecut între timp. Câţi ani? Am îmbătrânit. Mă auziţi?… Aveţi grijă să nu transpiraţi… (Pauză.) Înainte mă bucuram la gândul că îmbătrânesc. Simţeam că devin intangibil. Simţeam că devin o statuie. Statuile nu păţesc nimic. Pielea mea căpătase o… Iar vorbesc despre mine, fir-ar să fie! Voi aţi venit aici, şi eu vorbesc despre mine! Îmi pare rău. (Îi priveşte în tăcere. Apoi brusc:) Aţi venit să mă ucideţi, nu-i aşa? Recunoaşteţi! Aţi venit să mă ucideţi… (Pauză.) Credeţi că mi-e frică? Nu. Sunt gata să mor. Uite, vă jur, sunt gata să mor. Ca să-mi ispăşesc păcatele. Aş muri… (Viclean:) Dar cu o condiţie. Să ştiu că nimic nu se va schimba niciodată. Să fiu sigur că totul e încremenit pentru eternitate. Puteţi să-mi garantaţi voi asta? (Pauză.) Mi-e teamă că din urmă vine un şir de drăcovenii. Şi fiecare drăcovenie înghite drăcovenia din faţa ei. He, he… Pflufff! O înghite. A dracu drăcovenia! Şi ce-i cu ea? Ştiţi? Spuneţi-mi dacă ştiţi, şi vă promit că mor. (Pauză.) N-am chef să crăp! Mi-e ciudă să pierd spectacolul drăcoveniilor. Doar n-o să-l las pe Victor să afle în lipsa mea… Vreau să trag cu ochiul, nu pricepeţi?! (Pauză.) Hmmm… Se vede că n-aţi crescut cu mine. (Se plimbă pe scenă foarte preocupat.) Dar… dar… dar… Copac din autobuz confuz mofluz… Dar… dar… dar… (Se opreşte brusc.) Dar am eu oare copii? Am avut vreodată copii? (Se duce la cei trei. Îi priveşte pe rând. Apoi:) Max!

Intră Max. Evident, Max nu-i vede pe „copii“. Doctorul se duce la Max, îl cercetează atent.

DOCTORUL (stânjenit): Max… trebuie să te întreb ceva… ceva… ăăă… Noi doi… Adică… mă-nţelegi… Nu mai ţin minte dacă eu te-am… Vreau să spun… Noi doi am copulat? Am avut copii?

MAX *(calm, pe un ton scăzut)*: Nu.

DOCTORUL: N-am copulat niciodată? Nici măcar o dată? *(Max face semn că nu.)* N-avem copii împreună? *(Max – acelaşi joc.)* Eşti sigur?

MAX: Da.

DOCTORUL: Hmmm… Ciudat. Pe mine mă lasă memoria, nu mai ştiu exact. S-au întâmplat atâtea lucruri care îmi scapă printre degete. *(Pauză. Se întoarce spre „copiii“ care continuă să-şi arunce mingea de la unul la altul.)* Atunci… Voi cine sunteţi?

Scenă mută: „copiii“ se joacă, doctorul se uită la ei, Max se uită la doctor. Lumina scade treptat. Întuneric.

În scenă se află două podiumuri. Pe cel din stânga e un domn, pe cel din dreapta o doamnă. La mijloc e moderatorul. Între cele două podiumuri sunt răspândiţi mai mulţi oameni.

La început – poate chiar înainte ca scena să se lumineze – o rumoare indistinctă. Rumoarea creşte. Se aud câteva voci: „Prostii!“, „Are dreptate!“, „Psihopată!“, „Stricaţi orzul pe gâşte…“, „Uită-te la ea cum arată!“, „Că el arată mai bine…“

MODERATORUL: Vă rog, linişte.

DOAMNA: Eu vorbeam despre planetă…

DOMNUL: Terminaţi odată cu demagogia asta ieftină. Care planetă? Planeta suntem noi.

MODERATORUL: Vorbiţi pe rând.

DOAMNA: Nu vedeţi cum mă întrerupe?

VOCE: Aşa e, o întrerupe.

DOAMNA: Pentru că n-are argumente.
DOMNUL: Eu n-am argumente?
VOCE: Cârnaţi.
MODERATORUL: Vă rog…
DOAMNA: Vorbeam despre planetă… Chiar dacă, să zicem, doamnelor şi domnilor, că suntem ameninţaţi, cine ne ameninţă? Ne ameninţă cumva pinguinii? Ne ameninţă cumva focile? Rechinii? Urşii? Lupii? Lei? Cârtiţele? Florile? Stejarii? Pădurile?
VOCE: Nuuu…
DOAMNA: Sigur că nu. Ne ameninţăm noi înşine. Ne ucidem noi între noi, nu urşii, nu leii, nu stejarii…
VOCE: Ce-i tot dă asta cu stejarii?
DOAMNA: Am devenit un cancer al planetei. Distrugem tot ce atingem. Dar ce vină au pinguinii?
VOCE *(ironică)*: Ce vină au focile?
DOAMNA: Chiar dacă, să zicem, doamnelor şi domnilor, suntem condamnaţi să dispărem – şi noi singuri ne-am condamnat – de ce să condamnăm planeta?
VOCE: Am vorbit azi-dimineaţă cu vicepreşedintele responsabil cu vulcanii. E presiune mare.
DOAMNA: De ce să condamnăm stejarii?
VOCE: Iar stejarii!
MODERATORUL: Vă rog, linişte.
DOAMNA: Planeta poate să trăiască mai departe în pace fără noi. N-avem dreptul să…
DOMNUL: E inacceptabil!
MODERATORUL: Domnule…
DOMNUL: Nu, nu, daţi-mi voie. Ascult şi nu-mi vine să cred. Doamnelor şi domnilor, declar solemn în faţa dumneavoastră că eu sunt umanist.
VOCE: Şi ăsta-i psihopat.
DOMNUL: Umanist… Asta înseamnă că iubesc omul, oamenii, toţi oamenii.
VOCE: Şi pe criminali?
DOMNUL: De criminali trebuie să se ocupe poliţia. Tocmai asta vroiam să spun…
DOAMNA: Stat poliţienesc, asta vrea să spună!
DOMNUL: Daţi-mi voie, eu nu v-am întrerupt când deliraţi cu pinguinii şi stejarii. Aşa că vă rog să mă ascultaţi. Ce e omul? *(Rămâne puţin mirat de ce-a spus.)* Mă rog, n-am să încerc să răspund la întrebarea asta.
VOCE: Nici nu poţi.
DOMNUL: Dar, dacă iubeşti omul, înseamnă că-i vrei binele, nu-i aşa? Şi care e binele omului?
DOAMNA: Auziţi cine vorbeşte de binele omului!
DOMNUL: Da, doamnă, eu vorbesc! Eu nu iubesc focile, cârtiţele şi stejarii! Eu nu sunt zoofil, nu sunt… plantofil, ca dumneavoastră!
DOAMNA: Cum îţi permiţi, măgarule!
DOMNUL: Eu v-am vorbit frumos… *(Rumoare.)*
VOCE: E chestie sexuală, vă spun eu.
VOCE: Sunt dereglaţi amândoi.
VOCE: Am vorbit azi-dimineaţă cu vicepreşedintele responsabil cu vulcanii…
VOCE: Cârnaţi.
MODERATORUL: Vă rog, linişte. *(Către doamnă:)* Lăsaţi-l să spună ce-are de spus.
DOMNUL: Doamnelor şi domnilor, binele omului e prosperitatea, e progresul. La ceasul ăsta de cumpănă, când suntem ameninţaţi, singura salvare pentru progres, pentru prosperitate, pentru om e poliţia.
DOAMNA: Vedeţi! Poliţia! Asta vrea.
DOMNUL: Salvarea e poliţia, doamnă, nu zoofilia!
VOCE: Dar poliţiştii ucid la fel ca ceilalţi.
DOMNUL: Aţi fost dezinformaţi. Vi s-a inoculat în minte ideea asta falsă ca să fie subminată poliţia.
VOCE: Ce înseamnă inoculat?
VOCE: Prostii.
DOMNUL: Pentru că poliţia e ultima redută a umanismului.
DOAMNA: Am trăit s-o aud şi pe-asta!
DOMNUL: Da, da… Ţineţi minte trei cuvinte: prosperitate, progres, poliţie! *(Rumoare. Doamna izbucneşte în râs.)*

DOAMNA *(moderatorului)*: Daţi-mi totuşi voie să intervin…

MODERATORUL: Vă rog.

DOAMNA: Am auzit aici lucruri care… Cred că v-aţi dat seama… Sub masca umanismului se ascunde crima, nu numai crima împotriva omului, dar crima împotriva planetei.

VOCE *(ironică)*: Focile!

DOAMNA: Da, focile! Aveţi ceva împotriva lor? *(Tăcere.)* V-aţi gândit cum ne privesc focile? Cu cât dispreţ… Trebuie să învăţăm să murim demn, fără să facem valuri şi să distrugem totul în jurul nostru… Să murim ca focile, ca stejarii…

DOMNUL: Ăsta-i paseism.

VOCE: Ce înseamnă paseism?

DOMNUL: Resemnare. E inacceptabil să ne lăsăm…

MODERATORUL *(domnului)*: Vă rog.

DOAMNA: Deviza mea e: Viaţă curată, moarte curată, pentru viitorul planetei! *(Rumoare. Domnul râde.)*

DOMNUL: Viitorul focilor!

DOAMNA: Şi de ce să n-aibă viitor?!

VOCE: Jos trădătorii!

VOCE: Trăiască sexul liber!

VOCE: Nesupunere civică, asta-i singura soluţie…

VOCE: Mai bine să ne unim cu toţii…

MODERATORUL: Linişte.

DOAMNA: Dacă-mi permiteţi… Aş vrea să vă arăt ceva… *(Către una dintre femei:)* Dă-mi, te rog… *(Femeia îi dă nişte cartoane.)* Uitaţi… Aveţi aici ultimul model produs de firma noastră… Un sicriu ecologic din carton reciclat. Se ajustează pentru toate dimensiunile… Şi lungime… şi lăţime… şi grosime… E pliabil, îl puteţi lua cu dumneavoastră. Uşor, mai rezistent decât pare, foarte comod… Gândiţi-vă că în felul ăsta protejaţi pădurile de stejar… Pentru că în ultima vreme, din cauza atâtor sicrie au fost despăduriţi munţii noştri… E o crimă împotriva planetei…

VOCE: Şi focile?

DOAMNA: Preţul e foarte avantajos… Şi, dacă cumpăraţi două sicrie ecologice din carton reciclat, primiţi un al treilea gratis…

DOMNUL: Asta-i publicitate mascată! Ba nu! Nemascată! *(Rumoare.)*

MODERATORUL *(înaintează în scenă, se adresează publicului)*: Doamnelor şi domnilor, aici se încheie transmisiunea noastră directă. Vă mulţumim pentru atenţie. *(Se întoarce spre ceilalţi, care continuă să facă gălăgie.)* Gata, s-a terminat. Nu mai suntem în direct.

Rumoarea încetează brusc. Domnul se dă jos de pe podium, se apropie de doamnă, vine şi moderatorul, discută toţi trei amical, râd. Domnul cercetează cu interes cartoanele. Ceilalţi iau podiumurile şi vor ieşi pe rând din scenă. Un singur bărbat pare să nu fi înţeles ce se întâmplă. Înaintează în scenă şi se adresează publicului:

BĂRBATUL: Am vorbit azi-dimineaţă cu vicepreşedintele responsabil cu vulcanii. Există lucruri, există presiuni. Veţi fi loviţi de Ghioaga Sacră a Ordinului Aurora Boreală. Într-un final, pentru unii va fi bine. Un sfat: Nu stricaţi orzul pe gâşte. (Rămâne nemişcat privind spre public. Domnul şi doamna ies conversând amical. În scenă nu mai e nimeni în afară de moderator şi bărbat.)

MODERATORUL: Gata, s-a terminat. Hai. *(Îl ia de umeri şi se îndreaptă amândoi spre ieşire.)*

BĂRBATUL *(întorcându-se spre public)*: Nu stricaţi orzul pe gâşte.

Ies amândoi. Câteva clipe nu se întâmplă nimic pe scenă.
Din spate intră Max.

MAX: Domnule doctor… Domnule doctor… (Se duce la pat.) Domnule doctor… (Îl zgâlţâie pe doctor, care se ridică cu greu în capul oaselor.)

DOCTORUL *(buimac)*: Ce e? Ce s-a întâmplat?

MAX: Aveţi o vizită.

DOCTORUL *(reacţionează târziu şi cu greu)*: Vizită?…

MAX: Trebuie să vă sculaţi. Să vă îmbrăcaţi.

Doctorul e inert. Max îl ajută să se scoale din pat, să-şi pună papucii. Îl conduce spre dulap. Doctorul intră în dulap. Max iese prin spate.
Peste câteva clipe, din spate intră preotul. Cercetează biroul.

După un timp, doctorul iese din dulap îmbrăcat numai în pantalonii de la pijama, cu bustul gol. E buimac, apatic. Când în fine îl zăreşte, preotul se îndreaptă spre el.

PREOTUL: Domnule doctor, mă bucur să vă cunosc. De mult am vrut… (Îi strânge mâna cu putere.) Mi-am zis că noi doi trebuie neapărat să stăm de vorbă, de asta mi-am permis să vă deranjez. (Doctorul rămâne inert. Preotul e puţin surprins.) Sper că nu vă deranjez. (Tăcere.) Ştiu, sunteţi ocupat, lucraţi mult. Nu înţeleg prea bine ce faceţi, dar e vorba despre om, nu-i aşa? Despre mintea omului… (Doctorul zâmbeşte absent.) Nu vreţi să luaţi loc? (Îl conduce spre fotoliu, îl aşază, apoi se aşază şi preotul pe un scaun. Tăcere.) V-am urmărit emisiunea de la televizor. Cum se chema?… Apel la raţiune. Frumos spus. Apel la raţiune. Întrebarea e ce raţiune. La ce raţiune vă refereaţi? La raţiunea umană sau la raţiunea divină? (Doctorul tace. Jocul preotului e foarte serios, nu trebuie să încapă aici nimic caricatural.) Da, vorbeaţi despre raţiunea umană, dar o făceaţi ca şi cum ar fi ruptă de raţiunea divină, ca şi cum ar fi cu totul străină, cu totul altceva… În privinţa asta, dacă-mi permiteţi, părerile noastre se despart… (Tăcere.) Da, da, ştiu că aici e un paradox. Cum să apropii raţiunea umană de raţiunea divină, când noi nu putem pătrunde în mintea lui Dumnezeu? E adevărat… Numai că uitaţi un lucru. Noi suntem finiţi, iar Dumnezeu e infinit. Finitul nu poate pătrunde infinitul, dar poate fi o proiecţie a lui. Vreau să spun… Noi suntem proiecţia finită a infinitului… Şi, dacă scădem din infinit ceva finit, rămânem tot cu ceva infinit. Dar asta nu înseamnă că finitul nu ţine genetic, ca să zic aşa, de infinit. (Doctorul tace.) Poate că nu mă exprim eu bine. Caut un limbaj comun. Ştiu, vorbim limbi diferite, dumneavoastră de fapt ignoraţi raţiunea divină, şi totuşi… (Doctorul tace.) Nu încerc să vă conving de nimic, vreau doar să stăm de vorbă. Interesant ce-aţi spus… povestea cu urlatul… Ce idee! Dar eu mă aşteptam să chemaţi oamenii la rugăciune, nu la urlat… Deşi urlatul organizat, după program, poate fi privit şi ca o formă de rugăciune… mă rog, o formă degradată. Dumneavoastră vă rugaţi lui Dumnezeu? (Doctorul tace. Pauză ceva mai lungă.) Ce să-l rugaţi?… Nu ştiţi ce să-l rugaţi… Da, sigur, sunteţi ateu. Măcar credeţi în ateism până la capăt? Ah, dacă ar exista un ateu care să creadă în ateism aşa cum crede un credincios adevărat în Dumnezeu!… (Doctorul tace. Preotul schimbă tonul, devine mai ofensiv.) Iertaţi-mă, totuşi… Cum poţi să-ţi închipui că suntem singuri aici şi că nimănui nu-i pasă de noi? Cum?… Nu vedeţi că noi înşine suntem dovada cea mai clară a existenţei lui Dumnezeu? (Doctorul tace.) Pentru că suntem liberi, simţim foarte intens că suntem liberi… dar suntem finiţi. Libertatea care se întemeiază pe ceva finit nu e libertate, e…

DOCTORUL *(absent, vorbind ca pentru sine)*: Dumnezeu e numele singurătăţii noastre.

PREOTUL: Aşa credeţi? Suntem singuri? *(Doctorul tace.)* Dar ne ciocnim unii de alţii. Din ce în ce mai violent. Şi tot ce se întâmplă… Evenimentele, cum li se spune. Ce eufemism au găsit! De ce se ucid oamenii? *(Doctorul tace.)* Nu, nu-l învinuiţi pe Dumnezeu. Dumnezeu preferă să scoată binele din rău decât să interzică răului să existe. Ar fi o îngrădire a libertăţii, nu-i aşa? Iar noi suntem liberi, aşa ne-a făcut El. Răspunderea e a noastră, a oamenilor, nu a lui Dumnezeu. *(Doctorul tace.)* Ştiţi asta… Da, da… Aici suntem de acord. Şi atunci… De ce se ucid? *(Doctorul tace. Preotul devine mai agresiv.)* Am să vă spun eu. Se ucid pentru că nu mai sunt înfioraţi de nimic. Nu mai există mister în lume. L-aţi alungat cu raţiunea voastră umană. O să-mi spuneţi că şi înainte se ucideau, cu tot misterul pe care-l întâlneai la fiecare pas, în spatele fiecărei uşi, într-un fir de iarbă… Da, dar o făceau altfel. O făceau în numele unei credinţe. Acum ucid pur şi simplu, la întâmplare, din capriciu. *(Tăcere. Tonul preotului devine dur:)* Ne-ai făcut un rău imens, nu mai avem nimic în numele căruia să ucidem. Eşti vinovat.

Tăcere. Doctorul e inert, absent. Preotul se ridică, se apropie de doctor.

PREOTUL: Vinovat… Vinovat… Vinovat… (Pauză.) Te întrebi poate de ce te-am ales tocmai pe tine. Te-am văzut la televizor când făceai apel la raţiune. Figura asta… Se citeşte imediat. Nebunie fără nici o scânteie divină, nebunie sistematică, nebunie sterilă… Nebunie mediocră. Tu eşti răul mediocru al lumii noastre. Căldicel, cum scrie în Biblie. (Se învârte în tăcere în jurul doctorului privindu-l din toate unghiurile. Se opreşte.) Vrei să ştii de ce m-a ales Dumnezeu pe mine? Pentru că pe mine credinţa m-a ferit de boala asta care bântuie lumea. Eu n-am să ucid la întâmplare. Eu n-am capricii. Eu am în numele cui să ucid. Eu nu fac parte din turma asta de ameţiţi. Eu… (Se învârte iar în tăcere în jurul doctorului. Se opreşte.) Spuneai că oamenii nu merită să fie ucişi. Eu cred că numai oamenii merită să fie ucişi. (Scoate un cuţit.) Numai omul s-a înălţat până la demnitatea asta. (Tăcere.) Măcar ştii în numele cui am să te omor? Îl vezi? Deschide bine ochii, destupă-ţi urechile, mai ai de trăit câteva clipe. (Tăcere.) Nu… Tu eşti căldicel. Dacă ai vedea ce mutră ai… Gata, domnule doctor, am pierdut destul timp cu discuţia asta. Întrevederea s-a sfârşit.

Preotul se aruncă asupra doctorului. Până atunci complet inert, doctorul are o tresărire.

DOCTORUL (strigă): Max!

Se trântesc amândoi pe jos, începe o luptă. Doctorul pare să aibă mai multă putere decât îşi închipuia preotul. Încleştarea durează ceva timp, doctorul apucă să strige din nou „Max!“
Intră Max, priveşte o clipă dezorientat, apoi se repede, ia o carte groasă de pe birou şi îl izbeşte pe preot în cap. Preotul rămâne întins pe jos. Max îl ajută pe doctor să se ridice.

MAX: V-aţi rănit?
DOCTORUL *(buimac)*: Nu, nu… Sunt bine. *(Arată spre preot:)* Ia vezi, trăieşte?
MAX *(se apleacă asupra preotului)*: Trăieşte.
DOCTORUL: Hmmm… L-a salvat Dumnezeu.
MAX: Să-l iau de-aici…
DOCTORUL: Da, da, ia-l.

Max îl târăşte pe preot afară din scenă. Doctorul se plimbă gânditor în tăcere.
Pe scenă trece un biciclist de la dreapta la stânga, apoi o femeie cu un cărucior de la stânga la dreapta.
După ce iese femeia cu căruciorul, în sală apar câteva „personaje“ care se apropie de scenă. Doctorul le vede.

DOCTORUL („personajelor“, iritat): Şi voi ce mai vreţi de la mine! (Intră Max.)
MAX: Gata, l-am predat poliţiei.
DOCTORUL: Pe cine?
MAX: Pe nebunul ăla care a vrut să vă omoare. Pe preot.
DOCTORUL: Aaa… preotul… Ce idei avea! *(Pauză.)* Max, unde-mi sunt papucii?
MAX: Îi aveţi în picioare.
DOCTORUL: Ăştia sunt papucii mei? Sunt ai mei, eşti sigur?
MAX: Da.
DOCTORUL: Parcă totuşi nu-s ai mei. Hmmm… *(Pauză.)* Ştii, cred că trebuie să mă îmbrac cu ceva… Ceva elegant… Totuşi… Nu ţi-am zis? Mă însor. Cu o femeie tânără, mult mai tânără decât mine… He, he… A fost studenta mea. Nu-mi pasă ce-o să zică lumea. Niciodată nu mi-a păsat ce zice lumea. *(Pauză.)* Dar am impresia că am transpirat. Am transpirat? Pune mâna.
MAX *(pune mâna)*: Puţin. *(Doctorul rămâne pe gânduri. După un timp:)*
DOCTORUL: Dar nu mai ştiu cum o cheamă. Ceva cu A… Îmi trebuie un costum.
MAX: Aveţi.
DOCTORUL: Nu, nu, altul. Un costum de culoare… Hmmm… *(Pauză.)* Ea e foarte tânără. Mă întreb dacă mai ştiu să copulez. Tu crezi că specia continuă să copuleze?
MAX: Cred că da.
DOCTORUL: Păi, da… Fiindcă altfel s-ar termina cu populaţia… He, he… Dar aşa, când te gândeşti că o face fiecare în parte… E ciudat. Adică toţi copulează, nu?
MAX: Aşa s-ar părea.
DOCTORUL: Mda… Ciudat. Pe tine te-a învăţat cineva să copulezi?
MAX: Nu.
DOCTORUL: Cred că nici pe mine. Hmmm… Ciudat. Trebuie să învăţ.

Din dreapta apare Alesia – dar a devenit „personaj“, chipul ei e acoperit. Va traversa încet scena şi va ieşi prin stânga.

DOCTORUL: Uite-o! Ea e! (Max nu vede nimic, nu reacţionează, se uită doar la doctor.) Dar cum o cheamă? Cum o cheamă? Aaa… Aaa… Aaa… Nu pot să mă duc la ea s-o întreb cum o cheamă. Ar fi nepoliticos. Nu crezi?
MAX: Ba da.
DOCTORUL: Ar trebui să cunosc numele soţiei mele, ce naiba!… Deşi e mult mai tânără decât mine. Diferenţa asta de vârstă… Ţi se pare exagerată?
MAX: Nu.
DOCTORUL: Şi pe urmă ţine cont că eu sunt… Ce sunt eu? Cu ce mă ocup?
MAX: Sunteţi filozof.
DOCTORUL *(mirat)*: Da? *(Max încuviinţează.)* Cu atât mai mult. Am o meserie foarte importantă. *(O urmăreşte cu privirea pe „Alesia“.)* Totuşi, cum o cheamă, fir-ar să fie! Aaa… Aaa… Aaa… *(Face un efort colosal. Exact în clipa în care „Alesia“ iese din scenă:)* Alesia! Alesia! Vezi ce memorie bună am? *(Pauză.)* Max, îmi trebuie un costum. Dar nu m-am hotărât asupra culorii.
MAX: Haideţi să căutăm în dulap. *(Îl conduce spre dulap. Chiar înainte să intre în dulap:)*
DOCTORUL: Spui că sunt filozof…
MAX: Da, da.

Intră amândoi în dulap.
„Personajele“ care pătrunseseră în sală sunt mai departe acolo, în apropierea scenei, poate chiar lipite de scenă. În tot

timpul scurs de la apariţia lor, şi în continuare, nu e nevoie să rămână nemişcate – pot face câţiva paşi uşor, pot discuta încet (şi neinteligibil) între ele. Sunt discrete, şi totuşi sunt o prezenţă.
Din dreapta intră regizorul de platou. Va avea mereu în mână o hârtie (un desfăşurător).

REGIZORUL (strigă spre stânga): Haideţi, haideţi! Mai repede!

Iese prin dreapta. Din stânga intră o femeie care străbate scena aproape alergând şi iese prin dreapta. Apoi, tot de la stânga la dreapta, scena e străbătută în goană de primul redactor.

PRIMUL REDACTOR (înainte să iasă): Ce balamuc! (Din dreapta apare din nou regizorul de platou.)

REGIZORUL *(spre stânga)*: Unde-i bioenergeticiana?

AL DOILEA REDACTOR *(apărând din stânga)*: La machiaj.

REGIZORUL *(privind desfăşurătorul)*: Bine, îl băgăm pe ventriloc. *(Priveşte mai atent desfăşurătorul.)* Ce mi-au dat ăştia aici? Nu mai înţeleg nimic.

Regizorul de platou iese prin dreapta.
Din stânga intră un copil. Trece prin dreptul celui de-al doilea redactor, care îl priveşte mirat. Copilul se aşază pe bancă. Al doilea redactor iese prin stânga.
Din dreapta iese alergând aceeaşi femeie. Îl vede pe copil, se duce la el, îl mângâie pe creştet.

FEMEIA: Vrei o bomboană?

COPILUL: Da. *(Îi dă o bomboană, apoi iese alergând prin stânga. Din dreapta apare regizorul de platou.)*

REGIZORUL *(strigă în stânga)*: Adu şi o sticlă de apă! Plată! *(Rămâne cu privirea aţintită asupra copilului. Din stânga intră o doamnă însoţită de al doilea redactor.)*

AL DOILEA REDACTOR: Pe-aici, vă rog. *(Merg împreună spre dreapta. Redactorul îl priveşte pe copil. Ajung lângă regizorul de platou.)*

REGIZORUL: Doamna?…

AL DOILEA REDACTOR: Doamna e contorsionistă.

REGIZORUL *(privind în desfăşurător)*: Dar nu apare.

AL DOILEA REDACTOR: Imposibil. *(Se uită şi el în desfăşurător.)* Uite, aici.

REGIZORUL: Aaa… *(Doamnei:)* Sunteţi flautistă?

DOAMNA: Sunt şi contorsionistă, şi flautistă.

REGIZORUL *(foarte serios)*: Cântaţi cu degetele de la picioare?

DOAMNA *(jignită)*: Nu.

REGIZORUL: Bine, bine… O să intraţi după publicitate. Duceţi-vă în cabină să vă schimbaţi.

Îi face semn pe unde s-o ia. Doamna iese prin dreapta, urmărită de privirile regizorului de platou. Al doilea redactor se apropie de copil. Din dreapta intră primul redactor şi se duce la al doilea.

PRIMUL REDACTOR: Ai văzut-o pe Liza? (Dă cu ochii de copil, se apropie de el.) Ce-i cu tine aici? (Regizorului de platou:) Vivi, ce-i cu ăsta aici?

REGIZORUL *(se întoarce spre copil)*: Habar n-am. *(Copilului:)* Eşti în program? *(Copilul tace.)*

AL DOILEA REDACTOR *(copilului)*: Cine te-a adus?

REGIZORUL *(se uită în desfăşurător, apoi copilului)*: Ce ştii să faci? Cânţi? Dansezi? Spui poezii? *(Femeia străbate scena în goană de la stânga la dreapta aducând o sticlă cu apă. Cei trei îl privesc pe copil.)* Nu ştii să vorbeşti?

PRIMUL REDACTOR: Dar cum a intrat?

Din stânga apare noul director. Se apropie şi el de copil.

NOUL DIRECTOR: Ce-i cu tine? Cu cine ai venit aici?

COPILUL: Cu mama.

NOUL DIRECTOR: Şi unde e mama?

COPILUL: Nu ştiu.

NOUL DIRECTOR: Liza!… Liza!… *(Din dreapta intră alergând femeia.)* Vezi ce-i cu ăsta micu. Cred că s-a rătăcit. Du-l la maică-sa.

FEMEIA *(luându-l de mână pe copil)*: Hai cu mine. *(Ies prin stânga.)*

NOUL DIRECTOR *(regizorului de platou)*: Anton a venit?

REGIZORUL: Mă duc să-l caut. *(Iese prin dreapta. Primul redactor vrea să iasă şi el.)*

NOUL DIRECTOR: Stai. Vreau să vorbesc cu voi. *(Primul redactor se întoarce.)* Nu mai merge aşa… *(Scurtă pauză.)* Am să vorbesc deschis, n-are rost să… Ivanov a fost un director bun. Ştiu că eraţi legaţi de el, aţi fost prieteni, aţi lucrat atâţia ani împreună… A adus bani din publicitate, a făcut multe pentru postul ăsta de televiziune, n-am să neg acuma… Dar ideile lui… Cum să spun? O idee nu e bună sau rea în sine. Ideile nu plutesc aşa, în eter. Contează momentul când le aplici. Vreau să spun că riscăm să devenim inactuali. Plictisitori. *(Scurtă pauză.)* Ivanov era prea intelectual… Să nu mă înţelegeţi greşit, nu sunt un dobitoc. Dar atâţia oameni deştepţi te duc la faliment. Nu mai merge aşa… *(Scurtă pauză.)* Uite, de pildă ştirile. Nu putem începe toate buletinele de ştiri cu crimele astea… sau evenimente, cum le zice. Bun, ştiu, se întâmplă… Deşi, după statisticile pe care le-am primit, numărul lor nici n-a scăzut, nici n-a crescut. Se menţine la un nivel constant, cu mici fluctuaţii. Lui Ivanov îi plăcea să le bage la început. Cât mai multe. Era morbid. Cred că din cauza asta a şi murit. Mă rog, e o ipoteză… Nu vreau să discut acuma despre ce era în mintea lui. Trebuie să schimbăm politica postului.

PRIMUL REDACTOR: Cum?

NOUL DIRECTOR: Uite, eu zic să nu mai începeţi ştirile cu evenimentele astea. Oamenii s-au săturat. Şi apoi, pe lume se întâmplă şi alte lucruri. Lucruri bune, frumoase, interesante…

AL DOILEA REDACTOR: Bine, dar toate posturile transmit…

NOUL DIRECTOR: Ştiu. Noi însă n-o să mai transmitem la început. Tocmai pentru că toţi încep cu ele. O să facem un buletin… un mic buletin, la urmă… sau după…

PRIMUL REDACTOR: După ştiri?

NOUL DIRECTOR: Da, eventual. Ceva condensat.

AL DOILEA REDACTOR: Înainte sau după meteo?

NOUL DIRECTOR: Nu ştiu, nu-mi dau seama. Trebuie să ne gândim. Să vorbim şi cu cei de la marketing. *(Scurtă pauză.)* Ce ziceţi?

PRIMUL REDACTOR: Da, cred că e bine.

NOUL DIRECTOR: Atunci ne-am înţeles. *(Porneşte spre stânga.)* Ce naiba face Anton ăla! *(Iese. Cei doi redactori se privesc.)*

AL DOILEA REDACTOR: Înainte sau după?

Primul redactor ridică din umeri. Iese prin dreapta. Din stânga intră un domn care priveşte derutat în toate părţile. Din dreapta intră din nou regizorul de platou.

REGIZORUL: Domnul cu farfuriile zburătoare! Unde-i domnul cu farfuriile zburătoare?

AL DOILEA REDACTOR *(către regizor)*: Ia stai puţin… *(Se apropie de domn.)* Dumneavoastră sunteţi cu farfuriile zburătoare?

DOMNUL *(fericit)*: Da, da, eu…

AL DOILEA REDACTOR: Poftiţi pe-aici, vă rog. *(Îl conduce la regizorul de platou.)*

REGIZORUL *(domnului)*: Cu farfuriile?

DOMNUL: Da, da…

REGIZORUL: Haideţi.

Ies prin dreapta. Al doilea redactor se duce în stânga, de unde intră femeia cu copilul. Se intersectează, redactorul priveşte spre copil, apoi iese prin stânga. Femeia traversează scena ducând copilul de mână.

FEMEIA: Stai liniştit. O găsim. Trebuie să fie pe undeva pe-aici. Nu te speria. Clădirea e mare. O găsim noi. Mai vrei o bomboană?

Ies prin dreapta. Un timp, pe scenă nu se întâmplă nimic.
Din dulap apare doctorul. E îmbrăcat în pijama – adică şi-a pus din nou cămaşa de la pijama. Înaintează nesigur în scenă, priveşte derutat în jur. În urma lui iese din dulap şi Max, dar e cu faţa acoperită – a devenit „personaj“, a devenit „Max“. Doctorul îşi admiră cămaşa de la pijama.

DOCTORUL: E frumoasă. Ia uite… dungi, dungi… peste tot dungi… (Îşi pipăie cămaşa de la pijama.) Şi materialul e fin. Nici nu se simte. O fi mătase… (Îşi admiră în tăcere cămaşa câteva clipe.) De ce m-am îmbrăcat aşa elegant? Trebuie să merg undeva… Unde? Trebuie să fac ceva… Ce trebuie să fac?… Vroiam ceva… parcă… Vroiam ceva… Cred că era important. Era… (Se întoarce spre „Max“, care e chiar în spatele lui, şi încremeneşte.) Tu cine eşti?

„Max“ rămâne tăcut şi imperturbabil. Jocul lui va fi inexpresiv, se va mişca încet.
În sală pătrund şi alte „personaje“, cât mai multe cu putinţă. Ele se vor apropia de scenă, alăturându-se discret celorlalte „personaje“ care se aflau deja acolo. Mişcările lor sunt lente, pot vorbi încet şi neinteligibil între ele.

DOCTORUL (lui „Max“): Parcă te cunosc. Eşti… Eşti… Nu mai ştiu… Am cunoscut foarte mulţi oameni. Cu ce ocazie?…

Trebuie să fi fost multe ocazii… Le-am pierdut şirul. (Face câţiva paşi spre public. Moment de tăcere.) Universul se contractă sau se dilată? Asta-i o întrebare pe care mi-am pus-o demult. Am găsit răspunsul?… L-am găsit şi l-am pierdut. Mereu rătăceam lucrurile. Şi papucii… (Priveşte în jos.) Nu. Papucii sunt la locul lor. Îi am de-atâţia ani. Noroc că nu-mi transpiră picioarele.

Îşi contemplă papucii. În scenă urcă un „personaj“. Când se apropie de el, doctorul îl vede.

DOCTORUL: Tu… Cine eşti? (Se învârte în jurul „personajului“, îl cercetează. Urcă un al doilea „personaj“. Doctorul vede, se duce la el.) Tu?…

În cele ce urmează, toate „personajele“ vor urca pe rând pe scenă. La început mişcarea e lentă, apoi se accelerează uşor, fără să devină rapidă. Doctorul trece de la unul la altul şi întreabă mirat: „Tu?…“ Momentul durează destul de mult. „Personajele“ (cu excepţia lui „Max“) se plimbă încet în scenă. Se întâlnesc, vorbesc încet între ele. Cu timpul, doctorul se mişcă tot mai repede, aproape că aleargă de la unul la altul, fără să mai întrebe.
În fine, doctorul se află între două „personaje“. Priveşte când la unul, când la altul, de mai multe ori.

DOCTORUL (brusc): Seamănă! (Se duce apoi la altul.) Seamănă! (Şi la altul.) Seamănă! (Şi la altul.) Seamănă! (Şi la altul.) Seamănă! (Rămâne năucit în mijlocul scenei rotindu-şi privirea. Strigă:) Seamănă! Toţi seamănă! (Râde.) Ce monotonă e specia! Câtă lipsă de imaginaţie! He, he…

„Personajele“ încep să iasă prin stânga şi prin dreapta, sub privirile mirate ale doctorului, care scoate câte un „He, he…“ tot mai timid. Mişcarea continuă să fie lentă, dispariţia e treptată. Ultimul iese „Max“.

DOCTORUL: Unde au dispărut cu toţii? Unde e lumea?

Doctorul începe să se plimbe în tăcere, uşor îngrijorat.
După un timp, din dreapta apare pisica – aceeaşi de la începutul piesei.

DOCTORUL: Bună seara.
PISICA: Bună seara.
DOCTORUL: He, he… Credeam că sunt singur. *(Scurtă pauză.)* M-am zăpăcit… *(Se apropie de pisică.)* Tu… *(O priveşte un timp în tăcere.)* Vrei să mă ajuţi?
PISICA: Cu plăcere.
DOCTORUL: Atunci scoate-mă din încurcătură… spune-mi, te rog, eu ce-am făcut în viaţa asta? *(Pisica tace.)* Unde am trăit? Nu mai ţin minte.
PISICA: Ai trăit pe malul unui lac, înconjurat de munţi. Ca într-o carte poştală.
DOCTORUL: Am locuit într-o carte poştală!
PISICA: Puteai să iei barca şi să ieşi în larg. N-ai făcut-o. Puteai să mergi cu bicicleta în jurul lacului.
DOCTORUL: Am mers?
PISICA: Nu.
DOCTORUL: De ce?
PISICA: Pentru că nu ştii să mergi pe bicicletă.
DOCTORUL: Nu ştiu?
PISICA: Nu.
DOCTORUL: Dar lacul?… Cum era lacul?
PISICA: Era limpede. Când albastru, când verde. Ai înotat în el.
DOCTORUL: Am înotat?
PISICA: Da. Iarna erau valuri mari.
DOCTORUL: Cât de mari?
PISICA: Destul de mari. Bărcile se izbeau de mal.
DOCTORUL: A ce mirosea?
PISICA: Mirosea a … Nu ştiu cum să-ţi explic. Oricum, tu ai mereu nasul înfundat.
DOCTORUL: De ce?
PISICA: Cred că aşa te-ai născut. *(Tăcere.)*
DOCTORUL: Mai povesteşte-mi despre lac.
PISICA: Erau alge. Erau peşti. Erau păsări.
DOCTORUL: Ce fel de păsări?
PISICA: Albe. Negre. Era şi un pui de lebădă, gri, cu gâtul strâmb. *(Tăcere.)*
DOCTORUL: Şi munţii?

PISICA: Erau înalţi.
DOCTORUL: Am urcat?
PISICA: Ai urcat. Dar niciodată până sus. Te opreai mereu să priveşti.
DOCTORUL: Şi ce vedeam?
PISICA: Vedeai lumina, vedeai ceaţa, vedeai culorile. *(Tăcere.)*
DOCTORUL: Tu ştii atâtea despre mine… Eu am uitat. Cu oameni am avut de-a face?
PISICA: Ai avut. În faţa casei tale era o şcoală. Treceai în fiecare zi pe-acolo. Copiii se jucau în curte.
DOCTORUL: Am vorbit cu ei?
PISICA: Nu. I-ai privit numai. Te-ai întâlnit cu un poştaş, te-ai întâlnit cu o călugăriţă, te-ai întâlnit cu un bărbat foarte înalt şi slab. Odată, când te-ai dus să cumperi pâine de la magazin, casiera te-a privit mirată, ţi-a zâmbit şi ţi-a dat cadou o ciocolată.
DOCTORUL: O ciocolată!
PISICA: Da.
DOCTORUL: A fost gustoasă?
PISICA: N-ai mâncat-o. Ai păstrat-o. *(Scurtă pauză.)* Pe urmă, într-o zi, când mergeai pe stradă, ai văzut într-o vitrină multe fotografii vechi. Şi în faţa vitrinei era o fată blondă care ţinea în braţe o cutie plină cu fotografii. Oameni necunoscuţi. Sute de anonimi care petreceau, se jucau, se căsătoreau, se năşteau, zâmbeau. Fotografii îngălbenite. Te-ai oprit mirat. Fata ţi-a spus că poţi să alegi ce fotografie vrei, dar trebuie să scrii o poveste despre fotografie.
DOCTORUL: Şi am ales?
PISICA: Ai ales.
DOCTORUL: Am scris?
PISICA: Da. Ţi-a dat o foaie de hârtie şi tu ai scris aşa: „Personajul principal din fotografia asta făcută în toamna anului 1944 nu se vede. Era un tânăr frumos, înalt, mort nimeni nu ştie cum, departe de casă şi de ţară, în 1892. Toate aceste doamne bătrâne pe care le vedeţi în fotografie au fost iubitele lui, fără să ştie una de alta. La câţiva ani după ce tânărul a murit, au aflat adevărul. La început s-au simţit jignite şi derutate, apoi s-au împrietenit. S-au hotărât să se întâlnească toate cinci în fiecare an, pe şapte octombrie. Observaţi zâmbetul ironic şi melancolic de pe feţele lor. Toate cinci stau exact în aceeaşi poziţie, cu mâinile în poală, şi privesc fix spre aparatul de fotografiat. Ele fac parte din Familia Solidarităţii Feminine a Iubiţilor Îngropaţi.“ *(Tăcere.)*
DOCTORUL: Am scris eu asta?
PISICA: Ai scris. *(Tăcere.)*
DOCTORUL: Cu alţi oameni m-am întâlnit? *(Pisica râde.)* De ce râzi? E ceva cu oamenii?
PISICA: Nimic. Atâta doar că transpiră prea mult.
DOCTORUL: Asta ţin minte. *(Tăcere.)*
PISICA: E târziu. Hai să mergem. Nu e bine să rămâi prea mult într-un loc. *(Doctorul ezită.)* Vino cu mine. Hai să schimbăm peisajul.

Pisica porneşte spre stânga. Doctorul ezită puţin.

DOCTORUL: Aşteaptă-mă.

Ies amândoi.
Scena rămâne pustie.

OSCAR ŞI CREMONA

PERSONAJELE

OMUL-STATUIE
VÂNZĂTORUL
OSCAR
CREMONA
SAMI
LUCA
BĂTRÂNUL
BĂTRÂNA
GHIDUL
TURIŞTI
FATA
OMUL ÎN ROŞU
DOMNUL
PREOTUL
MAESTRUL
TREI POLIŢIŞTI
BĂRBAŢI, FEMEI

Spaţiul de joc e împărţit pe două nivele – de la nivelul inferior (scena) urcă spre nivelul superior (platforma) două sau trei scări. La nivelul superior: două uşi; pe una scrie VENEŢIA, pe cealaltă PARIS. La nivelul inferior: un soclu pe care stă omul-statuie; are faţa vopsită în argintiu şi poartă o mantie argintie.

Din dreapta intră o femeie. Traversează scena, îl vede pe omul-statuie, se opreşte în dreptul lui. Joc de priviri şi de gesturi. Femeia râde. În cele din urmă aşază o monedă pe soclu, omul-statuie se înclină. Din stânga intră vânzătorul.

VÂNZĂTORUL (femeii): Doamnă… Hei, doamnă… Un ceas… Nu doriţi un ceas? (Femeia dă din cap: nu.) Staţi să vedeţi… Ia uitaţi aici… Elveţiene originale. Omega… Rolex… Longines… Le dau ieftin. Mai ieftin ca la magazin. Oricum, alea din magazin sunt contrafăcute. Toţi sunt escroci, doamnă, în ziua de azi. Să n-aveţi încredere. (Femeia porneşte spre stânga.) Dacă luaţi două, primiţi unul gratis. Din partea firmei.

FEMEIA: Nu, mulţumesc. *(Iese prin stânga.)*

VÂNZĂTORUL *(în direcţia în care a ieşit femeia)*: Nici în Elveţia nu găsiţi ceasuri atât de originale! Intri cu ele în apă, zbori, te bagi sub pământ, arată aceeaşi oră. Mai exactă ca ora exactă. *(Pauză. Se întoarce spre public:)* Bomboane. Brăţări. Inele. Cercei. Coarne de drac. Măşti. Cruciuliţe. Sfinţite la Muntele Athos, cu certificat. Genţi. Piele veritabilă. Puneţi mâna dacă nu credeţi… Icoane făcătoare de minuni. Vindecă insomnia, impotenţa, ipohondria şi isteria. Acte de proprietate pentru terenuri din lună. Când ajungeţi acolo sunteţi acasă. Farfurii zburătoare… *(Lansează un disc care se înalţă.)*

OMUL-STATUIE: Dă-mi un sendviş.

VÂNZĂTORUL: Şuncă? Salam?

OMUL-STATUIE: Brânză.

Omul-statuie coboară de pe soclu, îi dă vânzătorului moneda lăsată de femeie, primeşte un sendviş, se aşază pe soclu şi mănâncă.

VÂNZĂTORUL (către public:) Pantofi. Cizme. Sandale. Şepci. Insigne. Fulare. Toate monumentele într-unul singur. Din faţă e Turnul Eiffel. Dintr-o parte e Turnul din Pisa. Din spate e Turnul Londrei. Mături de vrăjitoare autentice. Ochelari de soare. Umbrele.

OMUL-STATUIE: N-o să plouă.

VÂNZĂTORUL: E înnorat. *(Privesc amândoi în sus.)*

OMUL-STATUIE: Azi nu plouă.

VÂNZĂTORUL: Nici mâine?

OMUL-STATUIE: Nici.

VÂNZĂTORUL: Şi eu ce fac cu toate umbrelele astea! Măcar iese soarele?

OMUL-STATUIE: Nu.
VÂNZĂTORUL: Ai dracului cu experimentele lor! Ne-au îmbolnăvit planeta. Ne-au îmbolnăvit clima. Şi stratul de ozon ni l-au mâncat cu şpreiurile lor, cu uzinele lor, cu… *(Pauză.)* Tu nu vezi că anotimpurile nu mai sunt anotimpuri? Pe toate le-au zăpăcit. Şi aerul se degradează, domnule. Nu simţi? Pe vremea mea mirosea altfel. Ştii ce… mă apuc să vând oxigen veritabil. Dar unde-l pun? În ce-l ţin? Hmmm… În sticle de plastic şi înşurubez bine capacul. Ar fi o idee. *(Stă pe gânduri o clipă.)* Dacă nu fac nebunii ăia de la Geneva vreo gaură neagră care să-nghită tot pământul. Ce zici, fac?

Omul-statuie ridică din umeri.
La nivelul inferior, din dreapta, intră bătrânul.

BĂTRÂNUL: Cucuriguuu! (Nu e doar un „cucurigu“, e o onomatopee care imită cât mai fidel ţipătul cocoşului.)
VÂNZĂTORUL: S-a dereglat lumea, domnule. Unde o să ajungem?
BĂTRÂNUL *(se răsuceşte în toate direcţiile)*: Cucuriguuu!… Cucuriguuu!… Cucuriguuu!… *(Îi vede pe cei doi.)* Mă scuzaţi. O caut pe soţia mea. Nu ştiu pe unde umblă. Cucuriguuu!… *(Se duce la vânzător.)* O sticlă de apă, vă rog. *(Plăteşte, primeşte sticla, bea.)* Am răguşit. Uite-aşa se întâmplă de fiecare dată. Eu o caut pe ea, ea mă caută pe mine. *(Priveşte spre sală.)* Unde o fi? Adineori ne-am despărţit.
VÂNZĂTORUL: Un binoclu?
BĂTRÂNUL: Mulţumesc, am.

Scoate binoclul şi cercetează sala.
La nivelul superior se deschide uşa PARIS şi intră ghidul urmat de un grup de turişti. Ghidul ţine în sus o umbrelă.

GHIDUL: Atenţie, vă rog. Să nu vă pierdeţi.

Ghidul coboară scările spre nivelul inferior şi în urma lui vin turiştii. Fiecare e înarmat cu cel puţin un aparat de fotografiat. Fac întruna poze (flash-uri), discută între ei. O turistă se apropie de ghid.

TURISTA: Ne-aţi păcălit. Nu erau autentice.
GHIDUL: Absolut autentice, vă garantez.
TURISTA: Atunci de ce am făcut indigestie? Daţi-mi o explicaţie raţională.
GHIDUL: Eu sunt ghid, doamnă, nu doctor. *(Se întoarce spre ceilalţi turişti.)* Atenţie la trepte.
TURISTA: Sunteţi răspunzător. Am plătit, vreau o explicaţie.
GHIDUL: Dacă aţi plătit, mai bine deschideţi ochii şi uitaţi-vă în jur, nu pierdeţi timpul căutând explicaţii. Chiar pe aici au trecut Cezar, Napoleon şi Elvis. Priviţi cu atenţie, se mai văd încă urmele paşilor.
TURIŞTII *(discută între ei în paralel)*:
— Ah, Versailles!… Versailles! Versailles! Versailles!
— Să-ţi spun drept, eu n-am văzut nimic din Paris.
-— Era suficient să cobori în stradă. Parisul e chiar în stradă.
— Mai bine fără ciorapi.
— Peste tot e la fel: oameni, străzi, case.
— Nu ştiu cum se face, dar eu răcesc numai în august.
— Arta modernă nu-mi spune absolut nimic.
— Există viaţă după moarte, vă spun eu. Am vorbit cu un marţian.
— Dacă te-ai obişnuit cu ciorapi, e greu să-i scoţi.

Când ghidul ajunge jos, omul-statuie îşi reia locul pe soclu. Turiştii îl înconjoară pe vânzător, cumpără tot felul de fleacuri, fac întruna poze, se duc la omul-statuie, fac poze şi cu el.

UN TURIST (priveşte de jur-împrejur, adulmecă): Se pregăteşte ceva aici.
BĂTRÂNUL: Cucuriguuu!
BĂTRÂNA *(se desprinde din grup)*: Iubitule! Iar te-ai rătăcit.
BĂTRÂNUL: Elvira!
BĂTRÂNA *(îl îmbrăţişează)*: Pelicanul meu!
BĂTRÂNUL: Lebăda mea! *(O priveşte cu tandreţe.)* Mi-a fost dor de tine.
BĂTRÂNA: Inconştient mic… La vârsta noastră e periculos să ne despărţim. Am să te leg de mine. *(Scoate o panglică roşie pe care i-o leagă de mână, fără să se lege şi ea.)* Te strânge?
BĂTRÂNUL: Mă cam strânge.
BĂTRÂNA: Lasă că-ţi stă bine. *(Scoate aparatul de fotografiat, îi face o poză.)* Zâmbeşte. Fii mai vesel. Eşti cu mine.

Suntem în vacanţă. Nu te bucuri?
BĂTRÂNUL: Mă bucur.
BĂTRÂNA: Nu te bucuri destul, pelicanule.
GHIDUL: Gata. Mergem mai departe. Ţineţi-vă după mine.

Ghidul urcă scările spre nivelul superior ţinând umbrela sus. Turiştii se desprind de vânzător şi de omul-statuie şi îl urmează. Bătrâna pleacă şi ea.

GHIDUL (se întoarce spre turişti): Atenţie la trepte.

BĂTRÂNUL: Elvira! Stai! Aşteaptă-mă! *(Porneşte după ea.)*

GHIDUL *(deschide uşa VENEŢIA)*: Pe-aici, vă rog. Poftiţi.

Turiştii ies. Ultimul iese ghidul şi închide uşa.

VÂNZĂTORUL: Ai dracului! Au buzunarele cusute. (Pauză. Priveşte în sus.) Măcar dacă ploua. Sau dacă bătea soarele. (Către omul-statuie:) E un complot, domnule, cu clima asta idioată, ascultă-mă pe mine. Special au făcut, mânca-i-ar gaura neagră. (Pauză.) Tu ştiai că ne-au pus fluor în apă? (Omul-statuie face semn că nu.) Da, da. Ca să ne tâmpească. Să ne blegească. Să ne pierdem memoria. Să ne bage vată-n creier. Vor să uniformizeze totul. Să nu se mai deosebească om de om, anotimp de anotimp. Asta e globalizarea: cenuşiu de sus până jos.

Omul-statuie ridică din umeri.
Din stânga intră o fată. Se apropie de vânzător, se învârte în jurul lui. Vânzătorul scoate tot felul de obiecte care ţopăie, fac zgomot, luminează intermitent. Ea îl urmăreşte absentă şi se îndepărtează.

VÂNZĂTORUL (către omul-statuie): Auzi, bolovane… Tu mai rezişti să stai acolo sus? (Omul-statuie zâmbeşte larg, un zâmbet voit prostesc.) Treaba ta. Mie mi s-a terminat combustibilul pe ziua de azi. (Îşi strânge marfa.) Oxigen?… Ar fi o idee… Dar cum îl torn eu în sticlă?… Oxigen lichid?… Hmmm…

Vânzătorul iese prin stânga. Omul-statuie îi face un semn de rămas-bun. Fata se apropie de omul-statuie. Dialog mut. Din dreapta intră Oscar. Se apropie şi el de omul-statuie, îl priveşte. Fata se întoarce spre Oscar.

FATA: Vrei să mă rog pentru tine?
OSCAR: Ce să faci?
FATA: Să mă rog pentru tine. *(Oscar o priveşte derutat.)*
OSCAR: Cui să te rogi?
FATA: Lui Dumnezeu.
OSCAR: De unde ştii că există?
FATA: Nu înţeleg.
OSCAR: Am zis: De unde ştii că Dumnezeu există?
FATA: Bineînţeles că există.
OSCAR: De unde ştii? *(Fata îl priveşte mirată. Oscar se îndepărtează. Face câţiva paşi. Ezită. Se întoarce.)* Bine. Roagă-te pentru mine. Cât costă?
FATA: Nimic. Pot să încep?
OSCAR: Da. *(Fata se roagă în gând, mişcând buzele.)* Gata? *(Fata încuviinţează.)* Aşa repede? *(Fata nu pare să înţeleagă.)* De unde ştii că te-a auzit?
FATA: M-a auzit.
OSCAR: Bine, dar gândeşte-te… Milioane de oameni s-au rugat exact în acelaşi timp… De unde ştii că tocmai pe tine?…

Fata porneşte mai departe, se mişcă apatic-somnambulic.
Se deschide uşa VENEŢIA şi intră ghidul urmat de turişti. Hărmălaie.

GHIDUL: Pe-aici, vă rog. Atenţie să nu vă pierdeţi.
TURIŞTII:
— Ah, Piaţa San Marco!
— Ce se întâmplă când se ciocnesc gondolele?
— Era beată. Am văzut-o când s-a ascuns cu sticla de vodcă după perdea.
— Cât ai dat pe pantofi?
GHIDUL: Atenţie la trepte.
TURIŞTII:
— Puţea îngrozitor.

— De unde vine mirosul ăsta? Din trecut?
— Dacă nu e mai vechi de cinci sute de ani, nici nu mă uit.
— Mafioţi. Toţi sunt mafioţi.
— Stai să vezi la mine reumatism…

Ajunşi jos, turiştii fac poze cu statuia şi fotografiază publicul. Delir de flash-uri.

OSCAR (scoate un pistol): Mâinile sus. (Nici o reacţie. Strigă:) Mâinile sus! Nu se-aude?! (Agitaţia se potoleşte brusc. Încremenesc cu toţii. Unii ridică mâinile.)
UN TURIST: V-am spus eu că se pregăteşte ceva.
OSCAR: Toată lumea mâinile sus.
GHIDUL: Domnule, cred că nu ştiţi ce faceţi…
TURIŞTII:
— N-am bani, i-am pierdut la cazino.
— E răpire?
— Eu sunt cardiacă, domnule, iau pastile. Uitaţi…
— O să scrie despre noi în ziare! O să ne dea la televizor!
OSCAR *(se apropie de o turistă care duce o pungă mare)*: Îmi permiteţi? *(Ia punga; scoate din ea tot felul de pachete pe care i le dă să le ţină în braţe şi păstrează punga.)* Telefoanele mobile, aparatele de fotografiat, camerele video… Le puneţi aici pe toate.
UN TURIST: Ah, nu, numai asta nu! Îţi dau cardul meu de credit.
OSCAR: N-am nevoie. *(Către ceilalţi turişti:)* Haideţi mai repede. Executarea. *(Trece printre turişti şi adună aparatele.)*
O TURISTĂ: Poliţia! Ce face poliţia?
UN TURIST: Stă şi se joacă la calculator, vă spun eu.
GHIDUL: Nici o grijă, am fost filmaţi. Sunt camere de supraveghere peste tot.
OSCAR: Le-am împuşcat. *(Unei turiste:)* Pun pariu că mai ai un telefon. Nu mă obliga să caut. *(Turista scoate al doilea telefon şi îl pune în pungă.)*
UN TURIST: Bine, dar rămân fără ceas.
OSCAR: N-ai nevoie de ceas, eşti în vacanţă, te distrezi. Hai, hai, mai repede.
BĂTRÂNUL *(ghidului)*: Ne-aţi făcut o surpriză. E un spectacol organizat special pentru noi, nu-i aşa?
BĂTRÂNA *(ghidului)*: Joacă bine asociatul dumneavoastră.
GHIDUL: N-am nici un amestec. Nu e asociatul meu, vă jur. *(Pune şi el telefonul în pungă.)*
OSCAR *(fetei)*: Şi tu.
FATA: N-am aparat de fotografiat.
OSCAR: Dar telefon ai. *(Fata ezită, scoate până la urmă telefonul şi îl pune în pungă.)* Bineînţeles că ai. Ca să vorbeşti cu… *(Arată în sus.)*

Oscar se duce la marginea scenei, deschide o trapă şi lasă punga să cadă. Zgomot.

TURIŞTII: Oh!
OSCAR: Sunteţi liberi. *(Turiştii vociferează, se agită.)*
UN TURIST: Sora mea lucrează la ministerul de interne.
BĂTRÂNUL *(ghidului)*: N-a fost spectacol? N-a fost aranjat?
BĂTRÂNA: E aranjat, îţi spun eu. Nu vezi ce bine joacă?
GHIDUL *(turiştilor)*: Liniştiţi-vă. Mergem în China. O să vedeţi Marele Zid. Găsiţi acolo aparate de fotografiat mai ieftine. Ţineţi-vă după mine. Atenţie să nu vă pierdeţi. *(Iese prin stânga ţinând umbrela sus. Turiştii îl urmează. Fata se apropie de un turist.)*
FATA: Vrei să mă rog pentru tine?

Iese şi fata, ies toţi turiştii. Omul-statuie le face un semn de rămas-bun. Oscar se apropie de el, îndreaptă pistolul asupra lui. Omul-statuie ridică braţele: nu are nici un aparat.
Întuneric.

VOCEA LUI LUCA: Sami… Sami… Sami… Hei, Sami…
VOCEA LUI SAMI: Sssst!
VOCEA LUI LUCA: Unde eşti?
VOCEA LUI SAMI: Mai încet.

Lumină pe Sami – care stă la nivelul superior cu căştile pe urechi. Luca se aşază lângă Sami. După un timp, Sami îşi scoate căştile.

SAMI: I-am pierdut.
LUCA: Cum i-ai pierdut? Vrei să zici că i-ai prins?
SAMI: Pentru câteva clipe. Cu bruiaj.
LUCA: Poate că nu erau ei.
SAMI: Ei erau. Am auzit clar cuvântul „lume“. Şi „inconsistenţă“. Cine vrei să fie? *(Luca nu e prea convins.)* Ai văzut ceva?
LUCA: Trei limuzine negre.
SAMI: Şi poliţie?
LUCA: Şi poliţie.
SAMI: Servicii secrete?
LUCA: Plin.
SAMI: I-ai fotografiat?
LUCA: Da. *(Scoate aparatul de fotografiat. Se uită amândoi.)*
SAMI: Stop. Măreşte. Şi mai mult. E regina!
LUCA: Da. Parcă. Formidabil! A venit şi regina…
SAMI: În fiecare an vine. Cred că pe ea am auzit-o. Felul în care a pronunţat „inconsistenţă“… Uite! Şi directorul băncii… Preşedintele… *(Scoate o hârtie.)*
LUCA: Ai făcut rost de listă!
SAMI: Mi-a trimis-o omul meu azi-dimineaţă.
LUCA: Sami… Spune-mi şi mie… Cine e omul tău?
SAMI: Nu ştiu.
LUCA: Atunci cum comunicaţi?
SAMI: Există un om de legătură. Şi altul care face legătura cu omul de legătură.
LUCA: Aha.
SAMI: Nici pe ăştia nu-i cunosc. Dar mai e unul care îmi transmite mesajele.
LUCA: Cine?
SAMI: Mai bine să nu ştii. Eşti prea tânăr. *(Cercetează lista.)* Au venit toţi. Sunt aici. Îi simţi?
LUCA *(deloc convins)*: Da…
SAMI: Ce fac?
LUCA: Nu ştiu.
SAMI: Îţi spun eu: Fac răul. Răul se face pe ascuns. Binele se face la lumina zilei. *(Îşi pune căştile. Rămân amândoi nemişcaţi.)*
LUCA: Ei?
SAMI: Încearcă şi tu. *(Îi dă căştile. Luca stă câteva clipe cu căştile pe urechi, apoi le scoate.)*
LUCA: Nimic.
SAMI: Mâine-poimâine izbucneşte un război, se prăbuşeşte bursa, se dă o lovitură de stat prin America de Sud sau Africa, explodează preţul petrolului… Şi zici că-i un accident. Lumea se agită, ziarele pun titluri de-o şchioapă, televiziunile urlă… Dar totul e hotărât acum. Aici. Cu sânge rece. Calculat.
LUCA: Ne-or fi luat şi pe noi în calcul?
SAMI *(râde; apoi duce mâna la stomac)*: Iar mă-nţeapă. *(Se uită la ceas.)* Hai la hotel. Aştept un semn de la omul meu.

Se ridică. Ies. Întuneric.
La nivelul inferior: primul bărbat şi prima femeie stau la masă, beau cafea. El se uită la ea insistent, vrea să-i vorbească şi nu ştie cum să înceapă, ea priveşte în gol.

PRIMUL BĂRBAT: Ascultă-mă… Te rog, ascultă-mă… (Ea îl ignoră, îşi bea cafeaua privind mai departe în gol. Tăcere.) Trebuie să-ţi spun…
PRIMA FEMEIE: Mi-ai spus.
PRIMUL BĂRBAT: Trebuie totuşi să…
PRIMA FEMEIE: Aşteaptă. *(Îşi scoate telefonul mobil şi începe să-şi citească mesajele.)*

Din stânga intră doi bărbaţi şi două femei.

AL DOILEA BĂRBAT: Nu spun că aşa trebuie să se întâmple.

AL TREILEA BĂRBAT: Pui răul înainte.
A DOUA FEMEIE: Şi n-ai cum să ştii ce gândeşte ea.
A TREIA FEMEIE: Ce o să gândească.
AL DOILEA BĂRBAT : Sunt realist. Dacă se întâmplă, eu îi zic clar: Îl iubeşti pe ăla? Foarte bine. Dar află că e un cretin. Pentru că mai deştept ca mine nu poate să fie.
PRIMUL BĂRBAT *(primei femei)*: Te iubesc. *(Ea continuă să citească SMS-urile fără să-l bage în seamă.)*
A DOUA FEMEIE *(către al doilea bărbat)*: De ce să iubească pe altul?
PRIMUL BĂRBAT *(primei femei)*: Mi-am părăsit soţia. Mă mut la tine. Ai auzit? *(Ea îl ignoră mai departe.)*
AL DOILEA BĂRBAT: Şi dacă la divorţ îmi cere jumătate din avere, o împuşc uite-aici, în frunte. Cât mă costă?
AL TREILEA BĂRBAT: Cinci sute de mii.
AL DOILEA BĂRBAT: Hai să zicem un milion. Ce e un milion?!
PRIMA FEMEIE *(se întoarce brusc spre primul bărbat)*: Dacă vrei, putem să ieşim din când în când în oraş, putem să cinăm împreună, să mergem la teatru, la film… Dar n-are rost să continuăm.
A TREIA FEMEIE *(către al doilea bărbat)*: Bine, dar mâine te însori cu ea. Ce rost are să te gândeşti la asta?

Din dreapta intră un bărbat dezbrăcat până la brâu. Pe piept, pe spate, pe braţe, toată pielea lui e acoperită de texte. Apariţia sa trezeşte interesul celor şase. Îl înconjoară şi încep să citească. Intră omul în roşu.

OMUL ÎN ROŞU: Da, doamnelor şi domnilor, aşa este. E absolut adevărat ce scrie acolo. Mărimea contează. Până acum am fost obligaţi să spunem că nu contează, ca să nu jignim pe nimeni. Ba chiar, printr-o logică perversă, a trebuit să răsturnăm realitatea. De azi înainte nu mai e nevoie. Priviţi, vă rog.

Se duce la prima femeie, îşi apropie mâinile cu degetele întinse de sânii ei, iar sânii se umflă. Murmur de admiraţie. Numai primul bărbat face notă discordantă: va urmări nedumerit şi apoi tot mai trist ce se întâmplă pe scenă.
La nivelul superior se deschide uşa PARIS şi intră Cremona. Se va plimba încet pe platformă, va coborî treptele şi va ajunge în cele din urmă jos, lângă celelalte personaje.

AL DOILEA BĂRBAT (către prima femeie): Îmi daţi voie?

Fără să aştepte vreun răspuns, constată cu mâinile lui efectul. Omul în roşu repetă jocul cu a doua femeie. Din nou murmur de admiraţie. A treia femeie face un pas spre omul în roşu.

OMUL ÎN ROŞU: Ştiinţa, doamnelor şi domnilor! Matematica, biologia, fizica, chimia…
AL TREILEA BĂRBAT: Şi mai departe… Mai departe nu se poate merge?
OMUL ÎN ROŞU: Cum să nu!

O evită pe a treia femeie care se apropiase tot mai insistentă de el şi repetă operaţia cu a doua femeie. Sânii ei cresc şi mai mult. Admiraţie şi mai zgomotoasă. Al doilea bărbat o părăseşte pe prima femeie şi se duce la a doua. O pipăie.

AL DOILEA BĂRBAT: Într-adevăr. Ştiinţa a progresat.
A TREIA FEMEIE: Şi eu… Şi eu…
OMUL ÎN ROŞU: Bineînţeles, doamnă. Toată lumea are dreptul. Ba chiar, aş îndrăzni să spun, are datoria… *(Aplică tratamentul şi celei de-a treia femei.)*
A TREIA FEMEIE: Să nu ne oprim.
OMUL ÎN ROŞU: Cu plăcere. *(Repetă operaţia – sânii ei cresc şi mai mult.)*
A TREIA FEMEIE: Am putea continua?
OMUL ÎN ROŞU: De ce nu?

Sânii ei au devenit enormi. Admiraţie încă şi mai zgomotoasă. Al doilea bărbat se duce la a treia femeie, o pipăie insistent. Ea e radioasă.

AL DOILEA BĂRBAT (o ia de mână şi porneşte cu ea): Poţi să te duci la cumpărături o dată pe săptămână. Vizite, tot o dată pe săptămână. Numai femei, se-nţelege. Cu gătitul nu-ţi face probleme. Mâncăm la restaurant.

Al doilea bărbat şi a treia femeie ies prin dreapta urmăriţi de privirile celorlalţi. Moment de tăcere.

AL TREILEA BĂRBAT (privind în urma celui de-al doilea): Şi când te gândeşti că mâine trebuia să se însoare!
A DOUA FEMEIE: Parcă nu-l ştii!
PRIMA FEMEIE *(către omul în roşu)*: Dacă sunteţi amabil… Aş mai vrea puţină biologie…
OMUL ÎN ROŞU: La dispoziţia dumneavoastră.

Repetă operaţia cu prima femeie. Mulţumită, prima femeie se apropie de bărbatul dezbrăcat până la brâu. Începe să-l zgârie

delicat pe piele, ca şi cum ar scrie, apoi se freacă de el. Primul bărbat, care n-a participat la joc, priveşte tot mai trist.

A DOUA FEMEIE: Şi puţină chimie, dacă se poate… (Omul în roşu repetă operaţia. Al treilea bărbat se apropie de a doua femeie.)

AL TREILEA BĂRBAT: Ne cunoaştem de atâţia ani… De ce-am tăcut? *(Începe s-o mângâie.)* De ce n-am îndrăznit?

OMUL ÎN ROŞU *(o vede pe Cremona care, ajunsă jos, îi urmărise de ceva vreme pe ceilalţi)*: Doamna… Nu?… *(Gest cu palmele ca nişte pâlnii.)*

CREMONA *(zâmbeşte)*: Nu, mulţumesc.

Prima femeie îl ia de mână pe bărbatul dezbrăcat până la brâu şi iese cu el prin stânga. Al treilea bărbat o ia de mână pe a doua femeie şi pornesc spre dreapta. A doua femeie se întoarce către omul în roşu:

A DOUA FEMEIE: Poate că n-ar strica şi puţină fizică…

AL TREILEA BĂRBAT: Lasă, lasă, ajunge.

A DOUA FEMEIE: Puţină…

AL TREILEA BĂRBAT: Altă dată. *(A doua femeie iese trasă de al treilea bărbat. Omul în roşu se întoarce ba spre stânga, ba se spre dreapta.)*

OMUL ÎN ROŞU: Staţi! Staţi o clipă! Am uitat să vă spun ceva important… Acelaşi lucru e valabil şi pentru domni!… *(Ezită, nu ştie încotro s-o ia. Până la urmă porneşte în goană spre stânga şi se ciocneşte de Oscar, care tocmai intra. Lui Oscar:)* Mă scuzaţi… Din viteză… *(Iese.)*

PRIMUL BĂRBAT *(se apropie de Cremona; timid)*: Eu nu înţeleg. Dumneavoastră înţelegeţi? *(Cremona îi zâmbeşte trist şi ridică din umeri.)* Poate că nu e nimic de înţeles. Deşi… *(Tăcere.)* Trebuie să plec. Dar nu ştiu unde. *(Tăcere.)* Nu mai am unde să mă duc. Nu mai am casă. Nu mai am nimic pe lumea asta. *(Tăcere.)* Mă scuzaţi că am îndrăznit să…

CREMONA: Nu vă cereţi scuze.

Se privesc o clipă în tăcere, apoi primul bărbat porneşte spre dreapta şi iese. Cremona îl urmăreşte cu privirea. Oscar se apropie de Cremona, se învârte în jurul ei. Uşor stânjenită, Cremona scoate un telefon.

OSCAR: Ce faci?

CREMONA: Nu înţeleg.

OSCAR: Te-am întrebat ce faci.

CREMONA: Ne cunoaştem cumva?

OSCAR: Nu. *(Cremona vrea să formeze un număr.)* Ce faci cu chestia aia?

CREMONA: Cum adică ce fac? Vreau să vorbesc.

OSCAR: Cu cine?

CREMONA: Nu te priveşte.

OSCAR: Ce să-i spui?

CREMONA *(după ce îl priveşte o clipă în tăcere)*: Eşti nebun?

OSCAR: Spune-mi mie ce vrei să-i spui lui.

CREMONA: De unde ştii că e bărbat?

OSCAR: Nu contează dacă e bărbat sau femeie. Spune-mi mie. Eu sunt lângă tine.

CREMONA *(râde)*: Câte femei ai agăţat cu tâmpenia asta?

OSCAR: Nici una.

CREMONA: N-a ţinut?

OSCAR: N-am încercat să agăţ pe nimeni.

CREMONA: Nu te cred.

OSCAR: Treaba ta.

CREMONA: De ce n-ai încercat?

OSCAR: Sunt un bărbat timid. *(Cremona râde. Vrea din nou să vorbească la telefon.)* N-ai ce să-i spui.

CREMONA: Aş putea să-i povestesc despre tine.

OSCAR: N-ar înţelege.

CREMONA: E un om inteligent.

OSCAR: Nu contează. Dă-mi telefonul.

CREMONA: Vrei să vorbeşti tu?

OSCAR: Vreau să-l distrug.

CREMONA: De ce?

OSCAR: Ca să vorbeşti cu mine, nu cu un aparat.
CREMONA: Dar nu vorbesc cu un aparat. Vorbesc cu un bărbat care aşteaptă să-l sun.
OSCAR: Dacă s-a legat de un aparat înseamnă că e un aparat.
CREMONA: Atunci şi eu sunt un aparat.
OSCAR: Ai putea să nu fii. *(Tăcere.)*
CREMONA: Tu nu vorbeşti la telefon?
OSCAR: Nu.
CREMONA: Niciodată?
OSCAR: Niciodată.
CREMONA: N-ai calculator?
OSCAR: Nu.
CREMONA: Şi te descurci?
OSCAR: Mă descurc.
CREMONA *(după un moment de tăcere)*: Eşti singur?
OSCAR: Da.
CREMONA: E bine să fii singur?
OSCAR: Nu ştiu. Întotdeauna am fost singur.
CREMONA: De ce?
OSCAR *(după un timp)*: M-am simţit mereu ca un spion infiltrat în lumea asta.
CREMONA: Cum te cheamă?
OSCAR: Oscar.
CREMONA *(amuzată)*: Pentru cine spionează Oscar?
OSCAR: Habar n-am.
CREMONA: Şi n-ai încercat să afli?
OSCAR: M-am chinuit ani de zile…
CREMONA: Cum te-ai chinuit?
OSCAR: M-am supravegheat zi şi noapte. Am ajuns să-mi analizez fiecare mişcare, fiecare gest… Ca să descopăr cine e ascuns aici, înăuntru, cine stă în umbră şi trage sforile. *(Cremona râde.)* Ca un poliţist m-am interogat: De ce vreau ce vreau, de ce îmi place ce-mi place, de ce urăsc ce urăsc… Cine hotărăşte să fac ce fac, să fiu cum sunt… Am disecat totul.
CREMONA: Şi?
OSCAR: Degeaba. Am obosit. Mi-era imposibil să fac chiar şi un pas. *(Pauză.)* Până la urmă am renunţat. Din spion am devenit soldat. Uite…

Scoate pistolul şi i-l oferă. Cremona ia pistolul. Îl examinează cu un amestec de teamă şi curiozitate, apoi i-l dă înapoi. Oscar îl pune la loc în buzunar.

CREMONA: Ştii, Oscar… Şi eu m-am simţit mereu ca o spioană infiltrată în lumea asta.
OSCAR: Şi ce-ai făcut?
CREMONA: Nimic. *(Scurtă pauză.)* E rău, nu-i aşa? *(Oscar ridică din umeri. Se privesc în tăcere. Sună telefonul.)*
OSCAR: Dă-l încoace. *(Cremona ezită o clipă, apoi îi dă telefonul. Oscar îl izbeşte de pământ.)* Cum te cheamă?
CREMONA: Cremona.

Întuneric.
La nivelul superior: Luca şi Sami. Luca se plimbă nervos.

LUCA: Ne-au păcălit! Ne-au păcălit! Ne-au păcălit!
SAMI: Calmează-te. Mă doare stomacul.
LUCA: Limuzine negre, servicii secrete, poliţie…
SAMI: Sunt foarte abili. Îi cunosc bine, îi urmăresc de treizeci de ani.
LUCA: Şi regina? Ziceai că ea e. I-ai recunoscut şi vocea. „Inconsistenţă“!
SAMI: Semăna al dracului.
LUCA: Semăna!
SAMI: Au sosii perfecte pentru toţi. Aceleaşi mutre, aceleaşi voci…
LUCA: Şi omul tău?
SAMI: L-au descoperit, e clar.
LUCA: Şi oamenii de legătură?

SAMI: I-au descoperit şi pe ei. Probabil că i-au omorât pe toţi. I-au înlocuit cu oamenii lor.

La nivelul inferior pătrund în scenă bărbaţi şi femei. Doi bărbaţi au mai multe bastoane, pe care le împart celorlalţi. Sunt bastoane lungi de vreun metru, moi şi elastice. Unul dintre bărbaţi se loveşte cu bastonul în cap, apoi, pe rând, femeile şi ceilalţi bărbaţi îl imită. Când se lovesc, îi apucă ameţeala, încep să se mişte încet şi dezordonat. Pe măsură ce loviturile se repetă, mişcarea se transformă într-un dans lent. Extaz colectiv. Totul se petrece pe tăcute.

LUCA: Ne-au calculat mişcările, Sami. Când ţi-am spus eu, ai râs.
SAMI: Râd pentru că îmi face bine la stomac.
LUCA: Ne-au montat un spectacol… Maşini negre, poliţie, voci…
SAMI: Şi ce concluzie tragi?
LUCA: Că suntem nişte dobitoci.
SAMI *(râde)*: Da de unde! Suntem buni.
LUCA: Te-a prostit ulcerul.
SAMI: Suntem foarte buni, ascultă-mă pe mine, băiete. Dacă ne-au montat tot spectacolul ăsta înseamnă că se tem de noi. Îţi dai seama cât au cheltuit?
LUCA: Ai dreptate. La asta nu m-am gândit.
SAMI: Pentru că tu nu gândeşti economic. Îţi fură ochii politica. Te duci la conferinţe de presă, faci interviuri cu elefanţi, măgari şi cămile, scrii articole despre alegeri, despre baloane colorate. Şi habar n-ai ce e în spatele lor.

La nivelul inferior intră în scenă Oscar şi Cremona. Privesc o clipă dansul celorlalţi, apoi Oscar ia un baston, o loveşte în cap pe Cremona, se loveşte şi el în cap. Râd. Se lovesc mai rar decât ceilalţi, participă mai puţin la extazul colectiv.

SAMI: Auzi, băiete… Tu ştii de ce există pe lumea asta inflaţie?
LUCA: Da. Adică nu.
SAMI: Pentru că la preţul fiecărui căcat pe care-l cumperi se adaugă şi cheltuiala ca să-ţi bage ţie pe gât căcatul ăla şi să facă din tine un om previzibil. Să te castreze. Tu singur îţi plăteşti chirurgul care te castrează, nu asigurările medicale. Trebuie să recunoşti, face operaţia cu multă artă. Nici nu simţi. E specialist. De aia trebuie să-l plăteşti bine.
LUCA: Şi dacă nu pot să plătesc?
SAMI: Poţi. Pentru că ei tipăresc bani şi-ţi umplu buzunarele ca să ai ce cheltui.
LUCA: Şi dacă nu vreau să plătesc?
SAMI: Vrei.
LUCA: Şi dacă totuşi nu vreau?
SAMI: Te conving ei până la urmă. Cu cât te laşi mai greu convins, cu atâta creşte nota de plată la chirurg. Ei tipăresc bani cât e nevoie. Maşina de tipărit bani e în mâinile lor. *(Tăcere.)*
LUCA: Vrei să zici că banii cheltuiţi pe spectacolul cu voci, limuzine negre, poliţie şi servicii secrete au fost tipăriţi din cauza noastră? Că noi am făcut să crească inflaţia?
SAMI: Poţi să fii sigur, băiete. *(Luca îl priveşte mirat.)* Ăsta-i riscul meseriei de ziarist. Ăsta şi ulcerul.
LUCA: Te doare?
SAMI: Peste vreo treizeci de ani o să te doară şi pe tine. *(Stă pe gânduri o clipă.)* O luăm de la capăt. Trebuie să fim imprevizibili. Hai.

Ies pe uşa VENEŢIA.

CREMONA: Opreşte-te.

Oscar o loveşte cu bastonul în cap, Cremona râde, îl loveşte şi ea.
Din direcţia spectatorilor începe să se audă o voce precipitată – exact ca vocea unui comentator sportiv din transmisiunea unui meci de fotbal. Oscar şi Cremona se opresc şi vor asculta din ce în ce mai atent. Ceilalţi vor continua să se lovească în cap ignorând vocea.

VOCEA (vorbind foarte repede): Încă un efort… Încă un efort… Un efort… Un efort… Un ultim efort… Şi iată, stimaţi telespectatori, s-a născut Mimi! Priviţi cu atenţie în reluare… S-a născut… s-a născut… s-a născut… E roşie, e cheală, dă din mâini şi din picioare… Mimi plânge… plânge… plânge… Mimi râde… Mimi stă lipită de sânul mamei şi suge… Priviţi cum se prelinge laptele… Un fir alb… Gata! Nu se mai prelinge… Mimi doarme întinsă pe spate…. Mimi face pipi… Mimi creşte, stimaţi telespectatori… Creşte… creşte… creşte… Formidabil!… Se agaţă de pat… Se agaţă de clanţă… Mimi merge! Mimi merge într-adevăr pe picioarele ei… Incredibil! Priviţi în reluare… Mimi a devenit o fiinţă bipedă, stimaţi telespectatori, dacă pot să mă exprim aşa… Şi continuă să crească… Vorbeşte… Deocamdată nu se înţelege prea bine ce spune, dar e clar că vorbeşte… Vorbeşte singură, vorbeşte cu ceilalţi, cu toată lumea care vrea s-o asculte… Mimi se

joacă… Mimi râde… Mimi plânge… S-a îmbolnăvit! Se scarpină… E sănătoasă! Şi iat-o, stimaţi telespectatori, pe Mimi în prima zi de şcoală îmbrăcată în…

Oscar scoate pistolul şi trage spre public. Zgomotul unui ecran care se sparge. Cremona îl îmbrăţişează pe Oscar. Ceilalţi sunt treziţi brusc de zgomot. Strâng bastoanele şi ies repede din scenă.

CREMONA: Să nu-mi spui că sunt frumoasă. Nu suport. Uite, sunt prea înaltă. Am picioarele prea mari şi genunchii ascuţiţi. Am un nas uriaş. Ochii sunt ca doi peşti care înoată între urechi. Vezi?

OSCAR *(cercetând-o atent)*: Şi urechile sunt cam mari.

CREMONA: Da? Nu mi-am dat seama. *(Se pipăie.)* Ai dreptate. *(Pauză.)* Şi aici, uite. Am o cicatrice. De când eram mică. Am căzut… *(Se trânteşte pe jos, îl trage şi pe Oscar.)* Trebuie să vezi totul. Ca să ştii de la început. Şi aici…

OSCAR: Cremona…

CREMONA: Taci. *(Pauză.)* Lasă-mă să ghicesc ce gândeşti.

Îl trage spre ea. Stau pe jos îmbrăţişaţi.
Din stânga intră omul-statuie. Îi priveşte. Se urcă pe soclu.
Lumina devine roşiatică. Se întunecă. Apoi devine iar roşiatică. Se luminează de-a binelea.
Cremona se ridică în capul oaselor. Vorbeşte spre public:

CREMONA: Nu i-am iertat niciodată că m-au adus pe lume. (Pauză.) Mai ales pe mama n-am iertat-o. Tata a fost întotdeauna inconştient. (Pauză.) Ba nu, mai ales pe tata. Pentru că din inconştienţă m-a făcut să cred că lumea trebuie să fie… (Gest.) Nu l-am putut ierta că lumea nu arăta aşa cum îmi promisese el. Fără să-şi dea seama, îmi promisese. (Pauză.) Mama a rămas un gust acru în gura mea. O scuip în fiecare dimineaţă şi dispare.

Cremona se întinde la loc. Se repetă jocul de lumini.
Oscar se ridică în capul oaselor şi vorbeşte spre public:

OSCAR: Mergeam pe stradă. Mă duceam să cumpăr pâine. Când să dau colţul, o maşină opreşte chiar în dreptul meu. În maşină, trei femei. Am crezut că vor să mă întrebe ceva. Dar nu. Se uitau la mine şi dintr-odată au izbucnit în râs. Râdeau toate trei. Râdeau şi nu se mai opreau. Ce era aşa comic? Ce putea să fie aşa comic? (Pauză.) Aş fi vrut să le spun ceva, orice. Să le înjur. N-am putut să deschid gura. Eram paralizat. Brusc, maşina a demarat. M-am întors acasă fără pâine, m-am uitat în oglindă şi am făcut efortul să râd. Până la urmă am râs. Am râs. Am râs.

Oscar se întinde la loc. Se repetă jocul de lumini.
Cremona se ridică în capul oaselor şi vorbeşte spre public:

CREMONA: Trebuie să-ţi povestesc despre casă. (Pauză.) Casa cu ziduri de cărămidă, ferestre mari şi trepte înalte la intrare. Ţie trebuie să-ţi spun. N-am mai vorbit cu nimeni despre asta… De fapt, am fost o singură dată acolo. Demult. Cu tata. (Pauză.) Ne-au primit nişte oameni foarte bătrâni. Erau uscaţi, aveau pielea întunecată, venele ieşite şi ochii galbeni. Vocea lor vibra hârşâit. Discutau cu tata, pe mine nici nu mă băgau în seamă. Şi atunci, m-am făcut mică, m-am făcut invizibilă. Am început să umblu din cameră în cameră. N-am găsit nimic suspect, arăta la fel ca orice casă. Dar simţeam că se întâmplă ceva acolo… Ceva… (Gest.) Pentru mine era buricul lumii, aşa mi-am zis. Nu mă întreba de ce. Cuvintele astea, „buricul lumii“, s-au format în mintea mea fără să ştiu cum şi fără să le înţeleg. Nici acum, după atâţia ani, nu le înţeleg. (Pauză.) Am ajuns în coridor. La capătul lui era o uşă cu vopseaua scorojită. M-am apropiat. Am încercat s-o deschid. N-am putut. M-am lipit de uşă.

Cremona se întinde la loc. Se repetă jocul de lumini. Omul-statuie a dispărut. Oscar şi Cremona sunt mai departe întinşi pe jos. Pe scenă sunt două fete. Stau în picioare una lângă alta, nemişcate. Din stânga şi din dreapta intră pe rând, la intervale nu prea scurte, oameni împingând cărucioare în genul celor din supermagazine, dar mai mari. Fiecare bărbat duce în cărucior un bărbat, fiecare femeie o femeie. Străbat scena şi ies prin partea opusă. După două-trei apariţii, din stânga intră un bărbat şi o femeie care duc un cărucior gol. Se opresc în dreptul celor două fete. În momentele următoare scena va mai fi din când în când traversată de un bărbat sau o femeie care duc în cărucior un bărbat sau o femeie.

FEMEIA: Ei? Ce zici?
BĂRBATUL: Nu ştiu.
FEMEIA: Uită-te.
BĂRBATUL: Mă uit. Nu ştiu ce să zic.
FEMEIA: Nu te uiţi. Vrei să ieşi mai repede. Să scapi.
BĂRBATUL: Nu.
FEMEIA: Ba da. Puteai să spui de la început că n-ai chef să vii cu mine la cumpărături. Puteai să rămâi acasă.
BĂRBATUL: Vreau să vin cu tine.

FEMEIA: Atunci nu mai face mutra asta de martir. E ofertă specială. Deschide bine ochii. *(Privesc amândoi în tăcere cele două fete.)* Ei?
BĂRBATUL: Tu trebuie să alegi.
FEMEIA: Ştii foarte bine că mi-e greu să aleg. Nu fac ca tine, care cum intri într-un magazin şi-ţi cad ochii pe un lucru, gata, îl cumperi. Eu mă uit. Mă gândesc. Îmi închipui.
BĂRBATUL: Atunci de ce mai ai nevoie de părerea mea?
FEMEIA: Ca să nu mă simt singură. Oricum sunt singură când sunt cu tine. Mai bine rămâneai acasă.
BĂRBATUL *(în cele din urmă)*: Uite… *(Arată spre o fată.)* Asta-mi place.
FEMEIA: Hmmm… Mă aşteptam. *(Priveşte în tăcere. Bărbatul face câţiva paşi, priveşte spre public.)* Mie-mi place cealaltă.
BĂRBATUL *(fără să se uite)*: Nici ea n-arată rău.
FEMEIA: Nu-ţi pasă. *(Brusc, schimbă tonul.)* Poate că totuşi ai dreptate. *(Arată spre prima fată.)* Cred că mi se potriveşte mai bine.
BĂRBATUL: Atunci ia-o.
FEMEIA: S-o iau?
BĂRBATUL: Da.
FEMEIA: Spui asta ca să te-ntorci mai repede acasă.
BĂRBATUL: Ţi-am zis de la-nceput că-mi place.
FEMEIA: Mda. *(O ia pe prima fată şi o ajută să se aşeze în cărucior. Rămâne apoi cu ochii pironiţi asupra celei de-a doua fete.)*
BĂRBATUL: Mergem? *(Tăcere.)* Ce faci?
FEMEIA: Mă întreb dacă…
BĂRBATUL: Atunci ia-o pe cealaltă.
FEMEIA: Le iau pe amândouă.
BĂRBATUL *(speriat)*: Bine, dar o să ai o personalitate dublă!
FEMEIA: Şi ce dacă? E ofertă specială. *(O ia şi pe a doua fată şi o ajută să se aşeze în cărucior lângă – sau peste – prima.)*
BĂRBATUL: Iar o să trebuiască să mergem la psihoterapie…
FEMEIA: Nu te mai lamenta.
BĂRBATUL: Iar o să dăm o grămadă de bani…
FEMEIA: Nu fi meschin. *(Bărbatul rămâne nemişcat.)* Hai odată.

Pornesc amândoi spre dreapta. Din dreapta intră un domn care duce în cărucior o femeie. Când ajunge în dreptul celor doi, se privesc cu toţii miraţi, apoi îşi continuă fiecare drumul.

FEMEIA (revoltată, bărbatului): Ai văzut? Ai văzut?

Ies.
Oscar şi Cremona continuă să stea întinşi.

CREMONA: Nu! N-o lua pe-acolo.
OSCAR: De ce?
CREMONA: Nu e bine.
OSCAR *(se ridică în capul oaselor)*: De unde ştii?
CREMONA *(râde; se ridică şi ea în capul oaselor)*: Hai să bem o cafea. *(În scena care urmează Oscar şi Cremona stau nemişcaţi în capul oaselor.)*
OSCAR: Aici?
CREMONA: E prea multă lume.
OSCAR: Aici?
CREMONA: E pustiu. Nu-mi place.
OSCAR: Atunci hai pe malul lacului. Ţi-e frig?
CREMONA: Puţin. *(Oscar îşi trece braţul peste umerii ei.)* Uite lebedele! *(Privesc o clipă în tăcere spre public.)*
OSCAR: Cât timp crezi că mai avem până ne prind?
CREMONA: Dacă mergem pe unde îţi spun eu, nu ne prind. *(Pauză.)* Ţi-e frică?
OSCAR: Când eram singur nu mi-era frică.
CREMONA: Vrei să fii singur?

OSCAR: Nu.
CREMONA: Atunci nu te mai gândi. *(Pauză.)* Uite bradul! Au pus şi becuri…
OSCAR: Îngrozitor.
CREMONA: E frumos.
OSCAR: Urăsc Crăciunul.
CREMONA: De ce?
OSCAR: Tu chiar nu-ţi dai seama? Timp de-o săptămână oraşul e condus de pompele funebre. *(Cremona râde.)* Pregătesc înmormântarea generală… Cu tot fastul… Lumini… Globuri… Afişe colorate… Panglici… *(Cremona râde iar.)* Şi copiii care îţi sună la uşă şi te invită să te sinucizi… Te somează cu cântecele lor. Pe urmă te pândesc şi-i anunţă imediat pe gropari.
CREMONA: Ce gropari?
OSCAR: Ăia îmbrăcaţi în roşu, care aduc cadouri.
CREMONA *(râde)*: Nu-ţi plac cadourile! *(Privesc în tăcere spre public.)* Uite şi raţele!
OSCAR: Aici e bine? Îţi place?
CREMONA: E oribil. Hai să intrăm. Am obosit.
OSCAR *(spre culise)*: Două cafele.

Intră un chelner care aduce două cafele şi le lasă pe jos. Oscar se scotoceşte – n-are bani. Plăteşte Cremona.

CHELNERUL: Mulţumesc. (Iese.)
OSCAR: Trebuie să împuşc un bancomat azi.
CREMONA: Ştii, Oscar… Eu când eram mică furam. În orice magazin intram, plecam cu ceva. Un fleac, nu conta ce.
OSCAR: Şi nu te-au prins?
CREMONA: Nu, dar maică-mea era disperată. Făcea nişte mutre… De asta am renunţat. Mi-era milă de ea. Nu înţelegea nimic. *(Pauză.)* Oamenii ăştia, care nu înţeleg şi te obligă să-ţi fie milă! *(Priveşte în gol.)* Pe urmă şi de bărbaţii cu care mă culcam mi-era milă. De toţi. Şi de soţul meu. Mai ales de el. Pentru că el chiar se gândea la mine. În felul lui. Îşi făcea planuri. Să ne cumpărăm o casă cu grădină, o maşină, nişte copii. *(Scurtă pauză. Se întoarce spre Oscar:)* Tu nu furai?
OSCAR: Până să încep războiul, nu.
CREMONA: De ce?
OSCAR: Pentru că eu sunt un om cinstit. *(Cremona râde, nu se mai opreşte din râs.)* Ştii… Mă întreb uneori… Dacă ei au dreptate?
CREMONA *(se opreşte brusc din râs; tăioasă)*: N-au.
OSCAR: Da. N-au. Şi dacă totuşi au?
CREMONA: Oscar!
OSCAR: N-au, nu-i aşa?
CREMONA: N-au.
OSCAR: Hmmm… Când încerc să mă pun în pielea lor, îmi vine să le dau dreptate. Şi asta mă înnebuneşte.
CREMONA: E o prostie să te pui în pielea altuia. Tu eşti în pielea ta. Noi suntem în pielea noastră. Ei nu există. Te uiţi la ei – şi dispar.
OSCAR: Dacă ei nu există, atunci noi cu cine ne luptăm?
CREMONA: Ne luptăm cu moartea, Oscar.
OSCAR *(după un moment de tăcere, înviorat)*: Noi suntem viaţa, nu-i aşa?
CREMONA: Aşa e, iubitule. *(Îl sărută. Se privesc în tăcere.)*
OSCAR *(se uită la ceas)*: Mai sunt două minute. Şi nenorocitul ăla de sus habar n-are ce-l aşteaptă.
CREMONA: Bea-ţi cafeaua că se răceşte.
OSCAR: Ţi-e frig?
CREMONA: Puţin. *(Oscar o ia din nou în braţe. Privesc în tăcere spre public.)* Cum se cheamă păsările alea?…
OSCAR: Care?
CREMONA: Uite, alea mici, negre şi grase.
OSCAR: Alea care se scufundă?
CREMONA: Da.
OSCAR *(stă o clipă pe gânduri)*: Habar n-am.

Bubuitul unei explozii. Scena se umple de fum.

Când fumul se risipeşte, la nivelul inferior se află Sami şi Luca. Stau amândoi cu căştile pe urechi. Ascultă încordaţi.

SAMI: I-am prins.

LUCA: Crezi?

SAMI: I-am prins, băiete. *(Ascultă în tăcere.)*

LUCA: Ne-au mai păcălit o dată.

SAMI: Îţi jur pe ulcerul meu că de data asta i-am prins. Ascultă. Ascultă ce spune guvernul mondial.

LUCA: N-aud prea bine.

SAMI: Ssst. Vorbesc toţi deodată.

LUCA: Se ceartă?

SAMI: Nu-mi dau seama. Trebuie să urmărim vocile separat.

LUCA: Cum naiba?

SAMI: Vocea galbenă… O auzi?

LUCA: Mda… Parcă.

SAMI: Ăla e directorul general. Şi vocea albastră e preşedintele. Urmăreşte-l tu pe preşedinte.

LUCA: Dar se amestecă. Stai puţin… Mai e o voce gri… O voce verde… O voce portocalie… O voce neagră…

SAMI: Ignoră-le.

LUCA: Mai e şi o voce roşie.

SAMI: Regina. E inconfundabilă. N-o recunoşti?

LUCA: Ai dreptate. Ea e, să fiu al dracului!

SAMI: Las-o deocamdată. Urmăreşte-l pe preşedinte. Eu m-am acordat pe director. *(Tăcere.)*

LUCA: L-am pierdut pe albastru. Ce zice galbenul?

SAMI: Zice că nu-i rău.

LUCA: Ce nu-i rău?

SAMI: Taci. *(Pauză.)* Au crescut vânzările la telefoane mobile şi aparate de fotografiat. Cifre. Cifre. Cifre.

LUCA: Roşul râde.

SAMI: Las-o. Ţine-te de albastru. L-ai prins?

LUCA: Ssst. Poliţia… S-a băgat şi negrul pe fir.

SAMI: Dă-l în mă-sa. Ţine-te de albastru.

LUCA: Antene distruse… Satelit mut… surd… orb… Intervenim…

SAMI: Nu intervenim…

LUCA: Intervenim… Serviciile secrete…

SAMI: Fii atent, trec pe roşu. *(Cu voce schimbată:)* Dar, domnilor, pe unde hibernează minţile voastre? Ce insectă misterioasă v-a paralizat imaginaţia? Treziţi-vă. Sau dormiţi mai adânc, ca să puteţi visa ce nu vedeţi cu ochii voştri. Dacă lumea e o afacere şi oamenii sunt consumatori ameţiţi… *(Revine la vocea lui:)* Am pierdut-o!

LUCA *(după o scurtă pauză)*: Albastrul: Nu vor decât să fie fericiţi, majestate…

SAMI *(cu voce schimbată)*: Fericirea e un mit, domnule preşedinte. Să nu-mi spuneţi că aţi fost vreodată…

LUCA: Nu eu, ei… Şi nu e vorba cum sunt, ci ce vor…

SAMI *(cu voce schimbată)*: Ce credeţi că vor?

LUCA *(după o pauză)*: Fără conflicte, fără griji… Să nu sufere…

SAMI *(cu voce schimbată)*: Sunteţi într-adevăr naiv, de asta aţi câştigat aşa uşor alegerile. Iertaţi-mă că… *(Tăcere.)*

LUCA: Trec pe galben. Dar nu vă daţi seama că sunt imprevizibili dacă nu consumă toţi aceiaşi…?

SAMI *(cu voce schimbată)*: Vă lăsaţi hipnotizat de cifre şi uitaţi ce se ascunde în spatele lor. De când Dumnezeu, raiul şi iadul s-au evaporat, e sarcina noastră să le inventăm probleme, preocupări, griji. Dacă nu le au, abia atunci devin imprevizibili, domnule director. *(Revine la vocea lui:)* Iar am pierdut-o. Treci pe negru.

LUCA: Nu înţeleg nimic. Vorbeşte codificat.

SAMI *(cu voce schimbată)*: Da, recunosc… Adevărul e că mi-au devenit simpatici. Întotdeauna mi-am spus că un bărbat ridicol şi o femeie exaltată sunt combinaţia ideală. *(Pauză.)* De ce vă uitaţi aşa la mine?

LUCA: Şi antenele?

SAMI *(cu voce schimbată)*: Fiare vechi. Ce contează, pe lângă o poveste care-i ţine pe oameni cu sufletul la gură! *(Scurtă pauză. Revine la vocea lui.)* Iar se amestecă vocile!

LUCA: Gri…

SAMI: Verde…

LUCA: Portocaliu…
LUCA: Negru…
SAMI: Nu se mai înţelege nimic. E cam haotic guvernul ăsta mondial, băiete. *(Ascultă amândoi concentraţi. Tăcere.)*
LUCA: Intervenim.
SAMI: Nu intervenim.
LUCA: Intervenim.
SAMI: Nu încă. *(Tăcere.)*
LUCA: Ce fac?
SAMI: Mănâncă. *(Îşi scot amândoi căştile.)* Regina era. Pe ulcerul meu! Râsul ei.
LUCA: Maestre, de data asta ai nimerit-o! *(Bat palma.)*
SAMI: I-am prins, băiete. *(Stă o clipă pe gânduri.)* Ştii ce mi se pare ciudat? Eram convins că afacerea cu nebunii ăia doi e aranjată.
LUCA: Şi eu.
SAMI: Uite că pe lumea asta mai încape şi puţină improvizaţie. A fost nevoie să chelesc ca să-mi dau seama. *(Pauză. Se scarpină în cap.)* Împuţită treabă… Să ştii tot ce ştiu eu, să te chinui să le spui oamenilor şi nimeni să nu te asculte, nimeni să nu te creadă… uite, asta mi-a găurit stomacul.
LUCA: Acum avem dovezi, Sami. Scriu un articol, şi mâine apare în…
SAMI: Nu te grăbi, băiete. Mai e de săpat până să demascăm guvernul mondial.
LUCA: Şi după ce-l demascăm ce facem?
SAMI *(îl priveşte o clipă, apoi izbucneşte în râs)*: Hai, treci pe recepţie.

Îşi pun amândoi căştile; rămân nemişcaţi şi tăcuţi.
La nivelul superior se deschide uşa PARIS şi intră un domn (îmbrăcat într-un costum elegant) care-l ţine pe după umeri pe primul bărbat (îmbrăcat într-un halat lucios şi cu mănuşi de box); se îndreaptă împreună spre un colţ al spaţiului de joc. La scurt timp, după ce domnul rosteşte prima replică, se deschide uşa VENEŢIA şi intră preotul, care-l ţine pe după umeri pe al doilea bărbat (îmbrăcat la rândul lui într-un halat lucios şi cu mănuşi de box); se îndreaptă împreună spre colţul opus. Vor intra apoi în scenă, la nivelul inferior, din părţi opuse, arbitrul (care poartă cămaşă albă şi papion – arată exact ca un arbitru de box) şi o femeie în costum de baie, care duce acel gen de pancartă pe care scrie numărul reprizei în meciurile de box, cu deosebirea că pe pancartă nu se află vreo cifră, ci şiruri de litere de dimensiuni descrescătoare, ca pe panourile oftalmologilor. Vor urca pe scări diferite spre nivelul superior.

DOMNUL (primului bărbat): N-ai dreptul.
PREOTUL *(celui de-al doilea bărbat)*: Eu? Eu n-am întâlnit în viaţa mea un om care să nu-mi placă. Nici mort, nici viu.
DOMNUL *(primului bărbat)*: Nu poţi să vorbeşti aşa despre mama ta. Nu poţi să vorbeşti despre bărbaţii care s-au culcat cu ea. Chiar dacă e curvă.
PREOTUL *(celui de-al doilea bărbat)*: În fiecare zi trebuie să te admiri.

Ajuns fiecare în colţul lui, cei doi bărbaţi încep să facă exerciţii de încălzire. Îşi vor scoate apoi halatele şi vor rămâne în şort, ca doi boxeri.

DOMNUL (primului bărbat): Şi nu pentru că ar fi un tabu. E mai mult decât un tabu. O învălui în tăcere. Într-o tăcere caldă. Ca o iubire. E ceva intim.
PREOTUL *(celui de-al doilea bărbat)*: Te scoli dimineaţa şi îţi creezi ziua exact aşa cum vrei tu să se întâmple.
DOMNUL *(primului bărbat)*: Nu vorbeşti despre ea în public. O învălui într-o tăcere luminoasă. Intimă şi luminoasă. Şi caldă. Ai înţeles? *(Primul bărbat dă din cap.)*
PREOTUL *(celui de-al doilea bărbat)*: În fiecare dimineaţă când te scoli, îţi spui aşa: Îi invidiez pe toţi oamenii care vor avea norocul să mă întâlnească azi. Îi invidiez pe toţi oamenii care vor avea norocul să mă întâlnească azi. Îi invidiez pe toţi oamenii care vor avea norocul să mă întâlnească azi. Ai înţeles? *(Al doilea bărbat dă din cap.)*

Femeia în costum de baie traversează scena la nivelul superior, ţinând pancarta ridicată. Aplauze, fluierături. Fondul sonor al unui meci de box. (În tot timpul „meciului“ se va auzi acest fond sonor, iar în pauze ceva mai încet.) Arbitrul se află în centrul „ringului“.

DOMNUL (primului bărbat): Intimitatea. Nu uita. Intimitatea.
PREOTUL *(celui de-al doilea bărbat)*: Ţine minte: Nu eşti bun, nu eşti rău, eşti Dumnezeu. *(Gong.)*
DOMNUL *(primului bărbat)*: Hai.

PREOTUL *(celui de-al doilea bărbat)*: Du-te.
ARBITRUL: Box.

Cei doi bărbaţi se îndreaptă unul spre altul, dar rămân la distanţă şi se privesc în tăcere. O tăcere care se prelungeşte. În cele din urmă:

PRIMUL BĂRBAT (timid): De ce? (Al doilea bărbat are un moment de derută, i se învârte capul, se prăbuşeşte. Arbitrul îl numără.)

ARBITRUL: Unu… Doi… Trei… Patru… Cinci… Şase… Şapte… Opt… *(Al doilea bărbat se ridică cu greu. Se privesc câteva clipe în ochi.)*

PRIMUL BĂRBAT *(mai puţin timid)*: De ce? *(Al doilea bărbat face piruete, se dezechilibrează, dar îşi revine. Cei doi se privesc în ochi şi se mişcă încet, păstrând distanţa între ei.)*

AL DOILEA BĂRBAT : Cum e posibil ca singura femeie care te-a privit în ochi să-ţi spună: Nu mă mai suna, nu vreau să mai vorbesc cu tine? *(Mişcarea continuă în tăcere.)* Cum e posibil ca timpul să treacă atât de încet şi să-ţi auzi fiecare respiraţie? *(Mişcarea continuă în tăcere.)* Cum e posibil ca oamenii să ajungă pe lună, dar să nu ştie să vorbească nici măcar cu o pisică?

După ce s-a clătinat la fiecare întrebare, primul bărbat se prăbuşeşte. Gong. Arbitrul îi face semn celui de-al doilea bărbat să se ducă în colţul lui. Domnul îl ridică de subsuori pe primul bărbat, îi dă palme, îi vorbeşte la ureche. La rândul lui, preotul îi vorbeşte la ureche celui de-al doilea bărbat. „Ringul" e traversat de femeia care ţine sus pancarta.
Se deschide uşa VENEŢIA şi intră Cremona.

CREMONA: Oscar! Unde eşti? Oscar! Oscar! (Se duce la arbitru, se învârte în jurul lui.) Mă scuzaţi. (Iese tot pe uşa VENEŢIA.)

DOMNUL *(primului bărbat)*: Trage-i la ficat. La ficat. Insistă la ficat. Ai nevoie de intimitate. Intimitate, nu uita. Şi la ficat. *(Gong.)*

PREOTUL *(celui de-al doilea bărbat)*: Hai, du-te. *(Îl împinge în „ring".)*
ARBITRUL: Box.

Cei doi bărbaţi se privesc o clipă, apoi primul se aruncă în patru labe. Al doilea îl imită imediat. Se apropie şi încep să se miroasă.

PRIMUL BĂRBAT: Şi de ce, mă rog, ar trebui oamenii să vorbească cu pisicile? Ce ar putea să le spună pisicilor şi ele să nu ştie?

AL DOILEA BĂRBAT *(după un moment de reflecţie)*: Nu asta-i problema. E invers. Oamenii ar avea multe de învăţat de la pisici. De pildă, codul manierelor elegante. Ironia, care e pe cale de dispariţie. Noaptea, care e pe cale de dispariţie. Ziua, care e pe cale de dispariţie. Ne-am putea îmbogăţi cultura.

PRIMUL BĂRBAT: Dar n-ar mai fi o cultură umană.

AL DOILEA BĂRBAT : Ce e omul? *(Primul bărbat rămâne mut. Al doilea ridică un picior – ca un câine care urinează pe primul. Gong.)*

ARBITRUL: Break!

Cei doi se despart şi se duce fiecare în patru labe în colţul lui. „Antrenorii" îi ridică.

DOMNUL (primului bărbat): La ficat ţi-am zis.

Femeia traversează ringul cu pancarta ridicată. Se deschide uşa PARIS şi intră Oscar.

OSCAR: Cremona! Unde eşti? Cremona! Cremona! (Se duce la femeia cu pancarta, se învârte în jurul ei.) Mă scuzaţi. (Iese tot pe uşa PARIS. Gong.)

ARBITRUL: Box.

PREOTUL *(celui de-al doilea bărbat)*: Pe el!

Preotul îl împinge cu putere pe al doilea bărbat, care se izbeşte de primul. Reculul îl aruncă pe primul bărbat în braţele domnului, care îl împinge cu putere spre al doilea bărbat.

DOMNUL (primului bărbat): Hai! Curaj!

Începe un fel de dans al celor doi bărbaţi care îşi iau elan şi se izbesc unul de altul împinşi de cei doi „antrenori". După câteva ciocniri se deschide uşa PARIS şi intră Cremona alergând.

CREMONA: Oscar! (Aleargă la unul din bărbaţi; vede că nu e Oscar; aleargă la celălalt.) Oscar! (Vede că nu e Oscar; aleargă spre uşa VENEŢIA.) Oscar! (Iese.)

Dansul continuă până când, după o ultimă ciocnire, cei doi bărbaţi se prăbuşesc. Gong. Fondul sonor al meciului de box încetează.

ARBITRUL (către domn şi preot): Haideţi să vedeţi ce-au pe dinăuntru şi cum funcţionează.

Domnul, preotul şi arbitrul se apleacă asupra celor doi bărbaţi. Preotul aruncă doar o privire absentă, apoi se duce la femeie şi îi şopteşte ceva la ureche. Femeia chicoteşte.

PREOTUL: Nu ştiaţi? (Femeia chicoteşte iar şi dă din cap în semn că nu.) Şi nu vreţi să încercaţi?
FEMEIA: N-am timp.
PREOTUL: Atunci, poate mâine…
FEMEIA: Inutil, părinte. Eu nu mă iubesc pe mine.
PREOTUL: Deloc? *(Femeia îi confirmă.)*
DOMNUL *(ridicându-se)*: Nimic. Nu se vede nimic.
PREOTUL *(domnului)*: Mă aşteptam.
ARBITRUL: Îmi pare rău. *(Pauză.)* Noi plecăm. Mai avem două meciuri în seara asta. Hai, Liza.

Arbitrul coboară treptele urmat de femeie, care se întoarce spre preot şi îi face semn cu mâna. Ies. Domnul şi preotul privesc în urma lor.

DOMNUL: N-a ţinut.
PREOTUL: Cine poate să înţeleagă tânăra generaţie! Eu nu mai înţeleg nici femeile de cauciuc. *(Privesc spre cei doi bărbaţi întinşi pe jos.)*
DOMNUL: Marfă de calitate proastă.
PREOTUL: Trebuie să găsim alţii. Hai.

Fiecare apucă pe câte un bărbat şi îl târăşte. Ies pe cele două uşi de sus.

SAMI: Lasă verdele. Ţine-te de galben. L-ai prins?
LUCA: Cred că da.
SAMI: Fii atent. Eu trec pe albastru. *(Tăcere.)*
LUCA: Virus?
SAMI: Nici un virus, domnule director. Explozie. Baza de date e distrusă.
LUCA: Distrusă?
SAMI: Complet distrusă. Praf şi pulbere.
LUCA: Un bărbat ridicol şi o femeie exaltată, aşa spuneaţi…
SAMI *(după un timp, către Luca)*: Şi regina?
LUCA: Nu zice nimic.
SAMI: Ţine-te de galben.

Intră vânzătorul. Traversează scena şi se adresează publicului:

VÂNZĂTORUL: Turtă dulce în formă de inimioară. De ziua îndrăgostiţilor. Peruci. Papuci de casă. Periuţe de dinţi indestructibile. Calendare cu femei excepţionale. Amintiri. (Scoate un spray care răspândeşte ceaţă.) Scrisori de dragoste prefabricate. Nu trebuie decât să treceţi numele…
SAMI *(se întoarce spre vânzător)*: Ssst!
LUCA: Şterge-o.
VÂNZĂTORUL *(face câţiva paşi; priveşte spre cei doi ziarişti)*: Ai dracului! Nu mai poţi să faci un ban cinstit. *(Către public:)* Toţi au vată în creier şi stau cu căştile pe urechi. *(Iese.)*
SAMI: O treime din oameni suferă de boli mintale.
LUCA: Adică sunt nebuni.
SAMI: E un cuvânt exagerat. Să zicem că au probleme psihice.
LUCA: Aşa mulţi?
SAMI: Astea sunt cifrele din baza de date. Erau trecuţi acolo. Toţi. O zecime din ei riscă să prezinte simptomul.
LUCA: Ce simptom?
SAMI: Absenţa egoismului. Trebuia să înceapă urmărirea lor şi să fie supuşi tratamentului. Fără egoism lumea e instabilă, domnule director. *(Tăcere.)*
LUCA *(lui Sami)*: S-a băgat negrul pe fir.
SAMI: Vorbeşte codificat. Lasă-l. Regina ce zice?

LUCA: N-o aud.

Ziariştii rămân pe recepţie în tăcere.
La nivelul superior, pe uşa VENEŢIA intră Cremona şi Oscar. Înaintează încet.

CREMONA: Ţine-te după mine. Hai.
OSCAR: Toţi mă salutau, toţi îmi zâmbeau. Parcă m-ar fi cunoscut. Poate mă confundau cu cineva. Cu cine?
CREMONA: Nu pe-acolo. Fii atent.
OSCAR: A venit la mine şi o pisică. Mare. Albă, cu pete negre şi roşcate. Mă privea fix, vroia să-mi vorbească.
CREMONA: Şi?
OSCAR: N-a zis nimic. Doar mă privea.
CREMONA: Trebuia să ai răbdare. Tu nu ştii să asculţi.
OSCAR: M-a lăsat s-o mângâi, pe urmă a început să se învârtă în jurul meu.
CREMONA: Cunoştea drumul.
OSCAR: Aşa mi-am zis şi eu. Dar, când să traversez strada, s-a oprit. M-am întors spre ea, i-am făcut semn să vină. Degeaba. Mi-am continuat drumul singur. Încercam să devin invizibil. Dar oamenii mă salutau şi-mi zâmbeau. Am zâmbit şi eu. Mi-am inventat un zâmbet misterios, un zâmbet chinezesc, ca să fiu oglinda lor. Cred că aveam o mutră de idiot. Şi totuşi, nimeni nu râdea de mine.
CREMONA: Oscar, fii atent… Ai obosit. Aşază-te. *(Se aşază amândoi pe jos.)*
OSCAR: Oricum, întâlneam tot mai puţini oameni. Zâmbetul mă durea. L-am smuls de pe faţă.
CREMONA: Şi casa? Ai găsit-o?
OSCAR: Am găsit-o.
CREMONA: Trebuia să mă aştepţi.
OSCAR: Unde?
CREMONA: Trebuia să mă cauţi. *(Pauză.)*
OSCAR: Casa arăta exact cum mi-ai spus tu. Zidul de cărămidă. Şi ferestrele mari. Şi treptele înalte.
CREMONA: Ai intrat?
OSCAR: Da.
CREMONA: Ce-ai simţit?
OSCAR: Eram prea concentrat ca să mai simt ceva. *(Pauză.)* Înăuntru nimeni. Vreau să zic, nici un om. Doar obiecte. Foarte multe obiecte care viermuiau şi se înmulţeau. Sub fiecare masă înmugurea şi creştea altă masă. Între cărţile din bibliotecă apărea o nouă carte, cu coperţi moi, transparente. Becurile erau acoperite cu bube, şi fiecare bubă era un bec mic. În mijlocul farfuriilor răsăreau farfurii roşii care se albeau încet. *(Pauză.)* Am împuşcat toate obiectele.
CREMONA: La camera din capătul coridorului ai ajuns?
OSCAR: Am ajuns.
CREMONA: Era deschisă uşa?
OSCAR: Nu.
CREMONA: Şi ce-ai făcut?
OSCAR: Am tras un glonte.
CREMONA: S-a deschis?
OSCAR: S-a deschis.
CREMONA: Ai intrat?
OSCAR: Da.
CREMONA: Şi?
OSCAR: Nu era nimeni. Nu era nimic. Nici pereţi parcă n-avea. *(Pauză.)* Am stat acolo şi am privit în gol. Nu ştiu cât timp am stat. Pe urmă am plecat. Am ieşit din casă. Te-am căutat.

Oscar şi Cremona rămân sus tăcuţi.
Sami priveşte spre public.

SAMI: Luca! (Arată spre sală.) Se uită la noi. Ne-au prins. (Îşi scoate căştile.)
LUCA *(îşi scoate căştile, se ridică brusc şi strigă spre public)*: Hei! Voi ăştia care conduceţi lumea! M-auziţi? Cu voi vorbesc! Organizaţia voastră secretă nu mai e secretă! Întâlnirile voastre secrete nu mai sunt secrete! E ilegal să vă întâlniţi fără ca noi, ceilalţi, tot restul omenirii, să fim informaţi. E ilegal! M-auziţi? Cu voi vorbesc! Degeaba vă ascundeţi. V-am văzut. Guvernul mondial e demascat! *(Scurtă pauză.)* E demascat! M-auziţi? Ştim tot. Ştim că vreţi să ne controlaţi vieţile, că vreţi să faceţi din noi sclavii voştri… Să trăim în oraşe-puşcării, să înghiţim porcăriile pe care ni le băgaţi pe gât, să

ascultăm minciunile pe care ni le turnaţi în urechi… Numai pentru interesele voastre meschine. Ştim că sunteţi răi şi nemiloşi. Că nu vă pasă de vieţile noastre. Miliarde de oameni vă urăsc, chiar dacă habar n-au de planurile voastre secrete. *(Scurtă pauză.)* Cine v-a ales să conduceţi lumea? Să hotărâţi ce e bine şi ce e rău? Nu sunteţi regii noştri, nu sunteţi preşedinţii noştri, nu sunteţi zeii noştri! Nu credem în voi. Nu vă recunoaştem. Nu suntem sclavii voştri. Suntem oameni liberi. M-auziţi? Oameni liberi! *(Scurtă pauză.)* Vă închipuiţi că sunteţi invincibili, că totul începe şi se termină cu voi, dar lumea se trezeşte… Guvernul mondial va cădea! Vă vom învinge! Omenirea vă va învinge!

SAMI: Potoleşte-te, Luca. Ăştia nu sunt decât agenţii lor trimişi să ne supravegheze. Sunt roboţi, lasă-i în pace.

LUCA *(acelaşi joc)*: Sunt un om liber!

SAMI: Taci. *(Îşi pune căştile pe urechi.)* Nu se mai aude nimic. *(Îşi duce mâna la stomac.)* Iar mă-nţeapă. *(Pauză.)* Mă mir că n-au tras încă în noi. Anul trecut au tras, dar n-au vrut să mă omoare. Au tras în aer ca să mă sperie.

LUCA: Sunt un om liber.

SAMI: Roboţi. Lasă-i în pace.

LUCA: Dacă sunt roboţi, cu atât mai bine. O să avem o mulţime de poze cu roboţi. O să le publicăm în ziar, să-i cunoască toată lumea.

Scoate aparatul de fotografiat şi începe să facă poze publicului.

CREMONA: Trebuie să mergem, Oscar.

OSCAR: Nu era nimic în camera aia, crede-mă.

CREMONA: Te cred. Hai. *(Se ridică amândoi.)* Ţine-te după mine. Fii atent.

OSCAR: Nimic. Absolut nimic. Nici întuneric, nici lumină. Era capătul.

CREMONA: Lasă, nu te mai gândi. Bine că te-ai întors.

Coboară amândoi treptele. Ajung în spatele lui Luca, care continuă să facă poze.

OSCAR (îl bate pe umăr pe Luca): Scuză-mă… Ce faci cu chestia aia? (Arată spre aparatul de fotografiat.)

LUCA *(enervat)*: Învăţ muştele să zboare.

OSCAR: Nu te cred.

LUCA: Lasă-mă dom’le în pace! *(Încearcă să facă mai departe poze.)*

OSCAR: Nu-mi place cum te porţi. *(Scoate pistolul.)*

SAMI: Luca! Fii atent!

LUCA: Ce-ai, dom’le! Eşti nebun?

OSCAR: S-ar putea.

CREMONA *(lui Luca)*: Dă-l încoace. *(Arată spre aparatul de fotografiat. Luca ezită.)* Hai, hai. *(Smulge aparatul de fotografiat din mâna lui Luca şi i-l dă lui Oscar.)*

SAMI: Staţi puţin…

LUCA: Sunt un om liber. Am dreptul să fotografiez. Nu scrie nicăieri că…

CREMONA: Şi căştile.

LUCA: Bine, dar…

OSCAR: Fără discuţii. *(Cremona le ia căştile.)*

SAMI: Sunteţi agenţi? *(Schimb de priviri între Oscar şi Cremona. Zâmbesc.)*

CREMONA: Cum ţi-ai dat seama?

LUCA: Chiar dacă-mi iei toate aparatele, nu poţi să-mi iei şi ce-am aici. *(Îşi ciocneşte tâmpla.)*

SAMI: Uite, putem să cădem la înţelegere. Vreţi bani?

CREMONA: N-ar strica.

OSCAR: N-am luat niciodată de la oameni, Cremona, ce naiba…

LUCA: Cremona!

SAMI: Cine sunteţi voi?

CREMONA: Agenţi. Tu singur ai zis.

LUCA: Sunteţi Oscar şi Cremona? Ăia care… Bum! *(Oscar şi Cremona râd.)*

CREMONA: Bum!

OSCAR: Bum!

SAMI: Nu se poate! *(Râde.)*

LUCA: El e Sami, eu sunt Luca. Suntem ziarişti.

CREMONA *(strâmbă din nas)*: Ziarişti.

LUCA: Suntem de aceeaşi parte a baricadei. Noi demascăm guvernul mondial.
OSCAR: Există aşa ceva?
SAMI: Eşti naiv.
LUCA *(privind spre public)*: Au dispărut.
CREMONA: Cine?
LUCA: Agenţii-roboţi.
SAMI: Şi tu eşti naiv, băiete. Ne urmăresc mai departe, poţi să fii sigur. *(Moment de tăcere. Privesc în toate direcţiile.)*
LUCA *(lui Oscar)*: Dă-mi înapoi aparatul de fotografiat.
OSCAR: Nu.
LUCA: De ce?
OSCAR: Treaba mea e să distrug aparatele.
LUCA: Aparatele noastre se luptă cu aparatele lor, nu înţelegi?
CREMONA: Tot aparate sunt.
SAMI *(lui Luca, ridicând din umeri)*: Logic.

Cremona ia aparatul de fotografiat de la Oscar, deschide o trapă şi îl aruncă împreună cu căştile.

LUCA: Nuuu! (Sami râde. Lui Sami:) Şi-acum ce facem?
SAMI: Eşti ziarist. Descurcă-te. *(Pauză.)* Uite, îţi dau o idee. Scrii despre Oscar şi Cremona. Îi pui să-ţi povestească viaţa lor. Scoţi o carte. Pun pariu că va fi o bombă.
CREMONA *(lui Oscar)*: N-avem timp. Dacă nu ne mişcăm repede, nu mai simt drumul.
LUCA: Şi tu?
SAMI: Eu sunt prea bătrân ca să vin cu voi. Mă duc să-mi scriu cartea despre guvernul mondial. O am pe toată în minte, trebuie numai să mă aşez la calculator. E momentul ca lumea să afle, băiete. *(Oscar şi Cremona se îndreaptă spre scări – altele decât cele pe care au coborât.)*
LUCA: Adică ne despărţim?
SAMI: Trebuie. Hai, du-te. Nu rata ocazia. N-ai să te mai întâlneşti niciodată cu aşa un subiect. Dinamită curată. Dacă aveam eu vârsta ta… *(Îl priveşte în tăcere.)* Ceva-ceva tot ai învăţat tu de la mine. Nu-mi plac despărţirile. Ai grijă de stomac, băiete. *(Către Oscar şi Cremona:)* Drum bun. *(Oscar şi Cremona îi fac semn cu mâna. Iese.)*
LUCA: Sami! *(Se întoarce spre Oscar şi Cremona.)* Staţi! Aşteptaţi-mă! Vin cu voi. *(Oscar şi Cremona se opresc. Îl cercetează pe Luca, se învârt în jurul lui.)*
CREMONA: Hmmm.
OSCAR *(dă din cap)*: Corespondent de război.
CREMONA: Ştii să tragi cu pistolul?
LUCA: Pot să învăţ.
OSCAR *(într-un târziu)*: Bine. *(Oscar şi Cremona se îndreaptă spre scară urmaţi de Luca.)*
CREMONA *(se întoarce spre Luca)*: Ia stai.

Îl percheziţionează şi găseşte un telefon mobil. Trânteşte telefonul de podea. Oscar şi Cremona urcă scările. Luca rămâne o clipă blocat, apoi porneşte după ei.

Voci, râsete. Petrecere în culise. Personajele care vor apărea (cu excepţia primului bărbat şi a celei de-a treia femei) ţin în mână un pahar. La nivelul inferior, din stânga, intră două femei. Traversează scena.

PRIMA FEMEIE: Idioţi. Toţi sunt idioţi.
A DOUA FEMEIE: Eu sunt sincer, zice el. *(Râd amândouă.)* Nu te cred, îi zic. Demonstrează-mi.
PRIMA FEMEIE: Şi?
A DOUA FEMEIE: N-a putut.
PRIMA FEMEIE: Normal.
A DOUA FEMEIE: A început să vorbească. Să bată câmpii.

Din dreapta intră un bărbat care duce în cârcă o femeie. Când le vede pe cele două femei, a treia le salută cu mişcări ample ale braţelor.

A TREIA FEMEIE: Hei!
A DOUA FEMEIE *(către prima)*: Ia uite-o şi pe asta! *(Apoi, făcându-i semn celei de-a treia femei:)* Hei!
PRIMA FEMEIE *(o salută şi ea pe a treia)*: Hei! *(A treia femeie se dă jos. Le pupă pe primele două.)*

PRIMUL BĂRBAT: Am întârziat. Era o aglomeraţie…
A TREIA FEMEIE: Maestrul a venit?
PRIMA FEMEIE *(arată spre culise, în stânga)*: E acolo. Nu se mai opreşte din mâncat.
A TREIA FEMEIE *(primului bărbat)*: Hai. *(Îl ia de mână şi ies prin stânga.)*
A DOUA FEMEIE *(priveşte în urma celei de-a treia)*: Arată altfel. Parcă n-ar fi ea.
PRIMA FEMEIE: Nu ştiu cum îl suportă pe idiotul ăla de-atâta timp.
A DOUA FEMEIE: Şi-a făcut-o cu mâna ei.
PRIMA FEMEIE: Mda… O femeie inteligentă n-ar trebui să stea mai mult de trei zile cu un bărbat. Ca să nu sufere pe urmă. *(Pornesc amândouă spre dreapta.)*

La nivelul superior, Cremona se îndreaptă spre uşa VENEŢIA urmată de Oscar şi Luca.

CREMONA: Pe-aici.
LUCA: Tu chiar simţi drumul?

Ies toţi trei pe uşa VENEŢIA.

PRIMA FEMEIE: Cel mai minunat bărbat din lume, dacă-l părăseşti imediat, gata, a dispărut din mintea ta, s-a şters definitiv. Un idiot cu care ai stat o jumătate de an te face să suferi înfiorător.

Din stânga intră doi bărbaţi.

AL DOILEA BĂRBAT (celui de-al treilea): Când sunt eu, eu cel adevărat?
A DOUA FEMEIE *(către prima)*: De fapt, bărbaţii nici nu există. Au toţi un mecanism pe dinăuntru. *(Cele două femei ies prin dreapta.)*
AL DOILEA BĂRBAT *(celui de-al treilea)*: Când beau sau când nu beau?

Cei doi bărbaţi s-au oprit şi se privesc în tăcere. Din dreapta intră al patrulea bărbat şi a patra femeie. Traversează scena.

AL PATRULEA BĂRBAT (celei de-a patra femei): Dacă am putea face să dispară instantaneu cadavrele, am ucide mult mai mult, ascultă-mă pe mine. Aşa, suntem incomodaţi de un obiect destul de mare, mirositor, ţeapăn, care se descompune. Şi pe urmă, orice cadavru, chiar dacă e al unui şoarece sau al unui monstru, inspiră teamă şi respect. Războaiele, draga mea… Războaiele de pe vremuri erau un antidot împotriva aroganţei cadavrelor. Îţi închipui? Să faci din câmpul de luptă un maidan cu gunoaie! (Pauză.) Şi când te gândeşti că toată viaţa trăim pentru corpul ăsta! Şi pentru alte corpuri… (Al patrulea bărbat şi a patra femeie ies prin stânga.)
AL TREILEA BĂRBAT *(către al doilea)*: Eu nu mai simt nici o diferenţă între mine şi ceilalţi. Hai noroc! *(Ciocnesc. Beau. Din dreapta intră prima şi a doua femeie.)*
A DOUA FEMEIE: De fapt, îmi plăcea. Era inteligent, se îmbrăca elegant. Dar mă deprima.
PRIMA FEMEIE: Femeile suferă altfel decât bărbaţii.
AL DOILEA BĂRBAT *(se întoarce spre femei)*: Mă scuzaţi că intervin… Vă înşelaţi.
A DOUA FEMEIE: Femeile suferă din cauza bărbaţilor, domnule.
PRIMA FEMEIE: Impozit pe prostie!
A DOUA FEMEIE: Fără ei, viaţa ar fi mult mai simplă.
AL TREILEA BĂRBAT: Nu femeile suferă din cauza bărbaţilor, nici bărbaţii din cauza femeilor. Toţi suferă din cauza genelor.
A DOUA FEMEIE: Hmmm… Prea abstract. Mai concret.
AL TREILEA BĂRBAT: Genele sunt singurul lucru concret, doamnă. *(Din dreapta au intrat a patra femeie şi al patrulea bărbat.)*
A PATRA FEMEIE: Ce oroare să vorbiţi despre genetică! Dacă aş crede că totul se reduce la gene, m-aş sinucide.
AL PATRULEA BĂRBAT: Şi m-ai lăsa cu un cadavru în braţe.
A PATRA FEMEIE: Mereu îmi spun: Ce frumoasă ar fi viaţa celorlalţi fără mine!
A DOUA FEMEIE *(către prima)*: Asta numai ca să ne simţim noi vinovate.

Din stânga intră maestrul la braţ cu a treia femeie. În urma lor, la oarecare distanţă, apare şi primul bărbat.

A PATRA FEMEIE: Ah, maestre! (Aplaudă. Toţi ceilalţi aplaudă, mai puţin primul bărbat.) În sfârşit!

Maestrul face semn să înceteze aplauzele. Aplauzele încetează. Aşteaptă cu toţii ca maestrul să vorbească.
Din dreapta intră omul-statuie. Priveşte absent în jur, pare să-i vadă pe ceilalţi, dar nu e văzut de nimeni. Se aşază pe soclu. Va rămâne pe cât posibil nemişcat, schimbându-şi din când în când poziţia. Nu va interacţiona cu nimic din ce se întâmplă în jur. E o statuie cât se poate de inexpresivă.

MAESTRUL (într-un târziu): E cald la dumneavoastră. E bine.
PRIMA FEMEIE: Am auzit că aţi călătorit, aţi ţinut conferinţe…
MAESTRUL: Da. A fost foarte frig.
AL DOILEA BĂRBAT: Totuşi, bănuiesc că la hotel…
MAESTRUL: Frig. Peste tot frig. Fac economie. Şi mâncarea proastă.
A DOUA FEMEIE: Nu pot să cred!
MAESTRUL: Execrabilă.
AL TREILEA BĂRBAT: Şi conferinţele?
MAESTRUL: Aceiaşi oameni care se prefac că te ascultă şi pun mereu aceleaşi întrebări. *(Scurtă pauză.)* Adevărul e că-mi place să vorbesc.
A TREIA FEMEIE *(care îl ţine în continuare pe maestru de braţ)*: În sănătatea maestrului!
AL DOILEA BĂRBAT : Cum vi s-au părut femeile din nord? *(Maestrul rămâne pe gânduri. Primul bărbat se apropie de a treia femeie.)*
PRIMUL BĂRBAT: E târziu. Hai să mergem.
A TREIA FEMEIE: Nici nu mă gândesc.
PRIMUL BĂRBAT: Vino.
A TREIA FEMEIE: Potoleşte-te. Nu plec nicăieri. *(Primul bărbat încearcă să tragă de ea, a treia femeie îi aruncă în faţă conţinutul paharului. Se privesc în tăcere.)* Du-te să te schimbi. *(Primul bărbat ezită o clipă, apoi iese prin dreapta. Ceilalţi par să nu fi observat incidentul.)*
MAESTRUL: Sunt foarte rezistente la frig. Totuşi, se îmbracă gros.
PRIMA FEMEIE: Din extravaganţă.
AL PATRULEA BĂRBAT: Eu când am fost la Stockholm ţin minte că a trebuit să mă lupt trei ore cu hainele unei blo…

Împuşcătură. Al patrulea bărbat rămâne inert şi emite un sunet continuu: „ooooo…“ În afara celei de-a patra femei, nimeni nu pare să observe această scoatere din funcţiune.

AL TREILEA BĂRBAT: Sau din pudoare.

A doua femeie şopteşte ceva la urechea primei femei. A treia femeie râde. Maestrul zâmbeşte. Totul continuă cât se poate de firesc. Numai a patra femeie e preocupată de incident. Se uită la al patrulea bărbat nemulţumită.

A PATRA FEMEIE: Te-ai prostit. (Îl ia de mână şi îl scoate din scenă prin dreapta, apoi revine.)
A DOUA FEMEIE: Pudoarea femeilor nu e decât lipsa de imaginaţie a bărbaţilor. *(A treia femeie râde.)*
MAESTRUL: De ce râdeţi? S-ar putea să aibă dreptate. Ar trebui să-mi notez pentru următoarea conferinţă. *(Lasă jos paharul, scoate un carneţel din buzunar şi notează.)*
AL DOILEA BĂRBAT: Sau o imaginaţie excesivă, doamnă. O imaginaţie care vrea cu orice preţ să idealizeze.
PRIMA FEMEIE: Aiurea! Imaginaţie excesivă nu înseamnă decât lipsă de ima…

Împuşcătură. Prima femeie rămâne inertă şi emite un sunet continuu: „aaaaa…“ Iarăşi, numai a patra femeie observă. Se apropie de prima femeie. Ceilalţi se poartă firesc. A treia femeie începe să râdă, dar se opreşte brusc.

MAESTRUL: Încă o idee interesantă. (Notează.)
A PATRA FEMEIE : Asta-i culmea! *(O priveşte pe prima femeie, se scarpină în cap, o scoate din scenă prin dreapta, apoi revine.)*
A DOUA FEMEIE: Întrebarea e pentru cine se îmbracă femeile. Dacă vă închipuiţi că se îmbracă pentru bărbaţi…
AL DOILEA BĂRBAT: Întrebarea e pentru cine se dezbracă.
A DOUA FEMEIE: Tot pentru ele, staţi liniştit.
MAESTRUL *(celei de-a treia femei)*: E cald. E bine. Nu-i aşa?
AL TREILEA BĂRBAT: Nici pentru ei, nici pentru ele. Pentru gene.
A DOUA FEMEIE: Mă plictisiţi cu genele astea. Altceva mai interesant nu găsiţi?
A TREIA FEMEIE: E foarte bi…

Împuşcătură. Jocul se repetă. A treia femeie rămâne cu un „iiiii…“ care nu se mai termină.

A PATRA FEMEIE : Ah, nu! Ai dracului! (Mişcările ei devin din ce în ce mai rapide şi mai precipitate. Se duce la a treia femeie, o extrage de lângă maestru şi o conduce afară din scenă, prin stânga. Revine repede.)
MAESTRUL *(fără să observe dispariţia celei de-a treia femei)*: Genele sunt o ficţiune. Un mit care înlocuieşte alte mituri.
A DOUA FEMEIE: Aşa cred şi eu. Dar mi se pare prea abtract. Mai concret…

MAESTRUL: Toate sunt mituri, toate sunt ficţiuni.

AL DOILEA BĂRBAT : Şi atunci, ce mai e adevărat? Eu, de pildă, când beau simt că ajung pe o altă planetă care seamănă cu pământul, dar e mult mai frumoasă… Şi atunci îmi spun că planeta asta atât de frumoasă nu are dreptul să nu fie adevărată, deşi pe de altă parte…

AL TREILEA BĂRBAT: Şi planeta asta e tot gene…

Împuşcătură. Acelaşi joc. Un „eeeee…“ prelungit al celui de-al treilea bărbat, care e repede scos din scenă prin stânga de a patra femeie, din ce în ce mai furioasă.

AL DOILEA BĂRBAT : Pe de altă parte, când nu beau văd ca la microscop toţi microbii. Şi înăuntrul microbilor sunt alţi microbi, care le mănâncă maţele. Şi înăuntrul lor alţii. Şi tot aşa. Oare asta e realitatea? Pentru că, dacă asta e realitatea, atu…

Împuşcătură. Un „uuuuu…“ prelungit. A patra femeie îl scoate din scenă aproape alergând pe al doilea bărbat, apoi revine în goană.

A DOUA FEMEIE: Maestre, mie îmi plac lucrurile concrete. Ce părere aveţi de pantofii mei?

MAESTRUL *(se apropie de ea şi se uită la pantofi)*: Frumoşi. De unde i-aţi cumpărat?

A DOUA FEMEIE: I-am primit.

MAESTRUL: Se potrivesc cu rochia.

Revenită în scenă, a patra femeie urmăreşte încordată dialogul celor doi.

MAESTRUL: Întoarceţi-vă. (A doua femeie face câteva piruete.) Se potrivesc şi cu părul.

A DOUA FEMEIE: I-am primit cadou, dar e un cadou pe care l-am provocat.

MAESTRUL *(absent, privind în gol)*: Cum adică?

A DOUA FEMEIE: Ei, doar ştiţi cum se provoacă un cadou, dacă ţii neapărat să-l primeşti. Bărbaţii atâta aşteaptă… Ah, mă scuzaţi, nu mă refeream la dumneavoastră… *(Râde.)* I-am văzut într-o rev…

Împuşcătură. A doua femeie rămâne cu un „vvvvv…“ şi e scoasă imediat din scenă, prin dreapta, de a patra femeie care aleargă.
Maestrul se întoarce spre public ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. A patra femeie revine în scenă şi îl urmăreşte pe maestru cu sufletul la gură.

MAESTRUL (adresându-se publicului): Femeile sunt subiectul conferinţelor mele, bănuiesc că ştiţi… Sunt un subiect bogat, şi totuşi nu prea ai multe de spus. Dar pentru că mie îmi place să vorbesc, lumea nu-şi dă seama că spun mereu aceleaşi lucruri. (Stă o clipă pe gânduri.) Sau poate că oamenii sunt politicoşi. În nord, sunt într-adevăr foarte politicoşi. Şi discreţi. Nu-ţi dai seama când mor. Nu fac gălăgie. Nimeni nu urlă, nu plânge, nu se dă în spectacol. Se topesc şi îngheaţă. La Oslo, în timpul unei conferinţe pe care am ţinut-o, au murit doisprezece oameni. Opt bărbaţi şi patru femei. Organizatorii conferinţei n-au observat decât a doua zi. De ce-au murit? De emoţie?

La nivelul superior, pe uşa PARIS, intră Cremona urmată de Oscar şi Luca. Oscar şi Cremona ţin câte un pistol în mână.

OSCAR (scoate din buzunar un alt pistol şi i-l întinde lui Luca): E rândul tău.

LUCA: Nu.

CREMONA: Ba da. E rândul tău. *(Luca ia pistolul, îl cercetează. Jocul se desfăşoară în paralel pe cele două planuri.)*

A PATRA FEMEIE: Poate că în nord emoţiile sunt mai puternice. Tocmai pentru că sunt discrete.

MAESTRUL: Hmmm… La asta nu m-am gândit. Cred că aveţi dreptate. *(Scoate carnetul şi notează.)*

OSCAR: Uite, îl ţii aşa. Ocheşti şi tragi.

MAESTRUL: Ce ciudat! Lumea e plină de paradoxuri.

Luca ocheşte (nu în direcţia maestrului, ci undeva în sus) şi trage. Maestrul nu reacţionează la împuşcătură, dar a patra femeie se aruncă în genunchi în faţa lui.

A PATRA FEMEIE: Maestre, nu plecaţi!

MAESTRUL: De ce să plec? Abia am venit. E cald. E bine. *(Se apleacă, ia paharul pe care îl lăsase jos şi bea.)*

CREMONA: Nu e bine. Trebuie să-l ţii strâns ca să nu-ţi zboare din mână. *(Luca ocheşte din nou, în aceeaşi direcţie. Se concentrează.)*

MAESTRUL *(după un moment de meditaţie)*: Faptul că la conferinţa mea au murit de două ori mai mulţi bărbaţi decât femei demonstrează oare că bărbaţii sunt mai sensibili decât femeile? Ce ziceţi? *(Tăcere.)* Poate că şi ăsta e un paradox.

Împuşcătură. Maestrul nu reacţionează, în schimb a patra femeie se aruncă pe el, îl ia în braţe ca să-l protejeze.

A PATRA FEMEIE: Maestre! Maestre! Rămâneţi cu mine! Nu mă părăsiţi!
MAESTRUL *(surprins de gestul ei)*: Oh! Sunteţi foarte meridională. *(Pune mâna pe pieptul ei.)* Asta înseamnă că aveţi o inimă rece.
OSCAR: Nu e bine. Îl ţii strâns, dar trebuie să fii relaxat. Altfel îţi tremură mâna. *(Luca ocheşte din nou în aceeaşi direcţie.)*
A PATRA FEMEIE: Maestre, nu vă opriţi. Vorbiţi-mi. Fiecare cuvânt e preţios. Maestre…
MAESTRUL: Ce să vă spun, doamnă? E cald. E bine. La dumneavoastră gândurile mi se limpezesc. Încep să înţeleg.
A PATRA FEMEIE: Ce? Ce înţelegeţi?
MAESTRUL: Înţeleg iluz…

Împuşcătură. Maestrul rămâne inert şi scoate un „zzzzz…“ continuu.

A PATRA FEMEIE: Maestre! (Se prăbuşeşte, îi îmbrăţişează picioarele.) Maestre… Maestre… Maestre…

Sus: după împuşcătură, Oscar şi Cremona aplaudă, chiuie, îl bat pe umăr pe Luca.

CREMONA: Bravo!
OSCAR: Bravo!
LUCA: Am nimerit?… Chiar am nimerit?
OSCAR: În plin.
CREMONA *(îl sărută pe Luca, încă buimac, apoi începe să ţopăie)*: Ai nimerit! Ai nimerit! Ai nimerit!

Oscar priveşte mulţumit spre public, mătură sala cu privirea. Din ce în ce mai încântat de sine, Luca îndreaptă pistolul în toate direcţiile şi scoate un sunet care imită împuşcătura. Sus: mare veselie.
Jos: a patra femeie îl ia de mână pe maestru (care continuă să emită un „zzzzz…“) şi îl scoate încet, foarte încet, din scenă prin stânga. Când iese, în sală intră doi poliţişti cu lanterne.

PRIMUL POLIŢIST (către public): Atenţie. Vă rugăm, rămâneţi pe loc.
AL DOILEA POLIŢIST *(către public)*: Fiecare rămâne la locul lui. Nu faceţi mişcări bruşte. Nu duceţi mâna la buzunar.
PRIMUL POLIŢIST: Nu vorbiţi.

În clipa în care primul poliţist spune „Atenţie“, Oscar şi Luca nu reacţionează, fiecare îşi continuă jocul, dar Cremona se opreşte brusc. Rămâne o clipă nemişcată, apoi se trânteşte la pământ. Se duce la Oscar, îl trage în jos – iar Oscar pare să înţeleagă imediat că ea a simţit ceva –, se duce în patru labe la Luca: „Ssst!“ Luca nu înţelege. Cremona îl trage jos şi duce degetul la buze. Toţi trei sunt în patru labe. Cremona porneşte. Spune din când în când „Pe-aici“, iar cei doi o urmează.
Între timp, în sală poliţiştii avansează printre spectatori, îi cercetează.
A patra femeie revine în scenă.

A PATRA FEMEIE (către public): Am rămas singură. Singură într-o casă atât de mare. Ruptă de lume. Condamnată să vorbesc cu mine. Să-mi pun aceleaşi întrebări şi să-mi dau aceleaşi răspunsuri. Dac-aş putea să mă prefac… Sau să uit… Sau să vorbesc cu Dumnezeu… Dar nu ştiu ce să-i spun… Ce să-l întreb… Ce să-l rog… (Pauză.) Să mă călugăresc? (Râde.) Pentru asta îţi trebuie ceva care mie îmi lipseşte. (Pauză.) În schimb, am foarte multe rochii. Un dulap plin. Şi pantofi. Şi farfurii. Şi pahare. Sunt singură într-o casă imensă! Mă plictisesc! Faceţi ceva!
PRIMUL POLIŢIST: Uitaţi-vă la televizor.
A PATRA FEMEIE: Dau mereu aceleaşi reclame idioate! N-aţi înţeles nimic! *(Iese furioasă prin stânga.)*
AL DOILEA POLIŢIST: Or să vină să vă depaneze, staţi liniştită.

Cremona îi conduce pe Oscar şi Luca spre scară (nu scara pe care au urcat înainte de scena petrecerii). Încep să coboare.
Se deschide uşa VENEŢIA şi apare un al treilea poliţist. Cercetează nivelul superior.
Între timp, primii doi poliţişti se apropie de scenă. Cremona, Oscar şi Luca au ajuns jos. Se furişează, privesc în toate părţile, nu ştiu unde să se ascundă. Omul-statuie le face semn să se bage sub mantia lui. Urcă repede toţi trei pe soclu şi se ghemuiesc sub mantia omului-statuie.
Primii doi poliţişti ajung în scenă. O cercetează, apoi se apropie de omul-statuie. Omul-statuie le zâmbeşte, ia diferite poziţii. Dialog mut cu poliţiştii. În cele din urmă:

PRIMUL POLIŢIST (către al treilea poliţist): Sus ai verificat?
AL TREILEA POLIŢIST: Am verificat. Nimic.

Al treilea poliţist iese pe uşa PARIS. Ceilalţi doi continuă să cerceteze nivelul inferior, o iau spre dreapta. Primul poliţist scoate un walkie-talkie.

PRIMUL POLIŢIST (vorbind în walkie-talkie): Nu sunt aici. (Pauză.) Am înţeles.

Poliţiştii mai aruncă o privire în sală, apoi ies prin dreapta. Câteva momente de tăcere.

OMUL-STATUIE: Puteţi să ieşiţi. Au plecat.

De sub mantie ies Cremona, Oscar şi Luca. Privesc în jur.

OMUL-STATUIE (coboară de pe soclu): Gata, s-au dus.

LUCA: Eşti sigur?

OMUL-STATUIE *(zâmbeşte; îşi scoate mantia şi o întinde pe jos)*: Aşezaţi-vă. *(Cei trei ezită.)* Nu vă temeţi. *(Cei trei mai privesc în jur, apoi se aşază pe mantie. Sunt încă precauţi şi stânjeniţi. Omul-statuie ridică soclul, ia de sub el un flacon şi o cârpă şi începe să se demachieze. După un timp:)* Am uitat să vă spun: Bine aţi venit. Vă e foame?

CREMONA *(timidă)*: Da.

OMUL-STATUIE: Sete?

OSCAR: Şi sete.

Omul-statuie ia de sub soclu sendvişuri şi o sticlă, le dă să mânânce şi să bea, apoi continuă să se demachieze. Cei trei mănâncă în tăcere, îşi pasează sticla de la unul la altul.

OMUL-STATUIE: Ei?

LUCA *(cu gura plină)*: Foarte bun.

OMUL-STATUIE: Mâncaţi, beţi.

OSCAR: N-aş vrea să…

OMUL-STATUIE: Nu-ţi face probleme. E destul. *(Îi priveşte în tăcere cum mănâncă şi beau. După un timp:)* Ce-i cu voi? De ce vă urmăreau?

OSCAR: Suntem în război.

OMUL-STATUIE: Oho!

OSCAR: Uite. *(Scoate pistolul. Cremona şi Luca scot şi ei pistoalele. Omul-statuie se apleacă, cercetează pistoalele.)*

OMUL-STATUIE: Mda. Toată lumea e în război.

LUCA: Guvernul mondial ne urmăreşte.

OMUL-STATUIE: Guvernul mondial! *(Izbucneşte în râs.)* Al dracului!

LUCA: Are peste tot agenţi. Şi aparate… *(Omul-statuie râde iar.)* Nu crezi?

OMUL-STATUIE: Cred.

OSCAR: Noi distrugem aparatele.

OMUL-STATUIE *(plictisit)*: Aha.

LUCA *(arată spre Cremona)*: Ea ne conduce. Simte drumurile.

OMUL-STATUIE *(Cremonei)*: Le simţi?

CREMONA: Da. *(Omul statuie o priveşte în tăcere.)*

OSCAR *(după un timp)*: Şi tu?

OMUL-STATUIE: Eu?

OSCAR: Ce faci?

OMUL-STATUIE: Stau. Nu vezi? *(Arată spre soclu.)*

OSCAR *(îl priveşte mai atent)*: Noi doi… Nu cumva ne-am mai întâlnit?

OMUL-STATUIE: Tot ce se poate. Trece multă lume pe-aici.

LUCA: Şi ies ceva bani?

OMUL-STATUIE: Puţin.

LUCA: Atunci de ce?… *(Arată spre soclu. Omul-statuie zâmbeşte.)*

CREMONA: Nu e obositor?

OMUL-STATUIE: M-am obişnuit. Îmi place să privesc.

OSCAR: Îi spionezi pe toţi ăştia care trec?

OMUL-STATUIE: Nu prea. Mă uit mai mult în gol.

LUCA: De aia nu ies bani, ascultă-mă pe mine.

OMUL-STATUIE: Ce să fac cu banii? *(Cei trei se privesc stânjeniţi în tăcere. În cele din urmă:)*

LUCA: Îţi cumperi şi tu…

OMUL-STATUIE: Ce?

LUCA: Nu ştiu. Ce-ai chef. Ce-ţi place.

OMUL-STATUIE: Am tot ce-mi trebuie. *(Ceilalţi îl privesc cu neîncredere.)* Sunt un om bogat.
LUCA: Aiurea.
OMUL-STATUIE: Da, da… *(Scurtă pauză.)* Şi voi sunteţi. Uite, blocul ăla înalt din faţă… *(Arată spre public.)* Îl vezi?
LUCA: Da.
OMUL-STATUIE: E al vostru.
LUCA: Cum să fie al nostru?!
OMUL-STATUIE: Al vostru e, crede-mă. *(Scurtă pauză.)* Toţi oamenii care locuiesc în el sunt invitaţii voştri. *(Luca râde.)* Da. Pentru că sunteţi generoşi. I-aţi lăsat să stea acolo, între pereţii care le plac aşa de mult şi care-i apără. *(Scurtă pauză.)* La subsol e un garaj imens. Toate maşinile sunt ale voastre, dar îi lăsaţi să se plimbe cu ele unde vor ei. Sunteţi politicoşi, nu le cereţi niciodată nimic. I-aţi invitat.
OSCAR: Eu n-am invitat pe nimeni.
OMUL-STATUIE: Ţi se pare.
OSCAR: Mi-e silă de ei. Mi-e groază.
OMUL-STATUIE *(râde; apoi, arătând din nou spre public)*: Uite… Casa aia mică din colţ e tot a voastră. Şi cea de lângă ea. Şi cealaltă, cu acoperişul ţuguiat. Şi turnul rotund. Şi blocul de vizavi, ăla din oţel şi sticlă. *(Scurtă pauză.)* Toate casele şi toate blocurile. Toate maşinile care trec pe stradă. Autobuzele care-i duc încolo şi-ncoace. Camioanele. Bicicletele. Toate sunt ale voastre. *(Pauză.)*
LUCA *(lui Oscar)*: E nebun.
OMUL-STATUIE *(lui Luca, pe care l-a auzit)*: Nu vreau să te contrazic, prietene, dar părerile astea depind de poziţia din care mă priveşti. Fii atent unde te aşezi când te uiţi la mine. *(Pauză.)* În meseria de statuie locul în care stai e foarte important. *(Îl priveşte o clipă în tăcere pe Luca.)* Ia du-te mai la stânga. *(Luca se execută.)* Şi mai în spate. *(Luca se execută din nou.)* Ei? Simţi diferenţa?
LUCA: Nu.
OMUL-STATUIE *(râde; apoi)*: Din locul unde stau eu se vede clar că voi habar n-aveţi cât de generoşi sunteţi.
CREMONA: Şi tu eşti generos?
OMUL-STATUIE: Eu m-am obişnuit cu generozitatea. Nici n-o mai simt.
LUCA: Te ajută asta la ceva?
OMUL-STATUIE: La ce să mă ajute?
OSCAR: Îţi ţine de cald?
OMUL-STATUIE: Nu.

Omul-statuie rămâne nemişcat privind în gol. Cei trei se uită la el, schimbă priviri nedumerite. Tăcere.

OSCAR (Cremonei): Ce facem? Mergem?
CREMONA: N-avem unde să mergem. Nu mai simt drumul. Sunt obosită.
OSCAR *(către omul-statuie)*: Putem să rămânem aici?
OMUL-STATUIE: Sunteţi invitaţii mei.
LUCA: Şi războiul?
OSCAR: Vedem mâine.
OMUL-STATUIE: E timpul să dormiţi. Noapte bună.

Face un gest. Întuneric.
Numai nivelul de sus e luminat. Se deschide uşa PARIS şi intră un bărbat în costum negru. Face câţiva paşi, se uită la ceas. Pe aceeaşi uşă (toate personajele vor intra pe uşa PARIS) intră un al doilea bărbat îmbrăcat tot în costum negru, cu un buchet de flori. Cei doi dau mâna, se privesc o clipă în tăcere.

PRIMUL BĂRBAT: Credeam că am întârziat. (Vede florile.) Ce zăpăcit sunt! Am uitat să iau flori.
AL DOILEA BĂRBAT: Îţi dau eu. *(Îi dă câteva fire.)*
PRIMUL BĂRBAT *(duce mâna la buzunar)*: Cât?
AL DOILEA BĂRBAT: Lasă. *(Pauză.)* Cum îţi merge?
PRIMUL BĂRBAT: Bine. Aşa cred. Adică normal.
AL DOILEA BĂRBAT: Copiii?
PRIMUL BĂRBAT: Cresc.
AL DOILEA BĂRBAT: Şi soţia?
PRIMUL BĂRBAT *(ridică din umeri)*: Ne vedem puţin. Ajung târziu acasă.

AL DOILEA BĂRBAT: E ciudat. Ştii… M-am gândit la tine săptămâna trecută. Când ne-am întâlnit noi ultima oară?
PRIMUL BĂRBAT: Să tot fie trei ani. Atunci când…
AL DOILEA BĂRBAT: Da. Ne întâlnim numai cu ocazii din astea. *(Pauză.)* Tu cum ai aflat?
PRIMUL BĂRBAT: M-au sunat ieri.
AL DOILEA BĂRBAT: Şi pe mine tot ieri. S-a întâmplat noaptea, aşa mi-au zis.
PRIMUL BĂRBAT: Alaltăieri-noapte.
AL DOILEA BĂRBAT: Ce vârstă avea?
PRIMUL BĂRBAT: Nu era foarte bătrân. Nici tânăr. *(Pauză.)* Au încercat tot ce s-a putut.
AL DOILEA BĂRBAT: Asta-i viaţa. Azi eşti, mâine…
PRIMUL BĂRBAT: Cam aşa ceva.

Intră preotul.

PREOTUL: Familia n-a ajuns?
PRIMUL BĂRBAT: Trebuie să vină.
AL DOILEA BĂRBAT *(preotului)*: L-aţi cunoscut?
PREOTUL: L-am văzut de două-trei ori când am fost pe la ei. Părea… solid, în plină formă. Cum s-a întâmplat?
PRIMUL BĂRBAT: Am înţeles că a cedat pur şi simplu, fără să fi dat nici un semn.

Preotul ridică braţele spre cer.
Intră două femei îmbrăcate în negru. Atitudine demnă, durere reţinută. Se îndreaptă spre preot, dau mâna cu el, apoi cu cei doi bărbaţi – „Condoleanţe“.

PREOTUL: Aţi pregătit totul?
PRIMA FEMEIE: Totul.
A DOUA FEMEIE: Mai trebuie să vină Liza.

Se deschide uşa şi apare un bărbat care trage după el un cărucior. În cărucior se află întins un frigider. Căruciorul e adus în mijlocul grupului. Toţi privesc cu tristeţe. Bărbaţii aşază florile pe frigider. Intră a treia femeie, îmbrăcată în negru, cu un buchet de flori. Le îmbrăţişează pe cele două femei, aşază florile pe frigider. Privesc cu toţii frigiderul în tăcere.

PREOTUL: Mergem?
PRIMA FEMEIE: Mergem, părinte. *(Se îndreaptă cu toţii spre uşa VENEŢIA. Ies. La urmă rămân a treia femeie şi cei doi bărbaţi.)*
A TREIA FEMEIE *(către cei doi bărbaţi)*: Dumnezeu să-l ierte. *(Iese.)*
AL DOILEA BĂRBAT *(primului)*: Ar trebui să ne întâlnim şi noi mai des, nu numai când… *(Gest.)*

Ies.
La nivelul inferior, Cremona stă undeva în dreapta, pe jos, privind spre public. Din stânga intră Luca.

LUCA (spre culise): Aici? (Face câţiva paşi; acelaşi joc:) Aici? (Mai face câţiva paşi.)
OMUL-STATUIE *(intrând din stânga; e din nou machiat, arată ca la început)*: Stop. *(Se apropie de Luca.)* Braţele.
LUCA: Ce-i cu ele?
OMUL-STATUIE: Ce faci cu braţele?
LUCA: Ce vrei să fac?
OMUL-STATUIE: Uită-te şi tu cum le ţii.
LUCA *(îşi schimbă poziţia)*: Aşa e mai bine? *(Omul-statuie dă din cap: nu. Luca îşi schimbă iar poziţia.)* Aşa? *(Acelaşi joc.)* Aşa?
OMUL-STATUIE: Trebuie să găseşti o poziţie firească.
LUCA: Spune-mi tu cum să stau.
OMUL-STATUIE: Dacă-ţi spun eu, nu mai e poziţia ta. *(Îl priveşte nemulţumit.)* Şi picioarele.

Luca îşi tot schimbă poziţia. Din dreapta intră Oscar.

OSCAR (Cremonei): Nimic?
CREMONA: Nimic. *(Oscar se îndreaptă spre omul-statuie şi spre Luca.)*
OMUL-STATUIE: Relaxat… Relaxat…
LUCA: E bine?
OMUL-STATUIE: Asta tu trebuie să simţi. *(Din stânga intră o fată.)* Fii atent.

Omul-statuie şi Oscar o privesc pe fată cum traversează scena netulburată şi iese prin dreapta. În momentul în care iese, Luca explodează.

LUCA: Paştele mă-sii de vacă împuţită!
OSCAR: Ce trebuia să facă?
LUCA: Trebuia să se oprească în faţa mea, să se dezbrace şi să cânte imnul naţional.
OSCAR *(se întoarce la Cremona, îi întinde braţul)*: Lasă, n-are rost. Hai să încerci şi tu. *(Cremona se ridică.)*
OMUL-STATUIE *(lui Luca)*: Nu te-ai concentrat destul.
LUCA: Păi cum să fiu şi relaxat, şi concentrat în acelaşi timp?!
OMUL-STATUIE *(îl lasă pe Luca fără răspuns şi se întoarce spre Cremona, care păşeşte nesigură)* : Nu te grăbi. Fii atentă unde te aşezi. Ai tot timpul. Ascultă. Priveşte. Nu te agăţa de ce vezi şi de ce auzi. Alunecă dincolo. Încet, încet… *(Pauză.)* Lumea e o tablă de şah. Simţi tabla de şah?
CREMONA *(nesigură)*: Da… Cred că da.
OMUL-STATUIE: Pătrăţelele sunt infinit de mici. Le simţi? *(Cremona rămâne mută.)* Contează locul fiecărui om. Contează locul fiecărui obiect. În jocul ăsta, contează fiecare gest. *(O priveşte o clipă în tăcere.)* Dacă faci un gest mic, oricât de mic, toată tabla de şah se schimbă, nici n-o mai recunoşti.
CREMONA: Ce gest să fac? *(Omul-statuie ridică din umeri. Cremona mai înaintează câţiva paşi foarte încet.)* E bine?
OMUL-STATUIE: Tu ştii.
CREMONA: Nu ştiu.
OMUL-STATUIE: Ba ştii.

Cremona îşi găseşte un loc, apoi îşi caută o poziţie. Ceilalţi o privesc în tăcere. Din dreapta intră un bărbat. Cremona rămâne nemişcată. Cei trei îl urmăresc pe bărbat cum traversează scena şi iese prin stânga.

OSCAR: Ei?
CREMONA: N-a ieşit.
LUCA: Ce trebuia să facă?
CREMONA: Să zboare.
LUCA *(aleargă în stânga, priveşte spre culise)*: Nu zboară.
OMUL-STATUIE *(zâmbeşte)*: Nu iese întotdeauna.
LUCA: Dacă scoteam pistolul, să vezi cum se dezbrăca imediat vaca aia şi începea să cânte!
OMUL-STATUIE: Dă-l încoace.

Luca ezită. Până la urmă îi dă pistolul. Omul-statuie se duce la Cremona, întinde mâna, Cremona îi dă pistolul. Omul-statuie se duce la Oscar.

OMUL-STATUIE: Şi tu. (Oscar nu reacţionează.) E tot un aparat. N-ai nevoie de el. (Oscar ezită. Se privesc în tăcere.) Nu poţi să câştigi războiul dacă intri în logica lor. Dacă intri în maşina lor de tocat oameni. Trebuie să ieşi din ea. Cu totul. (Pauză.) Ei nu te pot învinge decât dacă vrei să fii ca ei. Au o mie de metode să te convingă şi să te ţină prizonier. (Se privesc în tăcere.) Au făcut din gândurile tale spionii lor. Colaborezi cu ei fără să-ţi dai seama. (Tăcere.) Oscar…

Oscar îi întinde pistolul. Omul-statuie îl ia, deschide o trapă şi aruncă pistoalele.

LUCA: Tocmai când am învăţat şi eu să trag!

Rămân toţi patru tăcuţi şi nemişcaţi.

OSCAR: Şi-acum?
CREMONA: Şi-acum?
LUCA: Şi-acum?
OMUL-STATUIE *(îi priveşte, se scarpină în cap; amuzat)*: Uneori se întâmplă totuşi să funcţioneze.

Din sală urcă o femeie în scenă. Se apropie de Oscar, rămas încremenit. Îl priveşte, apoi se îndepărtează câţiva paşi. Se întoarce brusc, îşi deschide braţele şi face ca un avion.

CREMONA: Asta vroiai?
OSCAR: Nu. *(Râde.)* Dar nu e rău. *(Oscar, Cremona, Luca şi omul-statuie o privesc pe femeia-avion care dă câteva ture, apoi iese din scenă.)*
OMUL-STATUIE: Veniţi încoace.

Se duce la soclu urmat de cei trei. Scoate de sub soclu un flacon. Începe s-o machieze pe Cremona: îi vopseşte faţa cu argintiu.

Aşază apoi o mantie argintie pe umerii ei. Cremona face câţiva paşi, admirându-şi matia. Omul-statuie îl supune şi pe Oscar aceleiaşi operaţii.

LUCA: Crezi că e nevoie? (Omul-statuie nu răspunde, îşi vede mai departe de treabă. Luca se întoarce spre Cremona, o priveşte întrebător. Cremona zâmbeşte, îşi desfăşoară mantia.)
CREMONA: Nu-i frumoasă? Ce zici?

Luca o priveşte derutat. Omul-statuie îi aşază lui Oscar o mantie identică pe umeri. Oscar se duce la Cremona, se privesc şi încep un dans.

OMUL-STATUIE (lui Luca): Hai şi tu!

Nu prea convins, Luca se lasă supus aceluiaşi tratament.
La nivelul superior, când omul-statuie a început s-o machieze pe Cremona, s-au deschis cele două uşi şi au intrat mai multe personaje – toţi ceilalţi actori din spectacol. Jocul lor e aproape mut. Când se întâlnesc spun „Pardon“, „Mă scuzaţi“, „Desigur“ sau „Mulţumesc“. Mimează discuţii între ei, din care se aud doar frânturi – totul pe o voce scăzută, abia audibilă:

— Patruzeci sau cincizeci de ani nu-i deloc acelaşi lucru.
— E aproape acelaşi lucru după ce nu mai eşti.
— În ziarul de ieri sau în ziarul de mâine?
— E de la ficat.
— Felicitări! Am auzit că ai câştigat o excursie în Bahamas.
— Nu, în Siberia. Asta mă pune pe gânduri.
— Nu contează, important e să fie cald. Şi să-ţi iei ciorapii cu tine.
— Arată-mi şi mie cum se procedează.
— E simplu, te duci la automat şi ceri.
— Şi-mi dă?
— Dacă-i vorbeşti politicos, îţi dă tot ce vrei. Dar vrei?
— Sigur că vreau, întotdeauna am vrut. Însă niciodată nu mi-au venit bine.
— Vorbesc eu, numai să-mi spui cu cine.
— Dar nu-l cunosc.
— Nu-l cunoşti?
— Nu cunosc pe nimeni.
— Eu îi cunosc pe toţi de la administraţia financiară. Şi de la primărie. Şi de la cimitir.
— Pe toţi? Dumnezeule!
— Nu pot şi nu suport. Aştept sfârşitul.

Se poate la fel de bine ca acest joc să fie în întregime mut.
După ce omul-statuie aşază mantia pe umerii lui Luca, personajele încep să coboare pe scări. Când îi văd coborând, Oscar, Cremona, Luca şi omul-statuie rămân nemişcaţi. Personajele se plimbă printre cei patru, îi privesc. Brusc, o femeie începe să facă piruete şi se opreşte după câteva clipe. Un bărbat lasă o monedă la picioarele lui Luca. O femeie râde.
Apoi, privirea personajelor e atrasă de spectatori. Avansează, coboară din scenă şi trec printre spectatori.

O FEMEIE: Ce-i ăsta? Muzeu?

Altă femeie râde. Un bărbat începe brusc să cânte – de pildă „Puşca şi cureaua lată, ce bărbat eram odată…“ – sau orice alt cântec de petrecere.
Ies cu toţii din sală. Se mai aude câteva clipe vocea bărbatului care cântă.
Apoi, după un moment de tăcere, omul-statuie iese din poziţia în care încremenise, se apropie de marginea spaţiului de joc şi se adresează publicului:

OMUL-STATUIE: Nu e rău. Dar trebuie să mai exersaţi. În fiecare zi. O oră, două, trei… (Pauză.) Când aţi intrat în sală, nici nu v-a trecut prin minte ce important e locul unde vă aşezaţi. Aţi crezut că nu contează. Că nu contează cine se află în stânga, în dreapta, în faţă, în spate, la celălalt capăt al lumii. (Oscar, Cremona şi Luca ies din încremenire. Omul-statuie se întoarce spre ei.) Exersaţi. Uneori funcţionează. (Oscar, Cremona şi Luca intră într-o mişcare lentă în care îşi schimbă continuu poziţia. Omul-statuie îi urmăreşte un timp, apoi se întoarce spre public:) Oricum, n-aveţi altceva mai bun de făcut.

Omul-statuie ridică din umeri şi priveşte spre public. Lumina scade treptat. Întuneric.